

Johanna Lindsey

Nơi em
thuộc về

Hồng Nhung dịch

BACHVET

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

NƠI EM THUỘC VỀ

Nguyên tác: The Devil Who Tamed Her

Tác giả: Johanna Lindsey

Người dịch: Hồng Nhung

Bách Việt phát hành

NXB Lao Động - 4/2016

ebook©vctvegroup

05-06-2018

Giới thiệu

Ophelia Reid, một tiểu thư xinh đẹp không ai sánh bằng nhưng cũng là người phụ nữ đáng ghét nhất trên khắp Anh quốc. Cố tình chống đối cuộc đính hôn mà người cha của cô đã sắp đặt với Duncan MacTavish - một hầu tước tương lai, Ophelia đã tham dự Mùa vũ hội ở London và muốn tự mình lựa chọn một người chồng giàu có. Nhưng trên đường về nhà, vài chuyện bất ngờ đã xảy ra...

Người thừa kế tước vị công tước - Raphael Locke - là quý tộc trẻ tuổi được săn lùng nhiều nhất Anh quốc, nhưng anh lại không hề hứng thú với hôn nhân. Với mục đích muốn biến Ophelia thành một người phụ nữ hoàn hảo đáng mơ ước, Raphael đã lên kế hoạch “bắt cóc” cô và đưa đến trang viên xa xôi của anh ở thôn quê. Những bài học hăng ngày của anh dành cho Ophelia đã sớm phát huy hiệu quả và anh thấy chính mình không thể cưỡng lại việc bị cô thu hút. Khi đã thành công và đưa Ophelia trở lại xã hội thượng lưu London, Rafe mới tự hỏi: Sẽ thế nào nếu anh không ra đi và để mình bị cuốn vào cơn bão tình yêu với vị tiểu thư xinh đẹp ấy...

“Anh sẽ đưa em về nhà, nơi lẽ ra anh nên đưa em về ngay từ đầu. Nhà của anh, nơi em thuộc về.”

Chương 1

Tật đặc biệt khi trở thành tiểu thư xinh đẹp và đáng mơ ước nhất trong lần đầu tiên tham dự buổi ra mắt của thế kỷ, đồng thời cũng là người phụ nữ đáng ghét nhất trên khắp Anh quốc. Lạ lùng thay, Ophelia Reid lại nỗ lực để giành cho bằng được sự khác biệt đó. Cô nàng tai ương ấy xinh đẹp đến nỗi mọi người xung quanh cô đều cư xử như những kẻ vô cùng ngốc nghếch.

Những người đang tụ tập tại Summers Glade, trang viên của Hầu tước Birmingdale, đều có chung một mục đích.

Ophelia dừng chân tại đầu cầu thang lớn. Cô đã hy vọng tiền sảnh sẽ trống không, nhưng lại chẳng hề may mắn đến thế. Xem ra có rất nhiều người đang tụ tập bên dưới để chứng kiến đám cưới của cô với người thừa kế của hầu tước; một số người rõ ràng đã sớm nhận ra rằng đám cưới đã bị hủy bỏ và đang chuẩn bị rời đi. Những người khác hiển nhiên đang bối rối và bàn tán sôi nổi. Nhưng vào khoảnh khắc cô xuất hiện, mọi con mắt đều đổ dồn vào cô, và như thường lệ, những tiếng thì thầm bắt đầu vang lên.

Xem chừng, có thể với những con người dưới kia, cô sẽ bước vào sảnh trong tư thế vô cùng kiêu hãnh. Cô vốn rất thích làm việc này và khá có kinh nghiệm với nó. Nhưng không phải lúc này. Cô nên rút lui thì hợp lý hơn, mặc dù cô chẳng có quyền lựa chọn nữa. Cô đã *hy vọng* mình có thể rời đi mà không thu hút sự chú ý.

“Khi nào thì tiểu thư sẽ cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra thêm,” Sadie O’Donald, người hầu đang đứng bên cạnh cô lên tiếng.

“Tôi không có gì để nói hết”, Ophelia đáp một cách cứng nhắc.

“Nhưng tiểu thư có nghĩa vụ phải kết hôn vào ngày hôm nay.”

Cứ như Ophelia có thể bỏ qua được cái thực tế kinh khủng đó vậy. Nhưng bây giờ chẳng phải là lúc để bàn về nó. “Suyt, nếu bà không nhận thấy thì chúng ta đang có một thính giả đấy.”

Sadie không nói gì thêm khi đi theo Ophelia xuống cầu thang. Những tiếng thì thầm đang trở nên ồn ào hơn. Ophelia thậm chí có thể loang thoáng nghe được nội dung các cuộc đối thoại đó.

Ban đầu họ đính hôn, sau đó thì hủy bỏ, rồi lại đính hôn, và bây giờ, họ đổi ý một lần nữa. Nếu cậu hỏi thì mình sẽ nói là cô ta thay đổi như chong chóng vậy.”

“Chú rể đã nói rằng quyết định hủy bỏ đám cưới là của cả hai người họ.”

“Mình nghi ngờ điều đó đấy, rõ ràng rất khó để có thể làm cô ta hài lòng, nhưng nếu mình xinh đẹp được như cô ta thì mình cũng sẽ hành động như thế thôi.”

“Mình đồng ý. Xinh đẹp quá cũng là một cái tội.”

“Hãy cẩn thận, cô bạn ạ, cậu đang ghen tị ra mặt đấy.”

“... Nếu cậu hỏi thì mình đúng là đang rất khó chịu đây này.”

“Suyt, cô ta sẽ nghe thấy mất. Cậu biết miệng lưỡi cô ta độc địa thế nào rồi mà. Tớ không muốn cô ta chĩa nó vào cậu đâu.”

“Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp. Một thiên thần, một...”

“... chống đối lại ràng buộc trong hôn nhân. Tôi chẳng ngại nói rằng mình cảm thấy vui mừng đến thế nào. Chuyện này đã cho tôi thêm một cơ hội nữa.”

“Tôi cho là cô ấy thậm chí sẽ loại cậu trước cả khi Mùa vũ hội bắt đầu thôi.”

“Tôi và rất nhiều người khác nữa, nhưng bọn tôi không hề biết cô ấy đã đính hôn với MacTavish.”

“Đừng lãng phí thời gian của mình nữa. Tước vị của cậu không đủ với tới cô ấy đâu. Cô ấy có thể tóm gọn cả đức vua nếu chủ ý quyến rũ ngài.”

“Thật ngạc nhiên làm sao khi cha mẹ cô ấy không có tham vọng đó. Họ là những người có khát vọng trèo cao kinh khủng, cậu biết đấy.”

“Còn cô ấy thì không à?”

“Cô ấy rõ ràng đã từ chối cả người thừa kế của hầu tước, điều đó có nói cho cậu biết điều gì không?”

“Rằng cha mẹ cô ấy sẽ vô cùng phần nộ với cô ấy, như họ vẫn thường như thế bất cứ khi nào...”

“Giờ thì Locke có thể giành được cơ hội là Công tước kế nhiệm của Norford rồi. Thật ngạc nhiên khi thấy anh ta quay lại Anh quốc.”

“Anh ta chẳng thích thú gì với hôn nhân cả, hoặc là cậu chưa bao giờ nghe tin anh ta rời Anh quốc chỉ để thoát khỏi tất cả những cuộc hôn nhân phiền phức...”

Ophelia vờ như mình không nghe thấy bất kỳ lời xì xào nào trong số đó, nhưng việc đề cập tới Raphael Locke, Tử tước Lynnfield, đã buộc cô nhìn thẳng vào anh ta. Cô biết anh ta đang ở trong sảnh chính để tiễn một số người quen, hoặc cũng có thể đang rời đi. Anh ta là người đầu tiên cô chú ý tới khi bước đến cầu thang. Nhưng rồi, một người đàn ông cũng điển trai hết như người thừa kế Norford đã thu hút sự chú ý của cô và làm cô sao nhãng.

Cô thậm chí còn cân nhắc đến việc kết hôn với anh ta trong quãng thời gian ngắn ngủi trước khi cô đính hôn lại với Duncan MacTavish. Nhưng rõ ràng Locke đã chuyển sang phe thù địch khi luôn nghĩ những điều tồi tệ nhất về cô. Anh ta gọi cô là gì nhỉ? Một “cô nàng thích ngồi lê đôi mách đầy thù hận”. Anh ta thậm chí còn đe dọa sẽ hủy hoại cô nếu cô nói với bất cứ ai việc cô cho rằng anh ta đã đưa Sabrina Lambert lên giường.

Cô đã đinh ninh đó là sự thật. Nếu không, tại sao anh ta lại quan tâm quá nhiều đến cô nàng Sabrina bé nhỏ phóng túng ấy đến thế? Nhưng lẽ ra Raphael có thể chỉ nên nói với cô rằng cô đã nhầm lẫn, thay vì xúc phạm

cô. Và cô ước gì người bắt gặp cô đang khóc trên lầu là *bất cứ ai* khác, ngoài anh ta.

“Chúng ta về nhà bằng cách nào đây?”, Sadie thì thào khi họ bước xuống bậc thang cuối cùng.

“Tất nhiên là bằng xe ngựa của tôi rồi”, Ophelia trả lời.

“Xe ngựa của tiểu thư không có người đánh xe. Gã đàn ông trời đánh ấy vẫn chưa quay lại.”

Ophelia đã quên khuấy mất chuyện đó. Ngay từ đầu, người hầu của cha cô không muốn đưa cô trở lại Yorkshire, và một khi họ đã đến đây sau vô số lần cô cố thuyết phục anh ta, anh ta cứ khẳng khẳng là mình sẽ mất việc nếu không quay về London càng sớm càng tốt để báo cho cha mẹ Ophelia biết nơi cô đã tới. Cứ như cô không có ý định tự mình gửi cho họ một lời nhắn vào thời điểm thích hợp vậy... khi cô thôi giận dữ với cái tát mà cha dành cho mình sau khi Duncan phá vỡ hôn ước đầu tiên của họ và khiến cả gia đình cô bị đuổi khỏi Summers Glade.

“Tôi cho là chúng ta sẽ chỉ phải nhờ một trong những người hầu của ngài hầu tước thôi. Anh chàng đang vac hành lý cho chúng ta sẽ làm điều đó. Bà có thể thông báo cho anh ta biết trong lúc tôi chờ ở phòng khách.”

Đáng ra cô sẽ thích chờ ở bên ngoài hơn, để tránh xa các vị khách mời của hầu tước còn đang nán lại, nhưng trong khi cô đã mặc sẵn chiếc áo choàng đi đường, thứ được thiết kế để tôn lên vóc dáng của cô, mà không thể giữ ấm vào giữa mùa đông, thì đứng bên ngoài vào bất kỳ khoảng thời gian nào lúc này cũng đơn giản là quá lạnh. Song vì hầu hết các vị khách có vẻ đều đang có mặt ở tiền sảnh để chờ xe ngựa riêng được đưa tới nên cô hy vọng phòng khách sẽ vắng người.

Cô liền tiến vào căn phòng đó. Nơi này không hề vắng vẻ. Xuất hiện ở đó là người mà cô hy vọng mình sẽ không bao giờ gặp lại một lần nữa, Mavis Newbolt, người từng là bạn thân nhất, còn bây giờ là kẻ thù tồi tệ nhất của cô. Và đã quá muộn để tìm một nơi khác mà chờ đợi. Mavis đã nhìn thấy cô.

“Cậu định bỏ chạy vì hồ thẹn với lỗi lầm của bản thân sao?”, Mavis cười đắc chí.

Ôi, lạy Chúa, đừng có bàn đến chuyện này một lần nữa. Chẳng phải vị tiểu thư từng là bạn của cô này đã nói đủ khi cô ta xuất hiện để ngăn những người có mặt ở đây liên tưởng đến một lễ cưới đầy bi kịch hay sao? Rõ ràng là không.

“Làm gì có”, Ophelia trả lời, cố kiểm soát những cảm xúc của mình lúc này. Người bạn cũ của cô sẽ không làm cô rơi nước mắt lần nữa đâu. “Cậu hẳn đã giận dữ lắm khi dành cho mình ân huệ ấy trong ngày hôm nay, vì vậy mình sẽ không phải kết hôn với gã người Scotland đó.”

“Tôi đã nói với cậu là tôi không làm điều này vì cậu. Cậu là người cuối cùng mà tôi muốn giúp đỡ.”

“Phải, phải, mình biết, cậu đang đóng vai anh hùng chỉ vì lợi ích của Duncan. Nhưng cậu vẫn cứu mình khỏi việc phải kết hôn với anh ta, và mình cho là mình nên cảm ơn cậu.”

“Đừng!”, Mavis gầm gừ, những lọn tóc trên đầu cô ta bay phấp phới. “Đừng vờ vịt nữa, Pheli. Cả hai chúng ta đều ghét đối phương...”

“Dừng lại!”, Ophelia nhanh chóng cắt ngang trước khi vết thương trong cô toác ra lần nữa. “Lúc này, không có các khán giả ở đây để cậu có thể rửa sả mình trước mặt họ đâu, vì vậy làm ơn nói sự thật đi. Cậu thừa biết cậu là người bạn thực sự duy nhất mà mình từng có. Mình yêu quý cậu! Nếu không, mình sẽ chẳng cố để bảo vệ cậu tránh xa Lawrence bằng cách cho cậu biết sự thật về anh ta. Nhưng cậu lại thích đổ lỗi cho mình vì sự phản bội của anh ta hơn. Và, cậu làm thế bằng cách nào vậy? Lý do duy nhất cậu tiếp tục chịu đựng sự hiện diện của mình là để chờ đợi thời điểm này, để chứng kiến sự suy sụp của mình ư? Và gọi mình là kẻ hăn học?”

“Tôi đã nói với cậu là tôi còn gần như không hiểu nổi bản thân nữa”, Mavis tự vệ. “Nhưng đó là lỗi của cậu. Cậu đã khiến tôi đau khổ đến nỗi tôi thậm chí không ưa cả chính mình.”

“Không, không phải mình, mà chính là *anh ta*. Lawrence quý báu của cậu, người lợi dụng cậu để tiếp cận mình. Đấy, cuối cùng thì mình cũng đã nói ra được rồi. Mình đã có giấu cậu điều đó. Anh ta đã cố nài mình cười anh ta trong khi đang tán tỉnh cậu, nhưng mình đã không cho cậu biết sự thật đó, Mavis.”

“Đồ dối trá! Và cậu đã làm tôi bẽ mặt trước bạn bè của chúng ta.”

“Ồ, vậy bây giờ họ lại là ‘bạn bè’ một lần nữa sao, hai cô nàng đáng ghét đó? Khi mà ngày hôm nay cậu đã chỉ ra rằng Jane và Edith không phải là bạn của mình? Như thế mình không biết điều đó vậy? Và cậu đã khiêu khích mình ngày hôm đó khi mình gọi cậu là kẻ dối trá. Cậu thừa biết những gì bản thân đã làm. Cậu cho là mình sẽ tiếp tục chịu đựng những nhận xét ác ý và xúc phạm của cậu mà không trả đũa được bao lâu đây? Cậu biết rõ hơn bất kỳ ai rằng mình thiếu kiên nhẫn đến thế nào. Nhưng mình đã rất kiên nhẫn với cậu đấy. Chắc chắn mình không thể làm được như vậy với Jane và Edith đâu, khi mà cả hai chúng ta đều thừa biết họ chỉ lảng vảng quanh mình vì được bắt gặp ở bên cạnh mình là điều thật đáng tự hào. Nhưng cậu đã thất bại khi đề cập đến điều đó ngày hôm nay, khi mà cậu mắng nhiếc mình vì tất cả lỗi lầm của mình. Cậu đã tuyên bố rằng mình lợi dụng họ, phải không?” Ophelia khịt mũi. “Cậu thừa biết phải ngược lại mới đúng, rằng tất cả những người gọi mình là bạn đều lợi dụng mình lẫn sự nổi tiếng của mình để đạt được mục đích của riêng họ. Chúa lòng lành, chính cậu cũng thường chỉ ra điều đó khi cậu vẫn là bạn của mình còn gì.”

“Tôi biết ngay là cậu sẽ kiểm soát”, Mavis nói một cách cứng nhắc.

“Sự thật không phải là một cái cốt”, Ophelia phản đối. “Mình biết rõ tất cả lỗi lầm của mình, và tính khí nóng nảy của mình là điều tồi tệ nhất trong số đó. Nhưng ai mới là người luôn khiến mình trở nên như vậy?”

“Điều đó liên quan gì đến việc cậu hần học thế chứ?”

“Cậu chính là người đã kích động nó, Mavis. Cậu đã tuyên bố rằng Jane và Edith dành tất cả thời gian ở cùng mình là để cố gắng xoa dịu tính khí nóng nảy của mình và mình sẽ không trút giận lên họ. Đó chỉ là một sự viện cớ thôi. Cậu có muốn thảo luận về nó bây giờ, khi mà chúng ta chẳng

có bất cứ khán giả nào để cậu gây ấn tượng bằng nỗi hận thù của bản thân không?”

Mavis thở hỗn hển. “Tôi không phải người thù dai, Pheli, cậu mới là người như thế. Và đó tuyệt đối là sự thật. Trước đây, cậu đã đối xử tồi tệ với họ, nhưng ngày hôm nay lại trở tráo phủ nhận nó.”

“Bởi vì cậu đã khiến mọi thứ trở nên nghiêm trọng hơn thực tế. Dĩ nhiên mình đã mất bình tĩnh với họ, rất nhiều lần, nhưng cậu đã chẳng tính đến việc mình làm như vậy bởi vì họ là những kẻ nịnh nọt. Tất cả những người mà mình gọi là bạn bè cũng thế. Và từ trước đến giờ, chính thói xu nịnh lẫn tâng bốc giả dối của họ luôn là điều khiến mình mất bình tĩnh.”

Mavis lắc đầu. “Tôi không biết tại sao mình lại phải băn khoăn với việc chỉ ra cậu tầm thường đến thế nào. Cậu sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Cậu sẽ luôn luôn mắc kẹt với chính mình và gây đau khổ cho người khác mà thôi.”

“Ồ, đến bây giờ, cả hai chúng ta đều biết chính xác lý do tại sao ngày hôm nay, cậu lại nói ra tất cả những gì cậu đã làm. Cậu thậm chí còn thừa nhận cậu chỉ tiếp tục giả vờ làm bạn với mình, để có thể quanh quẩn ở đây mà chứng kiến mình suy sụp. Chà, suy sụp ư, bạn thân mến? Mình không nghĩ vậy đâu. Mình sẽ quay trở lại London và kết hôn với một trong những kẻ ngốc nghếch thú nhận tình yêu với mình, nhưng cậu thì sao? Bây giờ cậu có hạnh phúc không khi đã trút tất cả những thống khổ của bản thân lên đầu mình? Ôi, cứ chờ mà xem, cậu sẽ không trả thù được chính xác như những gì cậu thực sự muốn đâu, không phải sao? Còn mình thì đơn thuần là được cứu khỏi một cuộc hôn nhân thảm họa... nhờ cậu đó. Và cảm ơn cậu nhiều nhé. Mình có ý chân thành đấy.”

“Quý tha ma bắt cậu đi!”, Mavis ngắt lời, rồi bước ra khỏi căn phòng.

Ophelia nhắm mắt lại, cố ngăn những giọt nước mắt.

Đáng lẽ cô nên ra khỏi phòng khi trông thấy Mavis ở đó. Đáng lẽ trước đây cô không nên khơi lại tình cảnh khủng khiếp mình đã trải qua với người bạn cũ này.

“Tôi có nên vỗ tay hoan nghênh không đây? Và nhân tiện, tôi nghĩ hai cô đã hoàn thành màn trình diễn lúc trước rồi.”

Ophelia cứng người. Là anh ta. Chúa ơi, cô không thể tin mình đã khóc trên vai anh ta ngày hôm nay. Nhưng bây giờ cô đã vượt qua được khoảnh khắc yếu đuối kinh khủng đó và lấy lại khả năng kiểm soát.

Cô quay lại và nhường một bên mày nhìn Raphael.

“Hầu như không phải một màn trình diễn khi chúng tôi định ninh rằng chỉ có mỗi chúng tôi ở đây. Nghe trộm ư, ngài Locke? Ngài thật thô lỗ và đáng xấu hổ làm sao?”

Anh cười toe toét mà không tỏ ra chút ăn năn nào. “Tôi không thể ngăn nổi mình lờ đi màn biến đổi vô cùng hấp dẫn của cô. Một cô nàng yếu đuối lột xác mới nhanh làm sao. Nhưng tôi lại vừa được nhìn thấy Nữ hoàng Băng giá đầy hống hách trở về đúng bản chất lần nữa đây.”

“Quý tha ma bắt anh đi!”, cô bắn trả, mượn lời của Mavis. Và cũng giống như người bạn cũ vừa làm, cô rời khỏi căn phòng.

Chương 2

“Cô ta đã nói gì vậy?”

“Tại sao tôi lại cảm thấy mình bị xúc phạm thế nhỉ?”

“Cô ta hẳn là đã nghe lỏm được những gì cô đang nói về cô ta. Tôi đã bảo cô đừng nói to quá rồi mà.”

“Tôi không buồn chuyện”, một giọng nữ hăm hè.

“Cô chính xác đã làm thế đấy. Nhưng đừng lo lắng về nó. Một cô nàng xinh đẹp như thế sẽ luôn truyền cảm hứng cho những câu chuyện ngồi lê đôi mách.”

Raphael khẽ cười khùng khục với chính mình khi nghe thấy tiếng gặt gồng phấn nộ trong sảnh chính. Nữ hoàng Băng giá, cái tên anh dành cho Ophelia Reid, cựu hôn thê của bạn anh, đã không khỏi bực bội trước những phát biểu khiến cô phải quát tháo của anh. Cô cũng nói với đám đông trong sảnh chính trước khi biến mất lên lầu, “Đừng để ý tới tôi, tôi chỉ đi ngang qua thôi. Các vị có thể quay lại với việc bàn tán về tôi trong một khắc nữa”.

Những tiếng xì xầm trong sảnh bắt đầu vang lên lần nữa, lúc này rõ ràng càng náo nhiệt hơn khi mà hiện giờ, họ chắc chắn Ophelia đã đi xa khỏi căn phòng bên cạnh. Cô quả là một tạo vật kỳ lạ và phức tạp hơn nhiều so với những gì anh suy nghĩ ban đầu, khi tất cả những gì anh biết về cô là khả năng châm ngòi và lan truyền những tin đồn thất thiệt.

Raphael không định kết bạn với những kẻ xa lạ trong cái góc nhỏ bé này của Yorkshire. Là con đầu lòng của Công tước Norford và có khả năng trở thành người thừa kế tước vị, anh chưa bao giờ thiếu bạn bè, thực tế là vậy,

nhưng mặt khác, anh đã mất liên lạc với hầu hết những người bạn thân khi ra nước ngoài nhiều năm trước đây. Mặc dù anh đã rất ngạc nhiên khi thấy mình nhanh chóng có cảm tình với Duncan MacTavish đến thế, có thể vì gã đàn ông người Scotland này đã rất cúi kính vào lần đầu tiên họ gặp mặt, và tính cách dễ nổi nóng của anh ta khiến anh thấy khá thú vị.

Tuổi của họ tương đương nhau, Raphael ngoài hai mươi, còn Duncan trẻ hơn một chút. Cả hai đều là những chàng trai trẻ cao ráo, với thân hình lực lưỡng và khá điển trai, mặc dù họ không giống nhau ở bất cứ điểm gì khác nữa.

Duncan có mái tóc đỏ sẫm lồi thời và màu mắt xanh thẫm, trong khi Raphael lại may mắn có mái tóc hoe vàng cùng màu mắt xanh nhạt. Và họ nắm giữ vị trí giống hệt nhau khi đều nằm đầu danh sách những quý ông độc thân được săn lùng nhiều nhất trong cùng một Mùa vũ hội, và cả hai đều sắp trở thành người kế thừa những tước vị danh giá.

Mặc dù Raphael chưa từng tìm cho mình một người vợ và sẽ tiếp tục như vậy trong nhiều năm nữa, nhưng Duncan lại có đến hai người ông, những người đồng tình rằng anh ta đã không kịp sinh ra người thừa kế tiếp theo của gia đình họ đủ sớm, đó chính là lý do tại sao rất nhiều những tiểu thư trẻ lần đầu ra mắt đã được mời tới Summers Glade, đồng thời là nguyên nhân vì sao Raphael không phải đối tượng theo đuổi của họ. Giới quý tộc biết rõ Duncan muốn kiếm một người vợ, còn Raphael thì không.

Lạ lùng thay, người phụ nữ mà Duncan dành nhiều sự quan tâm nhất lại không được mời tới tham dự buổi gặp mặt, Sabrina Lambert, người hàng xóm đây quyến rũ của anh ta. Cô cũng vẫn là một tạo vật vô giá với tính tình hài hước thậm chí có thể làm những người nghiêm khắc nhất vui lòng. Raphael chỉ nửa đùa nửa thật khi đích thân cầu hôn cô ấy! Nhưng anh lại nhanh chóng trở thành bạn bè với Sabrina, không có ai lại không thích thế, và thậm chí đã học đòi làm trò mai mối, điều mà anh chưa bao giờ thử trước đây, để cô ấy và Duncan nhận ra rằng họ được sinh ra là dành cho nhau.

“Mọi người đang huyền thuyên chuyện gì thế?”, Duncan hỏi khi đến đứng cùng Raphael ở lối vào sảnh chính.

“Cậu có thực sự cần phải thắc mắc như vậy không?”, Raphael trả lời với nụ cười toe toét, và ra hiệu cho họ tiến vào phòng khách để không bị nghe lén. “Ophelia bắt được các vị khách của cậu đang bàn tán về cô ấy và quả thực còn bình phẩm về chuyện đó.”

“Cô ta chưa đi sao?”

“Tôi tin rằng cô ấy đang đợi xe ngựa của mình. Nhưng cậu sẽ chẳng bao giờ đoán được chuyện gì đã xảy ra sau khi cô nàng nhỏ bé người Newbolt không ngại mắng nhiếc Ophelia đâu. Tôi vẫn còn thấy hơi choáng váng vì nó đây này.”

Raphael đã nghe được hầu hết các cáo buộc trước đó của Mavis khi cô ta có mặt để giải quyết vấn đề tồi tệ đã xảy ra và tỏ ra vô cùng căm giận, điều lý giải khá nhiều cho lý do tại sao cô ta trở thành kẻ thù của Ophelia. Một số cáo buộc anh chỉ được nghe nhắc lại trong phòng khách có hai người họ, mặc dù Mavis có vẻ không quá cay độc như khi cô ta cho rằng chỉ có cô ta và Ophelia ở riêng với nhau. Thực ra, cô ta thậm chí còn có vẻ phòng thủ, khiến anh tự hỏi sẽ thế nào nếu bất cứ ai trong số họ thực sự nghe được toàn bộ câu chuyện.

Tuy nhiên, trước đó, anh cảm thấy Ophelia tỏ ra ăn năn vì tất cả những rắc rối mà cô đã gây ra, và anh định sẽ đích thân trừng phạt cô. Chắc chắn anh không ngờ trước điều đã xảy ra khi bắt gặp cô một mình trên lầu.

Anh không để Duncan hỏi hớp nữa. “Ophelia Reid đã ở trong vòng tay tôi, khóc xé ruột xé gan. Đó quả là trải nghiệm đáng kinh ngạc nhất!”

Duncan thì không hề sững sốt, thực tế còn khịt mũi khá mạnh. “Vậy ra cậu không phân biệt được sự khác nhau giữa nước mắt giả và nước mắt thật ư?”

“Ngược lại thì có, chúng khá thành thật. Nhìn vai tôi mà xem. Áo choàng của tôi vẫn còn hơi ẩm đây này.”

“Chẳng nghi ngờ gì đó là một bãi nước dãi nhỏ ra thì có”, Duncan giễu cợt, hầu như không liếc nhìn chiếc áo choàng của Raphael.

Raphael phá lên cười, nhưng suy cho cùng, Duncan cũng đã chẳng có mặt để nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của Ophelia.

“Chúa lòng lành, chúng là thật, phải không?”, Raphael nói với Ophelia khi cô tránh xa khỏi anh sau khi đụng phải anh ở sảnh lầu trên. Anh thậm chí còn chạm ngón tay vào gò má ướm lệ của cô trước khi nói thêm, “Và cô nghĩ mình sẽ không chia sẻ chúng với bất cứ ai ư? Tôi ấn tượng đấy”.

“Để... tôi yên,” cô hầu như không thể xoay sở để nói nên lời.

Anh đã không làm vậy. Lúng túng và hoàn toàn ngạc nhiên với cơn bốc đồng của chính mình, anh đã kéo cô lại phía mình và cho cô mượn bờ vai. Nhược điểm tồi tệ của Raphael chính là anh luôn yếu lòng khi nhìn thấy nước mắt, và những giọt nước mắt chân thật đã xuất hiện ở đó; anh nhất định sẽ phải hối tiếc về điều này.

Anh thầm thở dài, nhưng cũng chẳng ích gì. Thân hình mảnh mai của Ophelia đang run lên vì xúc động, và thật khó tin được có chính xác bao nhiêu cảm xúc đã trút xuống vai anh. Dù không phải anh nghĩ rằng những băng giá trong cô đang tan chảy. Không thực sự thế. Chưa bao giờ anh cho là vậy. Người nhà Locke không nuôi dạy những kẻ ngốc.

Nhưng anh đã nói với Duncan rằng, “Cậu đúng là đồ đa nghi, chàng trai, nhưng tôi đã nhận ra sự khác biệt rồi. Nước mắt giả không có tác dụng với tôi, bất kể là gì đi nữa, nhưng nước mắt thật lại thành công trong việc làm ruột gan tôi rồi bời vào bất cứ thời điểm chết tiệt nào. Chính lý trí nói cho tôi biết chúng là thực hay giả. Ví dụ như nước mắt của em gái tôi, lý trí cho tôi biết chúng *luôn luôn* là giả dối”.

“Nước mắt của Ophelia ngụ ý rằng cô ta đã bị tổn thương bởi những lời chỉ trích của Mavis, nhưng tôi có bằng chứng cho điều ngược lại đấy”, Duncan nói.

“Bằng chứng gì?”

“Khi cho rằng mình đang bị mắc kẹt với cô nàng đó, tôi đã sợ cô ta sẽ không thể thay đổi, rằng cô ta đã quá quan tâm tới bản thân. Tôi chắc ăn đó là điều thâm căn cố đế rồi. Vì vậy, tôi trực tiếp đối mặt với cô ta. Tôi nói với cô ta rằng tôi không ưa tính cách của cô ta, cũng chẳng thích thói giận dỗi hay cái cách cô ta đối xử với mọi người, như thể chẳng có ai quan trọng ngoài bản thân cô ta. Nhưng tôi đã rất tuyệt vọng, vì vậy tôi nói với cô ta rằng bọn tôi có thể sống trong hòa bình chỉ khi nào cô ta có thể thay đổi. Cậu có nghĩ cô ta đồng ý thử không?”

“Nếu cậu thực sự đã nói tất cả những điều đó với cô ấy, thì có lẽ cô ấy chỉ cố tự vệ thôi”, Raphael suy đoán.

Duncan lắc đầu. “Không đâu, Ophelia chỉ đề cập đến những gì cô ta thực sự tin tưởng. Cô ta nói cách cư xử của mình chẳng có gì sai cả, thậm chí còn nhấn mạnh vào từ chẳng có gì. Và đó chính là bằng chứng của cậu. Cô nàng chua ngoa ấy sẽ không bao giờ thay đổi được cá tính của cô ta đâu. Tôi đặt cược cả cuộc sống của mình vào điều đó.”

“Tôi không muốn cuộc sống của cậu bị đem ra đánh cược, nhưng lại luôn luôn thích mạo hiểm với một trò cá cược mang về lợi nhuận. Năm mươi bảng cược rằng cậu sai. Bất cứ ai cũng có khả năng thay đổi, thậm chí cả cô ấy.”

Duncan cười khùng khục. “Một trăm bảng. Tôi thích một cá cược chắc chắn.

Nhưng hiện tại, cô ta sẽ trở lại London để gây rắc rối ở đó, và tôi hy vọng mình sẽ không bao giờ phải trông thấy cô ta một lần nữa, vậy làm thế nào chúng ta thực hiện vụ cá cược này đây?”

“Tôi cũng sẽ quay trở lại London, hoặc... ừm...”

Rõ ràng ý nghĩ đó khiến Raphael vô cùng kinh ngạc, thậm chí choáng váng, vì vậy anh chắc chắn sẽ không cao giọng để nói về nó. Anh cần phải phân tích nó cẩn thận và cân nhắc mọi chi tiết.

“Gì cơ?”, Duncan nôn nóng hỏi.

Raphael nhún vai một cách thờ ơ nhằm khiến người bạn của mình sao nhãng. “Chỉ là ý tưởng về việc cần kiểm tra kỹ lưỡng hơn thôi, anh bạn.”

“Chà, giờ thì tôi vừa được cứu khỏi số kiếp còn bi đát hơn cả cái chết - phải kết hôn với cô nàng đanh đá đó! Tôi chỉ hy vọng cô ta là người cuối cùng mình nhìn thấy. Tôi sẽ cầu hôn người phụ nữ hoàn hảo mà tôi yêu ngay bây giờ.”

Raphael biết người bạn của mình vừa đề cập đến Sabrina Lambert, và cho rằng đương nhiên câu trả lời của cô ấy sẽ là đồng ý. Từ nụ cười toe toét của Duncan, anh có thể nhận thấy người bạn của mình cũng cho là thế. Sabrina có thể tuyên bố họ chỉ là bạn bè, nhưng rõ ràng cô ấy đã phải lòng Duncan. “Tôi chưa chắc chắn mình sẽ ở chỗ nào, vì vậy hãy gửi thư mời đám cưới đến Dinh thự Norford. Họ sẽ biết tìm tôi ở đâu.”

Duncan gật đầu và đi tìm hai người ông của mình để báo tin tốt cho họ. Khi chỉ còn lại một mình trong phòng khách, Raphael cân nhắc đến ý tưởng phi thường mà anh vừa nảy ra, nhưng anh chỉ có vài phút để quyết định hành động hoặc từ bỏ nó như một chuyện vô nghĩa. Xe ngựa của Ophelia sẽ sớm xuất hiện ngoài kia, điều này khiến anh không có thời gian để suy tính kỹ lưỡng. Hoặc anh phải hành động ngay lập tức hoặc không bao giờ.

Chương 3

Ophelia nhìn chăm chăm qua cửa sổ xe ngựa ra tiết trời mùa đông khắc nghiệt ở thôn quê khi cô và Sadie hướng đến phía nam Yorkshire trên đường trở về nhà ở London. Những trảng cỏ đã úa tàn, hầu như cây cối đều xơ xác mặc dù những tán cây vẫn còn trơ trọi vài chiếc lá úa. Cảnh vật cũng âm đạm hết như những suy nghĩ của riêng cô.

Cô thực sự cho rằng sự nổi tiếng của mình sẽ tạo nên khác biệt ư? Rằng những người đàn ông mà cô gặp sẽ không bị choáng ngợp bởi cái liếc mắt đơn thuần của cô sao? Rằng sẽ chẳng có cả trăm lời cầu hôn khác cộng với hằng hà sa số những lời cầu hôn mà cô đã nhận được, thậm chí từ trước cả khi cô đến tuổi kết hôn. Và vì lý do gì họ lại làm thế? Thậm chí một trong số họ có yêu cô không? Dĩ nhiên là không rồi. Họ thậm chí còn chẳng hề biết cô!

Những người mà cô gọi là bạn cũng chẳng có gì khác biệt, hầu hết họ đều là những kẻ dối trá. Lạy Chúa, cô mới coi thường những con người tồi tệ đó làm sao. Không một ai trong số họ là người bạn thật sự của cô, và chưa bao giờ là thế. Họ chỉ đổ xô đến với cô vì danh tiếng mà cô có, thứ đơn giản có được nhờ vào nhan sắc của cô. Những kẻ ngu ngốc!

Họ thực sự cho rằng cô không biết lý do họ tự gọi mình là những người bạn thân thiết nhất của cô ư? Cô luôn luôn biết rõ nguyên nhân vì sao. Nếu ngoại hình của cô không giống như hiện tại thì họ sẽ chẳng tiếp tục quay lại để chịu đựng gánh nặng từ nỗi cay đắng của cô.

Ophelia coi thường dung nhan của mình, song hiển nhiên thấy hài lòng vì chẳng người phụ nữ nào có thể so sánh được với cô. Nhưng hai cảm xúc

trái ngược đó chưa bao giờ là điều dễ chấp nhận với cô, khi mà chúng luôn luôn đối chọi và khiến cô khó chịu.

Những chiếc gương chính là kẻ thù của cô. Cô vừa yêu thích mà cũng vừa chán ghét chúng, bởi vì chúng cho cô biết mọi người trông thấy những gì khi họ nhìn vào cô. Mái tóc hoe vàng sáng màu mà không có vết thâm nào làm hoen ố sự hoàn hảo của nó, làn da trắng ngà không tì vết, đôi lông mày cong lý tưởng được tia nét mảnh, đôi mắt màu xanh không có gì nổi bật ngoại trừ thuộc về một khuôn mặt với những đường nét thanh tú. Tất cả mọi điểm trên khuôn mặt cô, chiếc mũi nhỏ và thẳng, xương gò má cao, đôi môi không quá căng mọng, cũng không quá mỏng, chiếc cằm nhỏ và mạnh mẽ chỉ bướng bỉnh hếch lên khi cô tỏ ra ương ngạnh, rất hoàn mỹ, và vẫn luôn như vậy, nhưng cô vẫn là người bạn đời đáng mơ ước làm lóa mắt bất kể người nào cô từng gặp, ngoại trừ hai người, nhưng cô sẽ không suy nghĩ về họ thêm nữa.

Ophelia liếc nhìn người hầu của mình đang ngồi đối diện trong xe ngựa. Đây là xe ngựa riêng của cô, không lớn như cỗ xe của cha cô, thứ được trang hoàng biển hiệu Bá tước Durwich ngoài cửa, nhưng đủ lớn để chở hai thùng lớn quần áo của cô cùng chiếc hòm to của Sadie trên nóc, và có chỗ ngồi thoải mái cho bốn người. Nó vô cùng hợp ý cô, với đệm ghế bằng nhung mà cô đã thuyết phục cha thêm vào, và một lò sưởi để giữ ấm. Sadie đắp một chiếc áo choàng trên đôi chân ngắn của bà, nhưng suy cho cùng, bà không mặc nhiều đồ như Ophelia, và ngoài trời khá lạnh khi mà bây giờ đang là giữa mùa đông.

“Tiểu thư có thể nói cho tôi biết ở đó đã xảy ra chuyện gì không?”, Sadie hỏi.

“Không”, Ophelia trả lời một cách cương quyết.

Sadie nói với vẻ ranh mãnh, “Tất nhiên cô sẽ làm thế, tiểu thư thân mến, cô vẫn luôn luôn như vậy mà”.

Thật ngạo mạn làm sao! Nhưng Ophelia không nói to điều này. Ngay cả những người giúp việc của cô cũng bị mê hoặc trước sự xinh đẹp của cô; họ sợ chạm vào mái tóc vàng tinh tế của cô, sợ chuẩn bị bồn tắm mà không

đúng ý thích của cô, sợ làm nhăn quần áo của cô khi gấp chúng, thậm chí sợ cả nói chuyện với cô! Cô đã sa thải họ, lần lượt từng người một. Số lượng đã lên tới cả tá khi thái độ sợ sệt đó cứ lặp đi lặp lại.

Sadie O'Donald hoàn toàn không thấy sợ Ophelia hay bị cô dọa nạt. Bà luôn đùa cợt trước tông giọng the thé và bật cười trước cái nhìn nghiêm khắc của cô. Bà đã nuôi dạy sáu cô con gái của riêng mình, vì vậy không có nhiều điều mà mẹ có thể làm bà phiền lòng khi mà bà gọi được thành tên hầu hết mọi tâm tư của Ophelia. Ở độ tuổi trung niên và có thân hình đầy đặn, với mái tóc đen và đôi mắt nâu sẫm, Sadie vô cùng thẳng thắn, đôi khi còn thẳng thắn tới mức tàn nhẫn. Bà không thực sự là người Ireland như hàm ý trong tên gọi của mình. Bà từng có lần tuyên bố rằng ông nội của bà chỉ đơn thuần là mượn cái tên đó khi ông muốn thay tên của chính mình.

Lần này, Ophelia không phản ứng lại với sự im lặng của Sadie như vẫn thường làm, đó là tiết lộ hết mọi chuyện. Hầu hết những người biết cô đều hiểu rõ cô sẽ đi thẳng vào trọng tâm nếu họ ngừng đưa ra những câu hỏi. Cô không thích thói xấu đáng sợ này, nhưng suy cho cùng, cô cũng căm ghét tất cả các thói xấu của mình.

Nhưng nếu không có được câu trả lời, trí tò mò của Sadie sẽ giành thế thượng phong. Sau cùng, lễ ra đám cưới của Ophelia phải diễn ra vào sáng nay, nhưng cô lại tìm Sadie, yêu cầu bà gói ghém đồ đạc và sẵn sàng rời khỏi Summers Glade trong khoảng thời gian chưa tới năm phút, bởi vì họ sẽ quay về London ngay lập tức. Họ mất hai mươi phút để thu xếp hành lý, nhưng vẫn chỉ có Sadie thần tốc là kịp quăng quần áo vào một chiếc rương.

“Thế chúng ta mới là người bỏ rơi ngài ấy nơi bệ thờ đúng không, tiểu thư?”, Sadie gặng hỏi.

“Không phải”, Ophelia kiên quyết nói. “Và ta thực sự không muốn bàn đến chuyện đó nữa.”

“Nhưng tiểu thư đã nói cô sẽ phải kết hôn với người đàn ông Scot này, mà chẳng có cách nào thoát thân sau khi Mavis bắt gặp hai người ở riêng với nhau trong phòng ngủ của cô mà. Tôi biết điều đó khiến cô hài lòng vì cô muốn ngài ấy trở lại để có thể chấm dứt những chuyện ngồi lê đôi mách

sau khi ngài ấy phá hỏng cuộc đính hôn đầu tiên với cô. Sau đó, cô lại thay đổi quyết định và không muốn liên quan đến ngài ấy...”

“Bà biết tại sao mà!”, Ophelia đột ngột cắt ngang. “Anh ta và ông của anh ta sẽ biến tôi thành một kẻ ngốc. Ý tưởng mới hay ho làm sao! Không có tiệc chiêu đãi, cũng chẳng có thời gian cho sự thích nghi. Chỉ có làm việc, làm việc, làm việc! Chính tôi đấy!”

“Cô đã bị từ chối, tiểu thư thân mến. Điều gì...?”

Ophelia lại cắt ngang một lần nữa, giọng căm cău, “Tôi có quyền lựa chọn sao, khi mà Mavis sẽ hủy hoại tôi nếu tôi không kết hôn với cái gã man rợ thô lỗ đó?”

“Tôi tưởng tiểu thư đã đồng ý rằng ngài ấy không thực sự là một gã man rợ? Chính cô là người khơi ra tin đồn thậm chí trước cả khi cô gặp ngài ấy, vì vậy rõ ràng cha mẹ cô đã nghe được và ngăn cản hôn lễ của cô.”

Ophelia trừng mắt nhìn người hầu của mình. “Có gì liên quan chứ? Đó là chuyện trước đây, không phải bây giờ. Và nó thậm chí còn chẳng có hiệu quả! Họ vẫn kéo tôi đến Summers Glade để gặp anh ta. Và nhìn xem điều này đã chuyển biến thế nào. Ai cũng đưa ra nhận xét thiếu suy nghĩ rằng mọi chuyện đều là do tôi, dù anh ta đã làm tôi mất mặt khi phá vỡ hôn ước. Nhưng tôi đâu có định xúc phạm anh ta chứ, bà biết mà. Việc tôi thấy sốc khi nhìn thấy anh ta mặc một chiếc váy len và bước vào phòng chẳng phải lỗi của tôi. Như thế trước đây tôi đã từng thấy đàn ông mặc váy rồi vậy”, Ophelia kết thúc bằng giọng gắt gỏng.

“Có vẻ nếu nghĩ được như thế thì cô sẽ không nói ra chính xác nhưng gì cô đã làm đâu”, Sadie phản đối, hiểu cô quá rõ.

Ophelia suýt nữa thì cười toe toét. “Chà, có lẽ thế. Nhưng chỉ là vì đến lúc đó tôi đã tuyệt vọng rồi. Họ nói rằng anh ta sống cả đời ở Cao nguyên. Bà thừa biết tôi sợ anh ta thực sự là một gã man rợ đến mức nào rồi đấy, nếu không, tôi sẽ chẳng bao giờ có ý tưởng dán cho anh ta cái mác là một trong những cỗ máy phao tin đồn.”

“Nhưng cuối cùng cô đã đồng ý rằng ngài ấy sẽ làm rất tốt nghĩa vụ của một người chồng còn gì.”

“Thành thật mà nói, Sadie, bà không thường xuyên thiếu sáng suốt như thế này đâu”, Ophelia nói cùng một tiếng thở dài. “Đúng thế, anh ta thích hợp với tôi cho đến khi anh ta vạch ra danh sách dài dằng dặc những nghĩa vụ mà gia đình anh ta trông đợi ở tôi. Tất cả những gì tôi hằng muốn là trở thành một bà chủ nhà dễ gần và sẽ tổ chức những bữa tiệc hoành tráng nhất mà London từng chứng kiến. Những buổi vũ hội đó sẽ là sự kiện đáng tham dự. Đó chính là lý do tôi muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, chứ không phải là vui thú với cảnh điền viên ở thôn quê như kế hoạch mà ngài Neville Thackeray đã vạch ra.”

“Vì vậy, cô đang chạy trốn sao?”, cuối cùng Sadie suy đoán.

Ophelia trợn tròn mắt. Lẽ ra cô sẽ vung cả hai tay vì quá ghê tởm nếu chúng đang không được bọc quá kỹ trong đôi găng tay lông trắng ấm áp.

Để Sadie ngừng nói, cô liền lên tiếng, “Nếu bà nhất định phải biết thì Mavis đã đến để cứu tôi thoát khỏi cuộc hôn nhân kinh khủng đó, vì vậy chúng ta chỉ đơn thuần là quay về nhà thôi”.

Cô không nói gì thêm, thậm chí chẳng muốn nghĩ nó, nhưng thật không may, Sadie biết rất rõ rằng Mavis đã làm điều gì đó gây bất lợi cho cô, và hiện giờ, người từng là bạn tốt nhất của Ophelia đã trở nên coi thường cô. Người hầu của Ophelia biết khá rõ tất cả bạn bè của cô sau rất nhiều lần họ tụ họp tại nhà

Ophelia. Bà không hề phán xét. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra, có lẽ bà là người duy nhất thực sự hiểu và chấp nhận Ophelia, những lỗi lầm của cô... và tất cả.

Nhưng Ophelia thực sự không muốn bàn về chuyện đó, vì vậy cô thay đổi chủ đề. “Tôi sẽ rất vui khi được trở lại London, nhưng tôi cho là cha tôi sẽ không hài lòng khi một lần nữa phát hiện ra rằng mình sẽ chẳng thể có một cậu con rể là hầu tước.”

“Nói thế là còn nhẹ đấy, tiểu thư thân mến. Ông đã là người đàn ông hạnh phúc nhất Anh quốc khi ngài Thackeray liên lạc với ông về một đám phù hợp. Mọi người có thể nghe ông huyền thuyên về nó khắp nơi.”

Ophelia chẳng hề thấy ngạc nhiên trước vẻ chế giễu cô nghe được trong nhận xét đó. Sadie không ưa ngài bá tước cho lắm. Nhưng suy cho cùng, Ophelia cũng vậy. Cô nhăn mặt, nhớ ra cha cô đã tức giận thế nào khi tất cả họ bị đuổi ra khỏi Summers Glade; ông đã rất vui với hôn ước quý báu vừa bị hủy bỏ đó. Ông thực sự đã tát Ophelia rồi đổ toàn bộ tội lỗi lên cô.

“Nếu ông chỉ đơn giản nghe tôi ngay từ đầu, hoặc thậm chí quan tâm đến những tin đồn tôi khơi mào và đích thân kéo tôi ra khỏi cuộc hôn nhân đó, thì lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được toàn bộ những chuyện khó chịu này. Ông không cần phải vội vàng chộp lấy lời đề nghị đầu tiên hợp ý mình. Đáng lẽ tôi đã có thể làm tốt việc tìm cho ông một chàng rể xuất chúng ấy chứ, một người do tôi lựa chọn, nhưng ông không bao giờ cho tôi cơ hội.”

“Tôi ghét phải nói điều này, tiểu thư yêu quý, nhưng cô biết lý do tại sao ngài ấy lại quá chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ đưa ra được lựa chọn trong việc kén chồng rồi đấy.”

“Đúng vậy”, Ophelia nói bằng giọng cay đắng. “Bởi vì trong ba năm, ông đã dẫn đến trước mặt tôi những người đàn ông, cả già lẫn trẻ, và gây ấn tượng với người khác bằng cách khoe khoang tôi như một món đồ trang sức. Chúa lòng lành khi đó tôi vẫn đang đi học, còn quá nhỏ để tính đến chuyện hôn nhân, nhưng ông muốn tôi chỉ dành sự ưu tiên cho những người đàn ông mà tôi hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào.”

“Tôi cho là tính thiếu kiên nhẫn đã ăn sâu vào truyền thống gia đình cô rồi.”

Ophelia ngậy người nhìn chăm chăm vào Sadie một lúc, sau đó phá lên cười. “Bà thực sự nghĩ rằng tôi thừa hưởng điều đó từ cha tôi sao?”

“Đúng vậy, chắc chắn không đến từ mẹ cô. Phu nhân Mary, Chúa ban phước cho bà, sẽ phải mất một năm để đưa ra quyết định về điều gì đó, nếu không có người nào đẩy hối thúc bà.”

Ophelia thở dài. Cô yêu mẹ mình, mặc dù Mary chưa bao giờ có thể hiện ngang đối mặt với bá tước trong bất cứ chuyện gì, nhất là những điều liên quan đến cô con gái duy nhất của họ. Nhưng lẽ ra cô nên biết sẽ chẳng có gì hay ho khi tâm sự với cha mẹ mình, đặc biệt là cha cô. Đối với ngài bá tước, cô chỉ đơn thuần là một vật trang trí, một công cụ hữu ích để nâng cao địa vị của ông. Cảm xúc của cô chẳng hề quan trọng chút nào.

“Có lẽ ông thậm chí còn không biết tôi đã đính hôn lại với Duncan”, Ophelia nhấn mạnh suy đoán của mình. “Gã đánh xe hèn nhát của ông chỉ quay về để báo cho ông biết rằng tôi đã trở lại Yorkshire và đến thăm gia đình Lambert, điều tôi đã làm từ trước khi được mời trở lại Summers Glade.”

“Cô đã không nói cho ngài ấy biết bất cứ điều gì về chuyện đó, nhưng chắc chắn ngài Thackeray thì có.”

“Đúng thế, nhưng tôi ngờ rằng khi mở lá thư từ hầu tước, ông thậm chí sẽ giận dữ hết như khi bị đuổi khỏi Summers Glade thôi.”

“Cô cho là chuyến trở về lần này của chúng ta sẽ yên ổn, mà không hề phải chịu đựng những tiếng om sòm ư?”

“Ít nhất là cho đến khi cha tôi nghe về nó, tôi thực sự nghĩ rằng tự tôi sẽ nói cho ông nếu ông không biết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu ông nghe tôi ngay từ đầu, thì sẽ chẳng có bất cứ chuyện gì trong mớ rắc rối này xảy ra hết.”

“Tôi không cho là mình muốn mạo hiểm nhận một cái tát khác chỉ để nói với ông câu, ‘Con đã nói thế với cha rồi mà’ đâu.”

“Nhưng tôi sẽ làm vậy đấy.”

Sadie lắc đầu và nhìn ra ngoài cửa sổ về phía ánh hoàng hôn cuối ngày xuyên qua những đám mây xám xịt. Ophelia chắc chắn mình sẽ tránh được đề tài cô những muốn thảo luận và ngồi yên vị trên ghế để quyết tâm gạt bỏ mọi thứ liên quan đến trải nghiệm thảm hại tại Summers Glade lại phía sau. Nhưng lẽ ra cô nên biết rõ rằng Sadie là người khá ngoan cố.

Như thế họ thậm chí chưa từng thảo luận về điều gì khác Sadie bình luận, “Mavis sẽ không hào phóng đến thế để giúp cô đâu. Tôi đã cảnh báo cô từ lâu là đừng để cô ta lãng vãng xung quanh rồi. Những ngày này, cô ta đang rất đau khổ đặc biệt là sau khi cô cuối cùng cũng cho mọi người biết rằng cô ta là một kẻ nói dối”.

“Chính cô ấy đã kích động chuyện này”, Ophelia khẽ nói. “Đáng lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ đề cập đến nó nếu sự nham hiểm đầy ác ý của cô ấy không khiến tôi mất bình tĩnh vào ngày hôm đó.”

“Cô không cần phải thích đâu, tiểu thư thân mến. Tôi biết rất rõ cô ta là kẻ thế nào. Chính tôi là người đã nói với cô rằng những cảm xúc tồi tệ mà cô ta nung nấu đối với cô sẽ bùng nổ và cuối cùng sẽ khiến cô chuốc vạ vào thân mà. Cô đã chịu đựng cái thói gắt gỏng của cô ta quá lâu chỉ vì nghĩ cho tình bạn mà cô từng có với cô ta.”

Giọng Ophelia thậm chí trở nên khẽ khàng hơn khi một lần nữa chất chứa thứ cảm xúc nghẹn ngào lúc cô đáp lại, “Cô ấy là người bạn thực sự và thành thật duy nhất mà tôi từng có. Tôi đã rất hy vọng rằng cuối cùng cô ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi vì những sai lầm mà cô ấy nghĩ tôi đã gây ra, khi tất cả những gì tôi cố gắng làm là bảo vệ cô ấy”.

“Tôi biết”, Sadie vừa nói vừa cúi người về phía trước để vỗ lên lớp gang tay lông đang bao lấy bàn tay mảnh khảnh của Ophelia. “Người đàn ông cô ta si mê là một gã ngốc phóng dăng, kẻ đê tiện nhất trong những kẻ đê tiện, gã chỉ lợi dụng cô ta để được gần gũi với cô thôi. Cô đã cố gắng cảnh báo cô ta nhiều lần. Cô ta sẽ không nghe đâu. Có lẽ tôi cũng sẽ làm chính xác như những gì cô đã làm trong hoàn cảnh đó mà thôi. Cô ta cần tận mắt nhìn thấy bằng chứng. Và cô đã trao nó cho cô ta rồi.”

“Và đánh mất tình bạn với cô ấy vì nó.”

“Nhưng cô ta đã nhận ra điều đó ngày hôm nay, phải không? Có phải đấy là lý do cô ta cứu cô không?”

“Ôi, không hề”, Ophelia trả lời, giọng trở nên gay gắt. “Cô ấy chỉ làm thế vì lợi ích của Ducan thôi, nhưng không phải là trước khi cô ấy mắng

nhiếc tôi trước mặt anh ta, Sabrina và Raphael Locke. Cô ấy nói bên trong dung mạo xinh đẹp của tôi chẳng có gì ngoài băng giá lạnh lẽo và u ám.”

“Sadie cũng ngạc nhiên hết như Ophelia khi nghe thấy điều đó. Và đó vẫn chưa phải là điều bi đát nhất”, Ophelia thêm vào, nhắc lại gần như toàn bộ cuộc đối đầu kinh khủng với người hầu của mình, ký ức đau đớn vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí cô.

Sau khi Mavis lảng mạ Ophelia và quả quyết với cô rằng cô chẳng còn một người bạn nào bên cạnh nữa, như thế cô đã không sớm biết điều đó, Ophelia đã lên đi mà không để ai nhận thấy khi chẳng thể kìm nén nổi những cảm xúc của mình. Và chỉ riêng việc nhắc lại hầu hết chuyện đó với Sadie thôi cũng khiến cảm giác tủi thân lại một lần nữa dâng trào trong lồng ngực, và cô lớn giọng quở trách. Sau đó òa khóc. Để những cảm xúc đó vượt khỏi tầm kiểm soát thật khủng khiếp làm sao. Chao ôi, chuyện này chưa bao giờ xảy ra trước đây, kể từ khi cô là một đứa trẻ, nhưng cô sẽ không nghĩ về điều đó. Cô đã cố gắng cả đời để đảm bảo rằng mình sẽ không bao giờ bị tổn thương một lần nữa và cô đã thành công, cho đến ngày hôm nay.

Nhưng Sadie, Sadie yêu quý, bà hiểu quá rõ. Bà lắng nghe mà không hề ngắt lời cô, và bây giờ, bà chỉ đơn thuần dang rộng vòng tay cho cô. Điều đó khiến khả năng kiểm chế của cô một lần nữa bị đập tan.

Chương 4

Raphael ghì dây cương để khẽ giảm tốc độ của lũ ngựa đang kéo cỗ xe lộng lẫy mà anh điều khiển. Anh rất thích thú với trải nghiệm mới mẻ này. Anh đã khá quen với việc đánh những cỗ xe một ngựa kéo về thị trấn trong thời tiết thuận lợi, nhưng lại chưa bao giờ thử điều khiển một cỗ xe lớn trước đây. Anh thường quen với cảm giác dễ chịu và ấm áp bên trong chúng, như những người ngồi trên cỗ xe này đang tận hưởng.

Ngoài trời lạnh thấu xương. Gió thổi mạnh khiến mái tóc hoe vàng xõa xuống vai và khuôn mặt anh, nhắc anh nhớ rằng mình cần cắt tóc. Anh sẽ làm việc này ở nơi anh sắp tới.

Anh không chắc kế hoạch mình đã nảy ra để giành chiến thắng trong vụ cá cược với Duncan là ý tưởng khôn ngoan hay ngu ngốc nhất có thể tưởng tượng ra, nhưng dầu sao đi nữa anh cũng đã bắt tay vào hành động và lúc này, anh chỉ có thể hy vọng mình sẽ không phải sống trong hối tiếc. Anh vẫn còn thời gian để thay đổi quyết định. Ophelia đã quá mải mê với việc tự thương hại bản thân đến nỗi chưa nhận ra cô và người hầu của mình không phải đang trên đường tới London, cũng như anh là người đang đánh xe. Nhưng thật ra, anh không muốn thay đổi quyết định của mình.

Anh đã bị hấp dẫn trước phản ứng của cô khi cô phải nhận sự trừng phạt ở Summers Glade. Nước mắt của Nữ hoàng Băng giá đã khiến biệt danh đó trở thành cái tên sai lầm. Cô có bị tổn thương bởi những gì người ta nói không? Và, nếu đúng như vậy, thì tại sao? Hay những giọt nước mắt của cô không có ý nghĩa gì hơn biểu hiện của việc tự thương hại? Và sau đó sự thay đổi đáng ngạc nhiên ở cô khi cô nói chuyện với Mavis trong phòng

khách, nơi cô một lần nữa trở lên tự chủ và hống hách, chẳng có chút dấu vết nào tương đồng với người phụ nữ đã nức nở trong vòng tay anh. Anh đã nghĩ điều tồi tệ nhất về cô. Người khác cũng thế. Tuy nhiên, những gì anh nghe thấy ở cuộc trò chuyện thứ hai lại ngụ ý rằng có thể còn có nhiều điều sâu xa hơn anh từng nghĩ. Raphael không thích việc bản thân đã nghĩ sai lạc, vì vậy anh muốn tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Nhưng đó chỉ là một trong nhiều lý do tại sao anh lại hấp tấp thực hiện ý tưởng của mình. Còn những lợi ích khác hơn là chỉ thắng cược với Duncan, nếu kế hoạch này thành công. Tạo ra phép màu và biến Ophelia Reid thành một người phụ nữ đáng mến sẽ làm tất cả những người biết cô trở nên yêu quý cô. Anh khá thích quan điểm đó. Nói theo khía cạnh nào đấy, anh thích đóng vai anh hùng.

Nhưng đó thậm chí vẫn chưa phải động lực thúc đẩy anh. Nếu anh có thể tin mọi thứ mà người bạn cũ của cô, Mavis, nói về cô, và chẳng có lý do để không tin vào chúng, thế thì Ophelia, mặc dù là một tiểu thư vô cùng yêu kiều, vẫn bị mọi người khinh miệt, trừ những kẻ đần độn không thực sự biết cô, và những kẻ ngốc đó thì chẳng đáng bận tâm. Thật kỳ cục khi điều đó khiến cô trở thành kẻ lép vế. Và đây sẽ không phải lần đầu tiên Raphael đứng lên bênh vực cho kẻ yếu.

Tất nhiên, anh cũng muốn mình sẽ thắng cược, và Duncan đã đúng khi cho rằng Raphael sẽ không thuyết phục được Ophelia thay đổi tính cách của cô khi cô ở London. Anh có thể theo sát cô tới mọi bữa tiệc cô tham dự, nhưng vì mục đích gì chứ? Cô biết anh không ưa mình. Anh đã thể hiện rõ điều đó không chỉ một lần. Vì vậy bây giờ, việc anh giả vờ quan tâm đến cô là không hề hiệu quả. Cô sẽ chẳng tin anh. Dẫu sao đi nữa anh sẽ không thể thực hiện nó. Giả vờ theo kiểu đó nằm ngoài khả năng tưởng tượng của anh. Ngoài ra, nếu anh thậm chí chỉ nhìn một người phụ nữ đến lần thứ hai thôi, những kẻ thích ngồi lê đôi mách ở London sẽ bằng cách nào đó theo dõi tin đồn rằng họ sẽ đính hôn. Anh đã không thể tận hưởng trải nghiệm đầu tiên của mình tại hàng loạt các sự kiện ở London vì điều này. Trên thực

tế, đây chính là lý do anh ra nước ngoài. Vì vậy, anh sẽ không để bị “soi mói” khi ở cùng Ophelia.

Ngay bây giờ, trong đầu anh có đủ các lý do để giải quyết vấn đề đó. Dù tốt đẹp hay tai hại, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp Ophelia nhận ra hành động của mình là sai lầm và sẽ thay đổi theo hướng tích cực hơn, sau đó, cô thậm chí có thể trở thành một đám sáng giá và cuối cùng cũng tìm thấy hạnh phúc. Khá thách thức, nhưng trái lại, Raphael thích sự thách thức. Và nếu anh thành công, mọi người sẽ được hạnh phúc, ngay cả cô cũng vậy.

Trời đang ngả về chiều, mặt trời bắt đầu khuất dạng. Cổ xe ngựa của cô không được thiết kế cho những chuyến đi lúc tối trời, ít nhất không phải để ra ngoài khi ở vùng thôn quê - nơi không có những ngọn đèn đường. Raphael cân nhắc xem mình nên đánh liều tìm một nhà trọ để qua đêm, hay tiếp tục đi và hy vọng có thể tìm thấy Alder's Nest trong bóng tối.

Đó là một trong rất nhiều điền trang anh được thừa kế từ ông mình, nơi này xa xôi đến nỗi anh mới chỉ ghé thăm vài lần trong suốt những năm qua. Người ông già cả và thích sống ẩn dật của anh đã đặt tên cho nó, trong khi cha của Raphael từng giễu cợt rằng lẽ ra chỉ một túp lều cũng đủ tốt cho một người chỉ cần nơi “ẩn dật”, rằng cha của ông không cần hẳn một trang viên chết tiệt giữa chốn đồng không mông quạnh như thế. Vị công tước tiền nhiệm chỉ cười âm ỉ và nói, “Ta ư? Trong một túp lều sao? Thật lỗ bịch!”

Vì vậy, ông đã cho xây một nơi trú ẩn rộng lớn ở những vùng hẻo lánh của Northumberland, và thậm chí tận hưởng sự cô độc ở đó khá thường xuyên. Không ai trong số những thành viên khác nhà Locke từng làm thế. Cả gia đình đều nhất trí rằng Alder's Nest quá xa xôi so với bất cứ nơi nào khác. Nhưng trang viên Nest vẫn còn cách họ vài giờ đi đường nữa. Và không nghi ngờ gì, những người ngồi trên xe ngựa mà Raphael đang điều khiển cũng đói ngấu như anh. Họ thậm chí còn chưa vào tới hạt Northumberland; anh chắc chắn họ vẫn đang trên đường vượt qua Durham. Nhưng ngay cả ở Durham, nhà trọ vẫn rất khan hiếm và cách xa nhau, và càng đi xa hơn về phía bắc, chúng thậm chí càng trở nên thưa thớt.

Anh đã ở lại nhà một người cô vào lần cuối cùng đến nơi này. Esmerelda là người lớn tuổi nhất trong số rất nhiều em gái của cha anh. Bà kết hôn với một người đàn ông Scotland, nhưng lại khăng khăng muốn sống ở Anh. Lẽ ra chồng bà đã đồng ý giá như đoạn đường trở lại Scotland chỉ là một cuộc dạo chơi ngắn, và thực tế, ông ấy muốn sống ở ngay nơi giáp ranh giữa hai đất nước! Họ định cư ở Durham, một hạt xa hơn về phía nam, vậy nhưng vẫn cách London một chặng đường dài. Đáng ra Esmerelda có thể chuyển đến gần gia đình hơn khi bà trở thành một góa phụ, nhưng bà đã sống ở Durham đủ lâu để trở nên gắn bó với chốn đó. Và Raphael quả là một gã ngốc khi không nghĩ đến bà sớm hơn.

Nếu anh nhớ không nhầm, tư gia của Esmerelda chỉ cách đường chính vài dặm, chỉ ít nhánh đường anh đang đi cũng dẫn đến đó nếu không phải anh đã sớm đi qua, dù anh sẽ quay lại nếu đúng là thế. Ophelia sẽ không nhận được thông tin từ bất kỳ ai về việc họ đang ở Durham, phía bắc Yorkshire, chứ không phải nửa đường xuống phía nam London như cô tưởng. Cân nhắc kỹ đến vấn đề này thì cô của anh sẽ là người hộ tống Ophelia tốt hơn nhiều so với người hầu của cô, và anh không nghi ngờ gì Esmerelda sẽ sẵn lòng đi cùng họ tới Alder's Nest trong một thời gian ngắn. Suy cho cùng, anh cần phải đảm bảo rằng sẽ không có bất kỳ vụ tai tiếng nào phát sinh từ kế hoạch bốc đồng của mình.

May mắn thay, anh đã sớm lo liệu xong xuôi với trở ngại duy nhất mà mình dự tính. Cha mẹ của Ophelia. Anh đã viết một lời nhắn ngắn gọn cho họ khi đưa ra quyết định rồi nhờ người đánh xe nhanh chóng chuyển lời nhắn đi. Nói theo khía cạnh nào đó, điều này giống như một mũi tên trúng hai đích, khi Raphael quả quyết với anh ta rằng anh đã tìm được một người đánh xe khác cho Ophelia.

Cha mẹ cô đã bị mờ mắt trước những tước hiệu cao quý hơn tước hiệu của chính họ. Việc họ sắp đặt cuộc hôn nhân của cô với người thừa kế của hầu tước, thứ trái ngược với mong muốn của Ophelia, đã chứng minh điều đó. Vì vậy, anh hoàn toàn chẳng nghi ngờ chút nào là họ sẽ toàn tâm toàn ý tán thành việc cô tạm lưu lại gia đình anh. Anh đã ngụ ý rằng mình sẽ bảo

vệ cô. Nếu họ cho rằng thế có nghĩa là chính bản thân anh quan tâm đến cô, thì anh hầu như không thể đổ lỗi cho quan niệm sai lầm ấy.

Còn phải đi năm dặm trên đường chính và thêm ba mươi phút để đi xuống nhánh đường dẫn đến nhà của cô anh. Bóng tối đã hoàn toàn bao phủ từ trước đó, nhưng ánh sáng tràn ngập ở mặt trước ngôi nhà hắt ra từ một loạt những ô cửa sổ để mở của phòng khách, đủ cho Ophelia biết rằng họ không dừng lại để nghỉ qua đêm trong một nhà trọ.

Raphael đã sẵn sàng đón nhận cảnh tượng không mấy dễ chịu sắp xảy đến khi anh mở cửa và chìa tay đỡ những người phụ nữ trong xe bước xuống. Cô nắm lấy tay anh mà thậm chí còn không cần liếc mắt. Suy cho cùng, vì cô cho rằng anh là người hầu, và một người hầu sẽ luôn nằm ngoài sự chú ý của cô.

Tuy nhiên, anh bắt gặp chính mình đang nhìn chăm chăm vào Ophelia khi cô bước xuống và thềm thờ dài. Ngay cả khi mệt mỏi vì chuyến đi, và trông vô cùng thiếu ngủ, hoặc có lẽ hai mắt cô chỉ sưng húp vì khóc quá nhiều, vẻ đẹp tinh tế của cô vẫn khiến anh nghẹt thở. Anh đã sững sốt khi lần đầu tiên nhìn vào mắt cô ở Summers Glade. May mắn thay, anh đã băng qua căn phòng để tránh chạm mặt cô, chính vì vậy trước khi thực sự đứng ngay bên cạnh cô khi họ cùng Sabrina bắt đầu màn giới thiệu, giống *không mời mà đến* hơn, anh đã che giấu được vẻ kinh ngạc.

Giờ thì cô đang xoay lưng để nói điều gì đó với người hầu của mình và bất chợt ngừng lại khi đôi mắt cô lướt qua Raphael, sau đó đột ngột quay phắt trở lại chỗ anh.

“Anh đang làm cái quái gì ở đây thế?”, cô hỏi. “Theo tôi trở lại London ư?”

“Hoàn toàn không. Đương nhiên cô cho rằng một trong những người hầu của hầu tước sẽ đưa cô đến London, nhưng thực tế, họ sẽ chỉ đưa cô đến Oxbow để tìm một người đánh xe ở đó thôi. Họ không được trả tiền để đi xa khỏi Summers Glade trong nhiều ngày, trừ khi hầu tước đích thân cử họ. Vì vậy, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ cô, tiểu thư thân mến, vì chúng ta lại tình cờ đi cùng hướng.”

“Anh điều khiển cỗ xe của chúng tôi ư?”

“Ngạc nhiên không?”

Cô gắt gỏng, có thể là vì nụ cười toe toét đầy vui vẻ của anh. “Anh đừng mong nhận được bất kỳ lời cảm ơn nào, vì tôi không hề yêu cầu anh phải làm thế này.”

Anh không thường xuyên nói dối. Cũng chẳng thể dung thứ cho những người từng làm điều đó. Nhưng nói với Ophelia rằng anh đang bỏ trốn cùng cô sẽ chẳng phải cách kết thúc khôn ngoan, anh chắc chắn thế. Cô vẫn chưa hề biết họ đang không quay về London, và rõ ràng anh sẽ sớm tới được điểm đến của họ vào ngày mai trước khi cô phát hiện ra sự thật.

Cô giận dữ tiến về phía cửa trước, nhưng rồi bước chậm lại và sau đó dừng hẳn khi cuối cùng cũng nhận ra họ đang ở tư gia của ai đó, mà không phải một nhà trọ như cô vẫn tưởng.

Cô liếc nhìn qua vai. “Chúng ta đang ở đâu thế này?” Giọng cô lúc này chỉ đơn thuần là tò mò.

Anh giúp người hầu của cô xuống xe trước khi rảo bước qua Ophelia và gõ nhẹ lên cánh cửa. Không phải anh cố tình bắt cô phải chờ câu trả lời. Anh chưa biết cô là kẻ thiếu kiên nhẫn đến thế nào. Lúc này, anh chỉ muốn thận trọng với từng lời nói của mình với cô. Vì vậy, khi quay lại, anh đã vô cùng sửng sốt khi thấy cô đang nhìn mình chăm chăm. Anh phải mất một lúc mới tỉnh trí trở lại và khôi phục tâm trạng vui vẻ bình thường.

“Ừm, tôi có cả một đại gia đình sống ở khắp nước Anh. Dẫu sao đi nữa, đối với tôi, việc này khá thuận tiện mỗi khi phải đi lại. Cô tôi, Esmerelda, sống ở đây. Bà thích mọi người gọi mình là Esme. Chúng ta sẽ ở lại đây đêm nay. Tôi cam đoan với cô là những chiếc giường ở đây êm ái hơn ở quán trọ nhiều.”

Cánh cửa bật mở trước khi anh kết thúc câu nói. William già cả đứng đó, nheo mắt nhìn họ qua cặp kính hẹp.

Esmerelda bị suy giảm cả thị lực và thính lực, vì thế William chính là người quản gia bà đánh cắp từ cha mình khi bà phải rời nhà để kết hôn

nhiều năm trước đây. Ít nhất đó là những gì vị công tước tiền nhiệm từng nói.

“Ai ở ngoài đó vậy?”, William hỏi.

Cặp kính rõ ràng không giúp ích được nhiều cho người gác cửa lớn tuổi. Ông ấy biết rõ Raphael. Nếu đang là ban ngày, ông ấy sẽ nhận ra anh. Nhưng ngược lại, có lẽ là không. Esmerelda đã khá già, và William, nhiều tuổi hơn bà, hẳn giờ đã ở tuổi tám mươi.

“Tôi là Rafe đây, người bạn già. Chúng tôi chỉ ghé thăm vì muốn nhận chút lòng mến khách trước khi tiếp tục lên đường vào sáng mai thôi. Chúng tôi sẽ cần ba phòng, và có thêm chút đồ ăn thì thật tuyệt. Cô tôi còn thức hay đi ngủ rồi?”

“Bà ấy vẫn thức và đang ở trong phòng khách, cố thiêu trụi ngôi nhà bằng quá nhiều những khúc gỗ mới đốn đang nổ lách tách trong lò sưởi.”

Raphael bật cười trước lời phàn nàn đó. Esmerelda dễ bị cảm lạnh vào mùa đông. Bà nội anh cũng thế. Hầu hết mọi người trong gia đình đều sợ đến thăm Agatha Locke vì bà luôn để lò sưởi trong các dãy phòng tại Norford Hall ở mức quá ấm áp. Nhưng William sẽ không bao giờ thừa nhận rằng ở độ tuổi đó, ông cũng cần được sưởi ấm nhiều như Esmerelda.

“Tôi sẽ báo cho bà biết là tôi...”, Raphael lên tiếng, chỉ để bị ngắt lời một cách thô lỗ.

“Tôi muốn được xem phòng của mình, cảm ơn.” Ophelia nói khi sải bước đến lối vào. “Và tôi cũng muốn chút đồ ăn nữa.”

“Chắc chắn rồi, tiểu thư của tôi”, William kịp thời trả lời theo thói quen. Với đôi mắt mờ đục, có lẽ ông không thể nhìn thấy bộ trang phục lộng lẫy cô đang mặc lên người để nhận ra Ophelia là một quý cô, nhưng tông giọng hống hách hẳn là dấu hiệu đủ để chứng tỏ cô thuộc dòng dõi quý tộc.

Raphael vừa lắc đầu vừa quan sát Ophelia leo lên cầu thang. Hiển nhiên cô cho rằng William sẽ đi theo mình để chỉ cho cô một căn phòng. Điều đó có vẻ không phù hợp với người ở độ tuổi của ông, và thực tế ông đã vội vã đi tìm người quản gia. Rõ ràng, cô cũng đã gạt Raphael ra khỏi tâm trí và

chẳng có ý định nói thêm một lời nào với anh. Anh không quen bị người khác lờ tịt như thế. Trong khi thái độ khinh thị của cô rất hữu ích để giữ cho anh khỏi phải nói dối một lần nữa nếu cô hỏi bao lâu nữa họ sẽ đến London, thì việc hoàn toàn bị cô gạt bỏ thực sự khiến anh khó chịu.

“Thế thì tôi sẽ gặp cô vào buổi sáng”, Raphael nói từ sau lưng cô.

“Sớm đấy”, cô trả lời mà không quay lại nhìn anh. “Tôi không muốn mất thêm cả ngày nữa ngoài đường đâu.”

Raphael đã biến mất vào phòng trước khi cô nói hết câu. Anh *hy vọng* cô sẽ quay lại và nhìn thấy điều đó, nhưng có lẽ cô sẽ không làm thế. Quỷ tha ma bắt người phụ nữ nhỏ bé ngạo mạn đó đi!

Chương 5

“Ý cháu là sao, cháu đã bắt cóc con bé ư? Nói đi chứ, cháu trai! Nhất định là ta đã nghe nhầm rồi.”

Raphael vỗ nhẹ vào tay cô mình. Anh sẽ không cần phải hét lên bởi vì anh đang ngồi bên trái Esmerelda và phía tai bên này của bà vẫn hoạt động tương đối tốt. Nhưng lúc này, cổ và tai bà đã được bịt kín trong một chiếc khăn choàng dày, nó cũng trùm kín hai vai, anh rất ngạc nhiên khi thấy bà không đeo găng tay.

Lạy Chúa, phòng khách thật nóng nực. Anh liền cởi lỏng cổ áo. Anh đã gần như đông cứng sau khi đánh xe cả ngày, nhưng chỉ vào phòng không quá hai phút, anh đã phải cởi áo choàng ngoài.

“Cô không nghe nhầm đâu. Nhưng mọi chuyện không như những gì cô nghĩ đâu. Trong ít ngày nữa, cháu sẽ hoàn toàn nhận được sự tán thành của cha mẹ cô ấy để giữ cô ấy lại bao lâu tùy thích ngay thôi.”

“Họ bán con bé cho cháu ư?”

“Không, không, không phải kiểu đó. Họ sẽ chỉ định ninh rằng cháu có ý định kết hôn, và rõ ràng cháu làm thế không phải cho bản thân. Theo những gì cháu biết thì cô nàng nhỏ bé đó là người phụ nữ vô cùng đánh đá, thô lỗ và nhỏ mọn. Cô ấy thốt ra những lời nói dối mà chẳng hề quan tâm chút nào đến việc ai đó có thể bị tổn thương vì chúng.”

“Thế một nửa London thì không làm vậy ư?”, Esmerelda nhận xét với một cái khịt mũi.

Raphael phá lên cười. “Ít nhất họ cũng nghĩ rằng mình đang truyền bá sự thật khi họ tung ra một tin đồn. Còn Ophelia thừa biết những tin đồn mà cô ấy khơi mào đều là nói dối.”

“Vậy cháu định làm cái quái quỷ gì với con bé thế?”

“Cháu quyết định mình sẽ có trách nhiệm với việc giúp cô ấy thay đổi. Nhan sắc của cô ấy là độc nhất vô nhị. Hãy tưởng tượng nếu cô ấy cũng có một tâm hồn đẹp như thế.”

“Thế thì con bé sẽ đủ tốt cho cháu chứ?”

“Đừng chĩa thiên hướng thích mai mối của cô sang cháu, cô Esme. Khi gặp cô ấy, cô sẽ không có chút cảm tình nào với cô ấy đâu, cháu đảm bảo với cô là thế.”

“Nhưng cháu sẽ khiến con bé thay đổi, vì vậy ta sẽ bỏ qua những ấn tượng ban đầu.”

Anh lắc đầu. “Tại sao phụ nữ cứ luôn chỉ nhìn vào mặt tươi sáng thế?”

“Bởi vì những người đàn ông bi quan như cháu không bao giờ làm được điều đó. Chà, ta có thể xem cháu là ngoại lệ, vì cháu dường như cho rằng mình có thể thay đổi cô nàng này theo hướng tích cực hơn.”

“Đó là hy vọng, chắc chắn không phải một kết luận tất yếu. Nhưng nếu điều đó xảy ra, chính cháu sẽ là người bảo hộ cho cô ấy ở London, để đảm bảo cho cô ấy có được một cuộc hôn nhân lý tưởng. Mặc dù không phải với cháu. Cháu muốn tận hưởng thêm vài năm trước khi tính đến chuyện lập gia đình.”

“Thế thì tại sao cháu còn làm điều này?”

“Nếu cô phải biết, thì đó là một vụ cá cược. Một người bạn của cháu tin chắc rằng Ophelia Reid là một cô nàng bất trị. Cháu thì không quá chắc chắn điều đó. Vì vậy, bọn cháu đánh cược với nhau.”

“Lẽ ra ta nên biết rõ”, Esmerelda nói với vẻ không tán thành. “Đó là một thói quen xấu của cháu, cháu yêu, bày ra thách thức một cách quá dễ dàng. Và tại sao trong trường hợp này, ta lại thấy có vẻ như cháu sẽ giở trò gian lận thế?”

“Cháu ư?” Anh cười toe toét. “Đừng bao giờ nói như vậy cô ạ. Cháu chỉ đơn thuần gọi chuyện đó là một mối nguy hại. Nhưng ai đấy cần phải nhận lời thách đấu này. Cô nàng nhỏ bé đó sẽ không loại bỏ được những tật xấu mà không cần đến vài sự hỗ trợ, không, khi cô ấy không nghĩ mình có bất kỳ khuyết điểm nào. Tiện đây, cháu muốn ý định này được tiến hành thuận lợi, vì vậy cô thấy thế nào nếu cùng bọn cháu tới Alder’s Nest? Cô sẽ là một người hộ tống lý tưởng cho cô ấy.”

“Tại sao cháu không chỉ đơn giản là ở lại đây?”

Anh cân nhắc đến ý tưởng đó trong giây lát, nhưng sau đấy lắc đầu, “Nhà của cô không đủ biệt lập. Những người hàng xóm ở quá gần.”

“Thì sao?”

“Thì cháu không định nhốt cô ấy lại. Nhưng cháu muốn đảm bảo rằng cô ấy sẽ không đi quá xa khỏi nơi trú ngụ nhỏ bé ở thôn quê này. Trong chừng mực nào đó, cháu chẳng thể giúp cô ấy được nhiều nếu cô ấy trốn mất.”

“Theo ý cháu”, bà vừa nói vừa nhún vai, sau đó thừa nhận, “Ta từng luôn tò mò về sự điên rồ của cha mình, các cha em của ta và ta đã gọi ông như thế. Ta chưa bao giờ đến Alder’s Nest. Chính xác là ông đã không mời gia đình đi cùng khi ông đến đó để tránh xa tất cả những ồn ào bọn ta gây ra tại Norford Hall”.

“Đừng bao giờ nói như vậy. Cô ư? Là một đứa trẻ cứng đầu sao?”

“Ta đâu có nói thế”, bà gắt gỏng, nhưng đôi mắt nâu lại lấp lánh. “Luôn luôn là các chị em của ta, Julie và Corinthia, những người suốt ngày la hét, chà, kiểu gì cũng la hét to nhất. Nhưng cha cháu mới là người khơi mào, cháu biết đấy. Không có ngày nào ông ấy không trêu chọc bọn ta, đuổi bắt bọn ta khắp nhà, hoặc bày ra những trò tinh quái. Ít nhất cuối cùng khi trưởng thành, ông ấy cũng bỏ được những thiên hướng khủng khiếp đó.”

Raphael tự hỏi sẽ thế nào nếu anh cũng như vậy. Đó là thói quen anh học từ cha mình mà anh vẫn thích. Anh thích trêu chọc em gái mình, Amanda. Nhưng con bé đáng yêu đó lại cả tin đến nỗi anh chỉ đơn giản là không thể ngăn nổi chính mình.

“Chúng ta sẽ lên đường vào sáng sớm”, anh vừa nói vừa xắn tay áo và lau trán. “Và cô đừng cho Ophelia biết chúng ta sẽ đi đâu nhé. Cô ấy vẫn đinh ninh rằng bọn cháu đang trên đường trở lại London.” Sau đó, cuối cùng anh cũng phải hỏi khi liếc nhìn lò sưởi vẫn đang nổ lách tách, “Cô thực sự rất lạnh đúng không, cô Esme?”

“Không, ta chỉ muốn William thấy thoải mái”, bà thì thầm thừa nhận, phòng khi ông lão nghe trộm. “Ông ấy đã nói tới chuyện nghỉ hưu. Ta sẽ nhớ người bạn già ấy rất nhiều nếu ông ấy làm thế. Có rất ít người ghé thăm nơi đây, vì vậy ông ấy không chiếm chỗ ở cửa trước như vẫn quen làm trước kia nữa. Nhưng ông ấy vẫn chất đầy những khúc gỗ sưởi cho ta.”

Raphael cười âm ỉ. “Cô có phiền không nếu cháu mở cửa sổ ra vài phút?”

Bà mỉm cười với anh. “Cứ tự nhiên.”

Chương 6

Tuyết rơi suốt cả đêm, mặc dù không đủ để phủ kín trên mặt đất quá lâu.

Nhưng trong vài giờ sẽ rất thú vị. Đó lại là một trong số những ý kiến đầy mâu thuẫn của Ophelia. Cô thích tuyết, nhưng không thể chịu đựng được hậu quả khi nó bắt đầu tan và trở nên khá nhớt nháp. Tất nhiên, cô chỉ từng quen nhìn thấy tuyết ở London sau khi lượng xe cộ dày đặc biến chúng thành đồng bùn. Hyde Park luôn đặc biệt xinh đẹp sau mỗi trận tuyết rơi, nhưng điều đó cũng không bao giờ kéo dài khi mà có quá nhiều bụi bẩn trong thành phố. Nhưng cô chắc chắn ít nhất mình có thể ngắm nhìn những bông tuyết trong sáng nay, trước khi nó bắt đầu tan chảy.

Người đánh xe, cô vẫn thích thú với việc nghĩ về người thừa kế nhà Locke như thế, đang đợi cô trong sảnh chính. Cô mặc bộ đồ đi đường lộng lẫy nhất của mình để anh thấy ấn tượng, đó cũng chính là bộ cô đã mặc đến gặp Duncan MacTavish khi cố gắng hàn gắn mọi thứ với anh ta ở nhà trọ tại Oxbow. Với chiếc mũ lông trắng đội trên mái tóc vàng hoe và váy nhung dài màu xanh dương nhạt cùng áo choàng không tay đính lông trắng, cô biết rõ trông mình tuyết đối hoàn hảo. Chiếc gương trên đầu đã cho cô biết điều đó.

Cô đã khiến Duncan sửng sốt trong bộ trang phục này, mặc dù nó không đủ để làm anh ta mềm lòng. Sự xúc phạm mà cô dành cho Duncan khi gọi anh ta là gã man rợ rõ ràng đã hằn sâu vào tâm trí anh ta. Theo quan điểm của cô thì đó là một hoàn cảnh tế nhị, đồng thời là một trong những điều mà cô đã làm rất tốt. Cô muốn anh ta tha thứ cho mình để họ có thể đính hôn lần nữa và chấm dứt những tin đồn, sau đó hủy hôn một cách nhẹ

nhà, như họ đáng lẽ nên làm ngay từ đầu. Nhưng cô cũng muốn đảm bảo rằng anh ta không thay đổi quá nhiều quan điểm tiêu cực của mình về cô và say mê cô giống như tất cả những người đàn ông khác mình từng gặp. Điều đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.

Cô đã thận trọng cân nhắc đến sự ăn năn trước quan điểm tồi tệ của anh ta về mình, và anh ta đã đề xuất với cô một giải pháp hoàn hảo - thói ngạo mạn của chính cô. Nhận xét cuối cùng của anh ta chính là, “Tôi không cho rằng tôi sẽ bận tâm đến việc ganh đua với vợ mình về mối quan tâm của cô ấy”.

Khi đó, chuyện này đã khiến Ophelia thấy phiền lòng, mặc dù bây giờ, cô lại thấy khá thú vị khi được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân kinh khủng ấy và có thể tìm thấy hứng thú với chúng một lần nữa. Ví dụ, việc ngài Locke điển trai, giàu có đóng vai người đánh xe của cô quả là chuyện thú vị. Anh khá tốt bụng, cô cho là thế, hoặc ít nhất cô đã có lúc thoáng cân nhắc đến điều đó. Nhưng sau khi nghĩ kỹ hơn vào đêm qua, cô đã tự hỏi tại sao người đàn ông này lại đảm nhận một nhiệm vụ khó khăn như vậy khi mà anh ta thậm chí còn chẳng ưa cô.

Anh đã chứng minh điều đó một cách hết sức rõ ràng trong cuộc đối thoại ngắn ngủi của họ ở Summers Glade. Về việc anh trở thành người đánh xe cho cô, cô cuối cùng đã kết luận rằng hẳn là Raphael đã thấy chính mình bị mắc kẹt ở đó sau khi không kịp đi cùng em gái trở lại London. Vì vậy, có thể anh không hoàn toàn giúp đỡ cô, như anh đã nói bóng gió. Cô thích như thế hơn, vì cô *không muốn cảm thấy mắc nợ anh*.

Nhưng Ophelia sẽ chẳng thấy phiền khi danh tiếng của mình có dây dưa đến anh, điều sẽ xảy ra nếu ai đó cô biết nhìn thấy anh điều khiển cỗ xe của cô một khi họ đến London. Và những người cô biết luôn để ý tới cỗ xe ngựa của cô, chà, dẫu sao đi nữa thì những người đàn ông cũng làm thế. Rõ ràng điều đó có thể tốt cho cả cô lẫn gia đình anh. Suy cho cùng, cô vẫn phải tìm cho mình một tấm chồng, và tốt nhất là trước khi Mùa vũ hội kết thúc.

Lần này, khi chẳng hề có mối đe dọa của một cuộc hôn nhân sắp đặt, không mong muốn treo lơ lửng trên đầu, cô có thể dành sự quan tâm thích đáng cho việc tìm kiếm người đàn ông phù hợp với mình. Tiêu chí của cô không hề phi thực tế. Cô chỉ đơn thuần muốn và cần gặp được một người đàn ông không lập tức tôn thờ nhan sắc của cô, mà là một người sẽ gắng sức thấu hiểu con người thật của cô, một người không hề tuyên thệ về thứ tình yêu bất diệt, buồn nôn với cô khi anh ta chẳng thể yêu cô - chưa yêu. Hoàn toàn không khó khăn chút nào, cô cay đắng nghĩ.

“Cô đây rồi”, Raphael nói vọng lên từ chân cầu thang, chỉ để thêm vào, “Đáng lẽ tôi đã có thể bắt cô trò chuyện từ sớm”.

Ophelia nghiêng rãnh. Vì vậy, không hy vọng gì có thể khiến anh lóa mắt mà hối tiếc vì đã tỏ ra lỗ mãng với cô. Anh hầu như không nhìn cô khi khoác chiếc áo choàng ngoài lên bờ vai rộng!

Cô thực ra đã thức dậy từ vài tiếng trước sau khi đi ngủ quá sớm vào đêm qua. Cô đã không xuống tầng dưới chỉ đơn giản là để mọi người có thể ngủ nhiều hơn một chút trước khi bắt đầu một ngày dài trên đường. Lần tới, cô sẽ để dành sự quan tâm của mình cho những người thấu hiểu giá trị của nó.

“Tôi đã kiệt sức ngày hôm qua”, cô chỉ nói. “Không thì đáng lẽ tôi sẽ xuống gặp cô anh. Tôi sẽ được tận hưởng niềm vui đó trước khi chúng ta khởi hành chứ?”

“Ồ, thật thế sao, thực ra cô tôi sẽ cùng đi với chúng ta. Tôi không cho là cô sẽ thấy phiền khi bà cùng đi trên cỗ xe của cô đâu nhỉ.”

“Anh sợ bị nhìn thấy đi với tôi mà không có người hộ tống à?” Ophelia cười tự mãn khi xuống đến bậc thang cuối cùng.

“Tôi biết ngay cô sẽ nghĩ thầm. Chẳng có ai thích rước họa vào thân đâu.”

“Chẳng sao nếu người ta thực sự có thiện chí. Tôi nghi ngờ anh cũng thế đấy”, cô nói cộc lốc. “Tại sao anh không thừa nhận sự thật rằng em gái anh

đã bỏ mặc anh bị mắc kẹt ở Summers Glade, vì vậy thực chất, tôi mới là người đang giúp đỡ anh...”

“Bằng cách cho tôi cùng đi trong cỗ xe ấm áp lộng lẫy của cô chứ gì?”, anh cắt ngang, một bên lông mày nhướng lên.

Cô thực sự cảm thấy mặt mình sắp đỏ bừng tới nơi. Cái quái quỷ gì thế này? Cô chưa bao giờ đỏ mặt. Màu hồng trên hai gò má màu ngà của cô trông hết như những nốt phát ban lem luốc. Nó *chẳng hề* phù hợp chút nào.

Nhưng sau khi khiến cô lúng túng, anh ít nhất cũng không mong đợi câu trả lời và tiếp tục, “Sao chúng ta không đồng ý với sự đồng hành của đối phương trong lúc này và để mọi chuyện diễn ra êm đẹp?”

“Tốt thôi”, cô trả miếng. “Vì đây chỉ là quãng thời gian ngắn ngủi nên tôi cho rằng mình sẽ chịu đựng được.”

“Ồi”, cô nghĩ mình vừa nghe thấy giọng anh, nhưng không hoàn toàn chắc chắn.

Ngay sau đó, một người phụ nữ già cả bước ra khỏi phòng khách và tiến tới chỗ họ, theo sát gót là một người hầu trẻ tuổi, cả hai đều vận đồ cho một chuyến đi dài. Ophelia cho rằng người phụ nữ này là cô của Raphael. Trông bà thật kèn càng đến nặng nề trong bộ váy dài cùng chiếc áo choàng không tay bên ngoài, với chiếc khăn len dày quấn trên đầu, thật khó để nhìn thấy khuôn mặt thiên sứ bên dưới ngàn ấy lớp vải.

“Cô hẳn là Phu nhân Esmerelda”, Ophelia vừa mỉm cười vừa nói trong lúc chìa tay chào hỏi. “Cháu là Ophelia Reid. Rất vui được gặp...”

“Nói to lên, cô gái”, Esmerelda gắt gỏng. “Ta khá nghễnh ngãng, cháu biết đấy.”

“Cháu nói là thật...!”

“Cháu không cần phải hét lên đâu”, Esmerelda ngắt lời. “Ta chưa điếc đến mức đó.”

Ophelia cười toe toét. “Cháu giúp cô lên xe được chứ ạ?”

“Chân ta chẳng có vấn đề gì nghiêm trọng cả, cô gái.”

Ophelia chẳng những không hề thấy bị xúc phạm trước câu trả lời gắt gỏng của người phụ nữ, mà còn thấy chúng khá thú vị. “Vậy thì tốt rồi. Người hầu của cháu đã ra ngoài từ sớm để nhóm lò. Nó sẽ giúp cô thấy ấm áp và thoải mái hơn.”

“Tuyệt lắm. Ta rất cảm kích”, Esmerelda đáp lời, sau đó nói thêm với người quản gia đang đứng bên cạnh, “Nhớ cẩn thận nhé, William. Tôi có cảm giác mình sẽ không đi lâu đâu”.

“Tất nhiên rồi, phu nhân”, người quản gia trả lời khi Esmerelda dậm bước ra ngoài.

Ophelia để ý thấy Raphael cau mày trước những lời nhận xét của cô mình. Nếu không phải ghét cay ghét đắng người đàn ông này, lẽ ra cô sẽ quả quyết với anh rằng mình hiểu sự yếu đuối của tuổi già, có thể và đã, khiến vài người thấy khó chịu thế nào. Nhưng rõ ràng cô đã nhầm lẫn về ngọn nguồn cho vẻ khó chịu của anh vì anh đã giữ cô lại để cô không đi theo Esmerelda, cái siết của anh trên cánh tay cô khá mạnh. Đây không còn là người đàn ông luôn hài hước ngay cả khi anh tỏ ra mỉa mai nhất. Đây là Locke nghiêm túc, gã ác quỷ mà cô từng gặp hai lần trước khi nổi tức giận lột sạch lớp vỏ bề ngoài lịch lãm của anh.

“Chuyện quái quỷ đó là gì thế?”, anh gắng hỏi rồi thêm vào cùng lúc, “Đừng tưởng rằng cô có thể lợi dụng cô tôi cho bất kỳ mưu đồ nào. Tôi sẽ không tha thứ đâu”.

Cô chớp mắt, sau đó vỡ lẽ ra. Suy cho cùng, anh đã nghĩ về cô theo cách tồi tệ nhất. Chứng kiến cô đối xử tốt với cô của anh hẳn là khiến anh rất sốc, cô nghĩ một cách mỉa mai.

“Thật là một ý tưởng thú vị. Tôi thực sự ghét phải sửa lời anh, ngài Locke, nhưng tôi nhận ra mình thích những người lớn tuổi. Họ là những người duy nhất không cố đối đầu với tôi hoặc mặt khác, không cố kiếm lợi bằng việc làm quen với tôi. Cô anh cũng vậy, và tôi cam đoan với anh rằng tôi sẽ hòa thuận với bà. Anh không cần phải lo tôi sẽ nói những điều ác ý với bà đâu. Mặt khác, anh...”

“Tôi biết rồi, không cần phải nói thêm nữa”, anh cắt ngang, giờ thì gần như không quá gay gắt. “Chỉ cần vào trong xe ngựa thôi. Chúng ta có hoàn thành việc này sớm bao nhiêu cũng là chậm trễ đối với tôi đấy.”

“Thật lạ lùng làm sao khi chúng ta lại nhất trí với nhau một cách suôn sẻ”, cô vắn lại khi bước ra khỏi cửa.

Chương 7

Ophelia có thói quen khó chịu là muốn mình phải là người chốt hạ trong một cuộc trò chuyện. Dĩ nhiên anh cũng có thói quen tương tự, đó là lý do tại sao anh thấy điểm này ở cô rất đáng bực mình.

Raphael bắt đầu thấy nghi ngại. Chà, anh đã ít nhiều nhận ra điều đó, nhưng quái quỷ thật, chứng kiến cách cư xử của người phụ nữ này với cô của anh lại là một trải nghiệm khá bất ngờ. Ophelia, giờ đang rất tốt bụng, trái ngược hoàn toàn với tất cả những gì anh biết về cô. Và cô của anh cũng phải ghi nhận điều đó, thậm chí còn nhấn mạnh nó với William rằng mình chắc chắn sẽ không đi cùng họ quá lâu.

Lời giải thích của Ophelia nghe có vẻ khá hợp lý, quá hợp lý ấy chứ. Nó dấy lên trong anh những nghi ngờ đáng ra không nên có, khi anh thừa biết cô là cô nàng lăm lăm mưu nhiều kế thế nào. Anh chỉ không hiểu cô đủ rõ để có thể tuyên bố cô đang nói thật hay nói dối. Nhưng bàn đến vấn đề này thì cô phải là một kẻ dối trá siêu đẳng, nếu không cô sẽ chẳng thể thoát được một nửa những sai lầm mà cô bị buộc phải chịu trách nhiệm.

Anh đã gửi cho Sabrina một bức thư vào đêm muộn ngày hôm qua, xin phép cô mình cử một người hầu của bà chuyển lá thư đi, sau đó mang thư hồi âm quay về. Sabrina hiểu rõ Ophelia hơn anh nhiều, cô ấy từng ở cùng với người nhà Reid khi ra mắt ở London. Ai đó đã nói rằng dì của Sabrina và mẹ của Ophelia là những người bạn thời thơ ấu. Nhưng trong trường hợp đó, cô ấy đã đảm bảo mình có một danh sách về những khuyết điểm của Ophelia dài hơn nhiều so với những gì anh có, và anh muốn biết tất cả

trước khi bắt đầu chiến dịch thay đổi cô. Hy vọng Sabrina sẽ không mất quá nhiều thời gian mới hồi đáp lại.

Họ trải qua một ngày dài đi qua Durham và tiến sâu vào Northumberland để tới nơi ẩn dật của ông nội anh. Giờ là khoảng thời gian tồi tệ trong năm để đi quá xa về phía bắc. Thực tế, rõ ràng khoảng thời gian tồi tệ trong năm đối với Raphael là khi anh trở thành người điều khiển cỗ xe ngựa.

Anh đã nhờ cô Esmerelda chuẩn bị một giỏ đồ ăn dành cho cánh phụ nữ, vì vậy anh sẽ không phải dừng lại để ăn trưa. Bà cũng đã đưa cho anh một ít đồ ăn, mặc dù anh khó khăn lắm mới có thể dùng bữa khi đang đeo găng tay. Nhưng Raphael muốn dừng lại ở nhà trọ cuối cùng mà anh đi qua vào giữa buổi sáng, dù chỉ để sưởi ấm một lúc. Càng đi xa về hướng bắc, họ càng gặp phải nhiều đụn tuyết, và gió rít càng mạnh hơn.

Chẳng có nhà trọ nào khác. Anh biết ở đây sẽ không có. Alder's Nest thực sự tọa lạc tại một khu vực hẻo lánh ở vùng cao, cách xa bất kỳ khu dân cư nào. Nhưng cuối cùng, anh cũng đã tới nơi vào lúc chiều muộn, vệt khói bay ra từ ít nhất một ống khói đã đảm bảo rằng người trông giữ nhà đang sống ở đây và sẽ nhóm một lò sưởi để chịu để giúp anh xua tan cơn lạnh đang thấm vào da thịt. Nhưng trước khi có thể tận hưởng cảm giác ấm áp đó, anh sẽ phải đối phó với cơn phẫn nộ của Ophelia, lần này là điều chắc chắn.

Với tâm trí vững vàng để sẵn sàng cho cuộc đối đầu cam go, anh mở cửa xe ngựa. “Có thể hai người muốn nhanh chóng vào trong nhà đây, các quý bà quý cô”, anh cảnh báo. “Bên ngoài lạnh hơn trong này nhiều.”

“Trong xe ngựa ấm áp quá mức”, Ophelia phản nản. “Hơi ấm làm tôi ngủ thiếp đi mất, khi mà tôi hoàn toàn chẳng mệt mỏi chút nào.”

Cô là người đầu tiên bước xuống xe ngựa với sự hỗ trợ của anh. Cô không vội vàng như anh hy vọng. Cô nhìn chăm chăm vào trang viên rộng lớn phía trước và cúi kính gặng hỏi, “Giờ thì chúng ta đang ở đâu thế này? Nhà của một người cô khác chẳng?”

“Không, nơi này thuộc về tôi.”

“Nhưng tại sao chúng ta lại dừng xe ở đây? Chắc hẳn lúc này, chúng ta đang ở London đủ gần đang có thể đưa tất cả tới đó trước khi màn đêm buông xuống rồi chứ.”

“Chúng ta đang cách London cả chặng đường dài, tiểu thư thân mến ạ. Chào mừng cô đến Aldels Nest.”

Ophelia cố lĩnh hội câu nói đó với một cái cau mày bối rối, và cô càng cau mày dữ dội hơn khi cô nhìn qua cửa xe tới chỗ những cánh đồng bỏ hoang căn cỗi, trải dài trước mắt như bất tận. Khi anh đến nơi này vào mùa hè, quang cảnh ở đây thật lộng lẫy với những cây thạch nam nở rộ. Nhưng lúc này đây, nơi này lại toát lên vẻ đìu hiu.

“Ta hy vọng cháu có vài người hầu ở đây”, Esmerelda lên tiếng khi anh giúp bà ra khỏi cỗ xe, sau đó cảnh báo anh, “Ta không thích nấu ăn đâu”.

“Hãy nghỉ ngơi thoải mái, cô Esme. Cha cháu đã thuê một người giữ nhà từ ngày trước, và ông ấy đã chăm lo chu đáo cho nơi này nhiều năm rồi. Vợ ông ấy làm công việc quản gia và đầu bếp khi cháu ở đây. Cháu tin là ông ấy có đến vài cô con gái và dám chắc chúng ta sẽ có một đội ngũ phục vụ hoàn hảo tối nay hoặc chậm nhất là ngày mai.”

Esmerelda gật đầu rồi vội vàng tiến đến ngưỡng cửa nơi Bartholomew Grimshod, người giữ nhà ở độ tuổi trung niên, đang để cửa mở. Người giúp việc khá nhỏ tuổi theo sau, trao cho Raphael một nụ cười tán thưởng khi con bé đi ngang qua anh. Anh hầu như không nhận ra điều đó khi đang mãi mê dồn quá nhiều sự chú ý vào Ophelia lúc này.

Giờ thì vị tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần của London nhất quyết không hề chùn bước, và trông khá hoài nghi.

“Sao mọi thứ lại có vẻ như chúng ta sẽ có một chuyến viếng thăm dài ngày ở đây thế?”, cô gắng hỏi.

“Bởi vì đúng là vậy đấy.”

“Quý tha ma bắt anh đi. Tôi đã đề nghị anh đưa tôi đến London vì anh nói mình cũng sẽ tới đó còn gì.”

“Cô có thể đề nghị tất cả những gì mình thích. Tôi sẽ ở lại đây. Và tôi chưa bao giờ nói rằng tôi sẽ đưa cô đến London, mà chỉ đơn thuần nói rằng chúng ta sẽ đi cùng một hướng. Hướng đó chính là nơi đây.”

Anh giúp Sadie bước xuống xe ngựa. Dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, người phụ nữ trao cho bọn họ cái nhìn bối rối sau khi nghe bập bõm những gì họ vừa nói. Ophelia giữ cánh tay bà lại. “Đừng vào đó. Chúng ta đi thôi!”

Raphael lờ đi và tiến về phía cửa ra vào. Anh đoán cô không quen với việc bị đàn ông đối xử như thế, khi nhận thấy hơi thở của cô trở nên gấp gáp vì bị xúc phạm. Nhưng anh không định đứng bên ngoài trong cái lạnh thấu xương để trả lời những câu hỏi của cô.

“Ngài Locke”, cô gọi với theo anh, sau đó nói to hơn, Raphael!”. Sau đó, thậm chí còn hét to hơn nữa, “Chết tiệt, Rafe, dừng lại ngay!”.

Anh không làm theo, nhưng lại dừng ở ngưỡng cửa đủ lâu để chào hỏi Bartholomew và nói với ông ấy, “Cứ để toàn bộ hành lý ngoài cửa trước khi cất ngựa, mang lũ ngựa đi xa khỏi đây và đưa chúng đến chỗ ông ngay lập tức. Ta sẽ giúp ông mang hành lý vào trong sau khi thấy ấm hơn đôi chút”.

“Chắc chắn rồi, chủ nhân”, người đàn ông trả lời. “Và ngài sẽ ở đây bao lâu thế?”

“Thành thật mà nói, ta cũng chưa biết nữa, nhưng ta sẽ cần vài người hầu trong thời gian này. Hy vọng ông có thể giải quyết được việc này. Ồ, còn vị tiểu thư đang gây ồn ào đằng sau tôi đây, cô ấy là một trường hợp khá đặc biệt, nhưng chỉ cần lờ cô ấy đi...”

“Tôi nghe thấy rồi đấy”, Ophelia cúi kính khi tiến đến chỗ anh. “Và tôi sẽ không để bị lờ đi đâu!”

Người giữ nhà vội vàng làm như được yêu cầu. Ophelia ngay lập tức xoay người và ra lệnh cho người hầu của mình, “Không được để ông ấy động tới xe ngựa của tôi”.

Lúc này, trông người hầu của cô như thể bị xúc phạm, và với một cái gật đầu cộc lốc, bà rảo bước theo sau Bartholomew với ánh mắt kiên định. Raphael biết mọi thứ sẽ chẳng đi đến đâu, nhưng anh sẽ không đứng trong giá rét và đợi cô nhận ra điều đó.

Anh vừa thở dài vừa chìa một cánh tay ra, ngụ ý muốn Ophelia theo mình vào trong. “Nếu cô bình tĩnh lại, tôi hứa với cô là tôi sẽ giải thích cặn kẽ, Ophelia, chỉ ngay khi chúng ta có thể tìm được chút thời gian riêng tư. Chắc chắn cô sẽ không gây được rắc rối cho cô tôi bằng cách cãi lộn đâu. Vì vậy, vui lòng kiên nhẫn một chút, bởi vì tôi sẽ sưởi ấm trước tiên. Cô có thể thấy thoải mái và ấm áp trên suốt chặng đường đến đây, nhưng chắc chắn tôi thì không.”

Anh tiến về phía phòng khách, nơi anh đoán chắc cô mình đang ở đó. Tiếng rít của Ophelia ngăn anh lại. “Anh dám bỏ mặc tôi lần nữa xem!”

Anh liếc nhìn lại cô. “Tôi vừa đề cập đến tính kiên nhẫn rồi đúng chứ?”, anh khô khan nói. “Tôi đảm bảo là mình đã làm thế.”

“Điều gì khiến anh nghĩ tôi có thể kiên nhẫn? Tôi không hề kiên nhẫn, anh biết đấy. Hoàn toàn không.”

“Thế thì tôi cho rằng chúng ta sẽ cần phải thực hiện biện pháp gì đó, và có thể bắt đầu ngay lập tức. Nghe này, Ophelia. Cô sẽ vào phòng khách, ngồi xuống, và giữ im lặng cho đến khi những người còn lại trong nhà có mặt và yên vị.”

“Còn nếu tôi không làm vậy thì sao?”

“Chà, vậy thì, tôi chỉ có thể giữ bí mật cho riêng mình về lý do tại sao cô lại ở đây. Xét đến vấn đề này thì một lời giải thích là không cần thiết...”

“Anh thật vô lý!”, cô cắt ngang. “Giữ lời giải thích chết tiệt đó cho riêng anh đi. Tôi sẽ về nhà!”

Cô xoay người để chuẩn bị rời đi và gần như va vào người hầu của mình, Sadie đã trở lại và đang lăm bằm, “Người giữ nhà sẽ không nghe lời tôi đâu. Ông ta chỉ tuân lệnh chủ nhân của mình thôi”.

Raphael nghe thấy tiếng gầm gừ khe khẽ mà Ophelia thốt ra trước tin tức đó, và cười đắc ý. “Ai trong hai người sẽ đánh xe nếu người của tôi bị buộc phải làm ngơ trước những mệnh lệnh của tôi vậy?”

Ophelia lập tức quay lại và trừng mắt nhìn Rafe. Anh nhún vai rồi nói thêm, “Nếu cô muốn một lời giải thích, và hy vọng đó là một câu trả lời hết sức hoàn hảo, tôi khuyên cô nên làm như tôi nói, vì tôi thực sự không cần thiết phải giải thích tường tận chuyện này. Tất nhiên, thế cũng có nghĩa là tôi sẽ bỏ mặc cô lại giữa đêm hôm khuya khoắt, và kệ cô dò dẫm trên đường nhưng tôi chắc chắn cô có thể xoay sở được”.

“Không thể có chuyện anh đang nghiêm túc được!”, cô thở gấp gáp.

“Kiên nhẫn là một đức tính tốt. Vì cô không có tính kiên nhẫn hay bất kỳ đức tính tốt đẹp nào liên quan đến nó, chúng ta sẽ coi chuyện này là bài học đầu tiên dành cho cô. Hãy thử làm điều đó đi, tiểu thư thân mến, bắt đầu ngay từ bây giờ.”

Chương 8

Ophelia vẫn đang giận sôi máu. Tử tước đúng là mất trí rồi! Tại sao không có ai nói cho cô biết điều này sớm hơn chứ?

Ophelia nhìn trừng trừng vào lưng Raphael khi anh đứng trước lò sưởi để hơ hai bàn tay. Cô thậm chí chẳng có lý do gì để ở lại nơi này khi mà anh đang hoàn toàn phớt lờ cô. Cô ngồi trong phòng khách để rèn luyện tính kiên nhẫn, có vẻ lúc này đã được một giờ, mà không nói lời nào với bất kỳ ai.

Esmerelda đã được đưa lên phòng riêng ở trên lầu ngay khi nơi đó được sưởi ấm. Bà chỉ có vài lời muốn nói về sự im lặng tuyệt đối của Ophelia trước khi rời đi.

“Đừng có bĩu môi, cô gái, nó không hợp với cháu đâu. Đưa ra những quyết định đúng đắn và cháu sẽ vượt qua cả người chiến thắng ở đây.”

Điều đó có nghĩa là gì? Cô không hỏi bà vì Raphael đang ở trong phòng. Cô sẽ tìm hiểu về nó sau khi có thể trò chuyện với người phụ nữ lớn tuổi này một cách riêng tư, vì rõ ràng bà biết chuyện gì đang xảy ra. Cô của Raphael có bỏ qua cho những gì anh đã làm hay không? Có vẻ như là có, nhưng Ophelia hy vọng là không. Ngoài Sadie, cô có thể lôi kéo thêm người khác về phía mình. Nhưng cho đến khi anh cho cô lời giải thích như đã hứa, cô sẽ duy trì sự im lặng này, ngay cả nếu điều đó có khiến cô phát điên vì phần nộ.

Hay người hầu đã được chỉ dẫn tới khu dành riêng cho họ. Sadie trở lại để cho Ophelia biết phòng của cô đã được chuẩn bị xong, nhưng cô chỉ đơn

giản là xua tay để bà rời đi. Cô sẽ không đi đâu cho đến khi Raphael tự mình giải thích với cô, và cô không hề nghi ngờ gì khi gã ác quỷ chết tiệt đó đã bắt cô phải chờ đợi quá lâu một cách không cần thiết.

Ophelia trở nên nóng nảy và bức bối. Trước giờ, cô chưa từng giận dữ đến vậy. Cô tính đến những phương kế để khiến anh phải trả giá cho sự xúc phạm này. Và cố gắng tự tìm hiểu mà không cần hỏi lại xem mình đang làm gì ở đây, thậm chí cô còn không biết họ đang ở đâu!

Trước đó, khi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe ngựa, cô đã mơ hồ tự hỏi tại sao họ lại đi qua vùng thôn quê đìu hiu như vậy. Chỉ có rải rác vài ngôi nhà xung quanh, sau đó thậm chí còn ít hơn thế, nhưng trước khi thiếp ngủ, cô lại đơn thuần cho rằng Raphael hẳn phải biết một số tuyến đường phụ để tránh dòng xe ngựa ùn tắc đổ vào London. Nhưng từ những gì cô nhìn thấy bên ngoài, nơi này chẳng có gì ngoài một khoảng trời trống rỗng, nhà của anh là ngôi nhà duy nhất trong vòng cả dặm quanh đây, vì vậy cô không thể đoán được vị trí nó tọa lạc.

Cô sẽ khám phá ra nơi họ đang ở và những gì người đàn ông này nghĩ mình sẽ làm khi đưa cô đến đây thay vì về nhà cô. Phải chăng anh quá cao ngạo đến nỗi định ninh rằng mình có thể làm gì nhỉ? Động cơ của anh là gì?

Động cơ duy nhất cô nghĩ được lại giống hệt như những gì mà cô vốn đã quen đối phó, rằng anh muốn cô vì cô xinh đẹp, hệt như tất cả những người đàn ông khác, và vì thanh thế của gia đình anh, anh đang nắm vị thế có thể mang cô đi cũng như cho rằng mình có thể xoay sở mọi chuyện mà không phải trả giá. Để thỏa hiệp với cô ư? Để thuyết phục cô rằng anh yêu cô khi có lẽ anh không thể làm được chẳng?

“Hôm nay, chúng ta đã học về tính kiên nhẫn rồi, đúng chứ?”

Cái nhìn chăm chăm lạnh lùng qua đôi mắt màu xanh lam của Ophelia quay trở lại với tấm lưng rộng lớn của Raphael. Tông giọng anh vừa sử dụng nghe thật trịch thượng. Anh biết rõ ở đây, mình là người nắm ưu thế. Và anh thậm chí còn không thèm xoay người lại đối mặt với cô để hỏi cô điều đó!

Từng phân trên cơ thể cô trở nên căng cứng vì cơn giận dữ đang choáng ngợp, cô gầm gừ, “Không... chúng ta... không hề!”

“Điều đó thật tệ!” Anh bắt đầu bước ra khỏi căn phòng.

Cô hoài nghi nhìn anh trong giây lát. Anh đúng là sắp rời đi thật!

Cô vụt đứng dậy, định đặt mình chắn giữa anh và cánh cửa. Nhưng chiếc bàn ở phía trước chiếc sofa cô đang ngồi đã được đẩy đến gần chỗ cô khi người hầu mang khay thức ăn tới trước đó. Cô không ăn chúng, nhưng bây giờ, hai đầu gối cô lại va mạnh vào chiếc bàn khiến một tách trà và đĩa bị hất văng xuống sàn, cô thở hổn hển.

Raphael dừng phắt lại. “Cô ổn chứ?”, anh hỏi, giọng có vẻ thực sự quan tâm.

“Ừ... không, tôi không hề ổn.”

Cô đang đề cập đến cơn giận dữ của mình, chứ không phải vết sưng nhỏ trên đầu gối, nhưng anh lại trả lời với một tiếng thở dài, “Ngồi xuống đi. Tôi cho là chúng ta có thể tiếp tục rèn luyện về tính kiên nhẫn vào hôm khác”.

Cô sẽ không sửa lại việc anh hiểu sai câu trả lời của cô, không, khi rõ ràng là anh đã thay đổi quyết định về việc từ chối cho cô một lời giải thích về những gì đang diễn ra ở đây.

Anh ngồi xuống chiếc ghế cô đã chiếm giữ lúc trước, mặc dù là ở đầu bên phía còn lại. Nhưng anh đã xoay người đối diện với cô khi cô vừa ngồi xuống chỗ cũ.

“Bây giờ, anh sẽ nói cho tôi biết tại sao tôi ở đây, thay vì trở Lại London chứ?”

“Đúng vậy. Cô và tôi sẽ...”

“Tôi biết mà!”, cô mạnh mẽ ngắt lời. “Anh có kế hoạch làm tổn hại tôi để buộc tôi phải kết hôn với anh. Chà, tôi sẽ không...!”

Cô ngừng tràng chỉ trích của mình lại khi anh bắt đầu phá lên cười. Anh có vẻ thực sự thấy thích thú. Nếu không phải đang quá tức giận, Ophelia sẽ

thấy bối rối khi cô rõ ràng đã đi chệch hướng. Anh đã nhanh chóng xác nhận điều này.

“Lạy Chúa, ý tưởng kinh khủng đó đến từ đâu thế?”, anh hỏi.

Cô gắng hỏi, bốt nóng nảy hơn, “Anh còn lý do nào khác để đưa tôi đến đây nữa chứ?”

“Tôi đang giải thích về điều này trước khi bị cô làm gián đoạn đấy. Nhưng vì cô đã đề cập đến nó, tôi có thể lấy sự tồn tại của cô tôi để đảm bảo với cô rằng sẽ chẳng có bất kỳ vụ tai tiếng nào kiểu như vậy xảy ra khi cô ở lại đây đâu. Dù gì đi nữa, cô tuyệt đối sẽ không bị tổn hại, tôi hứa với cô đấy.”

“Cho đến khi cha tôi nghe được câu chuyện đầy xúc phạm này ư?”, cô dự đoán.

“Câu chuyện đầy xúc phạm nào thế, tiểu thư đáng mến? Rằng cô đã được gia đình Locke mời đến viếng thăm ư? Rằng bản thân tôi có hứng thú với sự ra mắt của cô trong Mùa vũ hội này sao? Ông ấy đã sớm nhận ra điều đó từ trước rồi. Tôi đã gửi cho ông ấy một lời nhắn trước khi chúng ta rời khỏi Summers Glade.”

“Một cuộc viếng thăm? Mà không hề hỏi ý kiến tôi ư?”

“Cô sẽ từ chối sao?”

Anh dường như chỉ mong đợi một câu trả lời. Còn cô rất thích thú để gửi cho anh một câu trả lời khác. “Đúng vậy đấy, tôi sẽ làm thế.”

“Cha cô cũng vậy à?”

“Không, ông sẽ đẩy tôi ra khỏi cửa cho xem”, cô trả lời, không thể kìm nén nổi chua xót trong tông giọng.

Ngay lập tức cô ước gì mình đã giữ sự thật đó cho riêng mình khi Raphael nói một cách tự mãn, “Đúng như tôi nghĩ”.

Cô quắc mắt khi nhắc nhở anh, “Nhưng tôi mới chính là người anh cần nhận được sự cho phép”.

Điều đó hoàn toàn không đập tan được vẻ đắc ý của anh; anh thậm chí còn mỉm cười khi sửa lại lời cô, “Thực sự là không đâu, như gần đây cô đã

nhận thấy từ hôn ước đầu tiên với bạn tôi, Duncan, chỉ sự cho phép của cha mẹ cô mới cần thiết thôi. Tôi chắc chắn cô đang cho rằng nó bất công khủng khiếp, nhưng dù sao thì điều đó cũng khá đúng”.

Anh trở lại với điệu bộ khoái chí và giễu cợt của mình.

Gã đàn ông trời đánh này thích nói cho cô biết khả năng kiểm soát cuộc sống của cô tồi tệ đến mức nào.

“Nơi này không hẳn là ‘nhà’ của anh nhỉ “, cô chỉ ra. “Rốt cuộc thì chúng ta đang ở chỗ quái quỷ nào thế?”

“Northumberland.”

“Nhưng nó gần Scotland mà!”

“Chẳng xa hơn là mấy đâu. Đây là một quận lớn. Nhưng, đúng thế, nó giáp ranh với Scotland.”

“Vậy ra anh đã nói dối cha tôi trong lời nhắn gửi cho ông sao?” Cô nói với vẻ đắc thắng. “Đây không phải là nơi gia đình anh đang sống. Khi tôi nói với ông sự thật...”

“Cô thậm chí còn chưa được nghe sự thật đâu, Ophelia”, anh cắt ngang, cuối cùng cũng tỏ ra có chút khó chịu với cô. “Nhưng trước khi cô gặp lại cha mình, chúng ta có thể hy vọng cô sẽ có cái nhìn khả quan hơn trước mọi chuyện.”

“Ý anh là anh có thể hy vọng?”, cô nói với vẻ tự mãn.

“Không”, anh trả lời một cách tự lự. “Tôi nghĩ mình đã diễn đạt một cách chính xác ngay từ đầu rồi, cô sẽ không thể rời khỏi đây cho đến khi bản tính của cô trở nên dễ ợt hơn.”

Cô kinh ngạc khi nhận ra ngụ ý trong lời nói đó. “Anh không thể giữ tôi như tù nhân ở đây được.”

“Tại sao lại không chứ?”

Câu trả lời đã vượt quá xa những gì Ophelia có thể ngờ đến nỗi cô đứng bật dậy để hét to với anh, “Bởi vì anh không có quyền!”

“Cô luôn luôn phản ứng một cách thái quá như vậy à?”

“Anh đang khiêu khích lòng khoan dung của tôi đấy!”

Anh tặc lưỡi, chẳng hề ấn tượng chút nào với cơn giận dữ của cô. “Tôi chẳng làm bất cứ điều gì như vậy hết. Và nếu được, chúng ta sẽ tiếp tục cuộc trò chuyện này mà không diễn kịch thêm nữa, cô vui lòng ngồi xuống và cư xử cho phải phép, rất có thể cô sẽ nhận ra một lý do chính đáng để có mặt ở đây.”

“Là gì thế?”

“Hạnh phúc của chính cô”, anh nói một cách đơn giản. “Hay cô sẽ cố gắng nói với tôi rằng lâu nay cô đã cảm thấy hạnh phúc rồi?”

Cô không hạnh phúc chút nào, nhưng đó chẳng phải việc của anh. “Tôi sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình, cảm ơn anh rất nhiều.”

“Cô hạnh phúc tới chừng nào thế? Hủy hoại cuộc sống của những người khác sao? Điều đó làm cô hạnh phúc à? Hay làm cho người khác đau khổ? Ồ, chờ chút, hãn việc khơi mào những tin đồn khi chúng chẳng có chút gì là thật phải khiến cô sững ngây ngất nhỉ?”

Ophelia cảm thấy hai má mình đỏ ửng và phản pháo, “Anh chẳng biết nhiều hơn những gì anh nghe từ người khác đâu. Nhưng anh định làm cách nào để khiến tôi hạnh phúc thế? Tại sao anh thậm chí lại muốn vậy? Và quan trọng hơn cả là làm sao anh có thể khiến tôi hạnh phúc khi mà tôi xem thường anh đây?”

“Cô thực sự nghĩ thế à?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh một cách ngờ vực. “Anh không chắc chắn? Và vẫn hoài nghi sau những chuyện đáng ghê tởm anh nói với tôi ở Summers Glade ư?”

Anh nhún vai. “Cảnh báo cô đừng khơi mào tin đồn về Sabrina và tôi không phải là chuyện đáng ghê tởm.”

“Anh cho rằng tôi sẽ khơi mào một tin đồn trong khi tôi chẳng làm bất kỳ điều gì ngoài đơn thuần là cố gắng giúp đỡ Sabrina để cô ấy không bị tổn thương. Đúng là tôi từng cho rằng anh đã lên giường với cô ấy khi chứng kiến anh quá quan tâm đến cô ấy. Và nếu tôi nghĩ như thế thì những

người khác cũng vậy thôi. Nhưng thay vì chỉ nói với tôi rằng tôi đã sai, anh lại đe dọa sẽ hủy hoại tôi nếu tôi đề cập đến điều này một lần nữa!”

“Với lý do chính đáng này, tôi sẽ cân nhắc lại về sở thích đặc biệt nổi tiếng của cô - đó là khơi mào những tin đồn.”

“Chúng ta sẽ không quay trở lại với những vấn đề mà anh chẳng có chút hiểu biết thực tế nào về chúng, được chứ?”, cô vắn lại, tông giọng có chút lạnh nhạt. “Nhưng chúng ta đã xác nhận rằng anh, bản thân anh, không thể góp phần xây dựng hạnh phúc cho tôi. Vì vậy, ngày mai, anh sẽ đưa tôi về nhà.”

Anh thậm chí không dừng lại để cân nhắc về lời nói đó. “Không, tôi không nghĩ vậy đâu. Và tôi chưa bao giờ nói mình sẽ làm cô hạnh phúc. Tuy nhiên, trong chừng mực nào đó, tôi sẽ giúp cô tìm thấy hạnh phúc của chính mình, sống bình ổn với chính mình.”

“Tôi đang rất bình ổn!”, cô cắn nhần.

“Đúng, cô có vẻ thế và thực sự là thế”, anh vừa nói vừa đứng lên.

“Anh đi đâu vậy?”, cô gặng hỏi.

“Tôi sẽ đi ăn và ngủ một giấc thật ngon. Tôi có cảm giác ngày mai sẽ là khoảng thời gian mệt mỏi.”

“Nhưng anh còn chưa giải thích xong mà!”

Anh nhíu mày. “Tôi chưa á? Chà, nó được tóm tắt ngắn gọn thế này, tiểu thư thân mến ạ. Chúng ta sẽ biến cô thành một cô nàng tốt bụng và chu đáo, người mà ai cũng muốn ở bên. Niềm vui của họ khi bầu bạn với cô không phải vì bất cứ điều gì liên quan đến nhan sắc lộng lẫy của cô, mà hoàn toàn là vì sự dễ chịu và ngọt ngào cô mang lại. Khi cô có thể thuyết phục tôi rằng chúng ta đã thành công, tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Chương 9

Cuộc gặp gỡ của anh với Ophelia diễn ra suôn sẻ hơn nhiều so với những gì anh dự tính, Raphael ngắm nghĩ khi anh nằm trên chiếc giường gỗ sồi được chạm trổ lộng lẫy một cách hoàn hảo. Nhưng lại khá thú vị khi nó khiến Ophelia choáng váng đến mức chỉ biết im lặng và cam chịu. Ít nhất, nó đã giúp anh thoát được việc phải ở lại cùng cô cả đêm.

Cô đã ngủ say. Anh dám chắc là thế trước khi cho phép mình nghỉ ngơi. Suy cho cùng, cô có thể đã chạy vào màn đêm lạnh thấu xương, sẽ trở nên ngu ngốc và làm những chuyện ngớ ngẩn. Nhưng Raphael cũng không ngủ ngon như anh muốn.

Lẽ ra anh không nên để cơn phẫn nộ của Ophelia khiến mình trở nên quá đề phòng đến mức chẳng thể nói ra sự thật. Anh không có ý định giữ bí mật về việc mình đã đặt cược với Duncan. Nhưng liệu cô có thực sự cần biết rằng chiến dịch cải thiện tính cách của cô được bắt đầu từ một vụ cá cược không?

Không, cô không cần biết. Những gì anh nói với cô là đủ để họ có thể hợp tác với nhau. Một khi cô thôi tức giận. Một khi cô thừa nhận với tất cả mọi người, tất nhiên ngoại trừ với chính bản thân, rằng hành vi của cô là đáng trách. Duncan đã đúng. Rõ ràng cô cảm thấy mình chẳng việc gì phải xấu hổ về nó và hành vi của cô không có gì sai trái. Mặt khác, có thể cô sẽ không bao giờ tự nhìn vào những hành động của chính mình cũng như tự hỏi người khác cảm nhận về chúng như thế nào. Chứa lòng lạnh, anh có phải xin lỗi cô không? Những hoài nghi chết tiệt này lại đang khiến anh choáng ngợp lần nữa.

Anh đã không tính đến việc lờ đi vẻ đẹp lạ thường của cô lại khó khăn đến vậy. Anh muốn ngưỡng mộ cô hơn là ghét cô. Anh muốn hôn cô để khiến cô giữ im lặng thay vì... Suy nghĩ đó đến từ chỗ quái quỷ nào vậy? Nhưng anh biết rõ. Và nó đã cướp đi từng phân lý trí của anh, chỉ để ngăn cô không nhận thấy anh đã bị cô hấp dẫn đến mức này. Nhưng anh chắc chắn đó chỉ là ảo giác. Giờ thì anh đã biết điều gì đang làm dấy lên mối nghi ngờ trong anh, anh sẽ thực hiện các bước để... đúng thế, nó sẽ hiệu quả, anh thoáng nghĩ. Anh tuyệt đối sẽ tránh nhìn thẳng vào cô. Họ sẽ thực hiện nhiệm vụ này theo cách đó.

Anh trở mình và nện một nắm đấm xuống gối, chán nản với những suy nghĩ khiến mình không thể chớp mắt.

* * *

“Tại sao anh làm điều này?”

Raphael không dừng lại khi tiến tới chỗ bàn ăn cũng chẳng liếc nhìn Ophelia, người đang ngồi đó một mình và nói một thôi một hồi khi thấy anh bước vào căn phòng. Anh tự hỏi cô đã đợi anh bao lâu rồi. Trên đĩa của cô chỉ còn sót lại một miếng vỏ bánh mì nướng.

“Cô có phiền không nếu tôi dùng bữa trước khi chúng ta bắt đầu?”

“Có đấy, tôi rất phiền.”

“Thế thì đây chính là khoảng thời gian tuyệt vời để thực hành bài học ngày hôm qua, đúng không?”

Nghe thấy giọng anh, Nan bước vào với một khay đồ ăn sáng tự chọn cho anh. Cô ấy và mẹ, Beth, đã đến đây hôm qua để kịp giờ phục vụ bữa ăn nhẹ. Họ là những người tốt bụng và luôn sẵn lòng giúp đỡ.

“Chút đồ ăn còn lại này không hề bổ dưỡng đâu, thưa ngài”, cô ấy cảnh báo khi đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt Raphael. “Cha tôi đã đi mua đồ dự trữ, nhưng có thể ông sẽ không trở lại cho đến đêm muộn hoặc ngày mai.

Lượng đồ ăn ông dự trữ ở đây đủ để duy trì trong một vài ngày, chỉ là không có gì ngon cả.”

“Không cần xin lỗi đâu.” Anh mỉm cười với cô gái. “Tôi biết chuyến viếng thăm của chúng tôi có chút đường đột mà.”

Cô gái gật đầu và vội vã trở lại bếp. Ophelia đang gõ gõ các ngón tay lên mặt bàn. Anh nhìn chăm chăm vào chúng.

“Tôi sẽ không gọi đó là kiên nhẫn đâu”, anh đưa ra lời nhận xét với vị khách của mình.

“Tôi đã sớm cảnh báo với anh rằng tôi không hề có tính kiên nhẫn rồi. Đó là một trong những nhược điểm tôi chẳng hề thấy phiền khi phải thừa nhận. Tôi thiếu kiên nhẫn trong mọi việc mà.”

Ít nhất vào lúc này, tông giọng của cô đang ở mức ôn hòa. “Cô thừa nhận đó là một nhược điểm. Cô không muốn từ bỏ nó sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng tôi không cần sự giúp đỡ của anh để làm được điều đó”, cô trả miếng.

Anh phết bơ lên một lát bánh mì mới nướng đầy hấp dẫn. “Cô bao nhiêu tuổi rồi? Mười tám? Hay mười chín? Và cô vẫn chưa làm chủ được tính kiên nhẫn sao? Cô rất cần sự giúp đỡ đấy. Tôi không phiền đóng vai người chỉ dạy đâu.”

“Ý anh là đóng vai ác phải không?”

Anh vừa liếc nhìn cô vừa cười khùng khục. “Tôi còn bị gọi bằng cái tên tệ hơn thế cơ, và đúng vậy, tôi chắc chắn cô sẽ nghĩ tôi tồi tệ cho đến khi chúng ta xong việc. Nhưng trong lúc đó cô sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của tôi một cách hòa nhã.”

Cô khịt mũi.

Tiếng cười khùng khục của anh biến thành một tràng cười lớn. “Thôi được rồi, không cần quá hòa nhã.”

Giờ thì cô đang trừng mắt nhìn anh. Anh nhún vai và tiếp tục phớt lờ cô, hoặc cố gắng làm thế. Ít nhất, chỗ thức ăn đã giúp anh có thứ khác để nhìn vào. Chết tiệt, sáng nay trông cô thật rạng rỡ trong chiếc váy màu hồng

bằng vải tuyền cùng kẹp tóc màu hoa cà, không một sợi tóc nào xõa khỏi mái tóc được tạo kiểu mà cô ưa thích, tóc mái dài ngang chân mày cùng vài lọn quăn hoàn hảo buông xuống hai bên thái dương. Anh tự hỏi sẽ thế nào nếu thấy cô trong bộ dạng kém lộng lẫy. Chắc hẳn cơn giận dữ chẳng hề khiến nhan sắc của cô bị lu mờ.

Sau vài phút gõ ngón tay, cô lên tiếng, “Cô anh đâu rồi?”

“Không nghi ngờ gì là bà đã trốn mất để khỏi phải đối phó với cái tính chanh chua của cô rồi.”

“Anh lúc nào cũng cứ phải xúc phạm tôi thế à?”, cô cau kinh.

“Tôi có làm thế? Tôi cũng phải tự hỏi tại sao đấy.”

Anh nhìn thấy hai má cô thoáng ửng hồng. Nó khá hợp với cô. Anh tự hỏi tại sao cô không trang điểm để hai má luôn hồng hào như vậy, không, anh thích cô không làm thế hơn. Người phụ nữ này đã quá xinh đẹp rồi.

Anh đủ mùi lòng để trả lời, “Bà có thói quen không xuất hiện trước buổi trưa. Tôi dám chắc bà dậy rồi, chỉ là bà thích dành buổi sáng ở một mình trong phòng để đan lát thôi. Và bà là một người thích đọc sách trong không gian riêng tư hơn. Tôi chẳng nghi ngờ gì là một trong những chiếc rương của bà có lẽ đã chật cứng các cuốn sách”.

“Tôi không cần quá nhiều thông tin về điều đó, cảm ơn anh.”

“Lẽ nào cô không quen với việc coi một cuộc đối thoại đơn giản là mối quan tâm chủ yếu của cô sao?”

Vệt ửng đỏ trên má cô đã trở nên rõ ràng hơn nhiều. A ha! Cuối cùng cũng có thứ gì đó xóa bỏ được vẻ cao ngạo của Ophelia và khiến cô giống người bình thường hơn. Và đó rõ ràng là lý do tại sao cô không trang điểm. Có khá nhiều vệt giống như những đốm loang trên hai gò má nhợt nhạt của cô.

Để rũ bỏ ý nghĩ về nhan sắc của cô ra khỏi tâm trí, anh cất lời, “Cô đang hy vọng sẽ nói chuyện với bà để lôi kéo bà về phe cô, đúng không? Cô không cần phải phí sức thế đâu. Bà đã kiên quyết đứng về phe tôi rồi”.

Cô không phủ nhận nó. “Bà không thể tha thứ cho những gì anh đang làm được.”

“Bà không cần làm thế. Bà biết tôi đã nhận được sự cho phép của cha mẹ cô, đối với bà điều đó đủ hợp tình hợp lý rồi. Và cô cũng *nên* nghĩ như vậy đi.”

“Đó là sự cho phép mà anh đã giành được một cách sai lầm bằng việc lợi dụng sự tôn sùng đến mức lỗ bịch của cha tôi với những tước vị cao quý hơn tước vị của ông.”

Raphael nghe thấy nỗi buồn len lỏi trong tông giọng của Ophelia, và đó không phải là lần đầu tiên anh nhận ra điều này khi cô đề cập đến cha mình. Rõ ràng tình cảm cô dành cho cha mình không nhiều. Mặt khác, cũng không thể có chuyện Bá tước Durwich dành cho cô quá nhiều tình cảm khi ông đã cố đẩy cô vào một cuộc hôn nhân mà hiển nhiên cô chẳng hề mong muốn.

Cô trở nên im lặng nhưng không có ý mong muốn một câu trả lời từ anh. Thậm chí ngón tay đang gõ trên mặt bàn cũng dừng lại. Mặc dù việc cô dăm dăm nhìn anh khiến anh thấy khá khó chịu. Suy cho cùng, cô đã tán tỉnh anh một cách thái quá khi họ ở Summers Glade, trước khi cô đính hôn với Duncan lần nữa. Vào thời điểm đó, chuyện này đã hối thúc anh phải cảnh báo với cô rằng những người đàn ông trong gia đình anh luôn là người theo đuổi trước, và họ không chịu đựng được việc bị những phụ nữ sắp kết hôn đeo bám. Nhưng rõ ràng cô đã bị anh thu hút, nếu không cô đã chẳng nảy ra ý tưởng đó. Mặc dù điều này xảy ra trước khi anh nặng lời với cô vì đã khiến anh vô cùng giận dữ, bằng những lời bóng gió rằng anh đã lên giường với Sabrina.

Anh khá gay gắt với cô, và Ophelia đã không còn chút cảm tình nào với anh suốt từ lúc đó. Dù không phải anh thích cô nhưng việc họ ghét nhau sẽ khiến chiến dịch này trở nên khó khăn hơn nhiều cho cả hai người. Song anh sẽ cố không ép cô ủng hộ mình lần nữa chỉ để khiến nhiệm vụ này dễ dàng hơn. Không, chết tiệt thật. Rafe đã gặp đủ rắc rối khi cố lờ đi vẻ xinh

đẹp của Ophelia lúc cô nháy đôi mắt màu lam xinh đẹp của mình với anh rồi.

“Nếu anh đã ăn xong bữa sáng”, cuối cùng cô lên tiếng, “Thì tôi muốn câu trả lời cho câu hỏi ban đầu của mình”.

Anh mới chỉ hoàn thành một nửa bữa ăn, nhưng cô đã đặt ra quá nhiều câu hỏi đến nỗi anh không thể trả lời chính xác; dẫu sao đi nữa, anh vẫn đáp, “Câu hỏi nào?”

“Tại sao anh lại làm thế với tôi?”

“À, lại là câu đó. Vì rất nhiều lý do.”

“Chỉ cần cho tôi một lý do thôi.”

“Cô không được nhiều người quý mến, ngoại trừ hàng dài có vẻ như bất tận những gã đàn ông chưa phát hiện ra cô là một cô nàng danh đá.”

“Tôi không phải cô nàng danh đá. Nhưng điều đó cũng chẳng liên quan gì tới anh, vì vậy hãy cho tôi một lý do khác đi.”

“Hay lắm, tôi thấy khá kỳ lạ khi mà rõ ràng bất cứ ai xinh đẹp như cô lại có thể không hạnh phúc. Tôi có trách nhiệm thay đổi điều này, cô có thể xem đó là chiến công lẫy lừng của năm. Phải nói là tôi không đồng ý với phản ứng của cô trước lý do đầu tiên của tôi đâu. Tôi đứng về phe yếu, luôn luôn là thế, và giúp đỡ họ khi có thể. Trong trường hợp của cô, tôi làm được.”

“Anh vốn nổi tiếng là người đấu tranh cho kẻ yếu mà”, cô thừa nhận. “Ngay cả tôi cũng được nghe chuyện đó. Nhưng tôi không phải kẻ yếu. Và việc anh bóng gió rằng tôi...”

“Tất nhiên cô đúng là thế, tiểu thư thân mến”, anh bình tĩnh ngắt lời cô. “Khi cô xem tôi là một người mến mộ cô, ngoài cha mẹ cô và những kẻ ngốc nghếch chúng ta đã nhắc tới.”

“Người hầu của tôi nữa”, cô vắn lại, trông khá đắc thắng khi đưa ra câu trả lời đó.

Anh đảo mắt. “Những người hầu không được tính.”

“Quý tha ma bắt anh đi”, cô nói, và khiến anh ngỡ ngàng bằng cách rời khỏi bàn ăn.

“Cô đi đâu thế?”

“Tôi sẽ đi bộ về nhà”, cô thông báo với anh mà không hề nhìn lại.

Anh bắt đầu phá lên cười. Điều đó khiến cô dừng bước trước khi tới ngưỡng cửa.

“Tôi nói thật đấy”, cô quay phắt lại để nói với anh, phòng trường hợp anh nghi ngờ điều đó. “Tôi sẽ tìm ai đấy có thể giúp mình quay trở lại London.”

“Tôi chắc rằng cô sẽ làm thế, nhưng có lẽ không phải trước khi trời tối. Và sau đó cô sẽ làm gì? Ngoài việc bị lạnh cóng, hoặc lạc đường trong tuyệt vọng và chết cóng.”

Cô đứng đó, đầy giận dữ. Anh thấy mùi lòng và nói tiếp, “Hãy quay lại và ngồi xuống, rồi tôi sẽ giải thích cho cô lý do tại sao đó không phải là một ý tưởng hay. Đây, ăn một miếng bánh nướng đi”, anh nói thêm khi cô đi ngang qua anh trên đường trở lại đầu bàn bên kia.

Ophelia lờ tịt lời đề nghị đó đi. Cô nhắc chiếc ghế mình vừa ngồi lên rồi đập nó xuống sàn nhà chỉ để chứng tỏ cho anh thấy mình đang tức tối thế nào, phòng khi anh không nhận ra, sau đó, cô liền ngồi xuống một cách từ tốn.

“Tôi đang nghe đây”, cô cảm cái.

Raphael gần như không thể nén lại thôi thúc muốn phá lên cười lần nữa. Anh cố kiềm chế và không quên cắn một miếng bánh mì nướng mà mình vẫn còn cầm trên tay. Dĩ nhiên điều đó khiến cô phải mất công chờ đợi, và họ đã sớm kết luận rằng cô không giỏi việc này. Nhưng khả năng diễn kịch của cô thực sự buồn cười, bởi vì chúng rất thành thật, chứ không hề giả tạo. Anh có cảm giác đó là cách mà cô quen dùng để làm theo ý mình. Anh sẽ phải thêm “thói ngược” vào danh sách dài những khuyết điểm của cô.

“Sao?”, cô gằn giọng, cái trừng mắt càng trở nên lạnh lùng.

Anh hướng ánh mắt trở lại đĩa thức ăn của mình trước khi nói, “Liệu có phải tôi đã thất bại trong việc chỉ cho cô thấy Alders Nest xa xôi như thế nào không? Ông nội tôi đã mua một lượng đất đai khổng lồ ở vùng hoang dã này của Northumberland, chính là vì lý do nó nằm khá xa với các khu dân cư khác. Và quan trọng hơn cả, ông đã cho xây dựng ngôi nhà này ở chính trung tâm”.

“Tại sao?”, cô hỏi với vẻ thực sự tò mò.

Đó là một câu hỏi hay ho mà gia đình tôi cũng đã thắc mắc không chỉ một lần. Ý tưởng của ông là có một nơi ẩn dật cho riêng mình, bởi cả gia đình sẽ phải suy nghĩ thật kỹ trước khi tới đó. Ông không phiền khi thừa nhận điều này: Trước đó, ông phải sống trong một ngôi nhà với những đứa trẻ “Ông không cần bất cứ nơi nào quá rộng lớn như thế này chỉ vì muốn một chỗ để đi xa.”

“Tất nhiên là không rồi, chà, nhưng suy cho cùng ông là một công tước”, anh vừa nói vừa cười toe toét. “Một nơi ở khiêm tốn sẽ chẳng thích hợp với ông chút nào.”

“Ông giữ nhân tình ở đây, đúng không?”, cô hỏi với một nụ cười mỉa mai.

Thật may mắn khi anh đã kịp nuốt miếng bánh mì, nếu không anh có thể đã chết nghẹn. “Lạy Chúa, tôi không thể hiểu nổi đầu óc cô nghĩ gì. Không, ông rất yêu vợ và các con mình. Ông chưa bao giờ xa họ quá lâu. Ông chỉ cảm thấy cần một không gian riêng và yên tĩnh trong một hoặc hai tuần.

Ophelia nhún vai một cách thờ ơ, như thể cô đã không xúc phạm anh và gia đình anh bằng ý nghĩ vô căn cứ của mình. “Đó là chỉ là suy đoán thôi.”

“Không, đó là minh chứng hoàn hảo cho thói hăn học.”

Cô phản bác. “Thật vớ vẩn!”

“Khi cô không biết gì về gia đình tôi và chắc chắn chưa bao giờ gặp ông nội tôi, thì thứ cô gọi là ‘suy đoán’ đó thực sự là một lời vu khống nhỏ mọn và ác ý đấy. Nhân tiện, nếu một người đàn ông che giấu nhân tình, anh ta sẽ

không để cô ấy ở nơi quá xa tới mức anh ta phải mất hơn một ngày để đến đó đâu.”

“Anh nói dựa trên kinh nghiệm, tôi cho là thế.”

Cô đang làm điều đó một lần nữa. Cô thậm chí không nhận ra nó ư? Thái độ cạnh khóe và hằn học đã ăn sâu vào con người cô đến mức đó là thứ duy nhất cô biết cách thể hiện chẳng?

Cô đoán được chính xác anh đang nghĩ gì trong đầu. “Ồ đến bây giờ, phải chẳng anh không hề mong tôi tỏ ra thân mật với anh? Tôi thậm chí còn chưa xúc phạm anh nữa kìa. Hãy cho tôi thời gian, tôi đang khổ luyện nó đây.”

Anh đã phải cắn môi không bật ra một tràng cười âm ỉ. Chúa lòng lành, anh đã không ngờ đến sự hài hước của cô. “Tất nhiên tôi không mong cô thân mật với tôi rồi, hoặc là chưa mong. Đó là những gì tôi đang làm, cô nhớ chứ? Nhưng, đúng thế, tôi nói dựa trên kinh nghiệm. Suy cho cùng, tôi chính là một kẻ phóng đảng lừng danh, hay là cô chưa từng nghe về nó?”

“Tôi nghe rồi. Tôi chỉ không tin thôi.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì anh sẽ là công tước kế nhiệm của nhà Norford”, cô nói một cách nghiêm túc. “Điều đó có nghĩa anh sẽ luôn thận trọng để không khiến mình trở thành chủ đề cho bất kỳ vụ tai tiếng nào dựa hơi danh tiếng của anh.”

“À, tôi hiểu rồi. Cô cho rằng một người đàn ông chưa kết hôn có một tình nhân là tai tiếng sao?”

Cô cau mày. “À không, tôi cho rằng mình đang nghĩ đến một người đàn ông đã kết hôn.”

“Nó hoàn toàn đúng, tiểu thư thân mến. Cô có thể thừa nhận đơn giản mình hoàn toàn không cho là thế. Cô đã làm vậy rất nhiều lần rồi, đúng không? Nói mà chẳng cần suy nghĩ ấy?”

Mặt cô đang dần đỏ bừng lần nữa. Anh sẽ phải cố gắng chăm chỉ chọc tức cô nhiều hơn nữa để được thấy khuôn mặt hằn vết thế này.

Cô rít lên, “Nếu anh đã bơi nhọ tôi xong rồi, chúng ta hãy trở lại vấn đề trước mắt ngay đi”.

“Lý do tại sao đi bộ sẽ không phải là một ý tưởng hay ho cho cô để rời khỏi đây á?”

“Chà, chuyện đó cũng được. Anh không thực sự cho là tôi tin rằng ngôi nhà này xa xôi đến mức tôi chẳng thể tìm thấy sự giúp đỡ ở một nơi nào đó lân cận đấy chứ?”

Anh cười khùng khục. “Không có vùng lân cận nào hết. Nhưng cô được hoan nghênh để hỏi những người hầu. Họ sẽ nói với cô rằng chỗ ở của Bartholomew, nơi được xây cho một người giữ nhà, là căn nhà duy nhất trong vòng năm mươi dặm quanh đây, và khu chợ gần nhất còn xa hơn thế nhiều, hay cô chưa nghe chuyện Nan kể rằng cha cô ấy sẽ mất cả ngày trời để vào chợ?”

“Điều này thật không thể chấp nhận nổi!”

“Chà, đó là lý do tại sao tôi đưa cô đến đây mà không phải đến một trong những điền trang khác của mình. Ít nhất ở đây cô được tự do đi lang thang trong nhà và xung quanh.”

“Chứ không phải bị giam giữ sao?”

“Chính xác.”

Cô chớp mắt. “Tôi không đùa đâu.”

“Tôi biết, nhưng tôi cũng vậy. Hết sức nghiêm túc là khác. Và cô càng nhận ra tôi đã tận tâm đến thế nào để giúp đỡ cô nhanh bao nhiêu, hai chúng ta càng có thể rời khỏi đây sớm bấy nhiêu.”

“Và anh định giúp tôi bằng cách nào thế?”, cô gằn từng chữ bằng giọng châm chọc. “Có phải anh đang mở một trường học bùa chú ở đây không? Anh hẳn là phải bắt cóc học sinh tới đó nhỉ?”

“Đừng có vô lý thế.”

“Toàn bộ kế hoạch của anh vốn đã là vô lý rồi, song nếu không có một phòng học cho tôi ở lại thì chúng ta sẽ làm gì chứ?”

“Chính xác là tôi chưa từng thử bất cứ điều gì khó khăn như thế này trước đây, vậy tại sao chúng ta không chỉ đơn giản dần dần thực hiện từng bước và xem nó tiến triển thế nào.”

Cảm giác chán nản giày vò cô. “Vì rõ ràng anh chẳng hy vọng gì vào việc thay đổi được tôi, vậy tại sao anh lại không thừa nhận mình đã mắc sai lầm và thay vào đó là đưa tôi về nhà chứ?”

“Nếu tôi không hy vọng gì vào việc thay đổi được cô, chúng ta đã không ở đây rồi. Và không, đưa cô về nhà chưa phải lựa chọn của tôi lúc này.”

Cô nghiêng rằng. “Anh vẫn chưa có câu trả lời khiến tôi hài lòng về việc tại sao anh lại quyết định can thiệp vào cuộc sống của tôi. Anh thậm chí có cân nhắc đến việc tôi có thể thích được là chính mình hay không? Rằng tôi sẽ không muốn trở thành bất kỳ ai khác?”

“Thật ngớ ngẩn! Cô đang đau khổ, và vì lý do đó, cô đã cố khiến tất cả mọi người xung quanh cũng đau khổ như mình. Rõ ràng là vậy, Ophelia, mắt đứa trẻ cũng có thể nhận ra. Ôi, Chúa lòng lành, không phải cô đang khóc đấy chứ!”

Ophelia chạy ra khỏi phòng, kịp che giấu đôi mắt đã ầng ậng nước. Anh không cố ngăn cô lại. Những giọt nước mắt chết tiệt! Những giọt nước mắt thành thật của phụ nữ thực sự khiến anh bối rối, anh không muốn cô biết điều đó và sử dụng nó để đối phó với anh. Nhưng anh không mong mình sẽ tìm được nguyên do chính xác về lý do tại sao cô lại hành xử như bây giờ. Câu hỏi đặt ra lúc này là nguyên nhân gì đã khiến cô trở nên như thế.

Chương 10

“Tiểu thư, đừng khóc nữa”, Sadie nói bằng giọng nghiêm khắc hét một người mẹ khi bước vào phòng ngủ của Ophelia. “Cô sẽ làm hai mắt đỏ hoe lên mất.”

Ophelia ngồi dậy trên giường. Cô không chắc những giọt nước mắt này đến từ đâu, nhưng cô cảm thấy ổn hơn đôi chút khi để chúng trào ra.

“Màu mắt đỏ sẽ hợp với bộ váy này”, cô nhận xét để chứng tỏ đó là chuyện không quan trọng.

“Màu đỏ không phù hợp với cô trong bất kỳ hoàn cảnh, cô sẽ nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, hay tôi cần gắng hỏi đây? Hôm qua cô đã rất tức giận, thậm chí còn không nói chuyện với tôi, và bây giờ cô lại đang khóc lần nữa?”

“Anh ta không phải người đàn ông tốt. Tôi không thể tin mình từng cân nhắc đến việc cưới anh ta, ngay cả khi đó chỉ là trong một quãng thời gian rất ngắn.”

“Là vì ngài ấy sẽ được kế thừa một tước hiệu cao quý”, Sadie đưa ra một cái cớ.

“Cứ như tôi có chút quan tâm nào đến điều đó vậy. Tước hiệu đó rõ ràng chỉ dành cho cha tôi. Ông sẽ không chấp nhận bất kỳ người chồng nào tôi chọn khi anh ta không có tước hiệu cao quý hơn tước vị của chính ông.”

“Cô biết đấy, ngay cả tôi cũng đã nghe tin đồn về ngài tử tước khi ngài ấy trở về thị trấn, về tất cả các cô gái đã bị ngài ấy làm tổn thương khi ngài

ấy ra đi, cả những bà mẹ nữa! Đó không phải chỉ là tước vị và sự giàu có của ngài ấy, cô biết đấy, mà vì ngài ấy là người đàn ông khá quyến rũ.”

Ophelia khịt mũi. “Anh ta đâu có quanh quẩn quanh tôi.”

“Thế thì hẳn là cô đã bị thu hút bởi khuôn mặt điển trai của ngài tử tước rồi. Suy cho cùng, ngài ấy đúng là vô cùng hấp dẫn.”

Đáng ra Ophelia sẽ thích thú với việc phủ nhận điều đó, nhưng cô không thể. Nó thậm chí còn khiến cô thêm tức giận khi nhận ra một người đàn ông điển trai nhường ấy lại có thể là một kẻ cao tay đến vậy.

“Bà có tìm thấy xe ngựa không?”

Cô đã cử Sadie đi tìm nơi để cõ xe ngựa của mình. Dù không phải cô cho rằng một trong hai người họ có thể điều khiển nó, nhưng lũ ngựa sẽ là một lựa chọn, ít nhất chúng là phương tiện giúp cô khám phá xem nơi hẻo lánh mà Raphael đã đưa họ đến xa xôi đến mức nào.

“Xe ngựa vẫn ở trong chuồng”, Sadie trả lời. “Mặc dù không có lũ ngựa ở đó. Những người hầu của ngài ấy đã được cảnh báo là không được nói với chúng ta về chuyện rời đi.”

“Điều đó chẳng làm tôi ngạc nhiên chút nào hết.” Ophelia thở dài. “Chúng ta thực sự đang mắc kẹt ở đây rồi, Tôi biết. Nhưng trong bao lâu?”

“Cho đến lúc anh ta thừa nhận mình đã vượt quá giới hạn khi đưa tôi đến đây.”

“Vậy không phải ngài ấy mang cô tới đây để làm tổn hại đến cô sao?”

Ophelia có thể cảm nhận được cơn giận dữ đang quay trở lại. “Tôi cũng đã nghĩ điều tương tự, nhưng tôi không thể sai lầm thêm nữa. Anh ta thậm chí còn chẳng ưa tôi! Vì vậy, chuyện anh ta muốn giúp tôi tuyệt đối là vớ vẩn.”

“Giúp cô ư?” Sadie cau mày. “Tôi muốn biết làm thế nào mà bắt cóc cô lại được xem là giúp đỡ cô thế?”

“Anh ta định chỉ cho tôi thấy tôi là kẻ tồi tệ và xấu xa đến mức nào”, Ophelia mĩa mai. “Hơn nữa, có vẻ như anh ta sẽ không hài lòng cho đến khi tôi thay đổi và gieo sự ngọt ngào lên khắp chốn này.”

Sadie thốt ra một tràng cười âm ỉ. “Đó là những gì ngài ấy nói với cô sao, tiểu thư yêu quý? Thật là...”

“Anh ta nghiêm túc đấy.”

“Chà, thế thì, cho ngài ấy thấy cô có thể ngọt ngào thế nào đi.”

“Tôi sẽ chẳng làm vậy đâu!”

Cô đang rất khó chịu, tôi biết, nhưng nếu điều đó giúp chúng ta được về nhà... Chà, không sao. Dù gì đi nữa tôi cũng không tin chuyện này đâu. Cô có chắc ngài ấy không thầm yêu cô và mang cô tới đây để tán tỉnh cô cho riêng mình không? “Điều đó có khả năng cao hơn đấy. Suy cho cùng, hai người đã có một khởi đầu tai hại.”

“Và mối quan hệ giữa chúng tôi đã tuột dốc suốt từ đó. Anh ta đã thừa nhận mình không ưa tôi, Sadie.”

Sadie không bị thuyết phục. “Có thể đó chỉ là chiến thuật thôi, cô biết đấy. Nó là một mảnh lời khá cũ rỗi.”

“Là gì?”

“Để làm cô nghĩ rằng cô không thể thu hút được ngài ấy”, Sadie nói với vẻ hiểu biết. “Đối với một số người, nó có tác dụng trong việc khiến họ muốn ai đó nhiều hơn nữa.”

Ophelia khịt mũi. “Nó sẽ không hiệu quả với tôi đâu.”

“Nhưng ngài ấy vẫn chưa biết điều đó.”

Ophelia cau mày. Cô có thể phải đưa ra vài ý kiến, không, đó là một ý tưởng ngớ ngẩn. Vậy những lời giải thích của Raphael thậm chí còn ngớ ngẩn hơn. Để thay đổi cô ư? Khi anh không hề biết điều cơ bản nhất về cô hay nguyên do gì đã khiến cô trở nên như vậy sao?

Cô lắc đầu với người hầu của mình. “Tin tôi đi, tôi thừa biết một người đàn ông có đang che giấu những tình cảm thầm kín hay không. Locke lảng mạt tôi trong từng lời nói. Anh ta thích thú với việc cho tôi hay rằng chẳng có một ai yêu quý tôi hết. Anh ta gọi tôi là kẻ tồi tệ và hăn học. Anh ta cũng đáng ghét hết như Mavis vậy. Anh ta thậm chí còn gọi tôi là ‘cô nàng đánh đá’!”

“Cô biết mình có thể làm thế bất cứ khi nào mà.”

“Có lý lắm! Tôi quá mệt mỏi với những lọc lừa rồi, và càng cảm thấy tồi tệ hơn khi Mùa vũ hội bắt đầu. Đã có quá nhiều trò dối gạt đến nỗi tôi không thể tin tưởng bất cứ ai được nữa, chà, trừ bà và mẹ tôi. Bên cạnh đó, bà thừa biết rằng ít nhất một nửa những điều tôi nói và làm đều là cố ý. Tôi chỉ thỉnh thoảng mới không thể kiểm soát được cảm giác thống khổ này thôi.

“Tôi hiểu mà.” Sadie ngồi cạnh Ophelia và quàng một cánh tay lên vai cô.

“Nó khiến tôi tổn thương.”

“Tôi biết”, Sadie dịu dàng nói, rồi thêm vào trước khi những giọt nước mắt của Ophelia bắt đầu trào ra lần nữa, “Tôi đã nói với cô là đang có tuyết rơi chưa? Đó là lý do tôi đến tìm cô đấy.”

“Vậy sao?”

Đáng lẽ Ophelia thường vui mừng trước tin tức đó. Cô rất thích ngắm tuyết rơi. Nhưng lúc này, cô quá rối trí để thưởng thức một trong những thú vui hiếm hoi của mình. Mặc dù cô vẫn liếc mắt nhìn về phía những ô cửa sổ đang được che rèm mỏng trắng tinh, để ánh sáng ban ngày hắt vào phòng. Giờ thì cô ước mình đã để Sadie vén những tấm rèm vào sáng nay, thay vì nói bà đừng bận tâm vì ở đây chẳng có bất kỳ cảnh đẹp nào để cô có thể chiêm ngưỡng.

Ophelia ở trong căn phòng cuối dãy, có nhiều cửa sổ, mà khi nhìn qua đó, chỉ thấy một vùng thôn quê đều hiu. Căn phòng tiện lợi nhưng chính xác là không được thiết kế cho phụ nữ. Nếu Raphael đã nói thật về chuyện ông nội anh chỉ đến Alder’s Nest để được riêng tư, thế thì toàn bộ phòng ngủ có lẽ đều giống hệt thế này. Không có bàn trang điểm, nhưng có một chiếc bàn bằng gỗ anh đào đáng yêu với họa tiết trang trí hình xoắn công phu dọc cạnh lẫn chân bàn, và một chiếc ghế đệm phủ nhung sang trọng đi kèm. Một chiếc ghế nhồi bông lớn được dùng để đọc sách kê trước các ô cửa sổ một bên tường. Một kệ sách dài treo tin bức thường đối diện, cùng tủ quần áo lớn có gương trong cánh cửa. Những ngọn đèn đặt trên hai chiếc bàn bên

cạnh chiếc giường đôi trông rất đơn giản, nhưng vào buổi tối, khi được thắp lại hắt ra một luồng sáng dịu mát.

Một tấm thảm có hoa văn được dệt đan xen màu nâu và tím phủ hết mặt sàn.

Tấm thảm cùng lò sưởi có mặt đá cẩm thạch cho phép cô đi chân trần khắp phòng. Trên tường được treo đầy tranh, mỗi bức lại khắc họa những cảnh tượng khác nhau - trẻ em vui chơi trên sân, một đường phố nhộn nhịp, một người phụ nữ trông khá u sầu, một bình hoa cẩm duy nhất một bông đặt giữa những bình hoa khác. Chắc chắn chúng đã khiến căn phòng sáng sủa hơn.

Khá phung phí để trang hoàng đầy đủ cho một căn nhà với kích cỡ thế này, và nó đơn thuần quá rộng cho một người đàn ông chỉ ở lại đây vài tuần trong năm. Cô nghe nói người nhà Locke khá giàu có. Phải rất lắm tiền nhiều của mới đúng. Dù với cô, điều đó chẳng có chút quan trọng nào. Tất cả những gì cô quan tâm là người thừa kế hiển nhiên có thể mắc kẹt trong số của cải của gia đình anh ta.

Ophelia cố cưỡng lại việc nhìn ra bên ngoài cho đến khi không thể kìm nén lâu hơn nữa. Cô sai bước đến ô cửa sổ gần nhất và kéo một trong những tấm rèm sang bên rồi nhìn chăm chăm vào những bông tuyết đang rơi. Chúng khá lớn. Khi nhìn xuống dưới, cô thấy mặt đất đã gần như bị phủ trong tuyết.

“Thật đáng yêu”, cô nói.

Sadie tiến đến bên cạnh để cùng cô ngắm tuyết rơi. “Tôi cho là cô sẽ nghĩ như vậy.”

“Ít nhất nó đủ dày để che giấu sự thật rằng ngoài kia, chẳng có gì để ngắm nhìn hết.”

“Đầu bếp nói rằng nơi đây sẽ đẹp hơn vào vài thời điểm nhất định trong năm, khi những cây thạch nam ra hoa. Cô có thể tưởng tượng ra không, khoảnh khắc mà cô chẳng nhìn thấy gì ngoài những cây thạch nam nở rộ?”

“Tôi cho là trông chúng sẽ rất tuyệt”, Ophelia thừa nhận, mặc dù hoa nở không khiến cô thích thú như tuyết rơi.

“Nếu tuyết tiếp tục rơi, có thể sẽ có một thảm tuyết trắng tinh khôi ngoài kia vào ngày mai”, Sadie dự đoán.

Giờ thì đó là điều khiến Ophelia thích thú. “Bà nghĩ thế sao?”, cô hỏi một cách hào hứng.

“Chúng ta đã đi đủ xa về phía bắc để có thể chứng kiến kiểu thời tiết như thế, thậm chí còn quanh quẩn ở đây một thời gian nữa. Tuyết đang rơi rất mạnh, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu nó tiếp tục rơi suốt đêm đầu. Tôi có nên lấy ít quần áo ấm cho cô không?”

Sadie hiểu rõ Ophelia. Cô thích đi bộ dưới trời tuyết mới rơi nếu nó đủ sâu để vết chân cô không làm lộ mặt đất bên dưới.

“Bà cũng có thể dời hết mọi hành lý ra ngay bây giờ”, Ophelia nói với một tiếng thở dài.

Cô đã không để Sadie làm như vậy đêm qua, mà khẳng định rằng họ sẽ không ở lại. “Tôi không cho là chúng ta sẽ rời đi... trong ít nhất vài ngày nữa”, cô nói thêm, sau đó quay sang Sadie, mở to mắt để người hầu của mình có thể kiểm tra chúng. “Mắt tôi thực sự không đỏ lên à?”

“Cô định tiếp tục cuộc tranh cãi này à?”, Sadie đoán.

Ophelia không phủ nhận việc cô sẽ tìm gặp Raphael một lần nữa, bây giờ cô đã lấy lại khả năng kiểm soát những cảm xúc của mình. “Chỉ cần cho tôi biết thôi, được không?”

Người hầu của cô dặng hắng và chỉ ra, “Cô có thể tự mình xem mà. Có một tấm gương ở kia, nó không phải kẻ thù của cô”.

“Sadie”, Ophelia cảnh báo.

“Hoàn toàn không đỏ chút nào, thật tệ. Biết cô đang khóc cũng chẳng làm ngài ấy đau lòng đâu. Chút tội lỗi luôn có những tác động đáng kinh ngạc tới cánh đàn ông.”

“Anh ta biết”, Ophelia đáp bằng giọng bức tức. “Tuy nhiên, một người đàn ông có lương tâm sẽ cảm thấy tội lỗi, mà tôi chắc chắn ác quỷ thì

không hề có lương tâm.”

Chương 11

Ban đầu, Ophelia thậm chí không nhận thấy Raphael đang ở trong phòng khách, mặc dù cô đang đi tìm anh, còn anh thì đang ngồi ngay đó, trên sofa. Nhưng những tấm rèm cửa sổ phía trước ngôi nhà đã được vén sang một bên. Cô mỉm cười khi thấy tuyết vẫn đang rơi khá mạnh.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?”, Raphael hỏi.

Cô ngồi cạnh anh trên ghế sofa. Nụ cười trên môi cô tắt dần. Anh lập tức đặt cuốn sách đang đọc dở xuống. Anh đã cởi áo choàng, có thể là vì ngọn lửa đang kêu lách tách trong lò sưởi. Esmerelda cũng đang có mặt ở đó và ngồi trên chiếc ghế khác. Căn phòng rất rộng, với ba chiếc sofa và ghế bành nhiều kiểu. Người phụ nữ lớn tuổi liếc qua mép cuốn sách đang đọc để gật đầu với Ophelia.

“Buổi sáng tốt lành, cô gái. Vẫn đang là buổi sáng phải không? Thực tế, lúc này hẳn phải muộn hơn thế rồi, vì ta đang thấy khá đói. Ta không ăn sáng, cháu biết đấy. Nhưng rõ ràng bỏ qua nó nghĩa là ta không thể chờ đợi quá lâu cho bữa trưa.”

Ophelia vừa mỉm cười vừa đáp lại, “Người hầu đang tắt bật trong nhà bếp, vì vậy có lẽ cô sẽ không phải chờ lâu đâu, Phu nhân Esme”.

“Ồ?”, Esmerelda nói, không hoàn toàn nghe rõ lời cô. “Thế thì ta sẽ chỉ phải thúc giục họ nhanh tay và chờ sẵn trong phòng ăn. Cháu sẽ đi cùng ta chứ?”

“Một lát nữa ạ”, Ophelia nói to hơn một chút, cố không hét lên. “Cháu định nói vài lời với cháu trai cô trước.”

“Tại sao nghe chuyện này lại có vẻ đáng ngại thế nhỉ?”, Raphael lên tiếng ngay khi cô của anh rời khỏi phòng.

“Anh thật khéo đùa, ngài Locke, khi mà tình cảnh này chẳng có lấy một chút hài hước nào.”

“Tôi hoàn toàn không đùa đâu, vì cô chẳng làm gì ngoài la hét, nguyên rủa, và phàn nàn kể từ lúc chúng ta tới đây.”

“Rõ ràng đó là những điều chính đáng, hay anh thực sự nghĩ tôi sẽ nói cảm ơn vì anh đã cầm tù tôi?”

Anh buông một tiếng thở dài sầm nẫm, mà cô chắc chắn là khá giả tạo. “Đến đây và ngồi xuống đã. Và hãy gọi tôi là Rafe. Tất cả bạn bè đều gọi tôi bằng cái tên đó.” Cô trừng mắt nhìn anh với vẻ châm chọc, khiến anh phải bật cười khùng khục và thêm vào, “Ngay cả kẻ thù của tôi cũng gọi thế. Ồ, họ thực sự làm thế đấy. Và tôi sẽ gọi cô là Pheli nếu cô không phiền. Việc chúng ta bớt câu nệ sẽ...”

“Tôi thấy phiền lắm đấy.”

“Tệ thật. Nhưng vì tôi đang nói trước khi bị cô ngắt lời một cách thô lỗ, ít...”

“Tôi thực sự thấy phiền mà”, cô cắt ngang lần nữa. Trong khi Ophelia có thể chẳng mấy quan tâm đến việc mình rõ ràng đã khiến anh thấy khó chịu, thì đây lại chính là điều mà cô sẽ không nhượng bộ, vì vậy cô quyết định giải thích, “Đó là tên thuở bé bạn bè đặt cho tôi. Khi tôi cứ tưởng rằng họ là những người bạn của mình, ít nhất nó không khiến tôi thấy phiền, nhưng tôi phát hiện ra rằng họ chẳng phải bạn. Vì vậy, cái tên đó khiến tôi liên tưởng tới những dối trá và lừa lọc, và mỗi lần nghe thấy cái tên này, nó nhắc tôi về sự phản bội”.

Cô đã không mong đợi mình sẽ làm anh choáng váng đến mức rơi vào im lặng, nhưng anh không nói bất cứ điều gì về nó, và cái nhìn anh trao cho cô đan xen vẻ bối rối lẫn... thương hại sao? Tốt hơn là anh không nên thương hại cô. Cô sẽ không tha thứ cho anh về điều đó.

Raphael đủ bình tĩnh để hỏi, “Liệu có phải tuổi thơ của cô thực sự rất... không bình thường?”.

“Đừng đi quá xa”, cô cảnh báo. “Tôi nói thật đấy.”

Anh nhún vai. “Chà, hoàn toàn không phải thế. Cái tên Ophelia quá thiếu thân thiện, và như tôi đang nói, lần thứ hai, rằng chúng ta sẽ nhanh chóng xong việc nếu bớt tỏ ra câu nệ hơn. Còn Phelia thì thế nào? Mà không tôi nghĩ ra rồi! Phil. Có chút nam tính, nhưng...”

“Tốt thôi!”, cô ngắt lời. “Vậy cứ gọi tôi là Phelia cũng được.”

“Tôi cũng cho là thấy.” Anh cười toe toét.

Cô nheo mắt nhìn anh. Anh nhìn lại cô với vẻ vô tội. Những mánh lới của anh thật tồi tệ, nhưng ít nhất chúng rất rõ ràng. Anh thực sự không có lừa cô làm theo ý anh, mà chỉ dùng kiểu cách vui vẻ của mình cho mục đích tốt đẹp.

Anh đứng lên, khi cô đã không ngồi vào đúng chỗ mà anh đề nghị, và hỏi, “Cô có điều muốn bàn luận cụ thể đúng không, như cô đã ngụ ý với cô tôi?”.

“Đúng, nhưng... chúng ta có thể vào sảnh chính không? Tôi không biết làm thế nào anh có thể chịu đựng được nhiệt độ này.”

“Bởi vì tôi thích bầu bạn với cô mình. Bà cần không khí ấm áp hơn chúng ta một chút.”

“Tôi biết. Đó là lý do tại sao tôi tăng nhiệt độ lò sưởi trong xe ngựa. Nhưng, chà, không phiền chút nào. Tôi cho là mình sẽ quen với nó.”

“Vậy là cô có thể nhượng bộ đúng không?”, anh nói với vẻ bất ngờ có phần thái quá. “Tôi rất ấn tượng đấy.”

“Không phải thế. Tôi đã nói với anh rồi, tôi thích những người già. Nhưng nghe này, Rafe. Nếu đúng là anh có ý chân thành, dù tôi vẫn còn nghi ngờ lắm đấy, thì mong anh nhớ cho kỹ điều đó; song nếu anh thành tâm muốn thỏa thuận với tôi vì một mục tiêu cụ thể, anh sẽ phải làm tốt việc ngừng làm tôi tức giận bằng những lời lăng mạ mỗi khi chúng ta trò chuyện.”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô khi đưa ra suy đoán ngắn gọn. “Trông cô đâu có giận dữ”, anh kết luận.

“Cho tôi một giây thôi.”

Anh phá lên cười. “Cô sẽ phải ngừng việc quá hài hước lại, Phelia. Đó không phải là một trong những điều mọi người biết về cô.”

“Tất nhiên là không rồi. Mặt khác, tôi hiện giờ đang không ở trước mặt những người bạn mà tôi cần phải đề phòng trong từng lời nói.”

“Tôi đồng ý chúng ta chẳng phải bạn bè, nhưng tôi cho rằng cô đang nghĩ trái với lẽ thường đấy. Khi cô đang ở với những người bạn, cô không cần cảnh giác.”

“Không, chính xác tôi đã nói thế.”

“À, tôi biết rồi”, anh đoán. “Những người bạn như cô nói không thực sự là bạn bè?”

“Anh mới tinh tường làm sao. Giờ thì tôi thấy rất ấn tượng đấy.”

Rafe bật cười lần nữa, thậm chí còn lớn hơn trước. Chà, quý tha ma bắt, cô luôn làm anh cảm thấy thích thú. Cô quay đi rồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, điều nhắc cô nhớ mình tới đây để cảnh báo anh điều gì. Cô muốn đi dạo khi tuyết vẫn còn rơi một lúc và muốn chắc chắn anh sẽ không phá hỏng nó bằng cách ngăn cản cô vì nghĩ rằng cô đang cố bỏ trốn.

“Nếu tuyết tiếp tục rơi, tôi sẽ ra ngoài đi dạo vào ngày mai. Đó là những gì tôi muốn nói với anh.”

Ophelia quay lại để quan sát phản ứng của anh. Có khả năng anh sẽ cố ngăn cô rời khỏi nhà, đó chính là lý do cô cho anh biết về kế hoạch ra ngoài của anh.

Nhưng nhìn anh chỉ đơn thuần là đầy tò mò.

“Tại sao cô muốn thế? Tôi cho là hầu hết phụ nữ đều giống như em gái tôi, người nhất quyết không đi bất cứ nơi nào nếu có tuyết rơi. Con bé thề rằng nó cũng sẽ tan chảy mất.”

“Ý tôi không phải là ra ngoài nếu tuyết vẫn còn rơi”, cô sửa lại lời anh. “Tôi sẽ đợi cho đến khi tuyết ngừng rơi. Tôi chỉ không muốn anh nghĩ rằng

tôi sẽ trốn đến bất cứ nơi nào khác mà không phải đi dạo.”

“Vậy là cô thích tuyết mới rơi, đúng không? Tôi không ngờ lại có người có sở thích giống tôi. Thực ra, chính tôi cũng đang nghĩ về việc đi dạo đây.”

“Không, đừng làm phiền cho tới khi...”

“Làm phiền cô á?”, anh cắt ngang.

Cô không thể nhịn được việc cười toe toét. “Đúng vậy”, cô đáp, không nhận ra rằng mình đang đỏ mặt.

Chương 12

Bữa trưa với Ophelia và cô của Raphael dễ chịu đến bất ngờ. Anh thực sự đã có chút thời gian để thư giãn, và tạm không nghĩ về công việc vĩ đại mà chính anh đã đặt ra cho bản thân. Anh không cần phải đóng vai người giữ cho cuộc trò chuyện diễn ra liền mạch. Anh, thậm chí còn giống như người ngoài cuộc!

Mặt khác, bàn về London lại đúng là sở trường của Ophelia. Và ngay khi biết Esmerelda từng tới thành phố hai lần, một lần là để ra mắt, và một lần để thăm luật sư của anh trai khi chồng bà qua đời, Ophelia đã quyết định mình sẽ có trách nhiệm dành cho người phụ nữ lớn tuổi này một chuyến du lịch tới London qua lời kể về nơi mà cô tưởng tận nhất. Phố Bond! Chúa lòng lành, khi hai người phụ nữ bắt đầu nói về chủ đề mua sắm, thì một người đàn ông dường như chẳng còn tồn tại. Ophelia cũng nói về những công viên trong thành phố, các sự kiện trong Mùa vũ hội, các nhà hát, thậm chí cả cung điện mà cô từng thăm thú khi còn là một đứa trẻ.

Trong lúc dùng món tráng miệng, anh nhận ra rằng cuộc trò chuyện này không hề xoay quanh bản thân Ophelia dù chỉ một lần. Chẳng phải Mavis từng đưa ra một trong những cáo buộc rằng người con gái xinh đẹp này sẽ không vui về gì, trừ khi cô được là trung tâm của mọi sự chú ý, rằng cô luôn đảm bảo để mình trở thành mối quan tâm hàng đầu ư? Thế nhưng Ophelia không hề nói chút nào về bản thân mình, mà chỉ đơn thuần nỗ lực để làm cô anh vui bằng cách trò chuyện về những điều bà thấy quen thuộc.

Cô thậm chí đã phá lên cười và rú lên cùng cô anh vài lần. Một trong những câu chuyện liên quan đến Ophelia là về mẹ cô.

“Bà đã đưa cháu đi mua những chiếc mũ có thể kết hợp với mấy món đồ mới mà cháu cần cho Mùa vũ hội này. Mẹ con cháu mang về các mẫu hàng, và đã sớm chọn được một cửa hiệu bán đồ trang trí khá ưng ý. Chủ nhân của nó đảm bảo ông ta có chính xác chất liệu nhưng xanh cháu cần trong phòng hậu của ông ta, do đó, ông ấy mời mẹ con cháu đi theo mình. Nhưng đó là một cửa hiệu cũ và cửa ra vào không được rộng lắm. Mẹ cháu thực sự đã bị mắc kẹt ở cửa!”

“Cháu đang cố tình trêu chọc ta, cô gái”, Esmerelda đáp lại đầy nghi ngờ. “Thừa nhận đi!”

“Không, thực sự là thế. Mẹ cháu thích đồ ngọt và bà đã tự cho phép mình thoải mái hưởng thụ sở thích đó suốt nhiều năm đến mức giờ đây, bà đã trở nên khá đồ sộ. Mặc dù trước đây bà chưa bao giờ bị mắc kẹt ở cửa, vì để an toàn, bà luôn nghiêng người để lách qua cửa, xin cô nhớ kỹ. Nhưng ngày hôm đó, bà bị phân tâm và chỉ đơn giản đi theo cháu, thật không may, khi phát hiện ra khung cửa quá chật để đi qua, bà lại định ninh là mình chỉ cần cố len vào.”

“Và hiển nhiên bà ấy đã bị mắc kẹt?”

“Chính xác!” Ophelia cười khúc khích. “Và người bán hàng đáng thương đó đã rất hoảng sợ. Chẳng có cách nào khác để thoát ra khỏi chỗ đó, cô biết đấy.”

Esmerelda đã phá lên cười om sòm trước chi tiết này. “Và làm thế nào mọi người khắc phục được tình trạng đó?”

“Chà, chẳng có bất cứ ai khác đến giúp đỡ cả, chủ của hàng và cháu đã phối hợp để cố đẩy mẹ cháu lùi ra sau.”

“Nó hiệu quả chứ?”

“Không, nó chẳng có chút tác dụng nào.”

“Thế cháu đã làm gì?”

“Mẹ cháu cuối cùng cũng ợ được.”

“Ôi, Chúa lòng lành”, Esmerelda vừa nói vừa lau nước mắt vì cười quá nhiều. “Bà ấy bị đầy hơi sao?”

Ophelia lại cười âm ỉ. “Bọn cháu đã dừng lại ăn trưa trước khi đến hiệu may, cô thấy đấy. Bà chỉ đơn giản không có đủ thời gian để tiêu hóa chỗ thức ăn đó thôi!”

Thật là một trải nghiệm ly kỳ khi nghe thấy tiếng cười giòn tan của Ophelia! Đôi mắt xanh lam của cô lấp lánh và mọi nét nghiêm nghị đều trở nên dịu dàng.

Một lọn tóc bạch kim của cô xõa xuống khi cô bật cười. Chẳng hiểu sao anh lại tưởng tượng đến cảnh cô sẽ chạy đi tìm tấm gương gần nhất để sửa sang lại, nhưng cô chỉ đơn thuần vén lọn tóc ra khỏi khuôn mặt bằng mu bàn tay và dường như chẳng hề bận tâm chút nào đến nó.

Rafe thấy bất ngờ, mặc dù cô không hề nhận thấy, vì cô đã hoàn toàn quên mất việc anh đang có mặt ở đó. Nhưng điều đó khiến anh nhận ra rằng trước đây, mình chưa bao giờ nhìn thấy cô thoải mái như ngày hôm nay, ngay trong phòng ăn của anh. Suy cho cùng, anh cũng chưa bao giờ nghe thấy Nữ hoàng Băng giá cười vui vẻ một cách thành thật. Không, sau ngày hôm nay, anh không thể thoải mái mà gọi cô như vậy thêm lần nữa.

Những hoài nghi chết tiệt đó đang xuất hiện lần nữa. Anh có cảm giác mình đang nhìn thấy một mặt khác của Ophelia, điều mà chưa một ai khác tìm thấy.

Anh từng nghĩ tới điều tương tự trong phòng khách khi cô khiến anh cười. Và khi cô thừa nhận mình thích những niềm vui nho nhỏ trong cuộc sống, như để lại những dấu chân mới lên lớp tuyết dày, cô suýt nữa đã khiến anh sững sốt bằng nụ cười bền lễn. Tại sao cô lại giấu kín con người sôi nổi và thú vị của mình dưới lớp vỏ bọc như vậy, để không ai khác hiểu được cô ư?

Thật đúng như mong đợi, người hầu của Esmerelda đã mang thư của Sabrina đến nơi vào chiều muộn hôm đó. Lúc này, Sabrina đang phải bận rộn lên kế hoạch cho hôn lễ với Duncan, thế mà cô ấy vẫn dành thời gian để trả lời anh ngay lập tức. Và lá thư đó nhất định đã đập tan những nghi ngờ đây khó chịu trong anh.

Rafe đợi đến sau bữa tối. Có lẽ anh không cần phải làm vậy. Thái độ nghiêm nghị của anh đã khiến mọi người cụt hứng trong suốt bữa ăn, khác xa với bữa trưa sôi nổi họ trải qua trước đó. Esmerelda lên lầu ngay khi có thể, sự im lặng làm bà khó chịu. Ophelia cũng cố làm điều tương tự, nhưng anh đã không để cô trốn thoát.

“Cùng uống với tôi một ly trong phòng khách nhé?”, anh đề nghị khi cô đứng bật dậy và rời bàn để theo cô của anh ra khỏi phòng ăn.

“Tôi không thích”, Ophelia đáp. “Hôm nay quả là một ngày dài.”

“Không hề. Và đâu sao nữa cũng hãy tham gia cùng tôi. Cô đã có thời gian để dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi. Bây giờ là lúc để bắt đầu...”

“Làm gì?”, cô cắt ngang, giọng chuyển sang đầy tự vệ. “Dò xét tôi à?”

“Tôi thích cho là tìm hiểu các lý do hơn.” Anh chìa một tay về phía cánh cửa. “Chúng ta sẽ làm thế chứ?”

Ophelia đi trước anh vào phòng khách, lưng cứng đờ. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa gần mình nhất, cũng trong tư thế cứng nhắc hết như thế. Raphael tiến đến chiếc bàn cuộn ở rìa căn phòng nơi anh trữ rượu vào chuyển viếng thăm lần trước. Anh rót hai ly brandy và ngồi cùng Ophelia trên sofa trước khi đưa cho cô một ly. Cô gạt nó sang một bên.

“Tốt thôi”, anh vừa nhún vai vừa nói, rồi đặt chiếc ly dành cho cô xuống. “Tôi có cảm giác mình sẽ cần uống nó hơn cô.”

“Hừm.”

“Cô biết đấy”, anh nói với vẻ tự lự, “nếu cô cứ giữ thái độ phòng thủ thế này, chúng ta sẽ không giải quyết được chuyện gì hết. Tôi cứ tưởng cô muốn trở lại London càng sớm càng tốt chứ”.

“Tôi sẽ làm thế. Nhưng toàn bộ trò này là ý tưởng của anh, không phải của tôi, vì vậy chỉ cần chấm dứt nó thôi.”

“Được rồi, tôi có một danh sách các nhược điểm của cô đây Phelia. Tôi sẽ không đặt tất cả lên bàn ngay lập tức, nếu không chúng ta sẽ ở đây cả đêm mất, nhưng chúng ta sẽ chọn ra lần lượt từng nhược điểm một. Tối nay, hãy bắt đầu bàn về một trong những điều phổ biến nhất mà cô bị buộc

tội như tôi và hầu hết những người khác thấy, cô luôn có xu hướng truyền bá những tin đồn thất thiệt.”

“À, đúng thế, tôi là kẻ thích ngồi lê đôi mách vậy đấy”, cô nói bằng giọng khô khốc. “Anh đã đề cập đến nó rất nhiều lần rồi. Nhưng thực tế, tôi mới chỉ truyền bá mỗi một tin đồn mà thôi.”

“Là ba”, anh sửa lại.

Cô ngạc nhiên. “Ba á? Anh cho là tôi đã khơi mào những tin đồn gì nữa chứ?”

“Kiên nhẫn đi, tiểu thư thân mến. Cô quên rồi sao? Đêm nay, chúng ta sẽ chỉ giải quyết tin đồn mà cô thừa nhận chính mình đã khơi mào, và tôi cho là nó liên quan đến việc vụ khổng Duncan.”

“Ai mới là người bị xúc phạm bởi tin đồn Duncan là một gã man rợ thế?”, cô gắng hỏi. “Chắc chắn không phải anh ta rồi.”

“Chẳng cần đến cô đâu.”

“Vớ vẩn. Mọi người chỉ phải gặp anh ta để nhận ra rằng đó đơn giản là suy đoán, và không có gì thực sự cho thấy anh ta là kẻ man rợ hết.”

“Lẽ nào điều đó cho cô quyền bôi nhọ tên cậu ta sao?”

“Tôi làm thế bằng cách nào chứ? Bằng cách gọi anh ta là gã man rợ ư? Anh ta là người Cao nguyên! Tất cả mọi người, chà, ngoại trừ cha tôi, đều biết người Cao nguyên không hề biết đến văn minh.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô mà không trả lời. Sau một vài phút, cô thở dài. “Thôi được, thế thì đó chỉ là chuyện hoang đường. Rõ ràng, người Cao nguyên có thể khá văn minh. Tôi thừa nhận rằng nếu không phải quá tuyệt vọng, tôi có thể đã nghĩ được mình cần làm gì, và sẽ không bao giờ hành động như thế.”

“Cô tuyệt vọng đến vậy sao?”

Cô lăm băm gì đó nhỏ tới mức anh không kịp nghe và phải lên tiếng hỏi, “Gì cơ?”

“Tôi nói tôi e rằng anh ta sẽ thực sự là một gã man rợ đấy. Tôi không phải là người duy nhất tin vào chuyện hoang đường về người Cao nguyên,

anh biết đấy.”

“Thế lý do của cô là vì cô sợ hãi sao? Sợ hãi gần như có thể thông cảm được.”

“Không!”

Anh tỏ ra hoài nghi. Rõ ràng cô vừa cho anh một lý do nào đó có thể chấp nhận cho những gì cô đã làm và bây giờ cô lại phủ nhận nó sao? “Không ư?”

“Không chỉ là sợ hãi. Tôi cũng rất tức giận nữa. Tôi không rêu rao tin đồn đó để xúc phạm Duncan. Tôi làm thế là để đối phó với cha tôi thôi. Tôi không muốn kết hôn với một người đàn ông mình thậm chí chưa bao giờ gặp mặt. Tôi đã rất sợ hãi khi biết anh ta là ai, nhưng bên cạnh đó, tôi thậm chí còn chẳng được hỏi xem liệu tôi có muốn kết hôn với anh ta hay không! Tôi đã rất tức giận với cha bởi ông chẳng chịu lắng nghe lý do. Vì vậy, tôi muốn ông biết những tin đồn và kéo tôi ra khỏi cuộc hôn nhân chết tiệt đó.”

“Chuyện ấy không hề xảy ra, vì vậy tôi cho rằng ông chưa bao giờ nghe thấy các tin đồn, phải không?”

“Ồ, tôi chắc chắn ông đã nghe được, chỉ là ông chẳng quan tâm thôi”, cô thấp giọng nói.

“Lẽ nào cô chưa bao giờ nghĩ đến việc chỉ đơn giản nói với Duncan cô cảm thấy thế nào thay vì hứng chịu mọi rắc rối về mình và xúc phạm cậu ta để cậu ta phải phá vỡ hôn ước sao?”

Cô cười chua chát. “Duncan cũng hỏi tôi như thế, nhưng tôi sợ khi anh ta nhìn thấy tôi, tôi sẽ không bao giờ thoát khỏi anh ta được.”

“Bởi vì cô xinh đẹp ư? Tôi ghét phải nói điều này, tiểu thư thân mến, nhưng một số đàn ông thực sự coi trọng sự thiện lương và trung thực hơn là một khuôn mặt xinh đẹp.”

Cô đảo mắt. “Tôi có thể thấy lý do tại sao anh và Duncan lại thân thiết đến vậy. Ngay cả suy nghĩ của hai người cũng giống hệt nhau.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Duncan cũng nói điều tương tự thế, mặc dù anh ta gọi chúng là ‘những phẩm giá tốt đẹp mà đàn ông ưa thích’. Nhưng tôi sẽ nói cho anh biết những gì tôi nói với anh ta. Tôi đã nhận được hàng trăm lời cầu hôn rồi, chúng đã chứng minh cho thứ mà hầu hết đàn ông ưa thích. Có đến hằng hà đả số những lời cầu hôn là từ những người đàn ông không hề biết tôi. Anh gọi họ là gì nhỉ? ‘Một lũ ngốc’ đúng không? Tôi hoàn toàn đồng ý.”

Anh không thể kìm được nụ cười toe toét. “Để bênh vực cho cánh đàn ông nói chung, tôi sẽ công nhận hầu hết họ đều say mê cô bởi lý do chính đáng. Và vì cô quá nổi tiếng nên họ sẽ thấy nhanh chân là điều cần thiết để vượt qua đối thủ. Tôi tin rằng đấy là lý do tại sao những người đàn ông đó cầu hôn cô trước khi họ có cơ hội biết cô.”

“Ồ, tất nhiên rồi, và theo quan điểm của anh thì một khi những người đàn ông đó biết rõ tôi, họ sẽ coi thường tôi như cách anh và Duncan đã làm chứ gì. Mặc dù Duncan đã thừa nhận anh ta sẽ cố chinh phục tôi và rất vui vẻ mà đính hôn với tôi nếu tôi không xúc phạm anh ta khi chúng tôi gặp nhau. Anh là người đàn ông duy nhất tôi từng gặp không bị dung mạo của tôi hấp dẫn ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy.”

Ophelia có vẻ ngạc nhiên với lời nói của chính mình. Cô thậm chí còn trao cho anh một cái nhìn suy tư, và điều đó khiến anh cảm thấy có chút không thoải mái.

“Không cần phải đi chệch vấn đề như thế”, anh cảnh báo cô. Tôi chỉ đơn giản không có ý định kết hôn trong một thế kỷ nữa.

“Nghĩa là không bao giờ à?”

“Phóng đại thôi”, anh đáp cùng một tiếng thở dài. “Chỉ là trong ít nhất mười năm nữa. Cha tôi rất hiểu vấn đề này, có lẽ bởi vì chính ông cũng không kết hôn sớm. Vì vậy, ông chưa ép tôi phải tham gia buổi ra mắt.”

“Đó thực sự là lý do anh rời Anh quốc ư? Bởi vì mọi bà mẹ ở London đều muốn giành anh cho con gái họ?”

“Cô khiến mọi chuyện có vẻ tệ hơn thực tế đấy, nhưng đúng vậy, tôi bị sẵn đón nhiều hơn những gì tôi sẵn lòng đối phó. Dường như tôi không thể

đi đâu mà không có sự xuất hiện của vài cô nàng trẻ tuổi. Tôi chỉ đơn giản chán ngấy chuyện này rồi. Và theo khía cạnh nào đó, tôi chưa từng trải nghiệm chuyến ngao du hay ho nào, vì vậy tôi quyết định đó sẽ là thời điểm thích hợp để bay nhảy. Nhưng chúng ta hãy quay trở lại vấn đề trước mắt đã.”

“Chắc chắn rồi”, cô xẵng giọng. “Tôi khá quen với việc bị người khác chỉ trích rồi. Hãy trở lại với việc đó thôi.”

Anh cau mày. “Cô đang không hề nghiêm túc đâu Phelia.”

“Không ư? Có lẽ vì tôi chẳng thấy lý do gì để làm to chuyện khi tôi đã sớm thừa nhận rằng vào thời điểm ấy, nếu không bị nỗi sợ hãi và giận dữ làm choáng ngợp, tôi sẽ chẳng bao giờ khơi mào tin đồn đâu. Nhưng có một thú nhận khác dành cho anh đây. “Khuyết điểm thứ hai của tôi là dễ nóng giận. Tôi không thể chịu đựng được và hiếm khi có thể kiểm soát khi nó trôi dạt.”

“Điều đó không hề bất ngờ chút nào, tiểu thư thân mến”, anh nói bằng giọng khô khốc. “Tôi đã sớm đoán ra rồi, thực sự thế.”

“Thật chứ? Thế thì anh nhúng tay vào cuộc sống của tôi để cố tình kích động cơn nóng giận của tôi sao?”

“Hoàn toàn không. Rõ ràng cô quá dễ tự ái bởi những thói xấu của chính mình.”

“Bởi vì tôi ghét chúng, ghét tất cả!”

Cuộc trò chuyện giữa hai người dần trở nên căng thẳng họ trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, cho đến khi anh khẽ hỏi, “Thế thì tại sao cô lại nhe nanh múa vuốt khi mà tôi đã nỗ lực giúp cô loại bỏ chúng chứ?”.

“Tôi có từ chối nói chuyện với anh sao? Hay vì gần đây, tôi đã nói quý tha ma bắt anh đi?”

Anh phá lên cười. “Không, không phải gần đây. Thế cô đang nói là cô sẽ đồng ý hợp tác đấy hả ít nhất là vì lợi ích của chính cô?”

“Không phải vì lợi ích của chính tôi. Mà vì tôi có thể thoát khỏi nơi này sớm hơn.”

Anh thở dài. “Thái độ của cô làm tôi khá thất vọng, nhưng vẫn tốt hơn là khi cô chẳng chịu hợp tác. Để tôi hỏi cô điều này nhé. Nếu cô có cơ hội làm lại, liệu cô có phá vỡ hôn ước với Duncan không?”

“Thay vào đó, tại sao anh không hỏi xem liệu tôi có cảm thấy mình có bất kỳ lựa chọn nào khác hay không? Và tôi chẳng hề có lựa chọn nào khác cả, anh biết đấy. Anh không hiểu phần nào về nỗi tuyệt vọng thế?”

“Vậy cô không hối tiếc bất kỳ điều gì ư?”

“Dĩ nhiên rồi. Chẳng có thù oán hay ác ý gì trong chuyện này như anh có vẻ đang nghĩ đâu. Tôi không có làm tổn thương anh ta, mà chỉ cố thoát khỏi anh ta mà thôi! Sau đó, tôi thậm chí còn kết luận rằng anh ta đủ tốt cơ mà. Ít nhất, tước vị của anh ta sẽ làm cha tôi vui lòng.”

“Nhưng không phải cô?”

“Tôi chỉ muốn duy nhất một điều ở chồng mình, và dĩ nhiên, đó không phải một tước hiệu. Đó là tiêu chuẩn của cha tôi đối với một chàng rể, không phải của tôi.”

“Tiêu chuẩn của cô là gì?”

“Tôi tin là thông tin đó chẳng liên quan đến mục đích của anh, đúng chứ?”

“Không, nhưng cô đang khiến tôi tò mò đấy.”

“Tệ thật”, cô nói, khẽ nở một nụ cười đặc ý.

Chương 13

“Cô khoác thêm áo nhé?”, Sadie đề nghị. “Sáng nay tôi đã kiểm tra bên ngoài rồi; không khí ngoài trời lạnh hơn tôi dự đoán.”

“Bà đã bao giờ đi xa về phía bắc trước đây chưa? Tôi thì chưa, nhưng rõ ràng là ở đây thời tiết lạnh hơn so với chỗ chúng ta ở. Và tôi đã mặc đến ba chiếc váy rồi!”, Ophelia phản nản.

“Cô có thấy những chiếc tất len tôi để bên ngoài cho cô không?”

“Có, giờ thì hãy ngừng nặng xì đi!”

“Tôi ước chúng ta đã mang theo đôi giày cưỡi ngựa của cô. Chúng có lớp da cách nhiệt hiệu quả hơn những đôi giày đi bộ thấp cổ.”

Ophelia cuối cùng cũng bật cười. “Chẳng có chỗ mà dừng chúng đâu, và bà có thể ngừng lo lắng về chuyện đó được chứ? Tôi rất ấm áp trong bộ váy nhưng cùng chiếc áo choàng dày này. Tôi sẽ chỉ đi bộ một chút thôi. Nếu thấy quá lạnh, tôi sẽ quay vào ngay, tôi hứa đấy.”

Vài phút sau, cô vội vã xuống cầu thang, vận chiếc mũ lông cùng áo choàng màu xanh cài kín cổ, đôi găng tay lông có dây được buộc vào cổ tay để giúp cô không làm mất chúng. Giờ vẫn còn sớm. Ophelia hy vọng mình sẽ được tận hưởng chuyến đi dạo cô mong đợi mà không phải đối mặt với kẻ thù của mình trước tiên.

Tiếp tục với danh sách dài dằng dặc về các thói xấu mà Raphael từng đề cập vào chiều nay cũng chưa muộn. Đêm qua đã đủ sâu não rồi. Cô không thích gợi lại những điều mình thấy hối tiếc. Cô không có nhiều điều hối tiếc, nhưng những gì đang tồn tại làm cô phiền muộn, và cô ghét cảm giác

ấy. Có phải đó là những gì anh hy vọng không? Rằng cô sẽ buồn phiền và đau khổ... Chao ôi! Rằng cô sẽ thay đổi ư? Cô khịt mũi.

Nhưng, việc lần đầu tiên có người muốn giúp thay đổi tính tình hần học của cô không tồi tệ như cô tưởng. Ophelia quyết định sẽ thành thực. Cô không thường xuyên làm thế. Cô không xem đó là một thói xấu, mà còn coi nó là một thuận lợi, vì thành thực hiếm khi mang lại lợi ích cho cô. Nhưng nói dối thì luôn làm được điều ngược lại. Đó là thói quen cô gạt hái được từ “những người bạn” của mình khi mà họ chưa bao giờ trung thực với cô; họ luôn luôn lấy lòng cô và nói với cô những gì họ cho rằng cô muốn nghe. Hơn nữa, nếu cô trung thực với họ, họ sẽ thấy bị xúc phạm mà rời xa cô mãi mãi, và cô đã sớm rút ra kết luận rằng làm bạn với người dối trá còn tốt hơn nhiều so với không có bạn.

Mặc dù cô rất ngạc nhiên khi mình lại quyết định trung thực với Raphael. Cô thậm chí chẳng biết tại sao, ngoài lý do anh có vẻ sâu sắc hơn một chút so với hầu hết những người cô đã gặp, khiến cô ngờ rằng anh sẽ nhìn thấu bất kỳ lời nói dối nào mà cô đưa ra. Dù cô không cần thiết phải làm như thế. Cô có những nhược điểm, và mọi người cũng vậy. Việc chúng chi phối một hành vi của cô chính xác không phải là những gì cô có thể tránh được. Nhưng cô sẽ thừa nhận chúng, và việc đó sẽ giúp cô thoát khỏi đây.

Cô phát hiện ra Sadie đã đứng khi bước ra ngoài và khép cánh cửa lại phía sau lưng. Mặc dù tiết trời không quá lạnh, nhưng vẫn có gió nhẹ mà hẳn là cô sẽ không nhận ra nếu có nắng. Nhưng mặt trời vẫn chưa ló rạng để làm tan chảy bất cứ thứ gì, mà đang núp mình phía sau những đám mây u ám, cảnh báo rằng tuyết sẽ còn rơi nhiều hơn.

Cô cau mày nhìn lối đã được dọn sạch tuyết dẫn lên ngưỡng cửa và vòng sang bên phải về phía chuồng ngựa. Không nghi ngờ gì, người giữ nhà đang làm nhiệm vụ của mình. Xỏ tay vào chiếc găng bằng lông, cô thận trọng bước trên nền tuyết chưa bị xáo trộn, dừng lại ở mé trái ngôi nhà. Giờ thì cô phải công nhận rằng cảnh vật ở đây thật đáng yêu.

Chẳng có tòa nhà nào khác ở mé này của căn nhà, nơi nằm trong tầm nhìn từ phòng ăn và phòng khách, chỉ có những hàng cây cần cỗi lúc này trông xinh đẹp hơn rất nhiều khi các ngọn cây được phủ một màu trắng xóa, có vài bụi thông vẫn còn khá xanh tươi, vương đầy tuyết. Và những bước chân của cô tô điếm.

Ophelia mỉm cười khi bước những vòng lớn quanh các thân cây sau đó dừng lại để nhìn chăm chăm những ngọn đồi, tất cả đều mang một màu trắng xóa tinh khôi. Tiết trời hầu như mù mịt, tuyết còn mới và không bị xáo trộn, không khí trong lành.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó thở hắt ra khi cảm thấy thứ gì đó va mạnh vào lưng mình. Cô nghĩ đó hẳn là một con chim, mặc dù chúng không còn xuất hiện nhiều ở đây vào thời điểm này trong năm. Nhưng con vật đáng thương này có thể sắp đóng băng và chẳng thể bay đúng hướng. Khi quay lại và mong đợi sẽ tìm thấy nó nằm tẹt tẹt trên mặt đất bên chân mình, cô bắt gặp Raphael đang nắm một quả cầu tuyết trong tay.

Cô há hốc miệng và nhìn chăm chăm vào anh. Nụ cười ranh mãnh trên môi anh nói cho cô biết anh xem việc cố tình ném quả cầu tuyết vào cô là một ý tưởng hay ho! Thật trẻ con làm sao.

“Anh điên rồi sao?”, cô hét to, rồi lập tức rít lên khi nắm tuyết thứ hai bay qua đầu cô.

Ophelia cúi xuống thật nhanh và nấp phía sau bụi cây bên cạnh, phần nộ và kiên quyết trả đũa. Cô tháo găng tay và bốc một nắm tuyết lớn, nắm thật chắc trước khi đứng thẳng lên và ném vọt về phía anh. Cô ghi điếm rồi. Khối tuyết màu trắng bắn tung tóe trên một bên ngực anh, bám vào chiếc áo choàng anh đang khoác trên người. Cô huýt sáo chế giễu trong lúc phá lên cười, và lãnh trọn một nắm tuyết khác. Cô lấp bấp và lập tức cúi xuống lần nữa. Anh đã nhắm chính xác được mục tiêu, nhưng cô đã sớm chứng minh những cú ném của mình không phải quá tệ, và ít nhất cô đã có bụi cây che chắn. Anh vẫn đánh liều đứng ở đó, có lẽ cho là cô khó mà gặp may với cú ném này. Cô sẽ cho anh thấy!

Cô bật cười một lần nữa khi ráng sức ném quả cầu tuyết thứ hai. Anh chỉ chờ cô ló đầu ra thôi. Quả cầu tuyết thứ ba của anh làm chiếc mũ trên đầu cô rơi xuống. Có lẽ suy cho cùng, nấp sau một bụi cây không phải ý tưởng hay ho, vì cô không thể nhìn thấy những gì anh sắp làm. Cô quyết định cách tiếp cận ném-và-chạy có thể hiệu quả hơn.

Cô lén nhìn qua bụi cây, né cú tấn công tiếp theo của anh rồi ngay lập tức đứng lên để phản công lại, sau đó bỏ chạy. Và cứ thế chạy. Cô chạy riết trên tuyết, cứ thế tăng tốc trong khi không ngừng cười vang.

Cô cảm thấy thêm hai quả cầu tuyết nữa đập vào lưng mình trước khi nghe anh gọi to, “Đồ nhát gan!”.

Cô quay lại để trao cho anh một nụ cười rạng rỡ. “Anh có gan thì đến gần hơn xem!”, cô trêu chọc.

“Có gan là thế này chứ gì?”

Raphael bắt đầu tiến về phía cô. Cô vội vàng vo thêm nhiều tuyết hơn rồi ném nó về phía anh, sau đó tiếp tục chạy; nhưng cô đã không làm thế trước khi nhìn thấy lớp tuyết trắng vương trên trán và má anh. Cô bật cười khoái chí và dành một lúc để nặn thêm một quả cầu khác, nhưng lại rít lên khi cô ngược nhìn và thấy anh đã thu hẹp khoảng cách giữa họ. Cặp chân dài chết tiệt!

Cô vừa cười vừa bỏ chạy, nhưng Rafe đã đuổi kịp và không để cô thoát. Cả hai ngã xuống tuyết và trượt lên mặt đất vài mét. Cô thở hổn hển để lấy lại hơi, sau đó phá lên cười âm ỉ.

Nụ hôn ập đến quá bất ngờ, Ophelia phải mất vài phút mới nhận ra rằng chính đôi môi anh đang sưởi ấm môi cô. Cô bị sốc, chỉ đủ lâu để thực sự trải nghiệm nụ hôn đúng nghĩa trước khi trở nên phẫn nộ vì nó. Cảm giác thật tuyệt! Thậm chí còn ngây ngất hơn khi nổi hồi hộp vì nó trào dâng trong cô. Tựa hồ những con bướm chập chờn quanh cô, và cô chưa bao giờ cảm thấy bất cứ điều gì như thế.

Theo bản năng, hai cánh tay cô liền vòng quanh vai anh. Nếu trước đó cô cảm thấy lạnh, thì chắc chắn bây giờ sẽ không còn như vậy nữa khi thân

hình to lớn của Raphael đang ở trên cô. Hơi thở phả ra từ sự hòa quyện giữa họ sưởi ấm cho khuôn mặt cô, khiến cô nhận ra đôi môi anh khá nóng khi chúng chà xát một cách đầy mê hoặc trên môi cô. Ngực cô siết chặt, ngứa ran. Những ngón chân cô quặp chặt trong đôi giày ống. Sức nóng dường như lan tỏa khắp cơ thể cô khi máu trong người bắt đầu chạy dọc tứ chi.

Nụ hôn đó có thể tiếp tục kéo dài mãi nếu anh không bị cuốn theo và trượt những ngón tay lạnh ngắt dọc theo cổ cô. Giật mình với cơn lạnh đột ngột khiến cơn phần nộ của cô giành thế thượng phong. Cô đẩy anh ra xa và loạng choạng đứng-dậy, sau đó phúi sạch những hạt tuyết bám vào chiếc áo choàng lông nhung của mình. Dĩ nhiên cô đã hoàn toàn bị mê hoặc, nhưng đó là điều đã được dự kiến và không phải thứ khiến cô nổi giận.

“Tôi biết ngay mọi chuyện sẽ thế này mà”, cô nói kèm theo tràng cười vang. “Đáng lẽ anh có thể chỉ cần yêu cầu tôi cưới anh. Cha mẹ tôi sẽ rất vui mừng, chẳng nghi ngờ gì đâu.”

“Những cô thì không, đúng chứ?”

“Đừng có vô lý thế!”

“VẬY cô có thể muốn ngừng đưa ra những dự đoán thậm chí còn vô lý hơn đây, tôi chỉ muốn xem liệu cô có đánh đá như cô vẫn luôn thế hay không mà thôi.”

Cô nhìn chăm chăm vào Raphael khi anh vẫn nằm trên nền đất trong tư thế bình thản đến nỗi như thể đang thoải mái nằm xoài trên sofa. Cô bắt đầu cau mày, sau đó nhướn một bên mày nhìn anh.

“Tôi đánh đá ư?”

“Ồ, hiển nhiên là thế”, anh nói với một nụ cười tự mãn.

Chúa ơi, anh đang trêu chọc cô! Chưa một ai từng làm thế với cô. Thái độ cực kỳ ngoan đạo mà cô đã hết sức nỗ lực để đạt được đã đảm bảo cho điều đó. Nhưng cũng chưa có ai từng ném những quả cầu tuyết vào cô cả.

Ophelia chỉ là quá thích thú để có thể ngăn những suy nghĩ tồi tệ này, vì vậy khi nhìn lại phản ứng của mình, cô nhận ra đáng lẽ mình không nên câu

giận đến thế khi trải nghiệm một nụ hôn rõ ràng chẳng có ý nghĩa gì. Suy cho cùng, anh là một gã trác táng khét tiếng, có lẽ anh khá quen thuộc với những hành động như thế rồi.

“Tôi ném trúng nhiều hơn anh”, Ophelia vừa nói vừa khẽ nở một nụ cười tự mãn, cách để cô thừa nhận mình đã hành động thái quá, theo góc độ nào đó, nó là một câu xin lỗi không nói thành lời.

“Không hề!” Anh phá lên cười và đứng dậy. “Nhưng cô làm khá tốt. Hẳn là cô phải thực hành nó rất nhiều lần khi còn là một đứa trẻ.”

Cô trở nên tĩnh lặng. “Không, chưa bao giờ có bất cứ ai sẵn sàng chơi cùng tôi khi có tuyết rơi.”

Nụ cười trên môi anh biến mất. “Tôi hy vọng cô nói dối, Phelia.”

“Đúng thế, tất nhiên rồi”, cô đồng ý chỉ định tránh xa chủ đề này.

“Cô không nói dối, phải không?”

“Tôi đã cảnh cáo anh không được nói đến chuyện đó rồi, thế nên đừng có nhắc nữa!”

Rồi cô bỏ đi. Suy cho cùng, khoảng thời gian vui vẻ này đã kết thúc một cách tồi tệ.

Chương 14

Tiếng cười của Ophelia đã khiến anh trần trọc. Raphael có cảm giác mình sẽ không bao giờ quên âm thanh đó, hay trải nghiệm đặc biệt với cô ngày hôm nay.

Việc ném quả cầu tuyết đầu tiên vào cô hoàn toàn là do cơn bốc đồng từ phía anh. Anh vừa dùng xong bữa sáng thì nhìn thấy cô đang tản bộ, và quyết định ra ngoài tham gia cùng cô. Những gì diễn ra sau đó chắc chắn không nằm trong dự liệu.

Anh hầu như không nhận ra cô ngày hôm nay. Có sự khác biệt đáng kinh ngạc giữa người phụ nữ đã ném trả những quả cầu tuyết vào anh và người phụ nữ mà mọi người đều ghét bỏ. Đó là điều mà anh không thể dự tính trước. Anh hoàn toàn chắc chắn hành vi của cô chẳng là gì khác ngoài bột phát. Cô đã không cố đánh lừa anh và khiến anh đinh ninh rằng mình đã “thay đổi” được cô một cách kỳ diệu. Cô gần như cho anh thấy một khía cạnh khác của bản thân mà chưa ai khác từng thấy, đó chính là tính hài hước vô cùng thú vị.

Trong khi Rafe không hề hối hận về cơn bốc đồng ban đầu của mình, có lẽ anh sẽ hối tiếc về cơn bốc đồng sau đó. Hôn cô quả là một hành động ngu ngốc. Nó đã để lại cho cô những ấn tượng sai lầm, trong khi với anh, hành động bột phát đó là do bản năng tự nhiên. Đôi môi cô đã rất gần, tiếng cười của cô vang khắp không gian, và cô xinh đẹp đến mê hồn. Đơn giản là anh không có cách nào có thể kháng cự lại được. Nhưng muốn xem cô đánh đá thế nào ư? Thật là một lời nói dối trơ trẽn! Anh ít nhất có thể viện

ra một cái cố để nghe hơn thế, và có thể sẽ làm được như vậy nếu không quá sững sốt trước nụ hôn đó.

Anh tìm thấy Ophelia khi cô đang đứng một mình trước cửa sổ phòng khách và nhìn ra khoảnh sân bên cạnh. Họ đã gây ra một bãi chiến trường vô cùng hỗn độn trong cuộc chiến ném tuyết lúc trước. Dấu vết của họ xuất hiện ở khắp mọi nơi, có cả chỗ lún sâu nơi họ trượt trên tuyết khi anh ở trên cô. Phải chăng cô đang nghĩ về những niềm vui mà họ đã trải nghiệm, hay về nụ hôn mà họ từng chia sẻ? Thực tế, anh cảm thấy có chút ngạo mạn khi tưởng tượng ra cô đang nhớ đến mình lúc này.

Cô thường nghĩ về điều gì khi ở một mình? Quý thật, anh đã trở nên quá tò mò về cô lẫn những điều hoàn toàn chẳng liên quan chút nào tới lý do anh đưa cô tới đây mất rồi.

“Cô đã sẵn sàng cho những thử thách lần nữa chưa?”, anh khẽ nói khi đến bên cạnh cô.

Ophelia không bị giật mình bởi sự hiện diện của anh; hẳn là cô đã nghe thấy tiếng anh tới. Và cô chẳng cần phải hỏi xem anh đang nói về điều gì. “Như ngồi trên đồng lửa” là cách diễn đạt cô dùng để nói về chuyện này.

Nhưng anh đã nghe thấy tiếng thở dài và tông giọng khá tuyệt vọng khi cô đáp, “Chắc chắn rồi”.

Thật tội lỗi làm sao! Cảm giác đó dâng trào và gần như khiến anh nghẹt thở khi anh nhìn cô tiến về phía sofa, hai vai thông xuống. Chuyện quái quỷ gì vậy? Làm sao anh lại có thể cảm thấy tội lỗi vì đã cố giúp cô chứ? Cô mới là người được hưởng lợi từ những nỗ lực của anh, chứ không phải anh, chà, anh từng muốn thắng cược với Duncan, nhưng bây giờ, đó chỉ là lý do quá nhỏ bé trong chuyện này, khi gần đây anh nhận ra rằng mình chỉ đơn giản muốn giúp đỡ cô. Điều gì đó đã khiến cô có cách cư xử như vậy, có lẽ anh sẽ phải tìm cho ra nguyên do.

Raphael ngồi xuống cùng cô trên sofa, nhận thấy cô dịch ra xa khỏi anh khi anh ngồi xuống. “Tôi không làm đau cô đâu, cô biết đấy”, anh nói bằng giọng có chút thiếu thoải mái.

“Thực ra, tôi tin là anh sẽ làm vậy đấy.”

“Điều đó liên quan đến việc hôn cô hay đặt cô ngồi trên đồng lửa?”

“Cả hai.” Cô rót cho mình một tách trà đặt trong chiếc khay trên bàn. Có một giỏ đồ ngọt ở đó, nhưng cô thậm chí không liếc nhìn nó. “Tôi cũng muốn một tách.”

“Anh tự rót đi”, cô vắn lại.

Tốt hơn rồi. Một Ophelia tuyệt vọng cũng đáng thương hết như khi nhìn thấy cô đang giàn giụa nước mắt. Khá tách biệt với anh.

Rafe tự rót trà cho mình, và chỉ để chắc chắn cô không ném cho anh những tiếng thở dài, anh nhận xét, “Tôi sẽ để lại những chiếc bánh ngọt cho cô. Cô gầy trơ xương ấy”.

Ophelia chưa từng thực sự nhìn thẳng vào anh, nhưng cô chắc chắn lúc này mình đang làm thế. “Không hề!”

“Và cô quá nhợt nhạt”, anh thêm vào để tăng hiệu quả. “Da cô chẳng có chút sắc hồng nào.”

“Vì nó nên thế mà.”

“Tôi nghĩ cô sẽ muốn mình hoàn hảo nhất chứ.”

“Cái cách trông tôi thế nào chẳng có gì sai cả. Sẽ thật kinh khủng nếu tôi quá xinh đẹp như vậy.”

Ồ, cô vừa nhượng bộ. Liệu những gì anh vừa nghe có thật không? Với tông giọng ử dột như thế?

“Khá đúng”, anh vui vẻ đồng ý. “Quả là rất kinh khủng. Và vô cùng lạ thường.”

Cô nheo đôi mắt xanh lam nhìn anh. “Anh không cần nhắc lại đâu.”

“Tôi ư? Xin lỗi. Thế thì chúng ta hãy thảo luận về một trong những tin đồn khác mà cô đã khơi mào.”

Nếu anh nghĩ mình đã khiến cô mất cảnh giác bằng cách giải quyết vấn đề đó quá đột ngột thì nó không hề hiệu quả. Cô ngả lưng ra sau và trông

chẳng có gì ngoài tò mò lúc này. “Được, vậy thì xin vui lòng mở lời trước, vì tôi không nhớ mình đã khơi mào bất kỳ tin đồn nào khác.”

“Tôi tin rằng bạn cô, hay đúng hơn, bạn cũ của cô sẽ không đồng ý. Cô nói gì về việc Mavis nói cô đã thêu dệt chuyện về cô ấy? Rằng cô ấy là một kẻ dối trá và thích nói xấu sau lưng?”

“Không, cô ấy mới chính là người gọi tôi là kẻ thích nói xấu sau lưng. Tôi chỉ gọi cô ấy là đồ dối trá trước mặt Jane và Edith, bạn bè của cả hai chúng tôi thôi. Cô ấy đã khiêu khích tôi rất nhiều lần rồi. Điều đó vượt quá sức chịu đựng của tôi. Nhưng mọi chuyện còn đi xa hơn thế. Tôi biết Jane và Edith sẽ không nhắc lại nó. Họ có vẻ thích Mavis.”

“Còn cô thì không à?”

Cô nhìn đi chỗ khác. Tôi biết anh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện thứ hai giữa Mavis và tôi. “Không, Jane và Edith không bao giờ thực sự là bạn thân của tôi. Họ chỉ giả vờ thôi, chứ thực ra không phải.”

“Điều đó có làm cô thấy phiền không?”

“Hầu như không. Tôi chẳng hề muốn mọi người thích mình. Tôi luôn có xu hướng đảm bảo họ sẽ không làm thế.”

Lời tuyên bố ấy thật kỳ lạ, nó khiến anh không nói nên lời mất một lúc. Tất nhiên anh chẳng tin điều này. Nhưng tại sao cô thậm chí còn nói ra chứ? Đó là một lý do để tự vệ chăng?

Anh chỉ cho cô thấy điều hiển nhiên, “Chẳng ai cố ý đi sai đường để bị ghét bỏ cả. Đó là điều mâu thuẫn với bản tính con người”.

Cô chỉ nhún vai khi liếc nhìn anh một lần nữa. “Tùy anh thôi, tôi sẽ không nói gì hết.”

Cô sẽ không tranh luận về trường hợp của mình ư? Khá khó chịu với thái độ thờ ơ này của cô, anh liền đáp, “Được lắm, thế vì lý do gì mà cô lại cố tình xa lánh bạn bè của mình vậy?”.

“Vì như thế, tôi sẽ không cần phải tự hỏi xem họ có thành thật hay không, mà tôi chắc chắn là họ không hề như vậy.”

“Cô không tin tưởng bất cứ ai sao? Có phải đó là những gì cô đang nói không?”

“Chính xác.”

“Tôi cho rằng số đó bao gồm cả tôi?”

Anh đã thực sự hy vọng Ophelia sẽ phủ nhận, mặc dù anh không biết tại sao mình lại có ý nghĩ đó. Nhưng mong muốn của anh không được đáp lại.

“Dĩ nhiên là thế rồi. Cũng giống như những người khác, anh đã nói dối tôi.”

“Thế thì quý tha ma bắt tôi đi”, anh nói đầy phần nộ. “Tôi hoàn toàn trung thực...”

Cái khịt mũi của cô cắt ngang lời anh. Anh nói với tôi là đưa tôi đến London, dù không nói thẳng ra, nhưng chắc chắn anh có ngụ ý đó. Đây không phải là nói dối à?”

Anh đỏ bừng mặt khi thừa nhận, “Đó là ngoại lệ, chỉ đơn thuần để tránh thói màu mè của cô cho đến khi chúng ta tới được đây thôi”.

“À, tôi hiểu rồi. Việc ngăn tôi tìm được sự giúp đỡ cho đến khi anh đưa tôi đến đây, một nơi quá xa xôi để tìm được bất kỳ hỗ trợ nào, chỉ đơn thuần là vì lợi ích của tôi ư? Nhưng một hay cả tá ngoại lệ thì có gì khác biệt chứ? Tôi tin mình đúng.”

Mặt anh nóng bừng. “Tôi chỉ xin lỗi đã nói dối cô vì lợi ích của riêng tôi, nhưng tôi sẽ không xin lỗi vì đã cố gắng giúp cô.”

“Anh cũng không cần phải xin lỗi vì đã nói dối đâu. Và chắc chắn không phải vì lợi ích cá nhân. Tôi làm như vậy khá thường xuyên với bản thân mình.”

“Phải chăng đây là khiếm khuyết thứ ba?”

“Không, tôi không nói dối vì bị ép buộc. Nếu nói dối về điều gì đó, đều là tôi chủ tâm làm thế. Chính những khiếm khuyết của tôi, tính thiếu kiên nhẫn và thói nóng nảy mà tôi không kiểm soát được đã khiến tôi nói dối.”

“Cô không thấy đó là một thói xấu à?”

“Đừng có đạo đức giả và nói như thế anh không làm vậy.”

“Thật sự tôi đã nói dối, nhưng tôi cho rằng có sự khác biệt giữa hai chúng ta đây. Tôi thích trung thực hơn, còn cô lại có vẻ thích dối trá.”

“Không hề”, cô vắn lại, sau đó thừa nhận, “Tôi thậm chí đã từng cảm thấy tội lỗi khi làm thế”.

“Thế điều gì đã làm mọi chuyện thay đổi vậy?”

“Mọi người xung quanh nói dối tôi. Đó thực sự là lý do tại sao Mavis là người bạn thực sự duy nhất mà tôi từng có. Cô ấy là người duy nhất, trong số tất cả họ, mà tôi có thể tin tưởng là thành thật với mình, ít nhất cô ấy đã làm thế cho đến khi tôi làm cô ấy tổn thương.”

“Cô có muốn bàn về chuyện đó không?”, anh hỏi một cách thận trọng.

“Không!”

Cô sẽ không nói thêm bất kỳ điều gì. Và giờ thì cô thừa nhận mình chẳng e sợ chút nào với việc nói dối, anh đã phải tự hỏi từ trước đến nay, cô có bao giờ hoàn toàn thành thật với mình về bất cứ điều gì hay không. Ý nghĩ đó làm anh nản chí. Nếu cô quyết định nói dối để có thể quay trở lại London...

“Tôi không hề cố tình làm Mavis tổn thương”, cô bắt đầu nói với anh, sau đó hét lên, “Ôi, Chúa ơi, anh thấy đấy!”.

Anh cau mày. “Thấy gì?”

“Đó chính là khiếm khuyết thứ ba của tôi.”

Giờ thì cô khiến anh hoàn toàn bối rối. “Là gì?”

“Rằng tôi không thể giữ kín miệng! Cái cách tôi phản ứng lại với sự im lặng thật lố bịch làm sao!”

Anh bắt đầu phá lên cười. “Cô xem điều đó là một khiếm khuyết à?”

“Dĩ nhiên là thế rồi”, cô nói với vẻ khó chịu. “Anh sẽ cảm thấy thế nào nếu anh có liên quan đến một câu chuyện thú vị và muốn giải bày nó, nhưng khi đối diện với sự im lặng, anh trở nên nhụt chí? Nó hoàn toàn hủy hoại những gì lẽ ra đã có thể là một giai thoại khá thú vị.”

Giờ thì anh đang ngoác miệng cười. “Trong số các khiếm khuyết, đó chỉ là một vấn đề nhỏ xíu thôi, tiểu thư thân mến ạ.”

“Tôi thì không nghĩ như vậy đâu”, cô trả lời đầy phần nộ.

“Cô có chuyện muốn nói sao?”

“Không, tôi chỉ dùng nó như một ví dụ. Tôi cũng làm thế khi không muốn thảo luận về vấn đề gì đó.”

“À, tôi hiểu rồi. Tường tận nữa là khác. “Anh cười toe toét. “Nhưng chúng ta hãy quay lại với chuyện của Mavis.”

“Chúng ta sẽ không làm thế.”

“Tôi cần phải im lặng lần nữa à?”

Cô nhìn anh trừng trừng. Lần này, anh xoay sở để cố nín cười. Cũng giống như em gái anh, Amanda, Ophelia đã chứng tỏ mình là người rất dễ bị chọc tức. Nhưng chủ đề mới mà anh sắp khơi mào lại hết sức nghiêm túc.

“Mavis nói cô đã hủy hoại cuộc sống của rất nhiều người. Phải chăng tuyên bố đó là phóng đại so với thực tế.”

“Hoàn toàn không. Tôi chắc rằng nhiều người trong số những người đàn ông bị tôi từ chối nghĩ rằng cuộc sống của họ bị hủy hoại vì nó. Duncan là người duy nhất nghĩ điều ngược lại, rằng kết hôn với tôi sẽ là nghiệp chướng còn bi đát hơn địa ngục. Tôi cũng đã nghĩ hết như vậy sau khi ông của anh ta chỉ ra những thứ nhảm chán mà tôi sẽ phải chịu đựng khi sống ở Summers Glade.”

Duncan đã sẵn lòng kết hôn với Ophelia để ngăn cô khỏi bị hủy hoại nếu Mavis lan truyền tin đồn về những gì mình nhìn thấy khi cô ấy bước vào phòng ngủ của Ophelia. Họ trong sạch, nhưng ai sẽ tin điều đó một khi tin đồn đã bị châm ngòi chứ? Raphael ngờ rằng mình sẽ khá cao thượng, nhưng không phải với cô.

“Cô thực sự không trù liệu được việc Mavis lại trở thành người chịu tổn thương, phải không?”, anh hỏi.

“Không, nhưng đừng có hiểu lầm. Lúc đó, tôi đã sẵn sàng kết hôn với Duncan chỉ để tránh phiền phức. Tôi nghĩ anh ta đủ tốt, ít nhất là với cha tôi. Và hóa ra tôi đã nhầm khi nghĩ rằng Duncan cũng sẽ sẵn lòng làm như

thế, khi anh ta bình tĩnh hơn sau cái lần bị tôi gọi là gã man rợ. Nếu khi đó tôi biết anh ta miễn cưỡng muốn kết hôn với mình, có lẽ tôi đã có thể dàn xếp một tình huống gây tổn hại hết như thế.”

Giờ thì anh trở nên kinh ngạc. Vì lý do quái gì mà cô lại thừa nhận mình đã làm thế? Anh thực sự đã nghĩ cô vô tội trong trường hợp này.

“Và cô không thấy làm một việc như thế là sai lầm sao?”, anh hỏi cộc lốc.

“Khi mà tôi nghĩ anh ta cuối cùng cũng hài lòng vì tìm được một đám phù hợp ư? Không, tôi chẳng thấy mình sai lầm chút nào.”

Anh lắc đầu, nhưng vẫn thừa nhận, “Tôi cho là cô không thể bị buộc tội vì lý do đó, từ thời xa xưa, phụ nữ vốn đã luôn cố giăng những cái bẫy hôn nhân để khiến đàn ông sa chân vào. Cá nhân tôi thấy đó là một trong những âm mưu tồi tệ nhất, nhưng suy cho cùng, nó xuất phát từ quan điểm của một người đàn ông, cô biết đấy”.

“Tất nhiên. Tôi cũng không mong anh cảm thấy bất kỳ điều gì khác. Nhưng vì chúng ta đang nói tới chủ đề này, anh cũng nên biết rõ rằng tôi sẽ chẳng làm bất kỳ điều gì như vậy nếu tôi biết không có cơ hội nào để tôi và Duncan có thể sống hạnh phúc cùng nhau.”

Anh có thể tin cô không? Anh nghĩ mình có thể, sau những gì cô đã sớm thừa nhận.

“Bây giờ hãy để tôi hỏi anh và điều”, cô tiếp tục, trao cho anh một cái nhìn sắc lẹm. “Nếu tôi đã dự tính tới những mưu đồ tồi tệ nhất đó, như cách anh vừa gọi, nó có gì khác với những gì anh đang làm ở đây chứ, cầm tù tôi cho đến khi thay đổi được con người tôi để làm anh hài lòng ư? Anh đã thu tóm mọi thứ trong tay một cách khá hống hách mà không hỏi xem tôi có muốn sự giúp đỡ của anh không, và đúng là tôi không cần nó đâu. Vì vậy, nếu có thể thì hãy trả lời tôi đi, Rafe. Điều khác biệt là gì thế?”

Trông Ophelia khá đặc chí, có lẽ cô đang nghĩ mình vừa dồn anh vào chân tường khiến anh không thể thoát ra được. “Tôi thấy nó cũng tương tự thôi, nhưng cô lại không hề xét đến ý nghĩa sâu xa hơn thì phải. Bẫy một

người đàn ông vào một cuộc hôn nhân anh ta không muốn sẽ làm cho cả hai đau khổ suốt phần đời còn lại sẽ chẳng có lối thoát nào cho nó mà không kéo theo một vụ tai tiếng nghiêm trọng. Cô thực sự muốn so sánh nó với vài tuần ngắn ngủi vừa qua khi chúng ta ở đây, mà không có ai bị tổn thương hay đau khổ, và cô bắt đầu làm những điều khiến mình trở nên tốt đẹp hơn nhiều hay sao?”

“Quý tha ma bắt anh đi!”

Rafe cố để không cười nhảu. “Cô có thể cố gắng khừ tôi tới đó, tiểu thư thân mến, nhưng ánh hào quang của thiên thần đã gắn khá chắc trên đầu tôi rồi. Và đừng có tỏ ra là một kẻ thất bại đáng thương đấy.”

“Tại sao không?” Cô bắn trả giận dữ. “Anh đã thêm điều gì nữa vào cái danh sách dài dằng dặc chết tiệt của mình về các hành vi đáng trách của tôi thế? Và anh không phải một thiên thần! Anh là gã ác quỷ xấu xa nhất, anh thừa biết điều đó!”

Anh tặc lưỡi. “Cô lại đang nóng giận đấy, Phelia. Đây sẽ là quãng thời gian tuyệt vời để cô học cách kiểm soát những hành vi đó, cô không nghĩ thế sao?”

Cô trao cho anh một nụ cười thoáng qua. Anh không hề biết, cô đã xoay sở để làm được như vậy bằng cách nào khi ánh mắt cô đang nhìn anh lúc này vẫn còn đăm đăm sát khí.

Nhưng giọng cô vô cùng mỉa mai khi cô trả lời, “Chuyện này là thế nào? Và chúng ta đang thảo luận về điều gì nhỉ? À, phải rồi, tính xem tôi đã hủy hoại bao nhiêu cuộc đời. Chúng ta hãy quay trở lại vấn đề đó”.

Ophelia đứng phắt dậy khỏi ghế và bắt đầu đi tới đi lui, điều hoàn toàn khiến anh bị phân tâm khỏi cuộc trò chuyện của họ. Lắng nghe tiếng sột soạt từ chiếc váy của cô và quan sát cái cách nó xê dịch tận hông cô...

“Ai thế?”, cô hỏi, dừng lại để nhìn chăm chăm vào bức chân dung treo trên mặt lò sưởi.

Anh miễn cưỡng rời mắt khỏi hông cô để nhìn theo hướng cô đang quan sát. “Bà nội tôi, Agatha.”

Cô liếc nhìn anh, một bên chân mày nhướng lên trong khi tiếp tục hỏi bằng tông giọng tự mãn, “Người phụ nữ mà ông nội anh đã tránh xa để đến đây á?”.

“Không, là người khiến ông luôn vội vã muốn về nhà. Thực tế là, khi con cái của họ đã trưởng thành, ông thường đưa bà tới đây cùng mình, để được ở riêng với bà.”

“Tôi xin lỗi”, cô nói, khiến anh sửng sốt. “Tôi thực sự chỉ trêu chọc anh một chút với lời nhận xét đó thôi. Nhưng tôi nghĩ mình không có sở trường với nó.”

Trông cô thực sự hối hận, vì vậy anh quyết định không làm khó cô. “Thực ra có một câu chuyện phía sau bức tranh này. Tôi đã trông thấy người họa sĩ đang cố tự chìm mình xuống dòng sông mà tôi đi ngang qua.”

“Ý anh là bơi lội sao?”

“Đúng thế, đây là tất cả những gì tôi cứ tưởng ông ấy đã làm. Suy cho cùng thì hôm đó là một ngày ấm áp. Nhưng không phải, ông ấy đã cố để mình bị chết đuối, song thất bại. Ông ấy nhấp nhô trên mặt nước! Ông ấy không nhìn thấy một khúc cây nổi lênh phênh đang trôi về hướng mình. Tôi đã hét lên để cảnh báo ông ấy. Ông ấy không nghe thấy tôi. Và cái cây chìm ông ấy xuống.”

“Anh đã cứu ông ấy, đúng không?”

“Và khiến ông ấy nổi cơn thịnh nộ”, Rafe vừa nói vừa cười khùng khục. “Ông ấy thậm chí còn cố đâm tôi vài cú sau khi ho ra toàn bộ số nước mình đã nuốt phải. Sau đó, ông ấy bắt đầu khóc lóc và kể về những thống khổ của mình cũng như giải thích lý do tại sao việc tôi cứu ông ấy lại chính là làm hại ông ấy. Hóa ra ông ấy đã tận tâm với nghệ thuật tới mức nhất định không chịu làm bất kỳ công việc nào khác, và ông ấy đang lâm vào khốn cùng vì chẳng có ai mua những bức tranh ông ấy vẽ. Người đàn ông điên rồ đó sống trong một ngôi làng nhỏ, nơi không có ai đủ khả năng chi trả cho những tác phẩm của ông ấy, và ông ấy thậm chí còn chẳng nghĩ tới chuyện rời đi.”

“Vì vậy anh thuê ông ấy vẽ chân dung bà nội anh để giúp ông ấy kiếm tiền sao?”

“Không, thực tế, ông ấy đã tìm thấy một bức tiểu họa của bà tôi và vẽ tặng tôi bức chân dung này. Tôi chỉ đưa ông ấy và nghệ thuật tới thành phố gần nhất thôi, và bây giờ, ông ấy nhận được quá nhiều đơn hàng tới mức phải bỏ bớt chúng. Nhưng ông ấy rất cừ, cô thấy đấy.” Raphael chỉ vào bức tranh. “Tôi nhận ra điều đó ngay khi nhìn thấy tác phẩm ông ấy vẽ. Bức tranh thu nhỏ đã không khắc họa được chính xác về bà tôi, nhưng bằng con mắt của một nghệ sĩ, ông ấy đã nhận thấy vẻ đẹp thực sự của bà. Theo lời cha tôi, bức chân dung gần như phác họa chính xác hình ảnh của bà tôi khi bà còn trẻ. Đáng ra tôi đã nó treo nó ở Norford Hall, nhưng nhìn thấy nó lại làm bà phiền lòng.”

“Tại sao, nếu đó là một chân dung xuất sắc như vậy?”

Anh nhún vai. “Tuổi thanh xuân đã trôi đi và bà có chút khó chấp nhận điều đó tôi cho là thế. Bà đang ngày một già yếu.”

Ophelia trở lại ngồi cùng anh trên ghế sofa, dường như lúc này có chút thoải mái hơn. Hăng giọng để báo hiệu mình chuẩn bị trở lại chủ đề lúc trước của họ, anh đoán, “Cô khẳng định chắc chắn là mình không hề hủy hoại cuộc sống của bất cứ ai phải không?”

“Ngược lại thì có. Tôi đã hủy hoại cuộc sống của Mavis, rõ ràng thế. Đáng ra tôi nên để cô ấy kết hôn với gã đàn ông vô lương tâm mà cô ấy đã phải lòng. Cô ấy hẳn sẽ hạnh phúc với một người chồng không chung thủy, chắc chắn là hơn cảm giác mà cô ấy có bây giờ.”

“Tôi nghe nói cô đã cướp anh ta khỏi tay cô ấy?”

“Cướp đoạt chẳng liên quan gì tới chuyện này. Tôi còn chưa tới mười sáu tuổi khi anh ta hỏi cưới tôi, thậm chí rất lâu, trước khi anh ta gặp cô ấy. Anh ta đã trở thành một mối phiền toái như vậy đấy, luôn cố gắng để hôn trộm tôi, cuối cùng tôi đã nói mẹ loại anh ta ra khỏi danh sách khách mời của bà, và bà đã chiều ý tôi. Vậy, anh ta bắt đầu tán tỉnh người bạn thân nhất của tôi, điều đó giúp anh ta được mời tới tất cả những bữa tiệc mà

chúng tôi tham dự, và anh ta đã thừa nhận với tôi rằng anh ta làm thế chỉ để được ở gần tôi lần nữa.”

“Cô không nói với cô ấy sao?”

“Tất nhiên tôi đã nói, rất nhiều lần là đằng khác. Lần nào cô ấy cũng cười phá lên. Mavis nhất định bỏ ngoài tai mọi lời tôi nói về anh ta, cô ấy quá si mê anh ta mất rồi. Cuối cùng tôi đã để anh ta hôn mình khi tôi biết cô ấy sẽ đi ngang qua. Cô ấy không tin lời tôi nói, vì vậy tôi cho cô ấy bằng chứng mà cô ấy cần.”

“Tôi nghĩ rằng đó chính là lý do chấm dứt mối quan hệ của cô với cô ấy.”

“Đúng là vậy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Cô ấy đã khóc lóc và nói những điều khó chịu. Cô ấy đổ mọi lỗi lầm lên tôi. Nhưng suy cho cùng, cô ấy đã trở lại để cho tôi biết cô ấy đã hiểu ra mọi chuyện, và tha thứ cho tôi.”

“Rõ ràng không phải thế.”

“Không, rõ ràng là không”, Ophelia khẽ nói. “Không bao giờ có chuyện như thế giữa chúng tôi.”

Vẻ tiếc nuối hiện rõ trên khuôn mặt cô, khiến Raphael có cảm giác mình giống như một kẻ vô lại. Anh muốn Ophelia thừa nhận những chuyện cô đã làm sai, nhưng lần này rõ ràng không phải là một trong số đó. Cô đã cố gắng để giúp đỡ một người bạn và đánh mất người bạn ấy vì nó.

Lúc này anh thích đối phó với cơn tức giận của cô hơn, và cách nhanh nhất để gọi lại điều đó là chỉ ra, “Giờ thì không quá khó khăn để kiểm soát tính khí hay nổi nóng của cô rồi nhỉ?”

Cô đứng bật dậy. “Bằng cách làm tôi buồn phiền với những kỷ niệm đau đớn sao? Nếu đó điều cần thiết, thì không đâu cảm ơn anh.”

Cô bước ra khỏi phòng. Anh không cố để ngăn cô lại. Cô khiến anh phải suy nghĩ về quá nhiều điều, đặc biệt là cách cô đưa ra những cái cớ dễ chấp nhận cho mọi tội lỗi mà anh đã chỉ ra cho đến lúc này. Tất nhiên, điều bi

đắt nhất chưa đến, đó là cách cư xử tồi tệ của cô với vị tiểu thư ngọt ngào, tốt bụng nhất mà anh từng gặp, Sabrina Lambert.

Chương 15

Ophelia bước tới đầu cầu thang và ngồi ở đó. Cô không muốn đối diện với Sadie, người có thể đang ở trong phòng và muốn biết tại sao trông cô lại u sầu đến vậy. Cô chẳng muốn nói chuyện với bất cứ ai khác ngoài Raphael. Cô thực sự mong anh đi theo mình và nói lời xin lỗi. Cô đã cho anh một cơ hội để làm điều đó bằng cách không đi quá xa, song cô đã tự đánh lừa chính mình vì anh chẳng hề làm thế.

“Ta sẽ trả một xu để biết những suy nghĩ của cháu được không, cô gái?”

Cô nghe thấy tiếng bước chân đi xuống hành lang phía sau mình, nhưng hy vọng đó là giọng của một trong những người hầu. Cô không hề may mắn như vậy.

Cô đứng lên để đối diện với cô của Raphael. “Cô sẽ không muốn biết đâu.”

“Vậy là ta sẽ tốn một bảng sao?”

Câu hỏi đó khiến Ophelia bật cười, tuy chỉ trong chốc lát. “Cháu trai cô là người không thể đối phó, anh ta vô cùng cao tay và hết sức cứng đầu. Anh ta sẽ chẳng nghe lý do đâu.”

“Tôi nghĩ thằng bé đã khiến cháu bị thu hút rồi. Nó rất giỏi quyến rũ các quý cô.”

Ophelia khịt mũi. “Có lẽ chờ kiếp sau thôi. Cháu thấy hiện giờ anh ta quyến rũ hết như một con lợn lòi vô lại vậy.”

Esmerelda cười khúc khích. Ophelia thấy chuyện đó chẳng có gì thú vị. Cô hoàn toàn nghiêm túc.

“Cháu muốn hỏi cô một chuyện, cô Esme. Ngày hôm qua, cháu đã muốn làm điều này, nhưng Rafe lại thuyết phục cháu rằng cháu đang lãng phí thời gian, bởi vì cô hoàn toàn đứng về phía anh ta. Nhưng có đúng vậy không ạ? Cô có thể thực sự dung túng cho việc anh ta giữ cháu ở đây khi cháu muốn về nhà ư?”

“Thằng bé đảm bảo với ta là cha mẹ cháu sẽ ủng hộ cháu ở lại đây một thời gian ngắn. Nó đã phóng đại mọi chuyện sao?”

“Không, anh ta không hề. Cháu chẳng nghi ngờ gì họ đã rất vui mừng khi nhận được lời nhắn của anh ta. Nhưng lẽ nào việc cháu nghĩ gì và muốn gì lại không hề quan trọng hay sao?”

Esmerelda nheo mắt nhìn cô. “Liệu cháu đã đủ trưởng thành để đưa ra ý kiến trước vấn đề này chưa? Hay cha mẹ cháu vẫn nắm toàn quyền với cháu? Nếu cháu đủ già dặn để đưa ra quyết định của riêng mình, cô gái, ta sẽ đích thân đưa cháu trở lại London nếu đó là những gì cháu muốn.”

Ophelia thở dài đầy phiền muộn. “Không, cháu không già dặn tới mức đó. Và như vậy rất không công bằng. Cháu đủ trưởng thành để kết hôn, nhưng lại không đủ tuổi để đưa ra quyết định về người mình sẽ kết hôn. Cháu đủ trưởng thành để sinh con, nhưng lại chẳng đủ khôn ngoan để chọn một người cha cho chúng sao?”

“Đừng ngạc nhiên nếu ta không đồng ý với cháu. Bây giờ, ta có thể nói rằng việc ta được quyền đưa ra tất cả những quyết định cho bản thân sẽ hữu ích trong trường hợp này nhưng chưa chắc đã hữu ích trong trường hợp khác. Nhưng ta quá hiểu, và ta thừa nhận khi còn trẻ, ta cũng từng có cảm giác giống hệt cháu bây giờ. Lúc tìm thấy người đàn ông mình muốn kết hôn, ta đã rất buồn khi không thể làm thế mà không có sự cho phép của cha. Người đàn ông ấy là người Scotland, cha ta thừa khả năng để bắt ta quên đi người đó và tìm cho mình một chàng trai Anh quốc tử tế. Nhưng ông đã không làm vậy dù ông có thể, và ta sẽ chẳng thể làm gì với chuyện đó.”

“Cô có thể bỏ trốn cùng với người đàn ông cô yêu mà.”

Esmerelda cười khúc khích. “Ta không phải là một người khó đoán, cô gái, có vẻ như cháu cũng vậy. Ta không phá vỡ những quy tắc hoặc tỏ ra thiếu tôn trọng trước những lễ thói của xã hội thượng lưu.”

“Cháu cũng chẳng thể làm như vậy”, Ophelia phản đối.

“Nhưng cháu muốn thế”, Esmerelda đoán. “Đó chính là sự khác biệt.”

Ophelia hoàn toàn không thể phủ nhận điều đó. “Như vậy vẫn rất... rất quá đáng.”

“Những động cơ của cháu trai ta đều xuất phát từ ý tốt. Thằng bé thích giúp đỡ mọi người. Nó thậm chí còn chẳng cần cân nhắc khi làm thế. Và đây chắc chắn không phải lần đầu tiên thằng bé bỏ mọi khuôn phép của mình để làm như vậy. Nó đã có một hành trình khá gian nan khi rời khỏi Anh quốc, cháu biết đấy. Nó đã một tay cứu rất nhiều trẻ em mồ côi bị ngược đãi khi bị một trong số chúng móc túi, và đứa trẻ ấy đã giải thích nó làm như vậy để cứu em gái mình ra khỏi trại mồ côi đáng sợ mà nó đã chạy trốn. Phải mất nửa năm, nhưng Rafe đã tìm cho tìm đứa trẻ mồ côi trong số đó một gia đình tốt. Thằng bé cũng giúp đỡ toàn bộ người dân trong một thị trấn ở Pháp từng phải sơ tán để tránh ngập lụt. Theo lời Amanda, thằng bé đã từng viết về vài cuộc đời từng được nó cứu vớt đấy. Đó chỉ là một số ví dụ về việc thằng bé hay giúp đỡ mọi người thế nào khi điều đó là cần thiết.”

Đây là lời biện minh cho những hành động anh làm với cô là hoàn toàn đúng, phải không? “Cháu không yêu cầu sự giúp đỡ của anh ta!”

“Đúng là không, nhưng thằng bé cho ta hay cháu đã gây ra một mớ hỗn độn tại buổi vũ hội mà cả hai tham dự gần đây tại Summers Glade. Nếu ta là cháu, ta muốn đảm bảo mình sẽ không làm hỏng việc lần nữa.”

“Cháu đã mắc sai lầm”, Ophelia càu nhàu. “Cháu không phủ nhận điều đó.”

“Tất cả chúng ta đều mắc sai lầm, cô gái.”

“Sai lầm của cháu có thể có chút quá đáng.”

Esmerelda cười khúc khích. “Một chút ư? Thế liệu vài bài học về sự kiểm chế có hợp lý không? Chỉ để kiểm soát sự vượt quá giới hạn, mong cháu nhớ kỹ.”

“Làm thế nào cô làm chủ được tính khí nóng nảy khó kiểm soát vậy ạ?” Ophelia không hy vọng bà sẽ trả lời câu hỏi đó.

Nhưng người phụ nữ lớn tuổi đáp lại với vẻ điềm đạm. “Bằng cách cắn lưỡi.”

Ophelia cười toe toét. “Cô không hề hay nổi nóng.”

“Ồ không đâu, ta đã từng là một người khá dễ nổi nóng.”

“Thật không ạ?”

“Thật chứ. Chồng ta luôn thấy đó là một điều thú vị, người đàn ông Scotland đó không bao giờ biết cáu giận.”

Ophelia bật cười. Âm thanh đó đã kéo Raphael ra khỏi phòng khách. Thấy cô ở đầu cầu thang với cô của anh và dường như đang ở trong tâm trạng tốt hơn nhiều, anh liền cất tiếng hỏi, “cảm thấy tốt hơn rồi à?”

Cô quắc mắt với anh. “Tuyệt đối không.”

Anh đảo mắt và quay trở lại phòng khách. Esmerelda tặc lưỡi bên cạnh cô.

“Thằng bé thực sự làm cháu nổi giận rồi, phải không?”

“Thậm chí chẳng cần tổn sức”, Ophelia nói bằng tông giọng thấp, chỉ để phòng trường hợp Raphael có thể nghe thấy. Nhưng sau đó cô sửa lại, “Không, cháu không có ý đó. Anh ta dường như rất nỗ lực hợp tác để làm điều đó”.

“Có lẽ đó là chiến lược chẳng? Để giúp cháu đối phó với tính khí nóng giận của mình theo cách dễ chấp nhận hơn.”

“Thế thì anh ta cần một bài học khác về các chiến lược, bởi vì nó không hiệu quả.”

“Cháu thậm chí có cố gắng để kiểm chế được tính khí đặc trưng mà mình đã đề cập đến không?”

Ophelia thở dài. “Cháu đã kiềm chế nó, thực sự thế. Cháu đã ngừng la hét với anh ta rồi.”

Esmerelda bật cười, nhưng sau đó trông bà lại có vẻ băn khoăn. “Hãy để ta hỏi cháu điều này: Tại sao cháu không muốn ở đây? Khi mà cháu có hẳn một trong các quý ông độc thân đủ tư cách nhất trên toàn nước Anh, người đã bỏ qua mọi phép tắc của mình để cố gắng giúp đỡ cháu. Ta nghĩ cháu sẽ muốn tận dụng điều đó chứ.”

“Cháu không hề muốn.”

“Nhưng tại sao lại không? Raphael đã cố nói cho ta biết việc cháu không ưa thằng bé, nhưng ta không thể hình dung nổi làm thế nào lại có ai đó không có cảm tính với nó. Thằng bé ưa nhìn, dí dỏm, hấp dẫn và còn xuất thân từ một trong những gia đình có uy thế nhất trong hạt, ta rất tự hào khi nói cho cháu biết điều đó.”

“Cháu ghét phải chỉ ra điều này, nhưng thực tế là cô đang khá thành kiến đấy ạ, dù là điều đó hoàn toàn dễ hiểu khi anh ta là cháu trai của cô. Nhưng chẳng có bất kỳ điều gì trong những điều cô vừa đề cập tạo nên khác biệt khi anh không hề có quyền can thiệp vào cuộc sống của cháu như thế này!”

Esmerelda cau mày. “Vì vậy, cháu sẽ không hợp tác và nhận những lợi ích từ những gì thằng bé đang cố gắng làm sao?”

Ophelia thở dài. “Có vẻ không giống thế, nhưng cháu đang hợp tác rồi. Đó là điều duy nhất cháu nghĩ mình có thể làm để vượt qua mọi chuyện và trở về nhà.”

Chương 16

“Amanda! Em đang làm cái quái gì ở đây thế?”

Người cuối cùng Raphael mong nhìn thấy chính là em gái anh. Amanda chưa bao giờ đến Nest trước đây, và bây giờ, cô ấy lại đang đứng ngay ngưỡng cửa phòng khách, thoãn thoắt phủi những lớp bụi tuyết vương trên áo choàng. Tuyết đã bắt đầu rơi trở lại khoảng một giờ trước, chỉ sau khi Ophelia đã rời đi. Amanda không thích tuyết, nhưng anh nghi ngờ đó chính là lý do tại sao trông cô ấy lại cáu kỉnh như thế.

Amanda trừng mắt nhìn anh. “Em đang làm gì ở đây ư? Bỏ lỡ một buổi vũ hội tuyết vời để đến đây và nhận được câu hỏi em đang làm gì ở đây. Anh có nhiệm vụ hộ tống em đến London đấy. Tại sao anh không làm thế?”

“Anh chưa bao giờ nói...”

Amanda không để anh hoàn tất câu nói mà ngắt lời, “Mọi người đều hỏi thăm anh. Tất cả bạn bè của em đã khá thất vọng khi anh không quay trở lại thị trấn với em”.

“Anh đã cảnh báo là anh sẽ không hộ tống em tới bất cứ bữa tiệc nào nữa còn gì. Lần tới Summers Glade là lần cuối cùng. Chúng ta có rất nhiều anh chị em họ và hai người cô đang sống ở ngay London, khá đủ người để hộ tống em đấy, tiểu thư thân mến. Do đó, giờ sẽ chẳng có gì nghiêm trọng khi anh tới London hết, phải không?”

“Đúng thế, nhưng anh mới là đối tượng mà mọi người đều muốn gặp mặt.”

Anh nhíu mày nhìn Amanda. “Mọi người là đám phụ nữ thích ngồi lê đôi mách và hay cười cợt mà em gọi là bạn sao?”

“Vâng, họ rất ngưỡng mộ anh đấy. Tất cả các quý cô đều như thế.”

“Không phải tất cả đâu”, anh trả lời, nghĩ tới vị khách của mình. “Và cởi áo choàng của em ra đi. Ở đây khá ấm áp. Hay là em không định ở lại thế?”

Amanda bỏ qua câu nói đầy thành ý của anh và gắt gỏng khi tiến thẳng đến lò sưởi, giơ hai tay ra để sưởi ấm. “Em sẽ mặc nó một lúc nữa, cảm ơn anh. Em sắp đóng băng rồi em không phiền nói cho anh hay điều đó đâu. Than trong lò không đủ để dùng cho một chuyến đi dài như thế này. Nó đã tắt ngấm cách đây khoảng hai giờ rồi. Người giúp việc và em đã phải nhét mình trong cùng một chiếc áo choàng để cố giữ ấm đấy, nhưng hầu như chẳng có tác dụng. Và tại sao anh chỉ có độc một chiếc áo choàng trong xe ngựa vậy?”

“Bởi vì lò sưởi luôn được giữ ấm nên chẳng ai cần áo choàng cả. Em đến đây bằng xe ngựa của anh sao?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Em có xe ngựa riêng đâu. Em chưa bao giờ cần tới nó còn gì? Nhưng nguyên nhân không phải vì cha không có tới nửa tá xe ngựa ở nơi để xe tại Norford Hall mà em có thể sử dụng, nếu em rời đi từ đó. Nhưng em đi từ nhà của anh ở Luân Đôn đến thẳng đây.”

Trước khi gặp Ophelia, Raphael có thể thành thật nói rằng em gái mình là tiểu thư xinh đẹp nhất mà anh biết. Không phải vì tình thân trong gia đình khiến anh nghĩ như vậy. Đó hoàn toàn là sự thật. Với mái tóc vàng hoe sẫm màu hơn tóc anh, đôi mắt lam nhạt, và đường nét của một quý tộc, không ai nghi ngờ việc Amanda sẽ làm lu mờ tất cả các cô gái mới ra mắt xã hội trong Mùa vũ hội này. Nhưng suy cho cùng, chẳng ai trong gia đình anh tìm gặp hoặc nghe nói về Ophelia Reid trước khi tham dự bữa tiệc ở Summers Glade. Và không ai, kể cả em gái anh, có thể sánh với nhan sắc của cô.

“Và bọn em bị lạc đường”, Amanda nói thêm bằng tông giọng lí nhí.

“Em lạc đường? Thật thú vị làm sao.”

“Không hề thú vị chút nào.”

“Em bị lạc vì tuyết phủ khắp đoạn đường tới đây ư?”

“Không, đó là điều duy nhất giúp bọn em có mặt ở đây. Cuối cùng bọn em đã tìm thấy vết bánh xe còn lưu lại trên tuyết và đi theo chúng. Nhưng em cho là người đánh xe của anh đã từng ở đây trước kia rồi. Chỉ sau khi đưa bọn em đi lạc đường, anh ta mới thừa nhận mình đã không làm việc cho anh từ rất lâu rồi, và anh ta chưa bao giờ đi xa về phía bắc trong suốt cuộc đời mình. Lẽ ra anh chàng đáng ghét đó phải nói điều này sớm hơn.”

“Hầu hết những người hầu của anh đều là người mới, Mandy. Anh đã không giữ lại quá nhiều người cũ khi đến châu Âu. Giờ thì làm thế nào em lại biết anh đang ở đây thế?”

“Em cho là anh đã về Norford Hall. Em đã cử người hầu của anh tới đó để tìm hiểu xem nguyên nhân gì đã giữ chân anh, và khi quay lại anh ta thông báo rằng anh không hề về nhà sau khi ở Summers Glade, thay vào đó, anh ta nói cho em biết anh đang ở đây. Em không thể tin được. Tại sao anh lại đến đây, hay bất cứ nơi nào khác, vào thời điểm này trong năm chứ?”

Anh nhún vai. “Tại sao lại không?”

“Nhưng anh sẽ bỏ lỡ Mùa vũ hội còn gì!”

Anh cười khùng khục với em gái mình. “Có thể anh không quan tâm tới Mùa vũ hội đâu. Chẳng phải em đang tìm kiếm một đám phù hợp để kết hôn sao? Em đã tìm được chưa?”

Amanda trao cho anh một cái nhìn chán ghét. “Chưa. Một nửa những người đàn ông em quan tâm hầu như không chú ý đến em.”

Anh phá lên cười. “Đúng là nói dối mà không biết ngượng!”

“Cảm ơn anh đã cho em niềm tin, nhưng em đang rất thành thật đấy. Tất cả những gì họ muốn làm là bàn tán về Ophelia Reid ngạo mạn và hỏi em lý do tại sao cô ta chưa quay về London. Không mất quá nhiều thời gian để tin đồn về việc cô ta cuối cùng đã không kết hôn với Duncan MacTavish được lan truyền. Anh có biết tại sao không?”

“Họ đã quyết định mình không hợp nhau là tất cả những gì anh sẽ nói về chuyện này.”

“Điều đó thật đáng thất vọng!”

“Tại sao?”

“Đừng có ngốc thế, Rafe. Rõ ràng là vì bây giờ cô ta sẽ trở lại Mùa vũ hội một lần nữa, và sẽ chẳng còn nhiều người đàn ông hoàn hảo vây quanh em nữa, anh biết đấy.”

Anh mỉm cười trước suy luận cô. “Liệu chồng em có cần phải là người đàn ông hoàn hảo không?”

“Không, tất nhiên là không rồi, chà, chỉ một chút thôi. Nhưng giờ em sẽ nổi gót cô ta để mua cho mình một tấm chồng lần nữa.”

“Em vừa kiêu căng nhưng cũng vừa đố kỵ với cô ấy đấy. Thật đáng xấu hổ, Mandy.”

Amanda đỏ mặt. “Đừng có trêu chọc em. Chúng ta đang thảo luận về cả quãng đời còn lại của em đấy.”

“Không, chúng ta không hề làm thế, chúng ta đang thảo luận về sự thiếu kiên nhẫn của em. Nếu em chỉ cần thư giãn và tận hưởng Mùa vũ hội đầu tiên của mình tại London, người đàn ông phù hợp với em sẽ xuất hiện trước cả khi em nhận ra đấy.”

“Và thay vào đó là phải lòng cô ta thì có”, Amanda nói bằng giọng lí nhí đầy hờn dỗi.

“Em thực sự ghen tị, phải không?”

Cô ấy bật ra một tiếng thở dài. “Em không thể chịu đựng được. Lạy Chúa, nhan sắc của cô ta quá lộ liễu. Và thật sự rạng rỡ!”

Raphael kìm lại tiếng cười trước bình luận đó và chỉ đáp, “Anh hoàn toàn đồng ý”.

Amanda chớp mắt, sau đó nheo mắt nhìn anh. “Anh không dám nói mình cũng bị cô ta làm mê muội đâu.”

“Hoàn toàn không.”

“Tốt lắm, bởi vì cô ta không phải người phụ nữ tốt, anh biết mà, chắc chắn không đủ tốt với anh. Cô ta ngạo mạn, cay độc và quá kiêu hãnh với những gì mình có.”

“Đó có phải là tin đồn mà hiện giờ đang lan truyền khắp nơi không?”, anh hỏi với vẻ tò mò.

“Không, bây giờ, tin đồn duy nhất về cô ta là cô ta trở lại lễ ra mắt và đã khiến quá nhiều đàn ông vui mừng vì điều này. Đó là quan điểm của riêng em từ khi em gặp cô ta ở Summers Glade. Anh có biết cô ta đã rất kiêu căng khi nói với em rằng em đang lãng phí thời gian của mình ở đó không? Cô ta thậm chí còn chưa đính hôn lại với MacTavish khi nói như vậy. Rõ ràng cô ta đã rất lạc quan khi nghĩ rằng anh ấy sẽ rước cô ta trở lại.”

“Thực tế, em đúng là đang lãng phí thời gian của mình ở đó đấy. Duncan đã sớm phải lòng người hàng xóm của cậu ta, Sabrina. Cậu ta chỉ mất rất ít thời gian để nhận ra điều đó thôi.”

“Chà, thế cũng tốt. Vậy ra, đó là lý do tại sao anh ấy và Ophelia lại chia tay lẫn nữa ư?”

“Một phần thôi. Nhưng việc kết hôn chưa bao giờ là ý tưởng của riêng họ, mà là do gia đình họ sắp đặt, vì vậy cả hai đều hy vọng tìm được cách thoát khỏi nó. Bây giờ, em hãy cởi áo choàng và uống một tách trà, sau đó thì về nhà đi.”

“Đừng có vô lý thế, Rafe. Anh quên mình từng mời em cùng tham gia Mùa vũ hội sao?”

“Không phải ở đây.”

“Không, tất nhiên là không rồi.”

“Và thậm chí không phải với anh”, anh sửa lại. “Anh nói thế là để em tới nhà anh, vì cha không có nhà ở London. Còn anh không hề có ý định tham gia Mùa vũ hội đó với em.”

“Vâng, em đã rất vui khi anh nói thế!”, cô gắt gỏng. “Bởi em cứ nghĩ là anh sẽ ở đó. Em nhớ anh. Anh đã tới Lục địa gần hai năm ròng. Em cứ nghĩ bây giờ khi đã trở về, anh sẽ muốn dành nhiều thời gian với em hơn cơ.”

“Anh sẽ làm thế khi quay lại London.”

“Nhưng khi nào anh mới quay lại chứ? Anh vẫn chưa nói mình đang làm gì ở đây.”

“Em không hề nghĩ rằng có thể anh ở đây với một vị khách sao?”

Amanda tái mặt. “Chúa ơi, em chưa bao giờ nghĩ thế! Em thật vô ý. Em sẽ lập tức rời đi, ngay sau khi cảm thấy ấm áp hơn.”

“Tốt lắm.”

“Tốt ư? Anh không cố thuyết phục em ở lại, ít nhất là đêm nay sao?”

“Hoàn toàn không. Bây giờ vẫn sớm để em tìm được một nhà trọ trước khi trời tối.”

Amanda thở dài, cuối cùng cởi áo choàng và tới ngồi cùng Raphael trên ghế sofa. Cô lấy ra một chồng thư nhỏ từ trong túi và đưa cho anh.

“Em mang thư cho anh, phòng trường hợp có việc quan trọng.”

“Ý em là em hy vọng trong đó sẽ có lời mời tới một bữa tiệc khiến em hứng thú ở đây chứ gì.” Anh liếc nhanh về phía chồng thư. Chỉ có một lá thư từ cha của Ophelia khiến anh để tâm. Anh mở nó và nhanh chóng đọc được chính xác những gì mình mong đợi.

“Đương nhiên rồi”, Amanda đồng ý, sau đó trở lại chủ đề lúc trước. Và giờ không còn sớm nữa, anh biết mà. Nhà trọ em thuê đêm qua cách đây sáu giờ đi ngựa đấy.”

Anh liếc nhìn lại em gái mình để chỉ là, “Em bị lạc đường, nhớ không?”

Cô thở dài một lần nữa. “Chà, vậy thì bốn giờ từ đây. Nhưng trời sẽ tối mịt trước khi em tới được đó mất. Em sẽ nhanh chóng khởi hành vào sáng sớm mai. Và cô ấy là ai? Em có biết cô ấy không?”

Chắc chắn Amanda đã mong anh sẽ trở nên mất cảnh giác khi tuôn ra một tràng những câu hỏi như thế. Nó chẳng hề hiệu quả. Và anh chỉ có thể hy vọng Ophelia sẽ không chọn đúng thời điểm đó để xuất đầu lộ diện.

“Có, em có biết cô ấy, và, không em có thể quên việc tìm hiểu xem cô ấy là ai được rồi đấy. Đó không phải việc của em, em gái. Nhưng mọi chuyện

không phải như những gì em đang nghĩ đâu. Anh không hẹn hò nhân tình ở đây.”

“Ồ, chắc chắn rồi”, cô đáp với vẻ nghi ngờ. “Anh cùng một người phụ nữ đến một nơi quá hẻo lánh như nơi này, liệu đó có hoàn toàn là chuyện trong sáng được không?”

“Chính xác là có. Ngay cả cô Esme cũng có mặt ở đây để đảm bảo điều đó.”

“Cô Esme ư?”, Amanda mừng rỡ kêu lên. “Tuyệt lắm, lâu rồi em không gặp cô! Quả thực anh phải để em ở lại và viếng thăm cô trong vài ngày rồi.”

“Em gặp cô mới chỉ hai tháng trước, tại bữa tiệc sinh nhật của cha. Và, không, em không...”

Anh dừng lại, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Anh còn mãi chúi mũi vào đọc sách trước khi Amanda bước vào, vì vậy anh đã không nhận thấy xe ngựa của cô ấy xuất hiện, nhưng bây giờ, anh lại chẳng mấy khó khăn khi nhìn thấy nó đang rời đi.

“Nói cho anh biết, Mandy, không phải em đang dùng thủ đoạn để buộc anh trở lại London đấy chứ? Em đã yêu cầu xe ngựa của anh quay về nhà đúng không?”

Cô ấy gặt gồng đầy phần nộ trước lời cáo buộc của anh. “Khi mà em sẽ quay về bằng cỗ xe đó ư? Chắc chắn là không rồi.”

“Quý tha ma bắt”, anh vừa nói vừa nhảy phắt khỏi ghế sô pha.

Chương 17

Ophelia rất lo lắng khi tự hỏi không biết mình có thể trốn thoát thành công hay không trước khi muộn màng nhận ra trong xe ngựa lạnh đến thế nào. Cô chẳng thấy gì ngoài lớp tro nguội ngắt trong lò sưởi đã ngừng cháy, nhưng sau khi tìm kiếm thật nhanh dưới chỗ ngồi và thậm chí cả gầm chỗ ngồi vừa được nâng lên, cô đã hoàn toàn trở nên mất bình tĩnh. Cô không tìm thấy chút than nào còn thừa bất cứ đâu trên xe ngựa.

Trong xe có một chiếc áo choàng. Dù đó chỉ là niềm an ủi nhỏ nhoi nhưng cô đã nhanh chóng cuộn tròn mình trong nó. Liệu nó có đủ ấm không? Không đủ để làm cô cảm thấy thoải mái, nhưng nó sẽ giúp cô giữ ấm. Người đánh xe thậm chí còn chẳng được ấm áp như thế, cô tự nhắc chính mình, vì vậy cô có thể chịu được chút cảm giác lạnh lẽo này. Và cô không cần phải thúc giục anh ta cho ngựa phi nước đại. Cô đã hoàn toàn hiểu rõ rằng vội vàng là điều bắt buộc.

Cô vẫn không thể tin mình thực sự đang trên đường về nhà! Nhưng cảm giác hài lòng và chiến thắng mà cô đang cảm thấy rõ ràng chẳng có gì liên quan tới việc trở về, mà tất cả liên quan tới thực tế đơn giản rằng cô mưu trí hơn Raphael!

Cô đã xuống cầu thang và nghe thấy tiếng trò chuyện trong phòng khách. Cô suýt nữa đã bước vào phòng, khi chắc chắn rằng mình nghe thấy giọng của em gái Raphael, mà không phải giọng cô anh. May mắn là điều này đã giúp cô nhận ra nếu em gái anh xuất hiện ở đó, cô ấy hẳn phải đến bằng xe ngựa, và cỗ xe có thể đang đỗ ngay bên ngoài, vẫn được buộc vào ngựa, đó sẽ là phương tiện giúp cô chạy trốn.

Mặc dù Ophelia không thể giành lấy cơ hội bằng cách lao vọt qua cánh cửa phòng khách đang mở để tìm cỗ xe. Cũng như cô không thể rời đi như cô đang làm bây giờ mà không mặc gì ngoài chiếc váy mỏng. Vì vậy, cô lên lầu lấy áo choàng và túi xách, sau đó chạy xuống cầu thang dành cho người hầu ở cửa sau, hy vọng tìm thấy Sadie trong bếp. Cô đã không gặp may, và cũng chẳng nghĩ ra được nơi người hầu của mình có thể có mặt tại thời điểm này trong ngày. Thật là một tình thế tiến thoái lưỡng nan! Cô không biết mình nên tìm kiếm Sadie và có nguy cơ đánh mất cơ hội trốn thoát, hay cứ thế rời đi mà không có bà theo cùng, và cảm thấy hoàn toàn chắc chắn rằng Raphael sẽ đảm bảo để Sadie quay lại London.

Cô thực sự chẳng có lựa chọn nào. Đây là cơ hội duy nhất để cô rời khỏi nơi này, và nó thậm chí chưa phải điều mà cô có thể chắc chắn. Cô phải hành động ngay lập tức, trước khi lũ ngựa đang được buộc vào cỗ xe mới đến bị dẫn vào chuồng như những con khác.

Ophelia đi qua nhà bếp để ra ngoài cửa trong khi đầu bếp đang bận rộn lục tung chạn thức ăn. Và thật đúng lúc! Cỗ xe mới đến đang được đánh băng qua con đường mòn bên cạnh để tới chuồng ngựa.

Cô đã không nhận ra tuyết đang rơi lãnh nhã, nhưng chỉ rất nhẹ. Những lớp tuyết phủ trên nền đất trước đó đã tan trước khi nhiệt độ giảm trở lại, vì vậy bây giờ chúng biến thành trở ngại, song chừng đó sẽ không thể làm cô thay đổi quyết định của mình.

“Chờ đã!”, cô nói to với người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở vị trí đánh xe.

Anh ta nghe thấy giọng cô và dừng lại. Anh ta thậm chí còn nhảy xuống đất khi thấy cô vội vã hướng về phía mình, cố gắng để không trượt chân trên lớp băng phía dưới lớp tuyết mới rơi. Anh ta có thể đã cởi mũ nếu đang đội nó, thay vì một mớ khăn len quàng cổ dưới chiếc mũ trùm đầu của chiếc áo choàng đang mặc. Biểu hiện của anh ta là điển hình của hầu hết những người đàn ông lần đầu tiên gặp cô - sững sờ và hoài nghi với những gì mình đang nhìn thấy.

Và để khiến anh ta tiếp tục hành động như thế, cô tặng cho anh ta nụ cười rạng rỡ nhất của mình. “Tôi cần ai đó đánh xe đưa tôi trở lại London.

Anh có thể giúp tôi không?”

Người đàn ông trẻ tuổi mất khá lâu để phục hồi khỏi tình trạng như bị bỏ bùa của mình. Ophelia chỉ phải lặp lại lời của chính mình lần nữa.

Cuối cùng anh ta cau mày buồn bã và nói, “Tôi không nghĩ mình có thể làm điều đó, quý cô, không, khi không có sự cho phép của ngài Locke. Cỗ xe này là của ngài ấy”.

“Tên anh là gì?”

“Albert, thưa cô.”

“Hai mươi bảng có làm anh đổi ý không, Albert?”

Anh ta nhăn mặt. “Đó là khoản tiền rất lớn với một người như tôi, nhưng nó chắc chắn khiến tôi bị sa thải, hoặc bị bỏ tù nếu rời đi bằng cỗ xe này.”

Sự thiếu kiên nhẫn của cô tăng lên. Cô không có thời gian để ngọt nhạt với anh ta. Raphael có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và sau đó cô sẽ chẳng thể đi đâu hết.

“Anh sẽ không bị bắt đâu”, Ophelia quả quyết với anh ta. “Tôi có thể hứa với anh điều đó.”

Anh ta vẫn cau mày đầy vẻ tiếc nuối. “Tôi đưa em gái của ngài ấy tới đây. Cô ấy có lẽ sẽ trở về nhà trong vài ngày. Cô ấy rất tốt bụng. Cô ấy sẽ để cô cùng đi, tôi chắc chắn đấy.”

“Thế thì không được. Tôi cần phải rời đi ngay lập tức. Năm mươi bảng!”

“Tôi không thích công việc này nhiều lắm”, anh ta thừa nhận. “Vào mùa hè thì không quá tệ. Còn vào thời điểm này trong năm, tôi thấy mình muốn làm việc trong nhà hơn. Nhưng năm mươi bảng không đủ để tôi khiến mình bị sa thải.”

Quý tha ma bắt. Số tiền đó nhiều hơn những gì anh ta có khả năng kiếm được trong hai hoặc ba năm. “Một trăm bảng”, cô sốt ruột nói.

“Cô muốn đi đâu?”, anh ta hỏi, và lập tức mở cửa xe cho cô.

“London. Vận hết tốc lực. Và tôi thật sự nghiêm túc đấy. Tốc độ là điều bắt buộc.”

“Đừng lo lắng, quý cô. Tôi sẽ chạy nước rút tới quán trọ gần nhất và kiếm một lò sưởi ấm áp, vì tôi sẽ không thể giữ ấm khi cứ ở đây được. Liệu chúng ta có thể dừng lại ở một quán trọ không?”

“Đúng thế, chắc chắn rồi”, cô nói, đoán rằng đó chính là lý do tại sao chuyến đi này khiến cô tốn nhiều chi phí đến vậy. Anh ta chỉ đơn giản muốn thoát khỏi cái lạnh. “Tôi không mong anh đánh xe suốt cả đêm đâu.”

Thật sáng suốt khi cô đã sớm yêu cầu anh ta tăng tốc, Ophelia thầm nghĩ trong lúc hai hàm răng va vào nhau lập cập. Bên trong xe ngựa không hề lạnh hơn lúc trước, nhưng chắc chắn nó có vẻ trở nên như vậy khi mà bây giờ cô đã ngồi trong đó vài giờ. Tấm áo choàng thực sự chẳng giúp ích được nhiều vì chiếc áo nhung cô đang khoác trên người quá mỏng. Còn bao lâu nữa cho tới khi họ đến được thị trấn và tìm thấy một nhà trọ ấm áp? Có lẽ không quá một giờ hoặc lâu hơn, xét đến tốc độ đầy nguy hiểm mà Albert đang hối thúc đàn ngựa.

Ít nhất lúc này, Raphael sẽ không thể ngăn cô lại trước khi cô quay về với “nền văn minh” lần nữa. Anh đã đảm bảo không một ai, gồm cả chính bản thân, có thể rời khỏi Nest ngay lập tức khi giấu kỹ toàn bộ lũ ngựa. Cô cười đắc ý với suy nghĩ đó, và anh sẽ khó chịu đến mức nào khi phát hiện cô đã trốn thoát. Nếu kiên trì, anh có thể tìm thấy cô trước khi trời sáng nếu họ ở lại một quán trọ. Nhưng làm vậy cũng chẳng mang đến điều gì tốt đẹp cho anh cả. Cô sẽ quay trở lại là một trong những người không quen biết anh, những người sẽ không tha thứ cho việc anh cố ép một người phụ nữ đang la hét vào trong xe ngựa, và cô ấy gần như chắc chắn sẽ kêu gào thất thanh.

Rõ ràng chẳng thoải mái chút nào khi cô phải bỏ lại Sadie, cỗ xe ngựa của chính mình cũng như toàn bộ quần áo. Nhưng bây giờ, Raphael sẽ không còn lý do gì để ở lại Alder’s Nest nữa, và anh sẽ phải sử dụng ngựa của cô để đưa chính mình lẫn mọi người trở về nhà riêng của họ. Nếu anh thực sự không trả lại xe ngựa cho cô thì sao, chà, cô sẽ lo lắng về điều đó một khi đã về nhà và được đảm bảo rằng mình sẽ không bao giờ phải đối mặt với gã ác quỷ ấy lần nữa.

Đó là ý nghĩ cuối cùng nảy ra trong tâm trí Ophelia trước khi cô văng khỏi ghế ngồi của mình và đập mạnh người xuống sàn. Vì bị vướng trong tấm áo choàng, cô hầu như không nhận thấy cỗ xe ngựa đang trượt đi một cách kỳ quặc sang bên. Nhưng sàn xe là nơi an toàn để đáp xuống khi cỗ xe thành linh lao vụt xuống một con mương.

Cô quỳ thẳng người trên hai đầu gối khi cửa xe mở toang và Albert, trông đầy vẻ khiếp đảm, cất tiếng hỏi, “Cô ổn chứ?”.

“Tôi không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi”, cô đảm bảo với anh ta. “Chỉ cần nói với tôi rằng anh thực sự không làm trật bánh xe xuống mương, được chứ?”

Mặt người đánh xe chuyển sang đỏ ửng. “Tôi không nhìn thấy mô đất nhô lên, tôi thề đấy. Nếu không ép lữ ngựa phi hết tốc lực, tôi có thể đã thấy rồi, nhưng suy cho cùng, có lớp tuyết mới phủ lên lớp cũ, vì vậy tôi chẳng thể nhìn được gì trong bất cứ trường hợp nào.”

“Vì vậy?”

“Khi tránh được mô tuyết, xe liền bị trật bánh và trượt đi. Con mương ở gần hơn tôi nghĩ. Và sau đó lớp tuyết nứt toác ra.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Bánh xe”, anh ta nói, vô cùng lúng túng. “Lập tức gãy răng rắc khi cỗ xe hạ cánh xuống mương.”

“Lữ ngựa ổn chứ?”

“Chúng ổn, thưa cô.”

“Thế liệu chúng có thể kéo cỗ xe trở lại đường chính không?”

“Có, nhưng chúng ta sẽ không thể đi bất cứ nơi nào với cỗ xe hỏng bánh. Thật là oái ăm!”

Tôi hoàn toàn đồng ý với anh, cô thở dài và nghĩ. Cô muộn màng nhận ra mình thật ngu ngốc khi yêu cầu anh ta đánh xe phi nước đại trong thời tiết như thế này. Nhưng nhận thức muộn màng ấy chỉ giúp tránh được những thảm họa trong tương lai, nó hoàn toàn không có ích gì với hiện tại hết.

“Anh thường làm gì khi rơi vào tình thế giống bây giờ”, cô hỏi.

“Lắp một bánh xe mới.”

“Chà, vậy thì đi tìm một cái mới đi.”

“Chính xác chúng ta còn chưa đến được gần thị trấn. Trời có thể đã tối trước khi tôi quay trở lại.”

Suy nghĩ đầu tiên ập tới là cô không muốn bị bỏ lại một mình ở rìa đường, dưới tiết trời lạnh lẽo, đặc biệt là sau khi trời tối. Nhưng phương pháp thay thế là cố gắng tự mình cưỡi ngựa, mà không có yên cương, và khả năng cao là sẽ bị rơi khỏi ngựa nhiều lần, bị thương, thậm chí còn rơi vào tình cảnh tệ thảm hơn. Hoặc chờ thời tiết cải thiện và đông cứng vì lạnh trong suốt thời gian chờ đợi? Hoặc chờ Raphael xuất hiện và hỏi vì tìm được cô? Đó là nếu anh xuất hiện. Anh có thể không bận tâm đến cô và chỉ đơn giản dễ dàng quyết định rằng mình đã bỏ hết tâm huyết, do vậy sẽ không kéo dài thêm bất kỳ giây phút nào để cố gắng “giúp” một người mà rõ ràng cô ta không hề muốn thế.

Vì thế, cô nói, “Vậy thì đừng lãng phí thời gian nữa”. Và hy vọng mình sẽ không mắc thêm sai lầm.

Chương 18

Raphael hầu như không thể nhìn xa quá hai mươi thước về phía trước khi mà lúc này, tuyết đang rơi rất mạnh. Có thể gọi đây là một trận bão tuyết nếu gió mạnh thêm chút nữa, nhưng may mắn thay, trời hầu như không có gió, song cũng đủ để anh cảm nhận rõ thời tiết khắc nghiệt thế nào, và khiến anh nghĩ đến việc từ bỏ. Suy cho cùng, xét đến việc mình đã tốn bao lâu để đưa một con ngựa ra khỏi nhà của Bartholomew, đóng yên cương, và thu thập thêm than, vì biết lò sưởi trong xe ngựa đã tắt ngấm, anh thực sự không mong sẽ đuổi kịp Ophelia trước khi cô đến được thị trấn gần nhất. Anh muốn tìm thấy cô trước khi cô trở lại London, nhưng anh chỉ có thể làm như vậy vào ngày mai, sau khi tuyết ngừng rơi, nếu đó là điều khả thi.

Anh suýt nữa đã không nhìn thấy cỗ xe mắc kẹt bị phủ một màu tuyết trắng xóa dưới mương. Chính những con ngựa đã thu hút ánh mắt anh về hướng đó. Tuyết không bám vào cơ thể với bộ lông sẫm màu ấm áp của chúng, cũng giống như con ngựa của anh. Nỗi sợ hãi vội vã trào dâng khi anh nhìn thấy một đống hoang tàn. Nó mạnh mẽ hơn bất cứ cảm giác nào anh có thể nhớ được, nhưng ơn Chúa, nó diễn ra thật chóng vánh. Ngay sau khi nhận ra một trong bốn con ngựa đã mất tích và thấy cỗ xe hơi nghiêng một chút, nhưng không hỏng hóc quá nặng, anh mới dám chắc rằng chẳng có ai bị thương. Ophelia và người đánh xe của anh rõ ràng đã quyết định cùng cưỡi chung một con ngựa để tiếp tục cuộc hành trình.

Đó là kết luận duy nhất của anh, và anh không có ý định xuống con mương để kiểm tra. Nhưng anh biết mình sẽ hối tiếc và băn khoăn về điều đó nếu không làm thế, vì vậy, Rafe xuống ngựa để mở cửa cỗ xe và kiểm

tra thật nhanh bên trong. Không có gì còn ở đó ngoài một đồng... Tại sao anh chỉ để một chiếc áo choàng chết tiệt trong xe ngựa chứ? Lời của em gái anh vang lên và khiến anh choáng váng. Một chiếc áo choàng sẽ không tạo thành một đồng lớn như thế.

“Chúa ơi”, anh hét lên. “Cậu ta bỏ mặc cô ở đây đến mức đóng băng sao? Cậu ta đang ở chỗ quái quỷ nào thế?”

Ophelia thò đầu khỏi chiếc áo choàng, không hoàn toàn chui hẳn ra, song cũng đủ để anh nhìn thấy mắt cô và nhận thấy cô đang không đội mũ. Ngay cả kiểu tóc thanh lịch điển hình cũng đã rối tung. Cô đã thả tóc ư? Cô đã cuộn mình thành một quả bóng nhỏ trên ghế trong chiếc áo choàng chặt tới mức thậm chí còn chui lọt cả đầu trong đó.

“Anh ta đi tìm một bánh xe mới để thay cho chiếc bị hỏng.”

Raphael ngồi xuống bên cạnh cô và liếc nhìn đám tro tàn lạnh ngắt. “Cậu ta có biết mình đã để lại cô ở đây mà không có lò sưởi không?”

“Có lẽ không”, cô nói, sau đó cắn càu, “Và khép cái cánh cửa chết tiệt kia lại ngay”.

Raphael trở lại chỗ cánh cửa để kéo nó khép lại. Điều đó cũng chẳng giúp được gì nhiều. Mỗi hơi thở của anh tạo thành một đám hơi nước trước mặt.

Ophelia thấy thoải mái hơn vì bây giờ cô đã có bạn đồng hành. Cô đặt chân trở lại sàn xe và ngồi thẳng dậy. Chiếc áo măng tô thực sự là một tấm chăn nhỏ xíu, chỉ đủ dài và rộng để che từ đùi xuống bàn chân. Cô mở rộng nó trong lòng một lần nữa. Bàn tay cô để trần. Tóc cô thực sự buông xõa và dài hơn anh có thể tưởng tượng. Một lọn tóc cuộn trong bàn tay cô đang đặt trong lòng. Những ngón tay cô run rẩy vì lạnh! Một làn sóng giận dữ tràn qua anh khi thấy cô vừa tự đặt mình vào nguy hiểm.

“Găng tay và mũ của cô đâu rồi?”, anh gặng hỏi.

“Chúng không để cùng với áo choàng của tôi. Mà tôi thì chẳng có thời gian tìm chúng.”

Cô trả lời rất nghiêm túc, và điều đó chỉ khiến anh thêm bức bối. “Tôi đã nghĩ cô đủ khôn ngoan để không nghĩ ra trò nguy hiểm như thế này”, anh cúi kinh khi tháo găng tay của mình, sau đó nắm lấy tay cô và chà sát chúng vào tay mình.

Cô không cố để ngăn anh lại, mà chỉ đáp, “nỗi tuyệt vọng luôn khiến tôi làm những điều ngu ngốc. Tôi nghĩ anh và tôi đã sớm xác minh được điều đó rồi”.

“Cô không hề tuyệt vọng. Cô chỉ sợ phải đối mặt với cách những người khác phản ứng với mình khi họ gặp cô mà thôi. Và có chuyện gì với mái tóc của cô thế?”

Cô rút một tay ra khỏi tay anh và gạt một lọn tóc sai nếp ra sau lưng. “Tôi cần giữ ấm thêm cho cổ và tai nữa.”

Cô đã rất lạnh và cố giữ ấm cho mình bằng mái tóc! Điều đó khiến Raphael vô cùng tức giận, anh gầm gừ, “Tôi sẽ giết tên ngốc Albert đó vì đã đồng ý làm điều này”.

“Không, tôi đã hứa sẽ trả cho anh ta một trăm bảng.”

“Đấy chẳng phải lý do.” Anh nắm lấy hai tay cô một lần nữa và thổi hơi thở ấm áp của mình lên đó.

“Nếu anh chưa bao giờ từng nhìn thấy một trăm bảng thì đó đúng là lý do đấy.”

Lý do đó quả là chính đáng, ấy vậy mà anh vẫn nheo mắt nhìn cô. “Cô kiên quyết nhận mọi tội lỗi, phải không?”

“Tất nhiên tôi... không, tôi không hề có lỗi. Anh mới là người phải nhận lỗi.”

Anh suýt nữa đã bật cười. “Tôi đã tự hỏi khi nào chúng ta mới có thời gian nói chuyện này.”

“Chà, đúng vậy đấy. Nếu anh đã không quá cứng đầu đến nỗi bịch khi giữ tôi như tù nhân, khi anh thậm chí chưa nhận được sự cho phép của cha mẹ tôi, và rõ ràng cho là mình sẽ...”

“Giờ tôi đã nhận được rồi. Em gái tôi đã rất chu đáo khi mang thư tới cho tôi.”

Ophelia ngồi sụp xuống trở lại. “Thật mừng làm sao khi anh đã hoàn toàn được minh oan.”

“Đúng vậy, thật đáng mừng, vì chúng ta đang không ở gần nơi thuận tiện để quở trách cô.”

Anh trêu chọc. Cô sẽ phải nghĩ y như thế, hoặc cô sẽ mất bình tĩnh trước lời nhận xét đó. Nhưng việc đề cập đến than nhắc Raphael nhớ rằng mình có một bao tải than để dùng cho lò sưởi đang được buộc chặt trên lưng ngựa.

“Tiện nói đến điều này tôi có mang một ít than tới đây”, anh thêm vào. “Để tôi đi lấy.”

Anh rời đi ngay lập tức và trở lại trong vài giây. Cũng không mất nhiều thời gian để đốt than. Nhưng anh nhận ra sẽ mất khá nhiều thời gian trước khi lò sưởi thực sự làm ấm được toàn bộ không gian trong xe ngựa, còn Ophelia đang ngồi ở đó, hàm răng va vào nhau lập cập vì lạnh, đôi môi cô gần như tái xanh! Anh sẽ phải thử làm những thứ khác trong khi chờ đợi...

“Thực ra”, anh nói, như thể cuộc trò chuyện của họ chưa hề bị gián đoạn, chúng ta đã có chút cải thiện rồi. Cô gần như không còn cư xử lỗ mãng như lúc đầu, và cá nhân tôi cũng không thấy dấu hiệu cố chấp nữa. Giờ thì đừng để bị dọa cho sợ hãi, tôi sẽ cố làm gì đó khác để giúp cô giữ ấm tay, vì than không cháy đủ nhanh đâu”.

Anh mở cúc áo choàng ra và kéo vạt áo ra khỏi quần, sau đó đặt cả hai tay cô dưới lớp sơ mi trên ngực anh. Cô cố gắng rút tay ra, nhưng anh đã nhanh chóng giữ chúng bất chấp cái lạnh nó mang tới.

“Việc này cũng sẽ không hiệu quả đâu”, cô nói. “Chính xác bây giờ, anh cũng chẳng ấm áp chút nào.”

“Thế thì hãy thử cách này.” Anh đặt những ngón tay cô dưới cánh tay mình.

“Rõ là có phần khá hơn, nhưng nó sẽ không kéo dài. Việc này cũng chỉ đơn thuần là khiến anh lạnh theo tôi thôi.”

“Tôi đã sớm bị lạnh rồi, tiểu thư thân mến. Ngoài kia tuyết vẫn đang rơi, cô biết đấy. Nhưng có lẽ cô nói đúng. Cách duy nhất mà cả hai sẽ cùng ấm lên là cần vận động một chút. Cô biết đấy, tăng lưu thông máu, đổ mồ hôi. Chuyện này lúc nào cũng phát huy tác dụng.”

Cô trao cho anh cái nhìn đầy nghi ngờ. “Chính xác là chẳng có căn phòng nào ở đây để tập thể dục hết, và không, cảm ơn anh, tôi sẽ không ra ngoài chạy bộ chỉ để đổ một chút mồ hôi đâu.” Cô nghiêm túc nói thêm, “Bên cạnh đó, tôi không được đổ mồ hôi. Các quý cô không bao giờ như thế”.

Anh sẽ chẳng phá lên cười trước tuyên bố ngớ ngẩn đó. Dù có giết chết anh, anh cũng không cười. Nhưng anh phải mất một vài phút mới có thể kiểm soát được thôi thúc ấy.

“Tôi đã nghĩ ra một hình thức vận động dễ chịu hơn nhiều.” Hai mắt cô mở lớn lấp lánh, vì vậy anh nhanh chóng thêm vào. “Không, tôi không có ý định làm tình trong một cỗ xe vào giữa mùa đông, chà, chí ít là khi không có một lò sưởi cháy mạnh hơn thế này.”

Anh cười toe toét để cho cô thấy mình chỉ đang trêu chọc. Anh không muốn làm cô sợ hãi hay động đến sự nhạy cảm của cô. Nhưng đây là một cơ hội mà anh chỉ đơn giản không thể bỏ qua.

Ngay từ đầu, Raphael đã cố kiềm chế những thiên hướng bản năng của mình với cô vì những động cơ của anh là hoàn toàn trong sáng. Anh đưa cô đến Alder’s Nest để giúp cô chứ không phải để quyến rũ cô. Nhưng một nụ hôn thật khê sẽ không gây đau đớn, và lúc này, nó thực sự sẽ giúp đầu óc cô quên sạch cơn ớn lạnh.

Anh ổn. Hoàn toàn ổn. Anh thật sự không biết xoay xử thế nào để cưỡng lại việc buông tay khỏi cô, như những gì cô mong muốn. Việc anh ghét cô sẽ giúp ích. Nhưng ngay khi cô bắt đầu giải thích về hành động của mình, cảm xúc của anh đã trở nên trung lập. Anh không thực sự thích cô, cô vẫn

cần từ bỏ và thay đổi trong cách cư xử với người khác, nhưng không phải thích cô thì mới muốn cô, Chúa lòng lành, anh thực sự khao khát cô.

Chương 19

Ophelia thu mình lại, vùi mặt vào hai đầu gối và thở mạnh để tìm chút ấm áp, cô thậm chí còn không biết Raphael đang ở đó cho đến khi anh lên tiếng trước. Anh không hề hả hê như cô vẫn tưởng khi tìm thấy cô. Anh chẳng có biểu hiện gì ngoài sự quan tâm và tức giận, không phải với cô mà là cho cô.

Cô bắt đầu sợ rằng người đánh xe sẽ không kịp quay về trong ngày hôm nay. Nếu không tới được thị trấn trước khi đêm xuống, anh ta có thể sẽ không trở lại. Nhưng mọi sợ hãi của cô đã tiêu tan khi có sự hiện diện của Raphael. Cô không nghi ngờ dù chỉ một phút rằng anh muốn cô cảm thấy ấm áp và an toàn trở lại. Cô không còn bận tâm đến thực tế là kế hoạch chạy trốn của mình đã thất bại.

“Tôi chỉ hôn cô thôi, Phelia. Tôi đảm bảo sau vài giây, cô sẽ không còn thấy lạnh nữa, và sau vài phút, cô sẽ bắt đầu cảm thấy khá ấm áp.”

Cô đã bắt đầu cảm thấy ấm áp khi chỉ đơn giản nghĩ đến việc hôn anh. Không thực sự ấm áp, nhưng ý nghĩ đó đã nhanh chóng giúp tâm trí cô quên hết giá lạnh.

Cô ngồi đó, cố giữ cho hai hàm răng không va vào nhau lập cập trong khi nói chuyện với anh. Cứ vài giây, cô lại phải chiến đấu để chống lại một cơn ớn lạnh. Cô ước anh sẽ chỉ hôn cô như đã làm trước đây, thay vì nhắc đến nó. Việc thảo luận về nó ngụ ý rằng anh đang yêu cầu sự cho phép của cô trước, và Ophelia không muốn phải thừa nhận là cô muốn anh hôn mình. Thực tế, cô đã nghĩ như vậy và khá thất vọng vì anh đã không cố làm điều đó một lần nữa, sau nụ hôn đầu tiên của họ dưới trời tuyết rơi hôm trước.

“Không thể phủ nhận là điều anh nói luôn xuất phát từ kinh nghiệm, phải không?”, cô hỏi.

“Dĩ nhiên rồi. Niềm đam mê tự nó đã tạo ra cảm giác ấm áp rồi. Chúng ta sẽ thử chứ?”

Anh đang yêu cầu sự cho phép của cô. Thật phóng đảng làm sao! Đến lúc chết tiệt nào người đàn ông này mới sống đúng với danh tiếng của mình đây? Nhưng cô cho là anh sẽ chỉ cố để đưa người phụ nữ mình thích lên giường, và họ đã xác nhận từ trước đây rất lâu rằng cô không hợp với kiểu đó.

“Bằng bất cứ cách nào”, cô nói với một tiếng thở dài. “Tôi sẽ cố làm bất cứ điều gì để được ấm áp trở lại.”

“Bất cứ điều gì ư?” Anh cười toe toét.

“Hầu như thôi.”

Nhưng anh vẫn cười rạng rỡ khi tiến đến gần hơn, và rồi môi họ chạm nhau. Môi anh không hề lạnh. Có lẽ môi cô cũng thế, mặc dù cái chạm môi của họ không kéo dài quá lâu. Nhưng anh đã không chạm vào cô theo bất kỳ cách nào khác, cứ như anh đang cố tình kiềm chế chính mình vậy. Hoặc có thể anh không thực sự muốn hôn cô! Cô vẫn cảm thấy một cơn rùng mình đầy bất ngờ khi ép môi mình vào môi anh, mặc dù nụ hôn đó cũng hững hờ hết như nụ hôn trước đây.

“Đừng lo lắng”, anh cảnh báo, hầu như không rời miệng mình khỏi miệng cô. “Nhưng khi tôi đề nghị điều này, trong tâm trí tôi không hề nghĩ đến một nụ hôn thuần khiết đâu. Sự vận động chính là điều then chốt, và nó xuất phát từ niềm đam mê.”

Cô lùi lại. “Ý anh là gì?”

“Là thế này.”

Nụ hôn này thực sự hoàn toàn khác biệt. Anh kéo Ophelia, người lúc này đang đỏ bừng mặt, áp vào ngực anh, sau đó vòng cánh tay quanh cô để giữ cô ở nguyên đó. Miệng anh áp chặt lấy miệng cô, buộc nó hé mở để lưỡi anh tiến vào. Đó là một cú sốc. Ophelia từng bị hôn trộm nhiều gần đến nỗi

cô không thể nhớ được, nhưng chúng thường kết thúc đột ngột bằng cái tát của cô. Không nụ hôn nào từng tiến triển đến khoảnh khắc gần gũi tuyệt vời này, thứ đã đánh cắp hơi thở của cô và khiến trái tim cô bắt đầu đập điên cuồng.

Anh ngã lưng vào thành xe ngựa, nhắc cô vào lòng để miệng họ không bị tách rời. Cảm giác cô đang nằm phía trên anh bây giờ là một trải nghiệm khá thú vị. Một cánh tay anh vẫn siết chặt cô, trong khi bàn tay còn lại trượt vào mái tóc buông xõa của cô, các ngón tay luồn qua nó và chà xát trên da đầu cô. Những cơn run rẩy chạy dọc sống lưng cô, thứ cảm giác không liên quan gì tới nhiệt độ lúc này.

“Em đã thấy đỡ lạnh chưa?”, anh hỏi khi rải những nụ hôn lên má và cằm cô.

“Rồi.”

“Em có muốn cảm nhận hơi ấm từ bàn tay tôi không?”

“Không, nếu chúng đang lạnh.”

“Tôi tin rằng chẳng có gì trên cơ thể tôi lúc này khiến em thấy lạnh cả. Tôi sẽ chỉ cho em thấy.”

Môi anh chạm vào môi cô một lần nữa khi bàn tay anh khum lấy má cô. Nó không chỉ ấm áp, mà còn khá nóng khi anh rê nó dọc xuống cổ cô, sau đó bắt đầu cởi nút áo choàng của cô. Anh không mở cổ áo của cô ra quá rộng, song cũng đủ để bàn tay anh trượt vào bên trong và ôm lấy bầu ngực cô. Ophelia thốt ra tiếng kêu từ sâu trong cổ họng. Cô thậm chí không chắc đó là biểu hiện phản đối hay chỉ đơn thuần là một âm thanh của niềm phấn khích mà mình chẳng thể che giấu, bởi cảm giác đó thật tuyệt vời; bàn tay anh ở đó, ngứa ran và khuấy động lên những dự vọng, khiến cô muốn cuộn tròn để gần gũi anh hơn nữa.

“Không phải chỗ nào trên cơ thể em cũng mảnh mai nhỉ”, anh lưu ý.

Giọng anh nửa thì trêu chọc khi ám chỉ đến nhận xét trước đó của mình về việc cô quá gầy, nửa lại có vẻ khá hài lòng. Nhận xét đó vẫn khiến Ophelia đỏ mặt, và thậm chí còn thấy nóng hơn trước. Nhưng mặc dù xoay

xở để nói những điều đó, anh vẫn không cho cô cơ hội trả lời, bởi vì nụ hôn của anh không thực sự kết thúc, nó chỉ đơn thuần dừng lại trước khi anh đẩy lưỡi vào sâu hơn lần nữa.

Và rồi anh bắt lấy lưỡi cô trong miệng mình, nhẹ nhàng mơn trớn. Cô thậm chí không hề suy nghĩ khi rên rỉ và vòng cánh tay quanh cổ anh. Đầu gối cô cong lên áp vào ngực anh. Cô bật ra một âm thanh phản đối khi anh ngừng vuốt ve ngực cô, nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn, bởi vì tay anh đã không rời khỏi cô, mà chỉ di chuyển theo một hướng mới, dọc xuống eo cô, sau đó siết chặt lấy hông cô để kéo cô áp chặt vào anh hơn nữa.

“Hãy nghĩ tôi giống như chiếc gối”, anh thì thầm với môi cô. “Sẽ chẳng có gì không đúng nếu em nằm cuộn tròn và duỗi thẳng người bên trên tôi.”

Làm thế nào anh biết cô muốn như thế? Đó là thôi thúc kỳ lạ nhất mà cô từng cảm thấy, trườn lên phía trên anh! Và cô nhanh chóng học được kiểu hôn mới mẻ này. Cô thậm chí còn chủ động thực hiện nó, dường như không thể ngăn lại chính mình, mặc dù anh đã nhanh chóng đổi vị trí. Họ đấu tay đôi bằng lưỡi! Họ dường như đều chiến đấu để giành ưu thế, hay chính xác hơn, họ chia sẻ nó. Và sức nóng lúc này đã bao trùm lên cả hai.

Bằng cách nào đó, anh đã trượt bàn tay mình xuống dưới váy cô. Cô cảm thấy có chút bất ngờ khi anh làm thế, nhưng hầu như không nhận ra khi những ngón tay anh trượt dọc xuống đùi cô. Sau đó, cô, theo nghĩa đen, nhảy vào lòng anh khi ngón tay anh chạm vào giữa hai chân cô. Anh ôm cô chặt hơn. Anh sẽ không để cô tự mình từ chối niềm phấn khích to lớn mà anh có khả năng đem lại cho cô, nhưng không hề nghĩ tới việc ngăn anh lại, cô đã bị cuốn vào cảm giác lạ thường của những xúc cảm mới mẻ mà anh đang khuấy động.

Cô nắm chặt tóc anh mà không hề biết mình đang kéo nó. Cô hôn anh ngẫu nhiên khi niềm phấn khích nhanh chóng trào dâng, cả cơ thể run rẩy vì khao khát mà không phải vì lạnh. Nhưng thứ bất ngờ bùng nổ đã vượt quá sự hiểu biết của cô. Cô đã muốn hét lên. Nhưng khi cô làm thế, anh liền chặn lại tiếng rên rỉ thất thanh trong nụ hôn của họ khi cô tìm thấy khoái lạc ngay ngón tay anh.

Ophelia hoàn toàn mệt rũ và hết sức thỏa mãn, khi cảm thấy ấm áp đến dễ chịu trong vòng tay anh, cô có thể ở lại đó cả đêm. Raphael đặt những nụ hôn dịu dàng lên trán cô. Bàn tay anh lúc này chỉ nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài bắp đùi cô. Anh không có dịch chuyển cô mà chỉ ôm cô trong lòng mình. Đáng lẽ cô đã có thể ngủ thiếp đi. Anh sẽ để cô làm thế, cô không nghi ngờ gì, và giữ ấm cho cô, cơ thể anh đang nóng bừng.

Nhưng hẳn là anh đã nghe thấy tiếng động bên ngoài. Cô cũng vậy, và cô nhắc đầu khỏi ngực anh chỉ trước khi anh đặt cô trở lại ghế ngồi. Vì vậy, họ không còn chạm vào nhau khi cánh cửa bật mở. Và Albert đáng thương, đang sẵn sàng để đảm bảo với cô rằng anh ta vừa hoàn thành nhiệm vụ, đã không có cơ hội làm thế. Năm đấm của Raphael đã nhắm thẳng vào mặt anh ta và khiến anh ta trượt trên nền tuyết xuống mương.

Chương 20

“Tôi cho là mình bị sa thải?”, Albert hỏi một cách thận trọng khi nhắc mình đứng dậy khỏi mặt đất.

“Cậu đoán đúng rồi đấy”, Raphael vừa trả lời vừa tháo bánh xe treo bên hông con ngựa mà Albert vừa cười. “Ngay sau khi cậu sửa bánh cho cỗ xe và đưa chúng tôi quay trở lại Alder’s Nest.”

Yêu cầu đó khiến Albert trở nên phẫn nộ. “Và tại sao tôi phải làm điều đó nếu nó không còn là công việc của tôi nữa?”

“Có thể vì đó là giải pháp thay thế để giúp cậu tránh được việc phải cuốc bộ từ đây?”

Albert khịt mũi. “Tôi đủ sức đi bộ, và tôi sẽ nhận khoản tiền mà quý cô đây đã hứa.”

Raphael ném cho Albert một cái nhìn đầy giận dữ, cơn thịnh nộ anh cảm thấy trước đó được phản ánh rõ trong tông giọng khi anh lên tiếng, “Cậu nghĩ rằng tôi sẽ để cậu ở bất cứ nơi nào gần cô ấy mà không giết cậu khi cậu bỏ mặc cô ấy đóng băng ở đây ư? Đừng đề cập đến tiền một lần nữa khi cậu không hoàn thành nhiệm vụ với cô ấy, điều mà đáng lẽ cậu nên từ chối thực hiện ngay từ đầu!”

Albert không biết Raphael đủ rõ để tỏ ra cảnh giác hoặc là anh ta đã quá thất vọng để bận tâm. “Thế thì tốt, tôi sẽ đi ngay”, Albert càu nhàu, nhưng đi được không quá vài bước trước khi quay ngoắt lại và gặng hỏi, “Ngài sẽ không cố ngăn tôi lại sao?”

Raphael suýt nữa phá lên cười trước lời nói ấy. Thay vào đó anh chỉ nhướn mày và nói, “Tại sao tôi phải làm thế chứ?”

“Bởi vì có lẽ tôi sẽ chết ở đây khi đi bộ mất!”

“Và ý cậu là gì?”

Albert đỏ bừng mặt vì giận dữ rồi bước trở lại để lấy bánh xe từ chỗ Raphael, “Đây, tôi sẽ lắp nó, thưa ngài. Tôi sẽ đưa chúng ta trở lại đường chính trong vài phút nữa”.

“Tôi cho là cậu sẽ vui vẻ mà làm theo ý tôi thôi. Và cậu có thuôn đắp một chút tuyết lên gò má đang sưng húp của mình đấy”, Raphael thêm vào trước khi quay lại chỗ xe ngựa.

Anh không bỏ lỡ câu lầm bầm “những kẻ thừa tiền chết tiệt” nhưng chỉ đơn giản là chọn cách lờ đi.

Anh khá chắc Ophelia đã nghe được hết cuộc đối thoại giữa anh với người hầu, và thực tế, việc đầu tiên cô nói khi anh giúp cô bước ra khỏi cỗ xe là “Đừng sa thải anh ta”.

“Hãy cho tôi một lý do tại sao tôi không nên làm thế.” Anh kéo cô áp sát vào mình để giữ ấm cho cô trong khi Albert thay cái bánh xe bị hỏng.

“Bởi vì tôi đã dùng nụ cười quyến rũ nhất của mình để thuyết phục anh ta.”

Cô thực sự không cần phải nói quá chi tiết. Anh chỉ có thể hy vọng cô đừng bao giờ sử dụng nụ cười đặc biệt đó với chính anh, vì anh chỉ có thể tưởng tượng Albert đã chết lạng như thế nào và sẵn sàng làm theo mệnh lệnh của cô.

Bằng giọng điệu trêu chọc, Raphael nói, “Sự phù phiếm trong nụ cười của cô hẳn phải là một gánh nặng khiến cô mệt mỏi nhỉ. Chúng khá là khó kiểm soát phải không?”.

Cô xích lại gần anh hơn để được sưởi ấm trở lại. “Đừng nghĩ tôi coi nó là một khiếm khuyết bởi vì tôi chẳng hề có suy nghĩ ấy đâu. Tôi thực sự không thích những tác động của mình với cánh đàn ông, nhưng tác động đó hoàn toàn có thể đoán trước. Dĩ nhiên trừ những gì liên quan tới anh.”

“Thật sao? Tại sao tôi lại là một ngoại lệ thế?”

Cô liếc anh. “Đừng giả vờ không biết. Anh không nhận thấy khuôn mặt xinh đẹp khi nhìn vào tôi, mà chỉ nghĩ mình đang nhìn thấy một con quái vật thôi.”

Anh cười khùng khục. Đó hoàn toàn không phải là sự thật nhưng anh không muốn sửa lời cô, mà chỉ đáp, “Tôi chưa bao giờ gọi cô là quái vật, tiểu thư thân mến.”

“Anh không nói ra miệng. Nhưng anh đã nhiều lần ám chỉ đến nó còn gì.”

Có vẻ cô hoàn toàn không giận dữ hay phần nộ chút nào trước lời nhắc nhở đó; thực tế, cô lại ngọt ngào đến dễ chịu khi vất kiệt đam mê của mình. Không chỉ thế, mái tóc buông xõa hờ hững dường như làm cô trở nên dịu dàng và dễ gần hơn. Đó không phải ảo giác. Hoặc có lẽ đó cũng là do cảm xúc mạnh mẽ mà cô đã thể hiện. Thực ra...

“Tôi tin mình đã tìm ra lý do tại sao cô lại khó kiểm soát được tính khí của mình như vậy. Cảm xúc của cô quá mạnh mẽ, đó có thể là một điều tuyệt vời, nhưng cô không tìm được đối tượng để trút lên đó, ngoại trừ thông qua tính khí của mình.”

Cô trượt tay vào trong áo choàng của anh để giữ ấm ngay trên ngực anh. “Anh thực sự nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy. Tuy nhiên có một cách để xác minh điều đó”, anh lầm bầm. “Chỉ là không phải ở đây.”

Một lúc sau khi họ đã trở lại bên trong cỗ xe và đang trên đường trở về Alder’s Nest, Ophelia bắt đầu cất lời, “Bây giờ khi đã thấy dễ chịu và ấm áp, tôi nhận ra mình sắp chết đói rồi”.

“Tôi cũng vậy.” Không phải anh đang đề cập đến đồ ăn. Tối nay cô đã khiến anh bị dao động. Đơn giản là anh không có cách nào rời tay khỏi cô lúc này. Thực tế, anh còn nhẹ nhàng vuốt ve nó khi cô ngồi sát bên anh lần nữa.

“Chúng ta sẽ tới Nest sớm thôi”, anh nói thêm. “Và có lẽ tôi nên cảnh báo cô rằng sẽ chẳng có cách nào để ngăn em gái tôi phát hiện ra ai là vị khách của tôi được nữa.”

“Anh không nói cho cô ấy biết sao?”

“Tôi đã cố tránh phải làm điều đó.”

“Tại sao chứ? Anh định giữ bí mật à?”

“Không, chỉ là con bé sẽ không hiểu chuyện đâu.”

“Rằng anh có thể lại muốn giúp đỡ một người như tôi ư?”

“Không, tôi chưa hề biến cô thành tình nhân của mình. Con bé sẽ nghĩ tôi đã ‘xuống phong độ’ rồi.”

Ophelia ngả người ra sau và trao cho anh một cái nhìn tò mò, sau đó bật cười. “Đó quả là một thói xấu của anh, trêu chọc tôi ấy.”

“Điều gì làm cô nghĩ rằng tôi đang đùa giỡn?” Anh ném cho cô một cái nhìn gian xảo. “Tôi đã nhắc đến việc tôi biết một cách để làm cô quên việc mình đang sắp chết đói chưa nhỉ?”

Cô bật cười âm ỉ.

Chương 21

“Các cháu đây rồi”, Esmerelda vừa cười vừa nói khi Raphael và Ophelia bước vào phòng khách cùng nhau. “Thật là kỳ lạ khi đi dạo vào khoảng thời gian này trong năm. Nhưng ít nhất các cháu không trở lại quá muộn. Chúng ta đã dọn sẵn bữa tối cho các cháu rồi. Giờ hãy bắt đầu nhé?”

Raphael mỉm cười với cô của mình khi bà đứng lên để dẫn họ vào phòng ăn. Đó quả là một nỗ lực thú vị để khiến cuộc chạy trốn thất bại của Ophelia có vẻ giống như một chuyến dạo chơi bình thường, khi mà chẳng hề có bất cứ điều gì như thế. Mọi chuyện sẽ không qua được mắt em gái anh, thực tế, Amanda, người đang ngồi bên cạnh Esmerelda trên sofa mà không hề nhúc nhích, đang nhìn chăm chăm vào Ophelia đầy hoài nghi.

Có lẽ Ophelia đã quá quen với những phản ứng kỳ lạ của mọi người đến nỗi cô lờ đi vẻ kinh ngạc của Amanda. Cô chỉ nói, “xin chào, Amanda. Thật tuyệt khi cô bỏ lại cuộc vui của London để đến viếng thăm vùng thôn quê này”.

Amanda vẫn chưa hoàn toàn hết ngỡ ngàng để trả lời hay thậm chí nhận ra mình đang ngồi đó và há hốc miệng. Raphael thở dài.

“Hai người đi trước đi”, anh nói với cô của mình. “Cháu biết Phelia đang đói ngấu rồi, đừng bắt cô ấy phải đợi thêm nữa. Mandy và cháu sẽ vào sau.”

Việc Ophelia rời đi không thể kéo em gái anh ra khỏi tình trạng giận dữ, lúc này, cô ấy chỉ đơn giản nhìn chăm chăm vào ngưỡng cửa trống rỗng qua cặp mắt mở to.

Raphael đảo mắt và nói, “Thật tốt khi không có bất kỳ con ruồi nào trong nhà anh vào thời điểm này trong năm”.

“Gì cơ?”, Amanda hỏi, sau đó nhảy dựng lên một cách rất kịch như thường lệ và kêu to, “Lạy Chúa lòng lành, Rafe, em rất yêu quý anh, nhưng anh thực sự không cần phải phí sức như vậy để giúp đỡ em đâu”.

Vì đó chính xác không phải những gì Raphael mong đợi mình sẽ được nghe, anh liền đáp, “Anh sẽ cố gắng đến chừng nào có thể để giúp em, em gái, em biết mà, miễn là em cần giúp đỡ. Nhưng vì em đang chẳng cần bất cứ điều gì như thế, nên em đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy?”.

Cô ấy lập tức cau mày. “Nhưng đó chính là lý do tại sao anh làm thế, phải không?”

“Làm gì cơ?”

“Mời người phụ nữ đó tới đây. Anh làm thế để loại cô ta ra khỏi cuộc cạnh tranh với em. Vì vậy, em sẽ có cơ hội tìm được một tấm chồng mà không cần phải ganh đua với cô ta.”

Anh lắc đầu. Tư duy của phụ nữ đôi khi vượt quá khả năng hiểu biết của anh.

“Mandy, ngẫm nghĩ về những gì em vừa nói một chút đi, được chứ? Em đang hàm ý rằng bất kỳ người đàn ông nào có hứng thú với em đều lập tức hướng sự quan tâm sang Ophelia thay vào đó, nếu cô ấy xuất hiện. Đó có phải là loại đàn ông em muốn không?”

“Không, tất nhiên là không rồi, nhưng mà...”

“Không có ‘nhưng’ trong chuyện này đâu.”

“Có một số thứ luôn có thể cảm dỗ một người đàn ông, ngoài cảm xúc. Cô ta là một trong số đó.”

Anh có thể thích thú với việc tranh luận về tuyên bố này, nhưng vì đã sớm trải nghiệm vài điều liên quan đến sự cảm dỗ, anh không thể nói gì hơn. “Có lẽ vậy. Nhưng nếu gặp một người đàn ông thiếu kiên định như thế, anh nghĩ rằng em sẽ muốn biết điều đó trước khi kéo anh ta đến trước bệ thờ đấy.”

“Kéo ư?”, cô ấy bắt đầu lắp bắp.

“Em thừa biết ý anh là gì mà. Trước khi em nhận được một lời cầu hôn. Trước khi em rơi vào lưới tình.”

Cô ấy nhìn anh với vẻ trầm tư. “Đó sẽ là một phép thử hiệu quả, phải không?”

Anh nhướng mắt nhìn lên trần nhà. “Anh đã nói từ trước rồi tại sao em không thôi lo lắng về việc tìm chồng và cứ để nó xảy đến một cách tự nhiên nhỉ.”

“Bởi vì nửa Mùa vũ hội đã trôi qua rồi. Em không còn thời gian nữa!”

“Cũng sẽ chẳng phải tận thế nếu em không tìm được một tấm chồng trong mùa ra mắt đầu tiên.”

“Anh điên rồi!” Cô hết sức kinh ngạc. “Tất nhiên đó sẽ là vấn đề đấy. Hai người bạn thân nhất của em đã đính hôn rồi?”

“Anh xin thề, Mandy, nếu em hòa theo số đông và quyết tìm một người chồng mà em không thực sự hài lòng với anh ta, chỉ vì những người bạn của em sắp kết hôn...”

“Em sẽ không làm thế. Em đâu phải kẻ ngốc. Nhưng em sẽ xấu hổ chết mất nếu Mùa vũ hội kết thúc mà không nhận được ít nhất một lời cầu hôn.”

“Không, em sẽ chẳng xấu hổ đến thế đâu, đơn giản là em chỉ cần chuẩn bị một tủ quần áo mới cho Vũ hội mùa hè và bắt đầu lại lần nữa. Giờ thì ăn tối thôi. Anh đang...”

“Chờ một chút”, Amanda nói mà vẫn không nhúc nhích. “Nếu anh không mời Ophelia tới đây vì lợi ích của em, Chúa lòng lành, Rafe, đừng nói với em là anh cũng theo số đông mà si mê cô ta đấy nhé!”

“Đó chính là thói quen rất xấu mà em ngày càng dần sâu dấy vội vàng đưa ra những kết luận sai lầm. Không, anh không si mê cô ấy. Anh còn hầu như không thích cô ấy cơ.”

“Hầu như? Lần cuối cùng em nghe thấy, anh đã nói là mình tuyệt đối không thích cô ta chút nào.”

Anh nhún vai. “Vì anh phát hiện ra cô ấy không hoàn toàn đáng ghét như anh vẫn nghĩ.”

“Những cô ta đang làm gì ở đây thế? Cô ta chỉ đơn giản xuất hiện mà chẳng có lấy một lời mời và anh không biết làm thế nào để thoát khỏi cô ta sao? Em sẽ đưa cô ta trở lại London cùng em nếu đúng là thế.”

“Em lại như vậy rồi. Hãy ngừng đoán già đoán non và cố gắng đỡ ngon đỡ ngọt để moi thông tin từ anh đi, chuyện này không hề liên quan chút nào tới em hết.”

Như thế chẳng nghe thấy lời anh, Amanda tiếp tục suy đoán, “Cô ta đang trốn ở đây, đúng không? Cô ta nghĩ rằng sự đổ vỡ của cuộc đính hôn thứ hai với MacTavish đã gây ra một vụ tai tiếng, điều đáng lẽ là xảy ra nhưng lại không hề. Em có thể cam đoan với cô ta về điều đó”.

“Amanda!”

Lần này cô ấy bắt kịp giọng điệu cảnh báo và phản đối kịch liệt của anh,

“Anh không thể đẩy em vào chỗ chết được! Cô ta quá xinh đẹp, quá nổi tiếng, và quá nhạy cảm để chỉ đơn giản là ở đây mà không có lý do chính đáng!”.

“Có một lý do hoàn toàn chính đáng”, anh mỉm cười đáp lại. “Anh muốn giúp cô ấy phát huy vài phẩm chất tốt bên cạnh những điều tốt đẹp ít ỏi đến đáng thương mà cô ấy có bây giờ.”

“Ồ, chắc chắn rồi”. Em gái anh khịt mũi.

Anh sẽ không cố gắng thuyết phục Amanda tin đó là sự thật. Thay vào đó, anh nói, “Và em sẽ không nhắc lại chuyện này hay đề cập với bất cứ ai về việc cô ấy ở đây. Anh không muốn tên mình có dính dáng gì đến cô ấy, hay toàn bộ thị trấn của London sẽ thù dật suy đoán vô lý hệt như những gì mà em vừa làm. Anh đã nói khá rõ ràng về điều đó rồi nhỉ?”

“Thế thì hãy tiết lộ với em ít thôi!”

Raphael thở dài với chính mình. Từ khi nào em gái anh lại trở nên cứng đầu đến chết tiệt như vậy?

“Anh sẽ để em dùng bữa tối, cho em một chiếc giường để ngủ đêm nay, và muốn thấy em trên đường trở lại với việc ‘săn chòng’ vào sáng mai. Amanda, cha mẹ cô ấy biết cô ấy ở đây và cô Esme sẽ đóng vai người hộ tống cô ấy. Nhất định không có gì bất thường xảy ra ở đây cả. Vì vậy, hãy ngừng nhúng chiếc mũi xinh đẹp của em vào những gì không liên quan đến em đi.”

“Được rồi, thế đừng nói chuyện với em nữa!”, Amanda gắt gỏng trên đường ra khỏi cửa.

Chương 22

Không khó để suy luận rằng Amanda Locke đang bực bội về chuyện gì đó qua cách cô ấy sai bước một cách cứng nhắc vào phòng ăn mà không ngừng quắc mắt. Ophelia đã đùa giỡn với ý tưởng đi cùng cô gái này để giúp cô ấy quay trở lại London, bất chấp cảnh báo của Rafe.

“Con bé là đứa thiếu suy nghĩ,” anh nói với cô khi họ quay trở lại Nest. “Nó cuối cùng sẽ gây ra một vụ tai tiếng về việc cô xuất hiện ở đây mà không hề có ý định làm thế cho xem. Vì vậy, sẽ tốt hơn cho tất cả những người liên quan nếu con bé không biết chuyện cô không hề muốn làm thế.”

Đó chẳng phải là những gì khiến Ophelia quyết định không nói lời nào. Sự thù địch khiến cô giữ khoảng cách với Amanda trong suốt bữa tối cũng chỉ là một phần nhỏ. Rõ ràng cô gái đó chẳng ưa cô chút nào. Chỉ là đồ kỵ thù? Có lẽ thế. Cô đã chứng kiến quá nhiều những phụ nữ trẻ tuổi phản ứng với mình theo cách đó. Nhưng bởi vì lý do này, giống như Mavis, không nghi ngờ gì Amanda sẽ hạ hê với tình cảnh khó khăn của Ophelia thay vì giúp cô thoát khỏi nó. Nhưng đó chẳng phải là lý do tại sao cô sẽ không yêu cầu sự giúp đỡ của cô gái này.

Thật kinh ngạc khi hiện giờ, cô thật sự không muốn rời đi. Chuyện diễn ra trong xe ngựa sau khi Rafe tìm thấy cô hôm nay là một trải nghiệm vô cùng tuyệt vời, cô chỉ đơn giản phải nghiên cứu sâu hơn về những gì mình cảm nhận và nếm trải. Và sẽ thế nào nếu anh đã đúng?

Khi những khuyết điểm lớn nhất của cô bộc lộ, tính khí nóng nảy sự ghen tuông vô lý, Ophelia không thể nhớ mình đã bao giờ từng cố giữ những cảm xúc kinh khủng ấy không bộc phát để gây rắc rối cho ai đó,

thậm chí cho chính mình hay không. Thậm chí sự hối tiếc cũng chẳng thể ngăn cái vòng luẩn quẩn như vậy xảy ra một lần nữa. Bởi vì cô không bao giờ tìm được bất kỳ đối tượng để trút hết những cảm xúc mạnh mẽ của mình ư? Đó là phỏng đoán của Rafe, và nó có vẻ rất thỏa đáng, cô không thể không đồng tình với anh.

Trong chừng mực nào đó, khi đã tìm được một đối tượng mới để trút bỏ, cô thấy khá thư thái và yên bình. Mọi cảm xúc cay nghiệt dường như biến mất. Cô cảm giác chiều nay, không gì có thể quấy rầy mình được nữa. Ngay cả cảm xúc tồi tệ nhất rõ ràng cũng đã không tồn tại - nỗi cay đắng, điều luôn đồng hành cùng cô kể từ khi cô còn là một đứa trẻ.

Ngọn nguồn là do cha cô. Có lẽ cô sẽ không được biết đến nếu như cha cô không có ý nghĩ sử dụng cô như một công cụ để thu lợi. Ophelia chỉ đơn giản chẳng hề biết chuyện đó cho đến một ngày cô phát hiện ra những điều cô tin là thật lại tuyệt đối không phải sự thật. Ký ức ấy vẫn còn quá đau đớn, nên cô thường né tránh nó. Nhưng giờ thì cô thấy hài lòng, thậm chí, cô dám nói là mình hạnh phúc khi đối mặt với nó.

Đó là vào sinh nhật lần thứ tám của cô. Cô hầu như không thể che giấu nỗi niềm phấn khích. Ngày sinh nhật nghĩa là cô sẽ được nhận rất nhiều quà từ bạn bè. Và mẹ cô luôn chuẩn bị cho cô một bữa tiệc đặc biệt để kỷ niệm dịp này. Bữa tiệc chẳng có gì khác thường, hoặc nó sẽ như vậy nếu cô chỉ đơn giản ở nguyên trong phòng ăn, nơi tất cả các vị khách đã yên vị thưởng thức bữa trưa đã được chuẩn bị sẵn cho họ. Nhưng cô nhận được một món đồ nữ trang đơn giản từ mẹ cho dịp sinh nhật này, một mặt dây chuyền rất dễ thương. Cô đang lên lầu lấy nó để khoe với một trong những cô bạn gái đang tham dự bữa tiệc của mình thì tiếng nói ồn ào của cha mẹ kéo Ophelia đi về phía phòng làm việc của cha cô, thay vì về phòng riêng.

“Chuyện này không thể kéo dài nữa”, mẹ cô nói. “Anh không thể tiếp tục mua cho con bé những người bạn.”

“Em nên giải thích cho con bé biết tại sao em không thể lập một danh sách đầy đủ khách mời cho một bữa tiệc sinh nhật đơn giản thì hơn?”, cha cô đáp bằng giọng bức bối.

“Đó là danh sách khách mời của anh”, Mary nhắc ông. “Đây những người có tước vị cao quý. Một nửa trong số những đứa trẻ đó quá ghen tị với Ophelia để muốn chơi với con bé, một nửa còn lại chưa bao giờ được ở đây trước đó. Tất nhiên chúng sẽ không đến. Và danh sách mới đây anh đưa cho em cũng chẳng có gì khác biệt. Con bé không hề biết ai trong đám trẻ này. Đáng ra em nên hủy bữa tiệc khi tất cả những cái tên ban đầu anh gửi cho em đều từ chối lời mời của em. Con bé sẽ sớm nhận thấy có gì đó bất ổn.”

“Vớ vẩn. Đây là cơ hội tuyệt vời cho con bé lộ diện. Đáng ra anh nên nghĩ tới điều đó sớm hơn mới phải. Chỉ mời những người có tước vị thấp như em đã làm thật vô nghĩa. Chẳng ai trong số họ sẽ giúp ích cho con gái anh cả.”

“Nhưng chúng là những người bạn thực sự của con bé!”

“Chúng ư? Hay cha mẹ chúng chỉ đến đây để nịnh bợ anh.”

“Không phải ai cũng nghĩ như anh đâu.”

“Dĩ nhiên họ nghĩ thế rồi”, cha Ophelia giễu cợt. “Đó là toàn bộ sự thật về những người em biết trong thị trấn này và những người em cảm kích. Và chúng ta có một viên ngọc quý có thể gây ấn tượng với bất cứ ai. Con bé có vẻ đẹp vô giá, và càng trở nên lộng lẫy hơn theo năm tháng. Chính anh vẫn không thể tin được điều này. Em từng là một tiểu thư vô cùng xinh đẹp khi chúng ta kết hôn, nhưng anh chưa bao giờ mơ đến việc em sẽ sinh ra một đứa trẻ xuất sắc đến vậy!”

“Và em chưa bao giờ nghĩ đến việc anh sẽ lợi dụng con bé. Tại sao anh không thể chỉ yêu thương con bé như em và...”

“Yêu thương con bé ư?” Cha cô khịt mũi. “Trẻ em là mối phiền toái và con bé cũng chẳng có gì khác biệt. Nếu không thể để con bé lộ diện ở đây thì, chà, em có thể chắc chắn con bé sẽ chuyển đến các trường học thay vì được những gia sư riêng dạy ở nhà.”

“Và phô trương trong mọi bữa tiệc em tổ chức như thể con bé là thú cưng để anh làm trò tiêu khiển vậy”, mẹ cô trả lời với vẻ đầy thống khổ.

“Thôi ngay cái trò chết tiệt này đi? Chính em mới đang sống vì những trò tiêu khiển đấy. Chúng kiến các vị khách của em nhìn chăm chăm vào con gái chúng ta đây hoài nghi mới là những gì anh muốn.” Cha cô cười âm ỉ. “Và em có thực sự xem kỹ danh sách khách mời mà anh mới đưa cho em không? Một trong những đứa trẻ đó có khả năng sẽ kế thừa tước vị hầu tước. Ophelia có thể lọt vào mắt thẳng bé, em biết đấy.”

“Con bé còn quá nhỏ để có thể lọt vào mắt bất cứ ai! Chúa lòng lành, tại sao anh không để con bé kịp trưởng thành trước khi bắt đầu mua cho nó một người chồng chứ.”

Sau khi nghe rõ từng lời, Ophelia quá sức để có thể bật khóc. Cô không lên tầng để lấy món trang sức. Trong tâm trạng bàng hoàng, cô trở lại phòng ăn, nơi tất cả bạn bè của cô đã ngồi sẵn ở chiếc bàn dài. Bạn bè ư?

Cô biết tất cả những đứa trẻ tụ tập đang quây quần ở đó đều là những người xa lạ, nhưng điều đó chẳng có gì khác thường. Cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng những người bạn thực sự của mình vẫn sẽ tới, chỉ là hơi muộn một chút mà thôi. Vì vậy, cô không thấy có gì bất ổn. Cô đã quá quen với việc gặp gỡ những đứa trẻ xa lạ, những người đến tham dự bữa tối cùng cha mẹ chúng. Mẹ cô tổ chức chiêu đãi hằng tuần. Ngay cả khi không gặp bất cứ đứa trẻ nào, cô vẫn được triệu đến phòng khách, phòng ăn hoặc bất cứ nơi nào các khách mời đã tụ họp, để được giới thiệu...

Cô dừng lại gần một cậu bé lớn tuổi hơn mình, ngồi phịch xuống chiếc ghế của cậu ta, nói băng quơ, “Sao anh lại tới đây?” cô hỏi thẳng cậu ta, như những đứa trẻ vẫn làm.

“Đây là một bữa tiệc. Tôi luôn thích tiệc tùng”, cậu ta trả lời với vẻ nóng nảy.

“Anh sẽ không thích bữa tiệc này đâu”, cô nói, chỉ ra những gì đã rõ ràng.

Cậu ta nhún vai và nói một cách thẳng thắn, “Họ nói rằng nếu tôi đến dự tiệc và tỏ vẻ thích cậu, tôi sẽ có một con ngựa mới. Con ngựa bây giờ của tôi đã già rồi. Cha tôi sẽ không mua cho tôi con mới, nhưng ông nói cha cậu sẽ làm thế nếu tôi đến đây hôm nay và giả vờ vui vẻ.”

Cổ họng Ophelia thít chặt khi cô trả lời, “Tôi đoán anh không thực sự muốn con ngựa đâu”.

“Tất nhiên tôi muốn rồi!”

“Thế thì đáng lẽ anh nên giả vờ mới phải.”

Cậu ta trừng mắt nhìn cô. “Thế thì việc tôi ở đây cũng chẳng ích gì, đúng không?”

“Không, không hề”, cô đồng ý, và quay sang đưa trẻ ngồi bên cạnh cậu ta, người rõ ràng gần tuổi với cô hơn, và cũng hỏi thẳng bé, “Tại sao cậu lại ở đây?”.

Giống như cậu bé đầu tiên đang trên đường ra khỏi cửa, đứa trẻ này cũng rất thẳng thắn, “Cha cậu trả cho cha tôi hai mươi bảng, chính vì vậy tôi buộc phải đến đây. Tôi thích ở trong công viên chèo chiếc thuyền mới của mình hơn”.

“Tôi cũng muốn cậu ở trong công viên hơn đấy”, cô trả lời, giọng trở nên yếu ớt, từng từ thật khó để thốt lên khi cổ họng cô đang tắc nghẹn.

Giờ thì hai mắt cô bắt đầu cay sè. Thậm chí ngực cô cũng đau đớn khủng khiếp khi cô liếc nhìn từ chỗ cậu bé mình vừa nói chuyện qua chiếc bàn về phía một cô bé với ngoại hình không có gì nổi bật. Cô bé này hơn tuổi tất cả những đứa khác, quá lớn để tham dự một bữa tiệc sinh-nhật-tám-tuổi.

“Còn chị?”, cô hỏi cô gái nhiều tuổi hơn. “Tại sao chị đến đây?”

“Tôi rất tò mò”, cô gái trả lời với vẻ hờn hĩnh. “Tôi muốn biết tại sao mình lại bị mua chuộc để tới đây. Giờ thì tôi hiểu rồi. Cậu quá xinh đẹp để có bất cứ người bạn thực sự nào.”

Ophelia không cần lặp lại câu hỏi với bất kỳ người nào khác nữa. Và cô không thể cầm được những giọt nước mắt lâu hơn nữa. Trước khi nó lăn dài xuống má trong nỗi tủi nhục, cô hét lên, “Ra ngoài mau, tất cả các người!”.

Ophelia chẳng bao giờ còn đặt niềm tin vào một người bạn từ sau ngày hôm đó. Cô nghi ngờ tất cả bọn họ và dễ dàng nhận ra họ đang nói dối để xoa dịu cô. Chính điều đó đã khiêu khích cô làm chính xác những gì mà những người khác cố gắng né tránh. Cô tình cờ gặp lại một vài người trong

số những vị khách dự sinh nhật mình khi đó sau nhiều năm. Tất cả họ đã xin lỗi cô và thề rằng họ sẽ không cần bị mua chuộc mới đến dự sinh nhật cô nếu họ gặp cô từ trước. Cô không hề tin và tỏ ra coi thường rất nhiều người trong số họ.

Cô cũng chẳng bao giờ còn đặt niềm tin vào cha mình được nữa. Cô đã từng yêu mến ông. Và việc phát hiện ra rằng ông không hề yêu thương cô như cô tưởng, mà chỉ xem cô như một công cụ nhằm có được tước vị khiến trái tim cô tan nát và chỉ để lại nỗi đau.

Nhưng ngày hôm nay, tất cả đã tan biến, vì Rafe. Cô khá ngạc nhiên khi mình gọi cái tên Rafe một cách thoải mái như thế nhưng suy cho cùng, việc câu nệ giữa họ có vẻ sẽ là điều ngớ ngẩn sau ngày hôm nay. Và lý thuyết của anh đủ dễ dàng để thử nghiệm. Đó thực sự là lý do tại sao cô chưa muốn rời khỏi Nest. Nơi có thể giúp cô trút hết những cuồng nhiệt của mình không chỉ làm dịu những cảm xúc của cô, mà còn dễ chịu tới mức khiến cô muốn khám phá một lần nữa.

Cô lờ tịt Amanda đi, người luôn tỏ ra khó chịu suốt bữa ăn, nhưng cô không thể bỏ qua Rafe. Ánh mắt cô liên tục hướng đến chỗ anh dù anh có lên tiếng hay không, mặc dù anh đã cố để bữa ăn được diễn ra bình thường bằng cách trò chuyện với cô của mình. Anh đã cố gắng nhiều lần để em gái mình cùng tham gia, nhưng cô ấy chỉ tỏ vẻ khó chịu với anh, vì vậy anh đã từ bỏ nỗ lực đó. Mặc dù Ophelia lại thấy thật dễ dàng để tham gia cùng họ, khi họ đề cập đến một cơn bão tuyết mới.

“Tôi nghĩ mình sẽ lại phải giẫm lên tuyết lần nữa vào sáng mai, vì bây giờ nó đã hoàn toàn lấp hết những vết chân tôi để lại trước đó rồi”, cô nói, sau đó nở nụ cười, “Anh có thích ném tuyết nữa không, Rafe?”.

Anh phá lên cười. “Cô đã thua trận cuối.”

“Tôi không thua.” Cô cũng cười khúc khích. “Trận đó chúng ta hòa và anh thừa biết điều đó!”

Rõ ràng, sự thân quen quá mức giữa họ khiến Amanda chán ghét, vì cô ấy đã đứng bật dậy một cách giận dữ và cảnh báo Ophelia, “Đừng có cố dụ

đồ anh trai tôi kết hôn với cô. Cha chúng tôi sẽ không bao giờ chấp nhận một người phụ nữ như cô đâu”.

Mặt Ophelia nóng bừng. Cô không có ý định làm bất kỳ điều gì như vậy, nhưng cuộc tấn công vô cớ này đã làm chao đảo sự bình tĩnh của cô. Rafe, mặt khác, thất kinh trước những nhận xét của em gái mình.

“Chúa ơi, Mandy, em mất trí rồi sao? Em khiến anh vô cùng hổ thẹn đấy.”

“Ta cũng thế, cháu gái”, Esmerelda thêm vào.

“Gì cơ?”, Amanda phản đối trong tiếng rên rỉ. “Anh không thể bị cảm dỗ bởi nhan sắc của cô ta hay có ý gì khác với cô ta được, nhưng điều đó không có nghĩa cô ta không cố lấy lòng anh cho bằng được. Anh không thấy cái cách cô ta nhìn mình ư?”

“Chẳng có lý do gì để em hành động khiếm nhã như vậy và em biết điều đó”, Rafe nói. “Xin lỗi cô ấy ngay lập tức.”

“Không!”, Amanda từ chối. “Đừng mù quáng như vậy. Em cần nói cho anh rõ!”

“Quý tha ma bắt.”

Giờ thì với gò má đỏ bừng, Amanda đã ném phăng chiếc khăn ăn của mình xuống. “Em sẽ không ngồi đây và nhìn anh chui vào hố lửa đâu. Khi anh đã chấm dứt việc lãng phí thời gian của mình làm bất cứ điều gì mà anh không hề chia sẻ với em, anh biết phải tìm em ở đâu rồi đấy. Và em sẽ xin lỗi anh khi anh đã lấy lại tỉnh táo, nhưng sẽ không xin lỗi cô ta đâu! Và anh cũng chẳng dám xin lỗi thay em đâu!”, cô ấy nói thêm trong lúc ra khỏi cửa.

Amanda phải hiểu anh trai cô ấy khá rõ, bởi vì hiển nhiên anh cũng thế. “Tôi xin lỗi, Phelia...”

“Đừng” cô ngắt lời với một nụ cười yếu ớt. “Tôi đã quá quen với sự đổ kỵ, nó không còn khiến tôi thấy phiền lòng chút nào.”

“Cô nghĩ đó là toàn bộ lý do sao?”

“Chắc chắn. Không có gì bảo đảm trong trường hợp này, nhưng suy cho cùng, sự ghen tị chẳng cần đến chân lý hay sự thật để trở thành rắc rối cần giải quyết. Tin tôi đi, tôi biết điều đó rõ hơn bất kỳ ai.”

“Thái độ thật đáng khen ngợi, cô gái”, Esmerelda xen vào. Nhưng cháu gái ta thừa biết tốt hơn là không nên nổi cơn tam bành như vậy.”

Ophelia bật cười. “Cháu khó có thể đổ lỗi cho cô ấy về điều đó khi cháu cũng luôn là người nổi giận. Nhưng hẳn là anh có thể hộ tống tôi vào phòng riêng chứ, Rafe? Tôi sẽ không muốn bị em gái anh phục kích lần nữa vào tối nay đâu.”

Chương 23

Ophelia đã khá táo bạo khi yêu cầu Rafe đưa mình về phòng. Suy cho cùng, đó cũng là phòng ngủ của cô. Nghi lễ phù hợp sẽ là đề nghị Esmerelda làm điều này thay vào đó. Nhưng Ophelia không ngần ngại. Cô không đòi được ở lại đây mà là bị ép buộc để không thể rời đi, do đó, các quy tắc thông thường về nghi thức xã hội có thể bị tạm ngưng chừng nào cô còn lưu lại. Và trong chừng mực nào đấy, đó là tất cả những lý luận và logic cần thiết để cô tiến đến con đường bị hủy hoại.

Ý nghĩ đó khiến Ophelia thích thú, vì cô không nghĩ đến dù chỉ một giây rằng bất kỳ điều gì như vậy sẽ xảy ra nếu mình còn có chút dây dưa nào với Công tước kế nhiệm của Norford. Họ cũng quá tách biệt khi ở đây. Và anh nhận thấy rằng cô đã có một người đi kèm thích hợp. Vì vậy, không ai có thể biết được.

Cô có thể phải đề cập với chồng tương lai của mình về chuyện này, nếu danh tiết của cô không còn, nhưng cô có thể làm như vậy mà không tiết lộ cái tên nào. Nếu Ophelia đủ may mắn tìm được một người đàn ông thực sự yêu mình và không chỉ si mê mỗi vẻ ngoài của cô, thì cô không nghĩ đó sẽ là vấn đề quá to tát, còn nếu đúng là vậy, thế thì, anh ta sẽ không thực sự yêu thương cô, phải không?

Thật dễ dàng làm sao để đưa ra những cái cớ đối với những chuyện có liên quan đến thứ cô thật sự ham muốn. Nhưng suy cho cùng, cô là một quý cô thành thị và sành sỏi hơn rất nhiều so với hầu hết các cô gái mới ra mắt lần đầu. Mọi vụ tai tiếng ở thành phố tươi đẹp mà Ophelia sống suốt mười

năm qua cô đều đã nghe hết. Cô hiểu rõ chúng bắt đầu thế nào, được né tránh ra sao, và làm thế nào để xoa dịu chúng.

Lúc này, Ophelia chậm chậm bước tới đầu cầu thang khi đã hoàn toàn ở riêng với Rafe. Niềm phấn khích, xuất hiện vào thời khắc cô đưa ra quyết định kiểm tra lý thuyết của anh, còn rất mới mẻ đối với cô, và vẫn đang dâng trào. Cô sẽ làm tình với anh. Ý nghĩ đó vô cùng táo bạo. Nhưng cô không thể chỉ đơn giản bất ngờ lao thẳng vào anh ngay trong sảnh. Tinh tế hơn một chút là điều cần thiết.

Cô bắt đầu, “Tôi cho rằng mình nên quá quyết với anh, sau cáo buộc của em gái anh, rằng tôi không hề có ý đồ gì với anh hết”.

“Tin tôi đi, Phelia, cô đã thể hiện điều đó hết sức rõ ràng ngay từ đầu rồi. Thực sự...”, anh dợm sửa lời, nhưng cô đã dễ dàng đoán được anh đang nhớ tới việc cô đã tiếp cận anh ở Summers Glade.

“Đó là trước khi tôi biết anh không tuân thủ những quy tắc và thành thực thì, bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ có quan điểm đó, thậm chí anh cũng vậy. Tôi rất thiếu kiên nhẫn và chỉ đơn giản muốn khắc phục thiếu sót đó, và không nghi ngờ gì, anh là một trong số ít những người đàn ông mà tôi thừa biết cha tôi sẽ chấp nhận.”

“Tôi tin là mình nên cảm thấy đang bị xúc phạm.”

Họ ngừng trò chuyện, vì vậy cô không thể bỏ lỡ nụ cười của anh. “Phải, chắc chắn trông anh đang cảm thấy bị xúc phạm đấy”, cô đáp. “Nhưng, không, tôi đâu có biết rõ anh, vì vậy lập luận của tôi hoàn toàn không liên quan gì tới anh hết, song nó lại vô cùng liên quan tới tước vị của anh. Nhưng đó là đối với cha tôi. Sự giàu có của anh, mặt khác...” Cô dừng lại, cười khúc khích. “Tôi thú nhận đó là tiêu chuẩn của riêng cá nhân tôi. Tôi có ý định trở thành một nữ chủ nhân cai quản những phòng vũ hội rộng lớn nhất mà London từng được chứng kiến, và mục tiêu đó sẽ cần đến rất nhiều tiền. Vì vậy, nếu có thể tránh được, tôi sẽ không kết hôn với một người ăn xin đâu. Nhưng có nhiều đàn ông giàu có để tôi ở bên hơn là những người có tước vị đáng kính như tước vị anh sẽ có.”

Raphael vờ thờ dài với vẻ tuyệt vọng. “Như những gì đã đảm bảo, tiểu thư thân mến, tôi e là cô sẽ thất bại thảm hại thôi.”

Cô hơi đỏ mặt. “Tôi không nghĩ mình đã diễn đạt điều đó một cách chính xác. Những gì tôi muốn nói là, có hẳn hà sa số những người đàn ông phù hợp với tôi hơn là phù hợp với cha tôi, nhưng tôi không còn hoàn toàn thích thú với việc cân nhắc đến những sở thích của ông nữa. Và điều đó có nghĩa anh là người đàn ông cuối cùng tôi đưa vào danh sách của mình, bởi vì anh chắc chắn hợp với ông. Điều đó có làm anh thấy oan hơn không?”

“Phiền phức hơn thì có, nhưng tôi đã nhận ra ý định của cô rồi, cô hẳn học với chính mình chỉ để chọc tức cha cô chứ gì.”

Cô đảo mắt. “Chắc chắn rồi, tỏ ra thù hận bất chấp danh tiếng.”

“Cô không thấy thế là sai lầm à?”

“Tôi có thể hiểu được lý do tại sao anh làm thế, nhưng anh không biết chuyện gì đang diễn ra giữa cha tôi và tôi đâu.”

“Tôi có thể đánh liều đoán là hai người không hợp tính nhau.”

“Điều đó hoàn toàn không liên quan đến chuyện này. Tôi không ghét ông, chỉ là từ lâu tôi chẳng còn yêu quý ông nữa thôi. Chúng tôi chịu đựng nhau, tôi cho rằng đó là cách giải quyết tốt nhất. Nhưng tôi mệt mỏi vì bị cha xem như một công cụ để giúp ông thỏa mãn tham vọng của riêng mình. Nếu anh nghi ngờ những điều tôi nói, thì chỉ cần nhìn vào những gì ông đã đối xử với tôi trong riêng năm nay đi. Ràng buộc cuộc đời tôi với một gã man rợ và ném tôi cho bầy sói!”

“Cô đang gọi tôi là sói đấy à?”

“Anh nhận ra rồi à?”

Anh phá lên cười. “Tôi nghĩ giờ thì mình đã hiểu.”

“Tốt lắm, bởi vì nếu tìm được người đàn ông hoàn hảo cho bản thân mình, tôi sẽ không hề cân nhắc tới việc kết hôn với anh ta mà không có sự cho phép của cha tôi đâu. Tôi cũng nhận thức rất rõ rằng chúng ta có thể đến nhiều nơi để thực hiện điều đó.”

“Bây giờ điều đó làm tôi thấy an tâm đấy.”

“Tôi cho là thế.”

Ophelia quay đi và bước một bước xuống sảnh. Phải mất một lúc để cô trấn an tinh thần trước khi nói thêm, “Nếu đã nói ra tất cả như vậy, đừng có mà hoảng hốt khi tôi cho anh hay rằng tôi muốn kiểm tra lý thuyết anh đã đưa ra ngày hôm nay”.

Cô liếc nhìn lại để thấy Raphael đang đứng bất động. Anh biết chính xác những lời cô vừa nói có ý nghĩa gì. “Tôi nghĩ... có lẽ... cô nên suy nghĩ kỹ hơn về điều đó.” Rồi anh lầm bầm. “Tôi không nghĩ là mình có nói vậy.”

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, và tôi phải nói với anh rằng mình chưa bao giờ cảm thấy như vậy... như...”

“Vô cùng phấn khích chẳng?”, anh bật cười.

“Không, không phải thế”, cô nói, đờ bưng mặt. “Mặc dù đó là một ý tưởng hay ho. Ý tôi là sự thanh thản theo sau đó và vẫn còn tồn tại đến bây giờ. Anh không biết cảm giác ấy đối với tôi hiểm hoi tới mức nào đâu.”

“Cô thừa biết ngày hôm nay, tôi không hoàn toàn nghiêm túc khi đề cập đến những lối thoát có thể thỏa mãn cho đam mê của cô, phải không?”

“Anh không nghiêm túc ư? Nhưng cảm giác đó thật hoàn hảo. Đặc biệt là xét đến việc dư âm vẫn còn kéo dài mà nó để lại. Lấy em gái anh là một ví dụ. Cô ấy không khiến tôi phiền lòng chút nào vào tối nay, khi mà tôi luôn phản ứng với kiểu thái độ thù địch và ghen ghét đó bằng những lời cay nghiệt. Vì vậy, tôi sẽ thử nghiệm điều này, Rafe, với anh hoặc với một người khác. Nếu anh nói đúng, thế thì tôi hy vọng bây giờ là lúc tôi thoát khỏi ít nhất một nửa trong số những khiếm khuyết của mình để có thể hoàn thiện hơn. Tôi sẽ không khước từ điều đó đâu.”

“Trước nguy cơ đánh mất cơ hội ngàn vàng này, tôi cảm thấy nó chỉ công bằng khi chỉ ra rằng làm tình ngay bây giờ, trong khi cô đã thấy thanh thản, sẽ chẳng kiểm nghiệm được điều gì hết.”

Ophelia cau mày, hít. thở một cách khó khăn. “Tôi đã không nghĩ tới điều đó. Nhưng anh hoàn toàn đúng. Và có lẽ những gì xảy ra hôm nay sẽ

để lại dư âm...?” Anh lắc đầu với cô. “Không ư? Chà, tôi cho rằng mình sẽ phải xem xem nó kéo dài được bao lâu. Chúc ngủ ngon.”

“Phelia!”

Cô giả vờ không nghe thấy anh nói khi vội vã bước vào phòng mình. Thật là xấu hổ. Có lẽ anh nghĩ cô chỉ đơn thuần là tán tỉnh anh, và giờ cô nhận ra đề nghị của mình thật vô nghĩa. Nhưng chết tiệt, tại sao anh phải nói thẳng ra như vậy cơ chứ?

Chương 24

Raphael đứng bên cửa sổ phòng khách quan sát Ophelia tản bộ bên ngoài.

Anh sẽ không tham gia cùng cô lần này. Anh đã cảm thấy rất bực bội từ đêm qua và đến giờ cảm giác đó vẫn còn duy trì, điều này hầu như sẽ ảnh hưởng tới những trò vui cô có thể mong đợi ngoài kia. Nhưng anh vẫn không thể ngừng quan sát cô.

Mặt trời đã lên cao. Lớp tuyết mới phủ lên mặt đất mà cô yêu thích sẽ sớm tan hết. Bartholomew đã nói rằng vào mùa đông này dù tuyết rơi dày hơn dự kiến, nhưng ông không nghĩ lại nhiều đến thế. Chuyện này đã khiến Raphael rất vui mừng. Nếu ngày hôm qua, mặt đất không phủ lớp tuyết quá dày, xe ngựa của Ophelia sẽ không bị lún xuống mương, và cô có thể đã trốn thoát trót lọt.

Amanda đã rời đi vào sáng sớm hôm đó, thậm chí vẫn còn quá giận dữ đến nỗi không muốn nói với anh lời tạm biệt. Anh yêu cầu Albert mang một lá thư đến cho người đại diện của anh, người sẽ cấp cho cậu ta số tiền lương đủ cho một năm trước khi cậu ta “bỏ việc”, miễn là cậu ta đưa Amanda trở lại London an toàn. Đó không phải số tiền một trăm bảng cậu ta từng đánh liều công việc vì nó, nhưng nhiều hơn so với số tiền mà cậu ta xứng đáng được nhận.

Trong khi dõi ánh mắt theo từng bước chân của Ophelia, anh vô tư đặt những đốt ngón tay thô ráp lên miệng và mút chúng. Anh đã nện một cú đấm thẳng vào tường phòng ngủ của mình đêm qua để nhớ rõ mình là một

gã ngu ngốc chết tiệt đến thế nào. Bỏ qua cơ hội để làm tình với cô sao? Và đó thậm chí còn là ý tưởng của cô!

Anh vẫn thấy chuyện này thật lạ thường, mặc dù sau khi suy nghĩ kỹ, nó hoàn toàn không phải điều đáng kinh ngạc. Tuyệt đối không thể so sánh Ophelia với một cô gái mới ra mắt xã hội thông thường, không chỉ bởi vẻ đẹp độc nhất vô nhị của cô. Cô đã tiếp xúc quá nhiều với những kẻ sành sỏi ở London, từ rất lâu trước khi cô nên như thế. Cô thậm chí còn nhận được những lời cầu hôn từ khi chưa hết tuổi đi học.

Trong khi đó là lỗi của cha cô, không nghi ngờ gì, nó vẫn khiến Ophelia trưởng thành hơn một cô gái bình thường ở độ tuổi của cô. Anh cũng chẳng hoài nghi chút nào rằng cô đã rất nghiêm túc vào đêm qua. Điều anh chắc chắn, và ước gì mình đã không nghĩ thế, là cô không thực sự quan tâm đến người mà mình định thử nghiệm lý thuyết của anh. Anh chỉ đơn thuần trở thành người tình cờ thuận tiện với cô. Và đó là nguyên nhân lớn nhất cho nỗi bức tức của anh hiện giờ.

Anh không có ý định gán bó, hay thậm chí có một mối tình chớp nhoáng với cô, nhưng anh đã quen với việc cự tuyệt sự theo đuổi của cánh phụ nữ, và trải nghiệm với Ophelia đã đi xa tới chừng ấy lại hoàn toàn diễn ra theo hướng ngược lại. Cô không muốn dây dưa với anh và muốn tránh anh càng xa càng tốt. Vài đề nghị ít ỏi anh đã chẳng thể cưỡng lại mà đưa ra cũng hoàn toàn không thay đổi được điều đó. Ít ra, cô có thể cho anh thấy hàm ý về việc cô chỉ muốn anh, thay vì nói rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể cùng cô thực hiện cái thử nghiệm đáng nguyền rủa ấy.

“Tôi xin lỗi về chuyện tối qua”, cô nói từ phía sau anh. “Tôi chỉ đơn giản là đã thiếu suy nghĩ.”

Những suy nghĩ đã khiến anh phân tâm đủ lâu để không nhận ra cô đã quay vào nhà. Anh xoay người lại và nhìn cô cời áo choàng rồi đặt nó lên một chiếc ghế khi tiến đến chỗ lò sưởi.

“Đừng suy nghĩ gì”, anh nói. “Cô đã giữ sạch tuyệt khỏi giày chưa? Cô còn lâu mới thấy ấm nếu để chúng bám vào giày.”

“Rồi, tôi rất giỏi giậm chân mà.”

“Tôi biết.”

Cô liếc anh, nhưng hẳn là đã quyết định không phản ứng lại trước tông giọng khô khốc của anh. Cô hơi bàn hai tay trước lò sưởi. Hôm nay, Ophelia mặc một chiếc váy mà anh chưa từng nhìn thấy trước đó. Cũng giống như hầu hết các bộ váy mà anh từng thấy cô mặc, với đường viền cổ trễ và ngắn tay, nó thích hợp với thời tiết mùa hè hơn. Nhưng suy cho cùng, những người phụ nữ trẻ tuổi mà anh quen cũng mặc hết như vậy, vì nhà của họ thường quá nóng vào mùa đông, và họ hầu như chẳng ra khỏi cửa. Màu hoa oải hương có vẻ khiến hai má cô thêm ửng hồng, nhưng lý do chính đáng hơn có lẽ là vì cô đã đi bộ ngoài trời. Chiếc váy rất hợp với cô, mặc dù hẳn là có chút quá bó ở phần ngực. Anh làu bàu trong bụng. Anh có cảm giác mọi suy nghĩ của mình về cô từ bây giờ sẽ đều liên quan đến dự vọng.

Raphael đi chuyển để đóng cánh cửa cô đã mở ra khi bước vào. “Chúng ta cần sự riêng tư sao?”, cô hỏi.

“Không, chỉ để giữ cho hơi ấm không thoát ra ngoài sảnh thôi.” Tuy nhiên, riêng tư chính là điều anh đang nghĩ tới, và thực trạng cô của anh vẫn chưa xuống lầu suốt nhiều giờ đã đảm bảo với anh là họ sẽ được riêng tư một lúc. “Cô có vẻ lạnh.”

“Đúng vậy, cảm ơn anh.” Nhưng với hai bàn tay đã ấm áp lúc này, cô liền tiến tới chỗ chiếc ghế sofa gần nhất và ngồi xuống. “Tôi đã không kịp nói tạm biệt với em gái anh.”

Anh băng qua căn phòng để ngồi cùng cô. “Không, cô chẳng cần làm thế đâu. Con bé đã bỏ đi mà không nói tạm biệt với bất cứ ai. Và cảm giác thanh thản của cô ngày hôm nay thế nào? Vẫn còn duy trì chứ?”

Ophelia trao cho anh một cái nhìn hiếu kỳ, nhưng dấu sao cũng vẫn trả lời, “Thật thế. Tôi bắt đầu nghĩ rằng anh sai rồi, nó sẽ tồn tại mãi.”

Anh nhún vai. “Những ý kiến của tôi đơn thuần vẫn thế hầu như không thể sai.”

“Vậy có lịch trình gì cho ngày hôm nay chưa?”

“Tại sao chúng ta không thử dành một ngày mà cả hai không nói dối về bất cứ điều gì nhỉ?”

Ý tưởng đó lập tức khiến cô cau mày. “Thế nghĩa là anh đã nói dối tôi. Chuyện gì thế?”

“Ngược lại thì có, tiểu thư thân mến. Sau khi cô thừa nhận mình không ngại nói dối, tôi thấy mình luôn cho rằng đó là những gì cô đã làm ở đây.”

“Anh sai rồi. Quyết định nói sự thật tuyệt đối là cách duy nhất tôi sẽ làm để thoát khỏi đây.”

“Nhưng cô thấy đấy, đó thậm chí cũng có thể là một lời nói dối”, anh chỉ ra. “Làm thế nào tôi biết được sự khác biệt? Một khi cô đã bắt đầu trở nên thiếu trung thực, sẽ chẳng có ai tin tưởng những gì cô nói đâu. Cô không thấy thế sao?”

Ophelia lại ngồi xuống, nở một nụ cười đặc chí. “Tôi chỉ thấy là anh đang cố kích động cơn nóng giận của tôi. Một nỗ lực đáng khen, nhưng nó chẳng có chút tác dụng nào hết.”

Có đúng là anh đang làm thế không? Thực tế, đó là một ý tưởng vô cùng tuyệt vời nên anh vẫn khẳng khẳng, “Tôi chỉ làm điều đúng đắn mà thôi”.

“Đúng thế, và tôi hoàn toàn đồng ý. Nhưng suy cho cùng, anh đã chứng kiến tôi sống trong cảm giác mất niềm tin gần như suốt cuộc đời mình. Và một khi anh tin rằng chẳng có bất cứ ai trung thực với mình, ngay cả cha mẹ anh, anh sẽ chẳng còn quan tâm nếu anh có được tin tưởng hay không đâu. Nó chỉ đơn giản là không hề quan trọng nữa. Theo khía cạnh nào đó là ăn miếng trả miếng.”

“Cô thực sự nghĩ rằng nó chẳng quan trọng sao?”

Cô đỏ mặt. “Hoàn toàn đúng, đôi khi tôi cho là thế. Như bây giờ chẳng hạn. Tôi thực sự đã quyết định trung thực là cách duy nhất để đối phó với anh, nhưng thành thật mà nói, đó là vì tôi không thể nghĩ ra cách nào khác để nói dối mà ra khỏi đây được.”

Raphael không thể nhịn được cười. Đôi khi cô đơn giản là quá thẳng thắn. Nhưng sau đó, cô lại khiến anh ngạc nhiên bằng cách phản đối trước

vẻ thích thú của anh.

“Chuyện đó chẳng có gì buồn cười hết. Toàn bộ chuyện này cũng vậy. Và nói cho anh biết là chẳng dễ dàng gì để trở nên hoàn toàn trung thực khi tôi đã quen...”

“Làm người khác tổn thương bằng những lời nói dối của cô, phải không?”

Ophelia kinh ngạc rồi trừng mắt nhìn anh. “Anh thực sự là kẻ hai mặt đấy nhỉ? Anh dối gạt và ru ngủ người khác bằng những lời hài hước, vui vẻ của mình chỉ để có thể đánh lén từ phía sau và tấn công vào điểm yếu của đối phương! Tôi không thể tin mình đã bị lừa gạt để quên mất sự thật đó về anh.”

“Cô không còn thấy thanh thản nữa à?”

“Không, quý tha ma bắt anh đi!”

“Tốt lắm”, anh nói, rồi kéo cô vào lòng.

Chương 25

Cơn tức giận của Ophelia xuất hiện trở lại với tốc độ gây choáng váng. Tựa hồ bức màn dày làm bằng những ảo tưởng của riêng cô, thứ đã che chắn cho cô, đột ngột mở ra, và khán giả đang vỗ tay là tất cả những cảm xúc cay đắng khi cô không còn khả năng che giấu chúng. Và điều đó khiến Ophelia hết sức tức giận; cô hướng cơn giận dữ của mình đến thẳng nơi nó thuộc về, đến kẻ chủ mưu đã vén bức màn đó.

Nhưng vô cùng nhanh chóng, miệng Rafe đã áp vào miệng cô, và trong khi nắm tay cô đấm mạnh vào vai anh trước khi anh kéo cô lại quá gần để cô có thể chạm vào nó một lần nữa, cô đã sớm ôm chặt đầu anh bằng cả hai bàn tay và hôn đáp trả anh trong cơn đam mê bùng nổ. Gã đàn ông trời đánh! Cô chẳng nghi ngờ gì rằng anh đã cố tình chọc tức cô, chỉ là lúc này, cô không có tâm trí để nghĩ về điều đó nữa.

Rafe ngả người ra sau trên ghế sofa và không quá khó khăn để cố định tư thế nằm của cô trên người mình. Anh chẳng bao giờ cần tốn thời gian để phá vỡ nụ hôn đang khiến cô kích động này. Vị trí nằm lúc này của họ giúp anh tiếp xúc trọn vẹn với cơ thể cô, và rõ ràng anh không cần phải khóa cứng cô ở đó, vì cô đã hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn này, bàn tay anh tự do lang thang trên lưng cô rồi xuống thấp hơn. Và nó thực sự lướt xa hơn nữa. Chẳng bao lâu, anh đã ôm chặt hông cô và thận trọng để cơ thể cô áp vào nơi đang bị khuấy động giữa hai chân mình.

Khi làm vậy, bằng cách nào đó, anh đã tìm thấy điểm vô cùng nhạy cảm của cô. Và mỗi khi nơi đó ép vào vật đang căng cứng của anh, cô lại cảm thấy một cơn choáng váng nho nhỏ khiến mình rướn lên để áp chặt vào anh

hơn nữa. Ophelia không thể ngăn mình lại, hoàn toàn mất kiểm soát trước phản ứng đó, nhưng nó đã đẩy những khoái lạc của cô lên một tầm cao mới, nhiều đến mức khiến cô không ngừng cọ xát cơ thể mình vào anh.

Sức nóng lan tỏa trong cơ thể họ. Cô ước căn phòng trở nên mát mẻ hơn, rằng anh đang đóng... cửa. Một ý nghĩ bị đè nén, và khi xuất hiện, nó liền chiếm vị trí ưu tiên.

Cô miễn cưỡng gạt ý nghĩ đó đi, nhưng cuối cùng khi nỗi lo lắng thăng thế, cô liền hỗn hển, “Ai đó có thể vào...”.

“Tôi đã khóa cửa rồi.”

Nỗi lo lắng xuất hiện một giây rồi lập tức biến mất. Đó là tất cả những gì cô cần nghe để trút bỏ cảm giác lo sợ bị phát hiện và chỉ đơn giản hoàn toàn hòa nhịp cùng anh.

Anh từ từ vén váy cô lên. Khi anh đột nhiên thay đổi vị trí của họ, chẳng có lớp vải nào giữ anh khỏi áp vào giữa hai chân cô. Cảm giác thật kỳ lạ làm sao khi anh ở đó! Nó khuấy động mọi thứ bên trong cô và dường như khiến mọi xúc cảm vỡ òa, lan truyền một luồng nhiệt mới khiến nỗi căng thẳng đầy nhục cảm trong cô tăng vọt.

Mọi giác quan của cô trở nên sắc bén thêm trước nhận thức đó. Cô đang nếm vị của anh, vị bạc hà từ món trà anh uống, hít vào hương thơm của anh, mùi xạ hương đầy kích thích! Mái tóc cô vẫn đang nắm chặt hoàn toàn không thô cứng chút nào; nó mang đến cho cô cảm giác mềm mại, lụa là. Cô sẽ không bao giờ tưởng tượng được điều đó. Và mỗi lần nghe anh rên rỉ, cô cũng cảm thấy nhu cầu tương tự để làm điều hết như vậy. Điều đó khiến Ophelia hồi hộp nhiều tới mức cô có tác động đến anh hết như những gì anh làm với cô. Nhưng nó đúng là đã diễn ra khi cô mở mắt và nhìn thấy sự cuồng nhiệt trào dâng trong mắt anh, thấy anh rõ ràng muốn cô nhiều tới mức nào?

Từng nhịp thở trở nên nặng nhọc, không phải do trọng lượng của anh ở trên cô, ồ, không, điều khiến cô cảm giác hồi hộp khác thường chủ yếu tập trung vào giữa hai chân cô. Nhưng Ophelia bắt gặp chính mình đang nín thở, cô dường như không thể kìm nén lại mỗi lần Rafe chạm vào một điểm

nhảy cảm mới trên cơ thể cô, và dường như anh đã tìm thấy rất nhiều! Hồng anh không chịu yên vị dù chỉ một phút, bàn tay anh cũng vậy.

Những ngón tay anh xoay vần quanh tai cô, rê một đường trên chọc dọc theo cổ cô, khiến cô rùng mình trong cảm giác đê mê, và nó giúp anh dễ dàng tuột mép chiếc váy xuống dưới ngực cô. Lòng bàn tay anh ép lên một bầu ngực đầy đặn nóng rực, nhưng nó chẳng là gì so với sức nóng của miệng anh khi anh bất ngờ phá vỡ nụ hôn của họ đập miệng mình xuống ngực cô. Cô quên cả hít thở. Cánh tay cô ôm lấy đầu anh, cơ thể cô cong lên áp vào anh. Cô cảm thấy mình tựa hồ sắp bước vào hố lửa bất cứ lúc nào!

Raphael lóng ngóng với mớ quần áo vẫn còn ngăn cách giữa họ. Cô nghe thấy tiếng xé, đồ của cô ư? Thật thiếu kiên nhẫn làm sao! Cô suýt nữa phá lên cười, nhưng anh lại đang hôn cô lần nữa. Kéo theo sau là một áp lực mới giữa hai chân cô, thứ khiến tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng cô, nhưng cảm giác vui thích ngây ngất đó cũng cùng lúc kéo theo đau đớn. Cô ép lưng xuống để thoát khỏi cơn đau, nhưng nó vẫn bám riết lấy cô, và càng trở nên mãnh liệt cho tới khi cô bắt đầu hét lên. Nhưng với một cú thúc mau lẹ từ anh, cơn đau đột nhiên biến mất, chỉ để lại một cảm giác vô cùng thỏa mãn phía sau, điều mà cô chưa biết bắt nguồn từ đâu.

Tuy nhiên, tâm trạng của họ đã bị phá hỏng, và Rafe hơi ngả người ra sau để quan sát phản ứng của cô. Cô nhìn anh chăm chăm với cảm giác như đang bị phản bội.

“Đó là”, anh mở lời, nhưng sửa lại với một tiếng thở dài, “Nó sẽ không xảy ra lần nữa, tôi đảm bảo với em.”

“Điều gì sẽ không xảy ra? Cơn đau ư?”

“Đúng thế. Đó là vì cơ thể em còn đang đấu tranh để duy trì ‘sự nguyên vẹn’ của nó. Em không thực sự muốn giữ nó nữa, đúng không?”

Giờ thì cô đã hiểu và có phần bực bội khi đáp lời, “Không, nhưng lẽ ra mẹ tôi nên cho tôi biết là sẽ có cả cảm giác đau đớn, thay vì chỉ nói với tôi rằng nếu may mắn, tôi sẽ thích thú với việc kết hôn hay, cụ thể hơn thế, là

chuyện ân ái. Bà nói không phải tất cả phụ nữ đều được như vậy. Và tôi cho là mình chẳng hề may mắn chút nào”.

Cô có thể thấy anh đang đấu tranh để cố không bật cười. Thôi thúc cứ lớn dần giáng mạnh vào anh. Chuyện này chẳng hài hước chút nào. Niềm phấn khích đó kết thúc không như mong đợi...

“Thế chúng ta đã xong việc rồi sao?”, cô hỏi một cách cứng nhắc.

“Chúa ơi, tôi hy vọng là không. Nhưng tôi có cảm giác mẹ em đã rất vội vàng khi nói về nó. Đáng ra bà nên nói em thật may mắn vì đã không dính dáng gì tới chuyện đó.”

“Chuyện gì?”

“Kỹ năng của đối tác”, anh vừa nói vừa cười toe toét. “Để tôi chứng minh điều đó được chứ?”

Anh vừa di chuyển trong cô vừa nói ra điều đó. Hai mắt Ophelia mở lớn. Cảm giác anh đang khuấy động khi lấp đầy cô không là gì khác ngoài niềm phấn khích, và thực tế, nó gần như vô cùng dễ chịu. Thật nhanh chóng, sự cuồng nhiệt của cô quay trở lại để hoàn toàn giành quyền kiểm soát một lần nữa. Và điều anh đang làm vượt quá vốn kinh nghiệm ít ỏi của cô. Liệu cô có nghĩ mình đã khám phá ra cảm giác hưng phấn tột bậc trong xe ngựa với anh ngày hôm qua không? Sự tấn công chậm rãi đầy khéo léo mà anh dành cho cô đang trượt qua những dây thần kinh mà cô không hề biết mình sở hữu. Khoái lạc đâm xuyên qua cô và khuấy động, khiến cô dường như cảm thấy nó ở khắp mọi nơi, cho đến khi cơn căng thẳng nổ tung, và tim cô đập điên cuồng đầy mãnh liệt, khiến cô hoàn toàn bị nhấn chìm trong cảm giác mê mẩn.

Cô hầu như không nhận thức được rằng Rafe đã chạm tới đỉnh điểm cùng cô. Giờ thì cảm giác kiệt sức đang lấp đầy khiến cô không hề muốn nhúc nhích. Và Ophelia thoáng cảm thấy có một chút dịu dàng dành cho người đàn ông vẫn ở trong vòng tay mình. Cảm xúc kỳ quặc này suýt nữa khiến khóe mi cô chực trào những giọt nước mắt, không phải nỗi buồn, mà là ngược lại, có điều gì đó rất khác, chắc chắn trước đây cô chưa từng có cảm giác này với bất cứ ai.

“Anh là đồ xấu xa”, cô nhận xét khi hơi thở đã bình ổn trở lại. Cô vẫn đang nhẹ nhàng lướt nhưng ngón tay trên mái tóc anh.

“Đúng thế”, anh nói ngay nơi cổ cô. “Nhưng nó hiệu quả chứ? Em lại thấy thanh thản rồi, phải không?”

“Tôi không biết, lúc này tôi đang quá thỏa mãn để cảm thấy bất cứ điều gì khác.”

Anh nghiêng người nhìn cô và cười toe toét. “Em thích nó, phải không?”

“Đúng thế. Anh chỉ đơn giản không thể tưởng tượng nổi đâu.”

“À, nhưng tôi có thể đấy, hay em nghĩ những người đàn ông làm điều này chỉ để cho qua thời gian?”

Cô bật cười. Giờ thì cô đang ở trong tâm trạng vô cùng sôi nổi, cô ngạc nhiên vì mình không cười khúc khích. Nhưng sau cùng, cô lại cảm thấy thất vọng.

“Khá rõ ràng là tính khí nóng nảy của tôi vẫn sẽ tái diễn, phải không?”

“Đúng vậy, nhưng tôi cược là bây giờ, em sẽ thấy mình có thể kiểm soát nó hiệu quả hơn. Đó mới là điều quan trọng, tiểu thư thân mến. Không phải em sẽ chẳng bao giờ tức giận trở lại, đó là điều không thể với bất cứ ai, chẳng phải riêng em, nhưng tất cả những cảm xúc bất ổn sẽ được dồn vào một lối thoát duy nhất, thứ đang mài mòn và gây bất lợi cho chúng.”

“Vậy là tôi không cần phải thực sự kiểm nghiệm nó, theo cách này sao?”, cô đoán.

Anh lại cười toe toét lần nữa. “Trước nguy cơ đánh mất khoảnh khắc tốt đẹp...”, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô để cô không thể nghi ngờ về điều anh đang nói, “... thì có lẽ là không. Tuy nhiên, em chỉ cần nhớ lại sự thanh thản mình đã trải nghiệm ngày hôm qua để nhận ra rằng việc làm tình mang đến những lợi ích nhất định, ít nhất là với em. Khi thử nghiệm này diễn ra, nó đã sớm được chứng minh là sẽ vượt cạm bẫy những đam mê của em chỉ trong một thời gian ngắn. Thật tuyệt, phải không?”

“Đúng vậy. Tôi đã khá nghi ngờ đấy.”

“Còn bây giờ thì sao?”

“Vô cùng thanh thản.”

Anh gật đầu. “Nói tới vấn đề đó, cho em hay là thử nghiệm nhiều lần là cần thiết và đã chứng minh sự thành công. Và tất nhiên, tôi sẽ sẵn lòng giúp đỡ em bất cứ lúc nào em cảm thấy cần phải xả hết một trong những cảm xúc quá mạnh mẽ của mình lần nữa.”

“Anh thật hào phóng làm sao!”

“Tôi cũng nghĩ vậy đấy.”

Lời trêu chọc của Rafe khiến cô có ham muốn ôm anh. Thực tế, ý muốn đó đã xuất hiện ngay từ lúc anh nở nụ cười đầu tiên. Cô quá hài lòng với anh lúc này và cảm nhận rõ sự thân mật mà mình chưa bao giờ nếm trải với bất kỳ người đàn ông nào khác trước đây. Tình bạn hay...? Không, cô sẽ không nghĩ tới nó. Cô không muốn tìm hiểu sâu hơn những điều mình đang cảm thấy về anh lúc này, khi mà sẽ chẳng có gì tiến triển. Cô phải đảm bảo với anh về chuyện đó. Rằng anh không nhất thiết phải lo lắng vô ích về lợi ích cô đã thu được từ những gì vừa xảy ra.

Cô thu ánh nhìn khỏi anh, thậm chí cảm thấy đỏ mặt trước chủ đề mình sẽ đề cập tới. “Về những gì chúng ta đã làm, tôi không bị tổn hại gì hết, vì thế, đừng có suy nghĩ gì khác về nó. Thật ra, dù có thể nào đi nữa, tôi cũng sẽ không kết hôn với anh đâu. Tôi nhất định không để cha tôi được thỏa mãn. Vì vậy, những gì xảy ra ở đây sẽ chỉ duy nhất hai chúng ta biết thôi. Không ai cần biết về nó hết.”

Anh trao cho cô một ánh nhìn lạ lùng. “Cô khá... thanh cao đấy.”

“Không, không phải. Khá hận thù mới đúng, chỉ đơn giản là chẳng phải với anh.”

“Tôi biết.” Anh bắt đầu cau mày.

Ophelia cố đoán xem anh đang nghĩ tới điều gì. “Thậm chí đừng nghĩ tới việc thảo luận về mối quan hệ của tôi với cha tôi hoặc điều gì đó liên quan, hay bất kỳ sự thù hận nào từ phía tôi vì nó. Những gì diễn ra giữa anh và tôi chỉ thế này thôi còn lại không phải mối quan tâm của anh.”

“Một người phụ nữ dịu dàng, tốt bụng sẽ không có những suy nghĩ như vậy”, anh chỉ ra, bất chấp lời cảnh báo của cô.

“Một người phụ nữ dịu dàng, tốt bụng cũng sẽ chẳng có một người cha như thế.”

Anh nhăn nhó. “Hiểu rồi!”

Chương 26

T hật dễ dàng để chỉnh trang lại quần áo của cô, như thể chẳng có gì trái khuôn phép vừa xảy ra trong căn phòng đó. Rafe thậm chí còn giúp cô nâng thân váy trở lại phía trên ngực cô và đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên mép chiếc váy, nơi không được che chắn vì đường viền cổ rất thấp. Cô kéo đôi tất còn đang chụm quanh mắt cá chân lên, và suýt nữa phá ra cười khi phát hiện mình vẫn còn đang đi giày, và anh đã không hề rời bộ đồ được xem là rất lòe loẹt của cô để làm tình với cô, nếu cô bận tâm đến việc suy nghĩ về nó. Cô đã không làm thế, nhưng rõ ràng anh thì có.

Trước khi mở khóa cửa, anh kéo Ophelia vào vòng tay và hôn cô một lần cuối cùng. “Lúc nào đó, chúng ta thực sự nên làm chuyện này trên giường.” Nụ cười của anh có chút lúng túng. “Nơi tôi có thể dành thời gian thích hợp để mang lại niềm vui cho em. Vội vã như một cậu học sinh thiếu kinh nghiệm...”

Cô đặt một ngón tay lên môi anh. “Anh khá có kinh nghiệm rồi, tôi đảm bảo với anh đấy.”

“Em thật tốt bụng khi nói như vậy, nhưng dường như tôi mất hết phong độ khi ở cạnh em.”

“Anh định câu kéo thêm nhiều lời khen đấy à?”

“Tôi ư?” Anh cười toe toét.

“Và tôi sẽ phải thận trọng với việc anh khen tôi tốt bụng mới được”, cô trêu chọc. “Hoặc anh sẽ phải đưa tôi trở lại London ngay lập tức, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi.”

Anh ho khan, mở cửa, và nhẹ nhàng đẩy cô ra ngoài. “Hãy thay đồ của em trước khi ăn trưa. Cô tôi sẽ xuống ngay đây.”

“Tôi chỉ cần phải vứt bỏ mọi bằng chứng thôi.” Giờ thì cô đang cười toe toét. “Có muốn tôi giúp không?”

Cô khum chiếc quần nịt bị rách của mình trong tay, vì váy của cô không có túi để nhét nó vào trong, nhưng cô không muốn bị bắt gặp đang cầm nó khi chạy lên cầu thang. Cô liếc nhìn lò sưởi phía sau.

“Anh có thể quăng nó vào lò sưởi giúp tôi không? Cô Sadie sẽ không thể tìm thấy đâu.”

“Chắc chắn rồi.”

Cô đưa nó cho Rafe, thoáng đỏ mặt, sau đó vội vã lên lầu. Thật không dễ dàng để xử lý chiếc váy lót ố vết của cô. Chỉ nước không sẽ chẳng loại bỏ được vết máu, và Sadie biết rõ giờ không phải là lúc cô đến tháng. Cô kết thúc mọi chuyện bằng cách giấu nó dưới tấm nệm của mình vào lúc này. Khi có nhiều thời gian hơn, cô sẽ cắt vụn và để nó làm mồi cho lửa. Bằng chứng đã biến mất mà không một ai hay biết.

Mặc dù cô đã thay bộ váy khác sau khi nhìn kỹ hơn và thấy những nếp nhăn hằn rõ trên chiếc váy màu oải hương. Nhưng thật ngạc nhiên làm sao khi cô đã che giấu nó một cách lẹ làng đến thế. Cô xuống lầu trong vòng chưa đầy mười lăm phút, để dành nhiều thời gian với Rafe hơn trong ngày hôm nay. Vì vậy, cô khá thất vọng khi thấy anh không còn ở trong phòng khách, nơi cô đã bỏ anh lại lúc trước.

Cô tiến đến bên cửa sổ để đợi anh quay lại. Cô liên tục liếc trộm về phía chiếc ghế sofa phía sau mình, nơi họ vừa làm tình. Cô chẳng nghĩ mình có thể ngồi ở đó một lần nữa mà không đỏ mặt.

Cô bắt đầu vỡ lẽ ra. Giờ đây cô đã trở thành đàn bà. Cô đã có nhận thức rõ ràng về điều này suốt nhiều năm, nhưng bây giờ cô mới thực sự trải nghiệm. Thật kỳ lạ làm sao, cảm giác chẳng hề khác biệt chút nào... không, điều đó không đúng. Cảm giác thật tuyệt mới phải. Thực ra, những gì cô đang cảm thấy chẳng liên quan chút gì tới việc băng qua ranh giới để trở

thành đàn bà, mà nó hoàn toàn liên quan đến người đã giúp cô làm điều đó. Giờ thì cô nhận ra lần đầu tiên này có thể đã là một trải kinh nghiệm khủng khiếp, nhưng Rafe đã không để nó xảy ra. Anh đã đảm bảo để cô có thể nở nụ cười khi nhìn lại. Và cô có cảm giác mình sẽ còn cười nhiều hơn nữa trong suốt một thời gian dài.

Rafe xuống lầu cùng cô của anh. Anh cũng đã thay quần áo và chải đầu - cô đã khiến tóc anh khá bù xù khi vùi những ngón tay vào đó. Cô hy vọng chẳng có ai nhận thấy điều đấy trước khi anh có thể sửa sang lại. Người đàn ông này không bao giờ trông thiếu gọn gàng, chắc chắn không phải như cái cách anh đã trở thành khi cô bỏ anh lại lúc trước.

Sự xuất hiện của Esmerelda đã khiến họ chẳng có cơ hội nào nữa để nói về những gì họ đã làm với nhau, mặc dù Ophelia đã bắt gặp nụ cười kín đáo anh dành cho cô và đáp lại nó. Và tâm trạng tuyệt vời của cô kéo dài suốt bữa trưa. Cô cũng chẳng nản lòng khi sau đó anh đề nghị rằng họ sẽ dời sang phòng làm việc của anh, mà không phải phòng khách.

“Tôi không tin lúc này, mình sẽ có thể tập trung ở một phòng khác”, anh thấp giọng thừa nhận khi hộ tống cô qua đại sảnh.

Ophelia hiểu rất rõ. Và cô không nghĩ trong tâm trí anh đang nghĩ tới một cuộc hẹn hò thân mật khác, ngoài sự thương hại. Bất cứ khi nào anh đề nghị họ dời sang phòng khác, đều là để thảo luận về những lỗi lầm nhỏ nhất của cô trong quá khứ. Hôm nay cô thậm chí không quan tâm. Hôm nay, cô có thể chịu đựng được bất kỳ chủ đề nào mà anh muốn bàn luận.

“Hãy bàn về Sabrina đi”, anh nói khi cô ngồi xuống ở bên kia bàn làm việc của anh.

Chà, bất cứ chủ đề nào, ngoại trừ điều này. “Chúng ta sẽ không làm thế.”

Cô vừa mỉm cười với anh vừa nói. Cô không muốn anh nghĩ cô khó tính. Nhưng trong lòng còn mang những cảm xúc ngổn ngang về Sabrina Lambert, nên cô thật sự không muốn đi sâu vào vấn đề đó.

Rafe chẳng nói một lời nào, mà nhìn chăm chăm vào vật mở thư anh vừa nhặt lên và bây giờ đang xoay nó trong tay. Cô biết anh đang làm gì, anh

dùng sự im lặng để phản đối cô. Lần này nó sẽ không phát huy tác dụng...

“Tôi đã ngu ngốc trao cho cô ấy cơ hội, anh biết đấy”, Ophelia nói, và sau vài phút, anh vẫn lờ cô đi. “Khi cô ấy đến London với những người dì của mình và ở lại với chúng tôi trong suốt Mùa vũ hội, cô ấy có vẻ là người rất ngọt ngào. Lúc đầu tôi hoài nghi điều đó, nhưng sau đấy tôi nhận ra sự ngọt ngào của cô ấy có lẽ không phải giả tạo, bởi cô ấy xuất thân là một tiểu thư nông thôn, vì vậy tôi thực sự đã phá vỡ quy tắc của riêng mình khi nghĩ rằng chúng tôi có thể là những người bạn thực sự.”

Anh buông một tiếng thở dài khổ sở. “Vậy ra đúng là cô đã thực sự phản bội bạn của mình ư? Tôi phải thừa nhận mình đã hy vọng sẽ được nghe một lý do chính đáng.”

Trông anh rất thất vọng về cô, và điều đó khiến lồng ngực Ophelia thắt lại. Chuyện quái quỷ gì thế này? Và cô thậm chí còn không biết anh đang nói về điều gì!

“Vui lòng giải thích cho lời bình luận đó. Tôi chính xác đã phản bội cô ấy thế nào vậy?”

“Cô đã nhắc lại vụ tai tiếng đã bị lãng quên từ lâu của gia đình cô ấy, và cô làm như vậy là vì ác ý.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế,” cô nói cộc lốc. “Tôi ủng hộ cô ấy thì có.”

Anh nhíu mày hoài nghi. “Bằng cách phá hoại những cơ hội để cô ấy tìm được một đám tốt ở London ư? Tôi nghĩ mình muốn khước từ những sự ủng hộ như thế hơn.”

Ophelia ngồi xuống với một tiếng thở dài. “Được thôi, tôi thấy mình sẽ phải giải thích rõ hơn. Anh có thể sẽ không tin điều này, nhưng sau đó tôi đã cố gắng để cứu cô gái ấy khỏi rất nhiều phiền muộn đấy.”

“Phiền muộn ư?”

“Đúng thế. Tôi không muốn nhìn thấy cô ấy bị tổn thương vì phải lòng một người nào đó, sau đấy lại không thể kết hôn với anh ta vì những vụ tai tiếng. Đó chắc chắn chẳng phải chuyện tốt đẹp. Sau khi đã gặp mặt khá nhiều người như thế đáng lẽ ai đó sẽ nhớ đến cái tên Lambert. Thật là vụ tai

tiếng ngớ ngẩn làm sao. Việc cho rằng chỉ vì một vài người từ thế hệ trước từng tự sát, thì những người khác trong gia đình cô ấy nhất định sẽ làm điều tương tự, gồm cả cô ấy, là chuyện thật lố bịch. Nhưng anh biết mọi người sẽ thế nào rồi đấy. Một số sẽ tin vào những chuyện vô nghĩa đó. Vì vậy, ý tưởng của tôi là công khai nó và chỉ ra nó là điều ngớ ngẩn đến mức nào. Tôi lẽ ra sẽ cười nhạo bất cứ ai ngu ngốc đến mức tin vào nó. Chuyện này sẽ nhanh chóng chìm ngấm và không thể nghe thêm được gì về nó đâu.”

“Chúa lòng lành, cô đang cố nói rằng mình đã bênh vực cho cô ấy ư?”

Ophelia nghiêng răng. “Anh không cần phải tỏ ra hoài nghi như thế đâu. Đó chính là ý tưởng ban đầu của tôi.”

“À.” Anh gật đầu. “Bây giờ chúng ta sẽ chuyển sang phần dã tâm phải không?”

“Không hề, tôi thấy những gì chúng ta sẽ nói đến bây giờ là khiếm khuyết cuối cùng của tôi. Cùng với tính nóng nảy của tôi, đó có thể là điều tồi tệ nhất.”

“Và đó là gì đây?”

“Ghen tị.”

“Cô có thấy tuyên bố đó vô lý thế nào không?”, anh nói một cách hoài nghi. “Cô rất có thể là người phụ nữ xinh đẹp nhất Anh quốc. Mọi phụ nữ cô gặp mới là người phải đổ kị với cô thì có. Ngay cả em gái tôi cũng thế. Trong số họ, cô mới chính là người không thể tưởng tượng ra lý do gì để ghen tị với bất cứ ai.”

“Tôi đồng ý mọi thứ anh nói đều đúng. Nhưng nó hoàn toàn chẳng liên quan chút gì tới chuyện này. Việc tôi không có lý do gì để ghen tị cũng chẳng ngăn được tôi vẫn hành động như thế. Tôi biết điều đó thật vô lý và có thể là điều ngớ ngẩn nhất trong tất cả. Nhưng nó vẫn xảy ra đấy thôi! Một khi cảm xúc ấy xuất hiện, nó cứ mãi ở đó, và tôi không thể đối phó nổi.”

“Vậy cô đang nói với tôi là cô đổ kị với Sabrina ư?”

“Đúng vậy. Chính Mavis là người đã kích động cơn ghen tuông của tôi khi chúng tôi thấy ba trong số những người ngưỡng mộ tôi vây quanh Sabrina ở phòng khiêu vũ. Vì vậy, trong khi định giới thiệu về vụ tai tiếng của nhà Lambert với ý định tốt, tôi đã để nỗi ghen tị thể chỗ. Đáng ra tôi đã có thể nhận ra và tiếp tục với kế hoạch ban đầu, nhưng Sabrina và các dì của cô ấy lại quyết định trở về nhà. Và vì gia đình tôi nhận được triệu hồi từ Summers Glade, họ muốn tôi gặp Duncan, nên tất cả chúng tôi cũng cùng nhau đến đó. Lúc ấy, tôi rất sợ phải gặp mặt gã man rợ đó, nên tôi đã quên mất việc át đi vụ tai tiếng của Sabrina. Nhưng bây giờ, như anh nói đây, nó không phải chuyện quan trọng nữa, cô ấy sẽ sớm kết hôn với Duncan thôi.”

“Tôi vẫn thấy thật khó in rằng cô lại có thể đổ kị với Sabrina đấy.” Nhưng rồi anh trở nên trầm tư và nói thêm, “Đó không phải là lần đầu tiên cô thấy ghen tị với cô ấy, đúng không?”

Cô đỏ mặt. “Không, cảm giác đó lại xảy ra lần nữa khi tôi nhìn thấy Duncan ở cùng cô ấy, nhưng tôi đã nghĩ anh ta chỉ đơn thuần là cố làm tôi ghen tuông thôi.”

“Và?”

“Ôi, thế đấy cũng có khi là vì tôi nhìn thấy anh với cô ấy. Vì vậy đúng thế, hôm đó, tôi đã rất đổ kị khi nói với anh rằng có vẻ anh và cô ấy đã...”

“Cô không cần phải nhắc lại lần nữa đâu.”

“Được thôi, nhưng vì anh đã nói tới điều này, tôi sẽ cho anh biết lý do tại sao tôi không muốn bàn về Sabrina. Bởi vì những cảm xúc của tôi với cô ấy luôn rất hỗn loạn. Khi không ở trong tâm trạng bực bội vì ghen tị với cô nàng đó, tôi thực sự thích cô ấy.”

“Đó là điều dễ hiểu. Mọi người đều thích Sabrina.”

Cô nhú mày nhìn Rafe khi anh không nói gì thêm. “Anh sẽ không chấm dứt tuyên bố đó và nhắc tôi nhớ rằng tất cả mọi người đều không ưa tôi, đúng không?”

Anh cười toe toét với cô. “Thực tế thì, tiểu thư thân mến, đó chẳng còn là lời tuyên bố chính xác nữa, vì vậy, không, tôi không thể nói thế được.”

Cô bắt đầu đỏ mặt, chắc chắn là chính miệng anh đang nói, rằng anh không còn ghét cô nữa. Nhưng anh lại thêm vào, “Cô của tôi khá mến cô đấy”.

Ophelia không chắc lý do tại sao mình cảm thấy bị tổn thương, nhưng cô nhanh chóng rũ bỏ nó và đáp, “Anh đã bỏ lỡ mất mục đích tôi đang nói rồi. Tôi không thích bản thân mình trở nên ghen tị với những người khác. Sabrina là người duy nhất mà tôi quý mến. Vì vậy, mỗi lần nhận thấy sự đổ kỵ của mình, tôi lại hành động như thường phản bội cô ấy vậy, cảm giác này khá tồi tệ. Nhưng ngay khi cơn ghen tuông qua đi, tôi lại tự trách bản thân vì đã quá ngớ ngẩn, và tôi sẽ lại quý mến cô ấy. Những cảm xúc đó khá bất thường đối với tôi”.

“Chẳng bất thường chút nào.”

“Đó có thể là trường hợp bình thường đối với những người khác, nhưng đối với tôi nó rất không bình thường đấy”, cô nhấn mạnh.

“Hẳn cô vẫn còn hy vọng mình và cô ấy có thể là bạn bè.”

“Tôi không nghĩ sẽ có bất kỳ khả năng nào cho chuyện đó. Tôi vẫn nghĩ rằng chúng tôi có thể là những người bạn thực sự và tôi vẫn muốn giúp đỡ cô ấy.”

“Khi nào cô ấy cần giúp đỡ?”

“Khi cô ấy có vẻ như chú trọng quá nhiều tới sự quan tâm Duncan dành cho cô ấy.”

“Sự quan tâm của cậu ta khá chân thật.”

“Giờ thì tôi biết rồi”, Ophelia sốt ruột nói, “nhưng lúc này, làm thế quái nào để tôi có thể cho rằng họ đang phải lòng nhau được chứ? Tôi đã nói với cô ấy là Duncan đã hôn tôi trong quán trọ vào cái ngày tôi gặp anh ta ở đó để nói lời xin lỗi”

“Nói dối.”

“Đúng vậy, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, nhằm tránh cho cô ấy khỏi bị tổn thương, chứ không phải để khiến cô ấy tổn thương.”

“Thực tế, tôi sẽ chỉ ra vài lời nói dối của cô. Và đó là một trong số chúng.”

Cô đảo mắt. “Tại sao điều này không làm tôi ngạc nhiên nhỉ? Còn những lời nói dối khác thì sao?”

“Chỉ có duy nhất một lời nói dối mà tôi biết thôi.”

“Không phải là một danh sách dài dằng dặc à? Tôi cứ tưởng anh đã chuẩn bị kỹ hơn thế cơ đấy.”

“Chúng ta đang bắt đầu căng thẳng rồi chẳng?”

Cô chớp mắt, sau đó thực sự mỉm cười. “Hoàn toàn không. Chỉ là có chút khó chịu thôi, nhưng vì anh vừa chỉ ra...” Cô nhún vai. “Nó biến mất rồi.”

Anh ngồi lại, trông rất ngạc nhiên. “Tôi ngạc nhiên đấy. Đó thực sự là một bước ngoặt, Phelia. Làm thế nào cô lại làm được vậy?”

Cô cười toe toét. “Tôi yêu cảm giác này. Thật tốt khi không phải tiếp tục nóng giận nữa. Bây giờ cho tôi biết anh định đề cập đến lời nói dối nào khác của tôi thế?”

“Cô thật sự không biết sao?”

Cô nghĩ một lúc về điều đó, sau đấy lên tiếng, “Tôi không nghĩ vậy. Tôi chỉ có thể nhớ đến một lần khác khi tôi cố tình nói dối Sabrina. Anh đã gọi tôi là kẻ hăn học và tôi đã phủ nhận nó, nhưng đó có lẽ là lần duy nhất tôi như vậy, chính là bởi cảm giác ghen tuông. Cô ấy đã quá lãng phí thời gian quan tâm đến việc Duncan và tôi đính hôn lại. Điều đó khiến tôi bực mình, nó gọi cho tôi nhớ tới sự quan tâm của cô ấy dành cho anh ta, vì vậy tôi nói với cô ấy rằng anh ta đã khăng khăng đòi làm thế ngay sau khi cô ấy ra khỏi nhà. Thực tế ông của Duncan rất muốn chúng tôi cho mọi người biết chuyện này, vì vậy đó thậm chí không phải lời nói dối của tôi! Nhưng vì một số lý do, thông tin đó đã hủy hoại Sabrina. Tôi không hề biết tại sao, còn anh?”

“Không, đấy là chuyện giữa Sabrina với Duncan, không phải chuyện của chúng ta. Vậy cô thừa nhận là mình đã rất ác ý sao?”

Cô chẳng ngạc nhiên khi anh nhận ra điều đó. “Đúng vậy. Giờ anh hài lòng rồi chứ?”

“Không hẳn. Mỗi bản khoản của tôi, và đây là một câu hỏi thực sự quan trọng, tiểu thư thân mến, giờ thì cô không còn phủ nhận nữa, cô có học được gì từ những cuộc thảo luận của chúng ta không? Hoặc cô sẽ quay về London và trở lại với...”

“Dừng lại ngay”, cô cắt ngang. “Rõ ràng anh mới là người chẳng học được gì từ những cuộc thảo luận này. Chính tính nóng giận của tôi, thứ góp phần khiến thói đồ kỵ của tôi trở nên trầm trọng thêm, đã gần như được kiểm soát trong thời gian này, và tôi sẽ cho phép mình cảm ơn anh về điều đó... làm thế nào bây giờ anh lại nghĩ tôi sẽ không thể khác cơ chứ?”

“Tốt lắm. Thế thì tôi thấy không có lý do gì để chúng ta tiếp tục lưu lại nơi này lâu hơn nữa. Điều đầu tiên chúng ta sẽ làm vào sáng ngày mai là lên lịch trình trở lại London.”

Chương 27

Lẽ ra Ophelia nên thấy sung sướng và nhảy cẫng lên vui mừng khi cuối cùng cô cũng được trở về nhà. Song thay vào đó, cô lại thấy mình đang đấu tranh để nuốt xuống những giọt nước mắt trong chuyến hành trình trở về London, và mặt khác, cảm thấy khá thất vọng. Cô thậm chí không thể hiểu được lý do tại sao, ngoài lý do cô đã được làm quen với những trải nghiệm thú vị nhất trong cuộc đời và nghĩ rằng mình sẽ có thể tận hưởng nó một lần nữa, nhưng sẽ chẳng có bất kỳ cơ hội nào khác để làm như vậy khi cô đã về nhà. Không thể có chuyện cô cảm thấy lạc lõng đơn giản vì thời gian của cô với Raphael Locke đã kết thúc được.

Lần này Rafe không cần phải đánh xe ngựa. Người đánh xe của Esmerelda vẫn đi cùng họ và đã được giao nhiệm vụ đó vì vậy Rafe có thể ở trong xe với bốn người phụ nữ. Nhưng họ sẽ tới nhà của Esmerelda trước khi ngày hôm nay trôi qua. Ophelia đã cố gắng gượng để tham gia cùng trong khi Esmerelda không ngừng nói chuyện phiếm. Bà sẽ không đi cùng họ trong suốt hành trình còn lại. Chẳng phải vì điều đó sẽ cho cô cơ hội ở riêng với Rafe trong thời gian còn lại của chuyến đi. Suy cho cùng, Sadie đã làm rất tốt vai trò của một người đi kèm.

Họ cùng nhất trí qua đêm tại nhà của Esmerelda hơn là tận một quán trọ. Họ đã có một bữa tối vui vẻ, bữa cuối họ ăn cùng nhau, và người phụ nữ lớn tuổi đã rất xúc động khi bữa ăn kết thúc.

“Ta sẽ không gặp cháu vào sáng mai đâu. Ta không thích nói tạm biệt. Nhưng ta rất mong thỉnh thoảng sẽ được gặp cháu, cô gái. Ta thực sự rất thích làm bạn với cháu.”

“Cháu sẽ rất nhớ cô”, Ophelia nói. “Cô chắc là mình không muốn đến London với chúng cháu để tận hưởng thời gian còn lại của Mùa vũ hội chứ?”

“Lạy Chúa, không Vũ hội là dành cho đám trẻ. Nhưng ta sẽ tới tham dự đám cưới của cháu, một khi cháu tìm thấy người đàn ông cháu muốn cùng gắn bó.”

Nếu ngày ấy có thể xảy đến. Nhưng khi Ophelia trở lại London, cô sẽ không bị trói buộc với hôn ước mà mình không mong muốn hay lãng phí toàn bộ thời gian để nghĩ cách thoát khỏi nó, vì vậy cô có thể thực sự tập trung vào việc tìm cho mình một tấm chồng... nếu có bất kỳ đám nào tốt còn sót lại vào cuối Mùa vũ hội. Mặc dù đó khó có thể là vấn đề. Cô có thể dễ dàng thu hút bất kỳ người đàn ông nào...

Ophelia đột ngột dừng ý nghĩ đó lại, kinh hoàng với chính mình. Cô thực sự đã quen với tư tưởng như vậy rồi ư? Xem xét hành vi trong quá khứ của cô ở một góc độ khác là trải nghiệm khá thú vị. Thiếu nhạy cảm, bất cần, tự cho mình là trung tâm. Việc cô cảm thấy đó là điều chính đáng có thật sự quan trọng không? Rằng cô chỉ đơn thuần đối xử với những người khác như cách họ đối xử với cô, hoặc ít nhất, như cô cho rằng họ đối xử với mình?

Cô sẽ phải cân nhắc lại tất cả các mối quan hệ của mình bây giờ, bao gồm cả mối quan hệ của cô với cha mẹ. Mọi thứ thực sự ổn khi cô hoàn toàn không còn cảm thấy tức giận với cha mình. Và ông sẽ là thử thách lớn nhất của cô. Nếu Ophelia có thể chịu đựng đến cùng mà không tỏ ra tức giận cha trong một cuộc trò chuyện với ông...

Họ rời khỏi nhà Esmerelda vào sáng sớm hôm sau. Đúng như cô dự đoán, chuyến đi bây giờ có chút thiếu thoải mái khi không có sự xuất hiện của bà. Rafe có vẻ chìm trong suy nghĩ gần như cả ngày, vì vậy sau khi cố gắng bắt chuyện với anh vài lần, cô đã sớm bỏ cuộc.

Họ đã được đưa đến trước cửa Summers Glade trước khi cô nhận ra đó là đích đến của họ. Sadie vẫn đang ngủ, và khi tỉnh dậy, nhìn thấy nơi họ đang

có mặt, bà đã thốt ra điều khiến Ophelia thấy vô cùng ngạc nhiên: “Chúng ta đang làm cái quái gì ở đây lần nữa vậy?”.

Rafe cười khùng khục trước biểu cảm của hai người họ. “Chỉ thả tôi ở đây thôi. Tôi cho là cặp đôi đang hạnh phúc đó sẽ kết hôn bất cứ lúc nào, vì vậy tôi đang tiết kiệm cho mình một chuyện trở lại đây từ London.”

“Đáng ra anh nên nói rõ ý định của mình mới phải”, Ophelia khẽ khiển trách.

“Xin lỗi, tôi đã định thế”, anh trả lời, theo sau là một cái nhún vai. “Nhưng tôi nhớ ra đây sẽ là thời điểm thuận lợi để kiểm tra những gì cô đã học được, cô không nghĩ vậy sao? Cô muốn ở lại dự đám cưới không?”

Ophelia chẳng cần phải suy nghĩ bởi câu trả lời đã xuất hiện ngay lập tức.

“Không, hai người đó sẽ không tin tôi đã thay đổi. Và tôi không muốn họ mất vui trong ngày trọng đại của họ. Tốt hơn là tôi tự mình về nhà thôi.”

“Thế thì tốt. Tôi sẽ gặp cô ở London, có lẽ trong ít ngày tới.”

Lại thêm một ngạc nhiên nữa, điều này thậm chí còn bất ngờ hơn, nhưng đồng thời cũng dễ chịu hơn nhiều. “Anh sẽ tới gặp tôi sao?”

“Chắc chắn rồi. Tôi không nghi ngờ gì là chúng ta sẽ cùng tham dự vài buổi tiệc.”

Đó không phải những gì cô nghĩ anh định nói, nhưng cô đã xoay xở để giấu nỗi thất vọng đó cho riêng mình. Thời gian họ ở bên nhau đã kết thúc. Cô đã nhận được nhiều hơn những gì mình giao kèo trong kế hoạch lạ lùng của anh - đó chính là sự thành công của Rafe!

Nhưng chẳng chút do dự, anh đã bước ra ngoài và đóng cánh cửa lại phía sau. Chỉ có thể. Không một câu chia tay, không lời động viên, không...

Cánh cửa chợt mở ra lần nữa, và Rafe, với vẻ mặt khó chịu, cúi xuống để giữ lấy vai cô, rồi hôn cô thật mãnh liệt. Ham muốn dành cho anh lập tức dâng cao, và cô cảm thấy vô cùng hài lòng khi nhìn thấy tia kích động trong mắt anh lúc anh ngả người ra sau. Nhưng rồi cũng đột ngột như thế, anh biến mất một lần nữa.

Sadie đang nhìn chăm chăm vào cô với hàng lông mày nhướng cao hơn so với bất kỳ khi nào Ophelia từng nhìn thấy. Cô không hề đỏ mặt. Cô đã quá vui mừng để cảm thấy có chút bối rối nào.

“Đừng có hỏi gì hết” là tất cả những gì cô nói với người hầu của mình, như thể nó sẽ hiệu quả vậy.

Nhưng không. “Từ khi nào ngài ấy lại có thái độ tùy tiện với cô như vậy?”

Ophelia vẫn cố tỏ ra đó là chuyện chẳng quan trọng. “Không có gì hết. Chúng tôi đã có vài cuộc thảo luận nảy lửa khi tôi liên tục xúc phạm anh ấy. Có lẽ đây chỉ là cách để anh ấy cho tôi biết đó không phải là những cảm xúc quá gay gắt thôi.”

Sadie khịt mũi trước câu trả lời đó. “Nói như vậy là đủ rồi.”

Nhưng đó sẽ không phải điều quá ly kỳ, Ophelia vừa nghĩ vừa thăm mím cười với chính mình.

Chương 28

Trời không có vẻ gì là có tuyết rơi ở London trong mấy ngày gần đây.

Những con đường không lầy lội mà chỉ ẩm ướt như vẫn thường thấy vào thời gian này trong năm. Mặt trời thậm chí đã lên đỉnh, dù chỉ một lúc trước khi bắt đầu xuất hiện mưa phùn lần nữa.

Ophelia quyết định nghỉ lại một đêm trong nhà trọ gần thành phố, vì vậy cô có thể về đến nhà vào gần trưa hôm sau, khi đó có khả năng cha cô sẽ không ở nhà. Thói quen của ông là ăn trưa với bạn bè tại câu lạc bộ của mình, và cô muốn có cơ hội dàn xếp mọi chuyện trước khi phải đối phó với ông cũng như những câu hỏi của ông.

Cô hoàn toàn chẳng nhận được bất kỳ tin gì từ ông, vì vậy cô thậm chí còn không biết liệu ông có còn tức giận vì cô đã không đưa được Duncan đến bộ thờ, hay sự quan tâm của người thừa kế nhà Locke dành cho cô có thể xoa dịu ông hay không.

Dinh thự của gia đình bá tước tọa lạc trên đường Berkeley, phía bắc Hyde Park. Đó là một khu phố yên tĩnh, và không quá rộng lớn. Ở cuối đường phía tây là quảng trường Portman, và phía đông là quảng trường Manchester với diện tích nhỏ hơn. Ophelia chưa bao giờ được vui chơi ở bất cứ công viên nào. Vui chơi bị xem là trò trẻ con, và cô không bao giờ thực sự được phép làm một đứa trẻ, giống những đứa trẻ khác. Tất cả những gì cô có thể nhớ là mình được đối xử giống như đối với một người trưởng thành, ít nhất là từ phía cha cô. Mẹ cô đã cố gắng để cho cô được sống một cuộc sống bình thường như những đứa trẻ khác, nhưng Sherman

lại luôn luôn can thiệp bằng những mệnh lệnh. Ông đã luôn muốn cô có một cuộc hôn nhân hoàn hảo ngay từ khi cô mới lọt lòng.

Dĩ nhiên mẹ cô sẽ ở nhà. Mary hiếm khi rời khỏi nhà trong những ngày này bởi vì bà luôn hết sức bận rộn để lên kế hoạch cho những bữa tiệc của mình. Bạn bè bà tự đến mà không cần bà phải gửi lời mời. Bà thậm chí còn không hộ tống Ophelia ngay từ ngày đầu Mùa vũ hội. Sherman đã khẳng nhận nhiệm vụ này. Điều đó không hề khiến cô tự hào, mà giống hệt hơn khi ông đứng từ xa và chiêm ngưỡng sự thành công của cô. Ông đã không ngại chi trả để mua cho Ophelia cả tủ quần áo dành cho buổi ra mắt của cô, nhưng nó chẳng phải dành cho cô, mà để cô tỏa sáng và ông sẽ được mọi người chúc tụng vì có một cô con gái tuyệt vời đến vậy.

Nỗi chua xót chực dâng trào trong cô, nhưng cô nhận ra dấu hiệu đó và gạt nó sang một bên. Bây giờ cô đã có mục tiêu của mình, và cô thực hiện càng sớm bao nhiêu sẽ càng tốt bấy nhiêu. Cô sẽ kết hôn với một người đàn ông giàu có, vì vậy cô sẽ không còn liên quan chút nào đến cha mình nữa.

“Tôi sẽ dỡ hành lý trước, hay cô muốn nghỉ ngơi chiều nay?”, Sadie hỏi khi họ bước vào dinh thự rộng lớn nơi Ophelia trưởng thành.

“Tôi không mệt đâu, nên cứ tự nhiên và dỡ hành lý ngay đi” Ophelia trả lời.

Tiếng trò chuyện của họ đã thu hút Mary Reid từ phòng khách. “Con về rồi! Chúa lòng lành, ta đã rất nhớ con!”

Mary Reid là người nghiện đồ ngọt. Bà có sở thích đó từ nhiều năm rồi, cho đến khi bà trở nên khá đầy đặn như bây giờ. Thấp hơn Ophelia ba phân, nhưng lại to gấp ba lần cô, trông bà thật phúc hậu, gần như quá phúc hậu. Lần duy nhất Ophelia từng nghe thấy mẹ cô cao giọng là vào cái ngày kinh khủng từ nhiều năm trước, khi Ophelia phát hiện ra rằng cô không có bất cứ người bạn thực sự nào, và mối quan tâm duy nhất của cha cô đối với cô chỉ cô có thể cải thiện vị thế xã hội của ông như thế nào.

Mái tóc hoe vàng và đôi mắt xanh lam của Ophelia được thừa hưởng từ mẹ, người từng là một tiểu thư vô cùng xinh đẹp khi còn trẻ. Cha cô lại có

mái tóc và đôi mắt màu nâu. Cô hy vọng mình không thừa hưởng bất cứ điều gì từ ông.

Cô ôm mẹ và hôn lên má bà. “Con cũng rất nhớ mẹ.”

“Ta khá bất ngờ khi biết con đính hôn với Duncan lần nữa đấy.”

“Và thậm chí còn bất ngờ hơn nhiều khi mà bọn con lại tan vỡ lần nữa, phải không?”, Ophelia đoán.

“Chà, đúng vậy. Nhưng hãy nhìn người thay thế mà con đã để mắt xem! Người thừa kế nhà Locke. Cha con rất hài lòng!”

Ophelia co rúm người lại. “Rafe và con chỉ đơn thuần là những người bạn, mẹ. Sẽ không có gì tiến triển đâu.”

“Thật sao?” Mary hơi cau mày, rõ ràng tỏ ra thất vọng. “Con hoàn toàn không cân nhắc đến việc chọn cậu ta làm chồng sao?”

“Con có thể cân nhắc, nhưng anh ấy đã bày tỏ quan điểm khá rõ ràng anh ấy không hề sẵn sàng cho một bước tiến lớn như vậy. Và kết bạn với một người đàn ông chẳng quý dưới chân con mà tôn thờ là một chuyện khá hay ho.”

Mary trợn mắt. “Chà, đừng có xem thường cậu ta. Một số đàn ông phải mất một thời gian mới nhận ra những điều quý giá khi đã bỏ lỡ nó. Nhưng trong khi chờ đợi điều đó, chúng ta sẽ tiếp tục xem như con không hề để mắt tới quý ông độc thân sáng giá nhất cho vị trí này.” Mary cười toe toét. “Nhưng đáng lẽ con nên cho chúng ta biết con sẽ trở về. Ta sẽ tổ chức một bữa tiệc cho con.”

Tuyên bố đó hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên. Và nó cũng không hề bất ngờ khi Ophelia nhận ra ý niệm về việc tổ chức những vũ hội hoành tráng nhất mà London từng chứng kiến sẽ làm cô hạnh phúc, khi cuộc sống của mẹ cô vốn luôn xoay quanh những buổi tiệc tùng. Điều đó có lẽ sẽ vẫn khiến cô hài lòng, ít nhất cô cũng thích thú với nó, nhưng mục tiêu mới của cô đã nằm thế ưu tiên, đó là thoát khỏi sự kiểm soát của cha cô.

Để làm mẹ hài lòng, cô liền đáp, “Mẹ vẫn có thể tổ chức một bữa tiệc mà. Đó sẽ là cách hiệu quả để cho tất cả mọi người biết rằng con đã quay

lại London”.

“Thật ra đó chính xác là những gì ta đang nghĩ đấy. Nhưng ta cũng có cả đồng lời mời mà chắc là ta sẽ bỏ qua hầu hết chúng. Con có thể muốn ngó qua để xem có bất kỳ buổi tiệc nào đáng tham dự vào thời gian còn lại trong tuần hay không.”

“Con sẽ mang chúng lên phòng .”

“Được thôi, thế thì hãy nghỉ ngơi trong khi ta lên danh sách khách mời thật nhanh. Ta chắc rằng mình có thể lôi kéo một vài người để họ bỏ qua bất cứ cuộc hẹn nào tối nay, và đến đây.”

Ophelia phát hiện ra Mary đã xoay xở để chuẩn bị mọi thứ hoành tráng hơn thế khi cô xuống tham gia bữa tiệc vào tối hôm đó. Ngôi nhà nhộn nhịp khách khứa, chủ yếu là những quý ông trẻ tươi mà cô quen biết, mặc dù có vài người cô không thể nhận ra. Và ít nhất, cô đã ăn vận thật lộng lẫy cho dịp này.

Thật tốt khi lại có một chiếc tủ chật cứng quần áo dành sẵn cho riêng cô, chứ không phải là sự lựa chọn ít ỏi mà những chiếc hòm cung cấp. Sadie chọn cho cô một chiếc váy choàng buổi tối bằng lụa màu kem mềm mại đính ren trắng. Cô đeo một đôi hoa tai ngọc trai và một mặt dây chuyền hình bầu dục tuyệt đẹp. Tóc cô, được búi chặt theo kiểu thường ngày với chỉ vài lọn xoăn buông hờ hững hai bên thái dương, nhưng Sadie đã cài thêm vài chiếc kẹp ngọc trai để khiến nó tinh tế hơn một chút.

Mẹ cô bắt gặp cô trong sảnh chính khi cô đang quan sát phòng khách.

Ophelia nhíu mày nhìn bà. Mary hiểu và chỉ đơn giản nói, “Ta không mong tất cả họ đều chấp nhận lời mời, nhưng lẽ ra ta phải biết rõ hơn. Suy cho cùng, con vẫn vô cùng được mến mộ”.

“Cha sẽ tham dự chứ ạ?”

Mary đỏ mặt. “Ta đã không nói với ông ấy lời nào về việc con trở lại. Ta định chiều nay khi ông ấy về mới cho ông ấy biết tin, nhưng sau đó ông ấy lại báo là mãi tối muộn mới ở nhà. Sau đó Mary nhún vai. “Không vấn đề

gì. Chẳng cần thiết phải có ông ấy ở đây để thưởng thức buổi tối nay cùng chúng ta mà.”

Ophelia suýt nữa bật cười. Thật dễ dàng để nhận thấy những suy nghĩ của mẹ cô. Mary biết rõ Ophelia và cha cô không hòa thuận và có thể dễ dàng chọc giận đối phương. Bằng cách không cố để chồng mình biết bà đang rất vui về tối nay và lý do tại sao, bà đã quả quyết rằng Ophelia có thể thư giãn vào buổi tối đầu tiên cô trở lại thành phố và tận hưởng bữa tiệc ngẫu hứng này.

Mary hộ tống cô vào phòng khách. Họ hầu như chưa bước qua ngưỡng cửa trước khi Ophelia được đám đông ngưỡng mộ vây quanh, tất cả đều đồng thời ganh đua quyết liệt để giành được sự chú ý của cô.

“Thật tuyệt khi thấy cô trở lại thị trấn, Quý cô O!”

“Và không dính hôn!”

“Cô vẫn khiến tôi ghen thờ vì nhan sắc của mình đấy, Ophelia, luôn là thế.”

“Ngài Hatch”, một quý ông khác nhắc cô. “Tôi hy vọng cô nhớ tôi?”

“Cô lúc nào cũng quyến rũ, tiểu thư của tôi” Ngài Cantle nói khi hôn lên tay cô.

“Giới thiệu tôi đi, Peter”, một người khác trong số họ sốt ruột nói với người bạn của mình, và khi Peter không làm thế, anh ta liền tự giới thiệu, “Tôi không thể nói cho cô biết mình đã mong được gặp cô nhiều tới mức nào đâu, Quý cô Ophelia. Artemus Billings, hân hạnh phục vụ cô”.

“Hân hạnh”, Ophelia nói thật nhanh trước khi một người đàn ông trẻ tuổi khác cố gắng thu hút sự chú ý của cô.

Artemus khá điển trai, và ít nhất anh ta không gọi ra tước hiệu, thứ mà một người đàn ông luôn cho là điều hiển nhiên để cho mọi người biết anh ta là ai. Có thể cô phải tìm hiểu thêm một chút về anh ta nhưng sẽ phải chờ cho đến khi cô rứt được tay lại đã. Từng người trong số họ đều kiên quyết muốn hôn nó.

Ngoại trừ Hamilton Smithfield, Tử tước Moorly. Mới sang tuổi hai mươi mốt và vừa nhận tước vị, Hamilton vẫn luôn tỏ ra khá rụt rè khi nói chuyện với cô. Anh ta chắc chắn không bao giờ dám hành động như một người đàn ông liều lĩnh mà kéo cô ra khỏi đám đông, nhưng anh ta đã làm như vậy ngay lúc này.

Anh ta dẫn cô băng qua căn phòng, sau đó dừng lại và nhanh chóng nói với cô, “Tôi chưa bao giờ đủ can đảm để hỏi em điều này trước đây. Và rồi tôi đã khóc khi nghe tin em đính hôn với MacTavish đấy. Nhưng vì chuyện đó đã không xảy ra nên tôi sẽ không mạo hiểm bỏ lỡ cơ hội này một lần nữa đâu. Xin em, Ophelia, hãy kết hôn với tôi”. Anh ta nhìn cô hết sức trìu mến.

Cô đã luôn thích dùng những lời ngắn gọn để từ chối cánh đàn ông, và đây là kiểu cầu hôn cô ghét cay ghét đắng vì nó đến từ một người đàn ông đã không dành thời gian để hiểu tường tận về cô trước. Nhưng sự từ chối của cô thường để lại vẻ vô cùng thất vọng trên khuôn mặt họ, và cô không muốn đối diện với nó bây giờ.

Để tránh điều đó, cô chỉ đáp, “Hãy nói chuyện với cha tôi, Tử Tước Moorly”.

“Thật chứ?”

Trông anh ta vô cùng phấn khởi, dường như coi đó là lời chấp nhận của cô, vì vậy cô nhẹ nhàng sửa lại, “Đây chỉ đơn giản không phải lựa chọn của tôi”.

Cô chắc chắn Sherman sẽ loại anh ta, do đó cô sẽ không phải chứng kiến nỗi thất vọng của ngài tử tước. Làm vậy khá hèn nhát, nhưng cô không quen với việc cảm thấy tồi tệ về chuyện chối bỏ những lời cầu hôn. Cô đã quá coi chính mình là trọng tâm để cảm thấy phiền về điều đó trong quá khứ. Bây giờ, cô lại đang đối mặt với niềm hy vọng của những người đàn ông hăng hái này, và cảm thấy có lỗi!

Jane và Edith đã cứu cô khỏi những cảm xúc khó chịu ấy khi họ bất ngờ nhào tới và kéo cô đi một lần nữa, họ muốn biết toàn bộ lý do cô không cưới Duncan MacTavish một cách chi tiết. Cô đã không nói gì thêm như cô

lẽ ra sẽ làm. Cô chỉ cho họ biết chính xác những gì ông của Duncan đã công bố, rằng họ hoàn toàn đồng ý một cách vui vẻ rằng cô và anh ta không phù hợp.

Rồi cô hỏi, “Các cậu không có nơi nào khác để ở tối nay sao?”.

“Không gì đủ quan trọng để bỏ lỡ sự kiện chào đón cậu về nhà cả”, Jane trả lời.

Đó gần như là sự thật, nhưng Ophelia biết rõ hơn thế. Cả Jane và Edith đều rất thành thạo trong việc nói chính xác những gì họ nghĩ cô muốn nghe. Thật không may, họ luôn phải nói dối để làm được như vậy. Cô nhận ra đó là lỗi của mình. Nếu tính khí của cô không đáng sợ như vậy trong suốt những năm qua, những cô gái quen biết cô có thể đã cư xử với cô khác bây giờ rất nhiều.

“Nhưng bọn mình đã ghé qua để tìm hiểu xem điều gì đã làm cậu trì hoãn việc trở lại thị trấn” Edith nói với cô. “Mẹ cậu nói cậu đã có chuyến viếng thăm tới nhà Locke. Đó có phải sự thật không?”

“Cậu không tin bà ư?”

Edith thoáng đỏ mặt. Cả hai cô nàng này đều khá xinh đẹp; chỉ là không sánh được với nhan sắc của Ophelia. Với những tước hiệu thấp hơn, họ không mong giành được bất cứ cơ hội hoàn hảo nào để tóm được một người chồng trong Mùa vũ hội này. Thực tế, những gì họ mong đợi là tìm được những người đầu tiên mà Ophelia loại bỏ, vì vậy cả hai cô gái đều hy vọng cô sẽ sớm đưa ra sự lựa chọn của mình.

“Chà, thực sự bọn mình cảm giác bà có thể đã nhận được thông tin sai lạc rồi”, Edith nêu lý do cho tình trạng đỏ mặt của mình.

Thật khôn khéo làm sao khi nói rằng họ nghĩ Mary đã nói dối họ. “Thông tin sai lạc từ mình sao?”, Ophelia hỏi.

“Đúng vậy”, Edith thừa nhận, mặc dù nhanh chóng giải thích thêm, “Bọn mình biết cậu và ngài Locke không hòa thuận. Không thể tưởng tượng được tại sao dù anh ta rất điển trai, nhưng bọn mình lại chỉ thấy sát khí giữa hai người mà thôi. Vì vậy bọn mình dám chắc cậu sẽ từ chối lời mời từ gia

đình anh ta. Bọn mình chỉ nghĩ rằng đó là nơi cậu nói với cha mẹ cậu thôi, còn thực sự cậu không hề ở đó”.

“À, vậy là họ chắc chắn Ophelia đã nói dối mẹ cô. Rafe đã đúng trong vấn đề này. Một khi bạn bắt đầu dẫn mình vào con đường dối trá, bạn sẽ luôn luôn bị hoài nghi, và cả hai cô gái này đều biết cô nói dối rất thành thạo.

Kỳ lạ thay, thời gian cô đã trải qua với Rafe lại chẳng phải lý do mà cô sẽ hã hê khi nói với hai người phụ nữ này. Hiện giờ, cô muốn họ không biết về nó hơn, vì vậy đây không phải là chủ đề cô muốn thảo luận.

Edith và Jane không hề huênh hoang. Cô nghĩ mình có thể kết thúc chỉ với câu nói đơn giản, “Đó là quãng thời gian khó khăn ở Summers Glade khi cuối cùng, mình cũng nhận ra rằng mình không hề muốn kết hôn với MacTavish. Mình e là anh ta sẽ không để mình khước từ đâu. Nhưng cuối cùng mình đã có một cuộc nói chuyện ổn thỏa với anh ta, và cả hai đã đồng ý rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn nếu bọn mình không kết hôn. Mình chỉ cần chút thời gian để hồi phục và nghĩ về những lựa chọn của bản thân mà thôi. Bên cạnh đó, mình không vội trở về để phải đối mặt với cơn thịnh nộ của cha đâu. Các cậu biết rõ ông muốn đám cưới đó nhiều thế nào rồi đấy”.

Rõ ràng, có khả năng họ đã nói chuyện với Mavis và biết được sự thật, nhưng phần “có thời gian để hồi phục” vẫn phát huy tác dụng, dẫn cho nơi cô muốn dành thời gian để làm thế lại không hề thích hợp.

Vì vậy cô rất ngạc nhiên khi nghe Edith hỏi thẳng thừng, “Vậy là cậu thực sự không viếng thăm nhà Locke ư?”.

Trước khi cô có thể nghĩ ra cách để quanh co, Jane đã cắt lời, “Chà, đó chính là câu trả lời mà”.

Ophelia nhìn theo ánh mắt của cô ấy về phía Raphael Locke đang bước vào phòng khách. Mạch đập của cô lập tức rộn ràng khi nhìn thấy anh. Cô không biết lý do tại sao anh ở đây nhưng cô không thể phủ nhận mình rất vui khi thấy anh. Cô chắc chắn mình đã không tính tới điều đó, ít nhất là không sớm thế này.

“Tại sao cậu không muốn nói cho bọn mình biết cậu đã giành được sự ủng hộ của anh ta?”, Edith hỏi một cách hào hứng.

“Có lẽ vì mình không chắc chắn làm thế nào tự mình có thể cảm nhận được nó”, Ophelia nghe thấy chính mình nói, sau đó thầm rên rỉ trong lòng. Rõ ràng đó là những gì cô không muốn thú nhận.

“Chúa ơi, cậu yêu rồi, phải không?”, Jane há hốc miệng.

“Không, hoàn toàn không”, Ophelia trả lời ngay lập tức. Nhưng cô sợ rằng đó là một trong những lời nói dối trắng trợn nhất mà mình từng thốt ra.

Chương 29

Mary khiến Rafe bận rộn và vẫn tiếp tục làm thế từ khi anh xuất hiện.

Ophelia không ngạc nhiên khi mẹ cô nghĩ tới việc mời anh, nhưng lại rất bất ngờ bởi anh đã tới London để chấp nhận lời mời sau khi cô bỏ anh lại Summers Glade ngày hôm trước. Duncan và Sabrina không thể kết hôn nhanh đến vậy. Hay có lẽ họ đã sớm kết hôn và Rafe đã bỏ lỡ đám cưới của họ chẳng?

Ophelia không thể xoa dịu nỗi tò mò của mình ngay lập tức. Cô được dành vài phút để trò chuyện với những người bạn của mình, nhưng sau đó lại bị những người ngưỡng mộ vây kín, vì vậy phải khá muộn cô mới tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Rafe.

Có quá nhiều khách khứa đối với một bữa tiệc buổi tối, nhưng đó là chuyện thường tình trong các bữa tiệc của nhà Reid, và Mary đã quá lão luyện trong việc sắp xếp những chiếc bàn buffet dài bày rất nhiều đồ nguội khai vị cho những người ăn uống cầu kỳ, và các món thịnh soạn hơn cho những người phàm ăn.

Ophelia phải rời khỏi phòng để tìm cho mình một chút riêng tư, do đó, khi quay lại, cô đã có thể chạm trán với Rafe. Anh chỉ vừa gắp đầy cho mình một đĩa thức ăn và đang tìm một chỗ ngồi trống. Chẳng có bất kỳ chỗ nào. Mọi chỗ ngồi có sẵn trong phòng đều đã được hầu hết các vị khách đang ăn chiếm dụng.

“Phòng ăn tối may ra vắng người”, cô đề nghị bằng giọng thì thầm bí ẩn khi bước tới bên cạnh anh.

Đôi mắt xanh lam sáng rực của anh dán chặt lấy cô không rời. Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng. Anh thật điển trai. Có vẻ như anh luôn khiến cô bị tác động như vậy, và trông anh đặc biệt quyến rũ vào tối nay trong chiếc áo choàng sẫm màu bằng vải poplin phù hợp một cách hoàn hảo với bờ vai rộng, và cà vạt trắng như tuyết thắt lỏng lẻo nơi cổ áo. Mái tóc vàng của anh lung linh dưới ánh nến. Ở gần anh tới mức này cũng khiến mạch đập của cô tăng vọt. Lạy Chúa, Ophelia hy vọng mình sẽ không thể hiện quá rõ những gì anh đã tác động tới cô.

Hắn là anh không nhận thấy bất cứ điều gì khác thường khi cất tiếng hỏi, “Nhưng có còn chỗ ngồi nào ở đó không, hay chúng đã bị chuyển hết tới đây rồi?”.

Ophelia đã kiểm soát được hơi thở của mình. “Anh sẽ phải ngạc nhiên với số ghế mẹ tôi tích trữ được đấy. Bà coi những bữa tiệc nhỏ là sự lãng phí đối với tài năng của mình.”

Khi cô liếc nhìn chiếc đĩa đầy ụ của anh, anh liền cười toe toét và nói, “Tôi vẫn chưa ăn trưa”.

“Thế chúng ta sẽ đi kiểm tra chứ?”

“Tại sao cô không lấy bữa tối của mình trước.”

“Tôi không đói.”

Anh nhíu mày. “Chúng ta chưa bao giờ có thời gian cải thiện vóc dáng mảnh mai của cô, không phải sao?”

Anh đang trêu chọc, hay có lẽ không phải thế. “Anh thật sự nghĩ tôi quá mảnh mai sao?”, cô vừa hỏi vừa nhìn xuống mình cùng một cái cau mày lo lắng. “Cô thực sự không muốn biết tôi nghĩ gì về dáng vẻ của cô đâu.”

Ophelia lập tức đỏ mặt, có lẽ vì cô đã ngược lên và thấy ánh nhìn chăm chăm của anh trở nên dịu dàng khi lướt qua ngực cô và xuống thấp hơn. Cô nhanh chóng cầm chiếc xúc xích nhỏ được kẹp trong lớp vỏ bánh mỏng từ một trong các món được bày trên bàn, sau đó chỉ cho anh đường tới phòng ăn.

Nơi này gần như vắng người, nhưng không hoàn toàn. Có hai quý ông đang dùng bữa ở đầu bên kia chiếc bàn dài và thảo luận sôi nổi. Một trong số họ, Jonathan Canters, đã cầu hôn cô chỉ mới mười lăm phút trước. Lời cầu hôn thứ hai mà cô nhận được đêm nay. Và anh ta cũng nghiêm túc hết như Hamilton trẻ tuổi. Jonathan cũng đã hỏi cưới cô từ lúc Mùa vũ hội mới bắt đầu, trước khi chuyện cô đính hôn với Duncan lan truyền khắp nơi.

Cô mỉm cười với hai người đàn ông, chỉ là một nụ cười thân thiện, sau đó lờ tịt họ đi, để họ hiểu cô không hề thích thú với việc tham gia cùng họ. Cô chọn một chỗ ngồi ở đầu còn lại của bàn ăn và chờ Rafe ngồi xuống bên cạnh mình. Cô ngạc nhiên vì mình có thể kìm nén được nỗi tò mò lâu đến thế.

“Anh đang làm gì ở đây?”, cô thốt lên trong tiếng thì thầm. “Lẽ ra anh phải đang ở Summers Glade cơ mà.”

“Theo lịch trình, Duncan và Sabrina sẽ không kết hôn trong vài tuần nữa. Hiển nhiên các dì của Sabrina đã khẳng định muốn một đám cưới có sự tham gia của toàn bộ những kẻ bề thế mà phải mất rất lâu để lên kế hoạch chi tiết. Và Duncan hầu như không thể kiểm soát được sự thiếu kiên nhẫn của mình, vì cậu ta không muốn đợi, tôi quyết định đó không phải là một nơi hợp lý cho mình chờ đợi, vậy nên cuối cùng tôi quyết định trở lại London.”

“Thật tệ khi anh không kịp phát hiện ra điều đó trước khi tôi cho xe rời đi.”

“Đúng vậy. Đó thực sự là lý do tại sao tôi bỏ lỡ bữa trưa của mình. Tôi cứ nghĩ mình sẽ đuổi kịp cô sáng nay, nhưng lại không thể tìm thấy nhà trọ cô đã ở.”

“Tôi vẫn còn ngạc nhiên khi thấy anh ở đây và thực sự chấp nhận lời mời của mẹ tôi đây. Tôi có thể thề rằng anh không hề muốn danh tiếng của mình liên quan đến tôi theo bất kỳ cách nào.”

“Việc tôi ở đây không liên quan gì đến danh tiếng của chúng ta hết, tiểu thư thân mến. Và tôi còn chưa về nhà để nhận được lời mời của mẹ cô. Tôi

chỉ đơn thuần tạm dừng chân lại đây để chắc chắn cô đã bình yên vô sự thôi.”

“Chà, anh thật tốt bụng làm sao.”

“Tôi vẫn luôn như thế mà.”

Anh có khá nhiều đức tính tốt. Dĩ nhiên, anh cũng có không ít thói xấu những khi anh không còn quá tốt bụng và trở nên độc đoán, nhưng cô tha thứ cho anh về chuyện đó. Họ đã kết thúc một cách tốt đẹp, có lẽ còn hơn thế...

“Bên cạnh đó”, anh nói thêm khi bắt đầu dùng bữa, “Bây giờ tôi có một sở thích khó thay đổi, đó là muốn thấy cô tìm được hạnh phúc với người đàn ông xứng đáng. Nếu cô còn nhớ thì đây là một phần trong thỏa thuận”.

Cô trở nên bất động. Anh không nhận ra điều đó. Anh đang nghiêm túc sao? Anh sẽ đóng vai người mai mối cho cô sau những gì họ từng chia sẻ ư?

“Có phải không thể?”, cô nói có phần cộc lốc. “Tôi chẳng nhớ anh đã từng nhắc đến nó đấy.”

“Tôi không nghĩ mình cần làm thế, khi đó là một phần gắn với hạnh phúc của cô”, anh trả lời bằng tông giọng vui vẻ điển hình của mình. “Cô vẫn có dự định kết hôn, đúng chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Thế thì cô sẽ dành phần đời còn lại với người đàn ông may mắn đó, bất kể anh ta là ai, vì vậy chúng ta cần phải đảm bảo rằng cô sẽ được hạnh phúc với anh ta.”

“Chúng ta ư? Và làm thế nào anh có thể quả quyết sớm như thế về việc anh ta có làm tôi hạnh phúc hay không chứ?”

Anh trao cho cô cái nhìn sững sốt. “Đừng nói với tôi cô vẫn sẽ chỉ tìm kiếm một gã với hầu bao dày cộp. Tiền bạc không mua được hạnh phúc, Phelia, nó chỉ làm nổi đau trở nên dễ chịu hơn. Nó sẽ không mang lại cho cô hạnh phúc lâu bền đâu.”

Ophelia cắn một miếng xúc xích mình đang cầm trong tay và nghiền chặt nó giữa hai hàm răng. “Thế điều gì sẽ làm tôi hạnh phúc đây?”

“Dĩ nhiên là tình yêu rồi.”

“Tôi sẽ không nghĩ anh là một người lãng mạn đâu.”

“Tôi cũng thế.” Anh cười toe toét. “Tôi chỉ cố nhìn vấn đề từ góc độ của một người phụ nữ. Dựa vào những suy nghĩ của em gái tôi về vấn đề này, điều mà tôi không thể nói với cô mình đã bị buộc phải nghe bao nhiêu lần, con bé bị thuyết phục rằng tình yêu sẽ khiến nó hạnh phúc ngắt ngay. Hai thứ này có vẻ luôn sát cánh cùng nhau, tình yêu và hạnh phúc ấy.”

“Có lẽ thế. Theo kinh nghiệm của bản thân thì tôi không rõ lắm. Nhưng vẫn có những thứ khác có thể làm cho ai đó hạnh phúc.”

Rafe thở dài. Lúc này, có lẽ anh đã nhận ra cô có vẻ bức bối. “Đừng nói với tôi là cô đã trở lại như cũ, rằng tất cả những nỗ lực mà chúng ta cùng phối hợp...”

“Ồ, thôi đi” Ophelia thở dài một tiếng. “Tôi chỉ đơn giản có một mục tiêu mới để sớm đạt được mục đích thôi - đó là không bao giờ phải tuân theo mệnh lệnh của cha tôi nữa. Ông đưa ra những quyết định chỉ mình ông thấy hạnh phúc, chứ không phải tôi, và tôi thấy thế là đủ rồi.”

“Thế nghĩa là cô sẽ chấp nhận lời cầu hôn xuất hiện đầu tiên.”

Trông anh rất lo lắng, cô thấy mình muốn trấn an anh, vì vậy cô cười khúc khích và nói, “Ít nhất một nửa số đàn ông ở đây tối nay đã đề nghị tôi kết hôn với họ, có vài người mới chỉ vừa nói lúc này thôi. Tôi vẫn chưa chấp nhận lời đề nghị nào hết”.

“Có bất kỳ ai ở đây khiến cô hứng thú không?”, anh hỏi với chút ngập ngừng. “Tôi có biết điều gì đó về họ mà cô không biết.”

Cô nhún vai. “Thực sự là không.” Cô mất một lúc mới nhìn lại và mỉm cười với Jonathan lần nữa. Cả hai người đàn ông đã ngừng lại cuộc thảo luận của họ khi cô bước vào phòng và vẫn liếc trộm cô từ lúc đó tới giờ. “Tôi vẫn chưa từ bỏ tiêu chuẩn của mình đâu.”

“Cô chưa bao giờ đề cập đến việc mình đang tìm kiếm điều gì ở một người đàn ông, ngoài sự giàu có.”

“Không, tôi không hề.”

“Vẫn giữ điều đó cho riêng mình sao?”

Cô thở dài. “Không, tôi chỉ không muốn thảo luận về nó với anh vào lúc anh hỏi thôi. Tôi chỉ đơn giản chẳng hề tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào thú nhận yêu tôi ngay lập tức. Và tất cả họ đều làm thế.” Cô khoát tay với hàm ý nói tới toàn bộ đàn ông ở London. “Tôi đang chờ đợi người đàn ông dành chút thời gian để hiểu rõ tôi trước, giống như anh vậy.”

Ophelia chẳng hề đỏ mặt. Đáng ra cô không nên nói thế, nhưng cô đã sớm cảnh báo anh rằng anh không cần phải lo cô sẽ quyến rũ anh và lý do tại sao.

“Thành thật mà nói, Phelia, giờ thì đó là một mục tiêu khôn ngoan đấy, nhưng có lẽ nó sẽ phản tác dụng với cô...”

“Vớ vẩn”, cô cắt ngang, nhận ra anh sắp đề cập đến hành vi trước kia của cô. “Tôi biết anh muốn để mọi người biết anh đã làm những việc đáng tán thưởng để giúp tôi ‘thay đổi’ nhưng thực tế, anh chỉ đơn giản giúp tôi nhận ra vài chuyện và kiểm soát một số thiếu sót. Tuy nhiên, tôi đã có sẵn một số phẩm chất tốt đẹp từ trước đó, chỉ là hầu như tôi giữ chúng cho riêng mình mà thôi.”

“Đúng thế, tôi đã nhận ra điều này rồi.”

“Gì cơ?”

“Rằng cô hoàn toàn không hề thiếu những phẩm chất tốt. Cách cô dễ dàng lôi kéo được sự ủng hộ của cô tôi là một ví dụ điển hình.”

“Lôi kéo ư?” Cô cười toe toét. “Bà đã có thiện cảm với tôi ngay lập tức và anh biết điều đó.”

“Đúng vậy, tôi cho là bà đã làm thế. Và bây giờ cô nên quay trở lại với những vị khách của mình. Dành vài phút với tôi là chuyện nhỏ, nhưng lâu hơn thế sẽ khiến mọi người bàn tán đấy.”

“Tôi biết mà.” Cô đứng dậy để rời đi. “Và cảm ơn anh vì đã tới thăm tôi. Anh khá ngọt ngào đấy.”

Đôi mắt xanh lam của anh lóe lên. “Chúa lòng lành, đừng bao giờ dùng từ đó khi nhắc tới tôi. Cô sẽ khiến tôi mang tiếng xấu đấy, mà thực ra cô đang làm thế rồi.”

“Anh thích được nổi tiếng với cái danh một anh chàng vô lại không thể hoàn lương hay sao?”

“Chính xác!”

Cô biết rất rõ anh đang trêu chọc mình, và cũng dùng giọng điệu hệt như thế khi nói, “Thế thì bí mật của anh an toàn với tôi”.

Ophelia xoay người rời đi. Anh tóm lấy khuỷu tay cô. Cô nghẹn thở và nhắm mắt lại một lúc. Khi ngồi đó, cô chỉ tập trung vào cuộc trò chuyện của họ chứ không phải sự hiện diện rất gần của anh. Nhưng động chạm của anh khiến cô nhớ lại chính xác những gì họ từng chia sẻ cũng như cảm giác đó tuyệt vời thế nào, và những gì Jane từng nói...

“Cha cô phản ứng thế nào khi thấy cô trở về?”, anh hỏi. Cô cảm thấy xuống tinh thần khi biết lý do khiến anh giữ cô lại.

Cô không quay lại, sợ phải nhìn vào anh lúc này. “Ông không ở nhà khi tôi về đây, vì vậy ông thậm chí còn chẳng biết tôi đã trở lại.”

“Tại sao cô không đợi và xem mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao, trước khi đưa ra bất kỳ quyết định vội vàng nào.”

“Tôi ư? Vội vàng sao?” Ophelia rời đi cùng tiếng khịt mũi tinh tế và nghe thấy anh phá lên cười khi cô ra khỏi phòng.

Vì một số lý do, cuộc trò chuyện đó khiến cô không thể ngừng cười suốt dọc đường trở về nhà.

Chương 30

Cảm thấy bị phân tâm sau khi rời khỏi Rafe, Ophelia đã chọn thời điểm đi từ phòng ăn đến phòng khách chẳng đúng lúc chút nào. Cô thậm chí không nhận thấy cha mình đã có mặt ở cửa trước, cởi chiếc áo choàng dài và đưa nó cho người hầu đang chờ sẵn. Tuy nhiên, ông lại nhận ra cô ngay lập tức.

“Pheli? Con về nhà khi nào thế?”

Không có nụ cười hoan nghênh dành cho cô. Không có vòng tay rộng mở để trao cho cô một cái ôm ấm áp. Trông ông chỉ đơn thuần là tò mò.

Sherman Reid, Bá tước của Durwich, giờ đã ở tuổi tứ tuần. Ông có mái tóc đen sậm và cặp lông mày nâu rậm. Ông dong dỏng cao, và nếu đứng cạnh vợ mình, ông có thể được xem là gầy nhom. Ông không phải là người đàn ông có dung mạo bình thường, nhưng cũng chẳng bao giờ được gọi là điển trai. Đó có lẽ là lý do tại sao ông rất ngạc nhiên khi sinh được một cô con gái có nhan sắc vượt trội như vậy, và đó cũng là lý do ông kiên quyết đòi hỏi những lợi ích từ món quà mà tạo hóa ban tặng cho riêng mình đó.

“Con về chiều nay. Như cha thấy đấy, mẹ đã tổ chức một bữa tiệc mừng và mời khá nhiều những người mến mộ con tới tham dự.”

Ông liếc nhìn về phía phát ra tiếng ồn từ phòng khách. “Điều đó có cần thiết không?”

Ophelia ngậm ngừ. Cô nhắc đến những người ngưỡng mộ vì thông thường, lẽ ra cha cô sẽ vui mừng khi cô xuất hiện và nhận được nhiều lời cầu hôn hơn, chà, đó là trước khi ông quyết định chọn Duncan MacTavish

làm con rể. Bên cạnh đó, ông luôn khuyến khích Mary tổ chức đãi khách. Đó là điều duy nhất hai người họ nhất trí với nhau.

“Không cần thiết. Nhưng mẹ hạnh phúc vì được làm điều này, đó mới chính là mục đích.”

“Đừng có nói chuyện với ta bằng giọng đó, con gái.”

Cô suýt nữa phá lên cười. Ít nhất giọng cô đã không hề thay đổi, nó nhẹ nhàng hơn bất cứ lời nào cô từng nói với ông. Nhưng rõ ràng ông mong cô trở nên cáu giận. Suy cho cùng, kể từ khi ông giao cô cho Duncan đến giờ, cũng chẳng có gì ngoài những cuộc tranh cãi nảy lửa diễn ra giữa họ.

“Tới phòng làm việc của ta. Ta muốn nói vài lời với con”, ông nói.

“Không thể đợi được sao? Chúng ta đang có khách mà.”

“Không, chúng ta sẽ không đợi.”

Ông chẳng nói gì thêm và đi ngang qua cô thẳng xuống sảnh dẫn vào phòng làm việc của mình. Cô hít một hơi thật sâu rồi đi theo ông. Cô sẽ không để ông làm ảnh hưởng tới tâm trạng bình thản mới mẻ của mình. Bằng cách nào đó, cô sẽ kìm nén được tính khí nóng nảy. Cô chưa bao giờ có thể làm như vậy với ông trước đây, nhưng lần này sẽ là một khởi đầu tốt đẹp.

Cha cô đã ngồi sẵn phía sau bàn làm việc khi cô bước vào phòng. Cô ghét căn phòng này, nơi đã chứng kiến hầu hết những cuộc tranh luận của họ. Mọi đồ đạc đều có màu xanh và nâu sẫm, thảm, rèm cửa, nội thất, có thể khá trang nhã và phù hợp với thư phòng của một người đàn ông, nhưng cô lại thấy chúng thật tẻ nhạt. Từng có một thời, cách đây rất lâu, cô đã rất thích vào căn phòng này và tìm cha ở đó...

Cô luôn ngồi đối diện với bàn làm việc của ông, nhưng tối nay, cô chọn chỗ ngồi hướng ra cửa sổ nơi có thể nhìn ra con đường phía trước. Rèm cửa chưa được thả xuống tối nay, dù ai đó đã nhóm sẵn lửa trong lò phía sau bàn làm việc của cha cô từ trước để xua tan cái lạnh. Bên ngoài, đèn đường đã được thắp, còn những cỗ xe ngựa đã xếp thành hàng phía trước ngôi nhà. Thật ngạc nhiên khi trời bắt đầu có tuyết rơi lất phất. Chưa đủ để phủ

kín đường phố, nhưng trông vẫn khá tuyệt khi rơi xuống các cột đèn, và ngắm nhìn nó giúp cô xoa dịu nỗi căng thẳng đang đeo bám.

“Con có mang về lời đề nghị kết hôn của ngài Locke không?”, Sherman vừa hỏi vừa thả một ngọn đèn bàn.

Ophelia nhắm mắt lại trước khi hỏi, “Có phải đó là những gì cha đang hy vọng không?”.

“Không phải hy vọng. Mà là mong chờ. Đó sẽ là điều duy nhất khiến hôn ước của con với MacTavish bị phá hỏng, lần thứ hai, trở thành chuyện có thể chấp nhận được.”

Ông cao giọng để nhấn mạnh. Ophelia không quay lại đối mặt với ông. Cô thường quen đến đây mà hy vọng rất ít vào sự quan tâm của ông. Cô chưa bao giờ nhận ra mình hiếm khi nhận được nó. Những đứa trẻ thật kỳ cục làm sao khi cho rằng đó nhất định là những điều hiển nhiên, như tình yêu thương của cha mẹ.

“Raphael Locke là một gã trác táng”, cô nói bằng tông giọng mệt mỏi. Đó lẽ ra đủ là lý do để kết thúc chủ đề này, nhưng không phải với cha cô.

“Thế thì sao?”

Đúng như cô nghĩ. Thông tin đó hoàn toàn không hề khiến ông thấy phiền chút nào. Rafe có thể mang danh tiếng tồi tệ hơn cả những gì có thể tưởng tượng, và cha cô vẫn sẽ ưng thuận chuyến viếng thăm này. Tước vị của Locke là điều duy nhất quan trọng với ông.

“Anh ta không hề có ý định kết hôn với con hay bất cứ ai khác.” Cô cuối cùng cũng quay lại để có thể nhìn thấy phản ứng của cha mình. “Con tin rằng anh ta đã xem chuyện đó ‘không phải mối bận tâm trong một trăm năm nữa’.”

“Vớ vẩn. Con có khả năng thay đổi ý kiến của bất kỳ người đàn ông nào về điều đó.”

Đó là một lời khen ngợi. Cô chỉ ước mình có thể đón nhận nó theo cách như vậy, thay vì cảm thấy bị xúc phạm.

Cô sẽ không nói cho ông biết mình đã bắt đầu cuộc chiến đấu ác liệt thế nào với lời mời đó, rằng cô ít nhiều đã bị bắt cóc đến những vùng hoang dã của Northumberland. Không chỉ bởi ông sẽ chẳng quan tâm, mà nó đã không còn là vấn đề đối với cô nữa. Cô đã nhận được nhiều hơn từ chuyến đi ấy hơn những gì cô từng mơ. Và việc Ophelia không mất bình tĩnh với người đàn ông này chính là một ví dụ điển hình cho những lợi ích cô đã đạt được từ sự can thiệp của Rafe vào cuộc sống của cô.

“Cậu ta ít nhất cũng phải lòng con giống như tất cả những người khác chứ?” Sherman hỏi.

“Không hề, nhưng chúng con đã trở thành bạn bè.”

“Có phải con đang nói với ta rằng cậu ta không hề làm tổn hại đến con? Cậu ta là một công tử trác táng khét tiếng và cậu ta thậm chí còn không cố quyến rũ con sao?”

Cô đỏ mặt, cơn tức giận ngày càng dâng cao. “VẬY cha biết anh ta là một kẻ trác táng? Và cha vẫn cho phép con đến thăm anh ta cùng gia đình anh ta ư?”

“Đương nhiên là thế rồi. Cậu ta là mục tiêu được săn đuổi trên khắp Anh quốc. Vì vậy, cho ta biết, tại sao con không làm thế?”

Cố để đẩy ông vào thế phòng thủ nhưng chẳng tác dụng gì. Lẽ ra khi có cảm giác tội lỗi, thậm chí chỉ cần một chút thôi, cũng sẽ khiến ông để phòng. Song ông không hề thấy thế. Và cơn tức giận của cô bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát. “Có lẽ vì con không muốn thế.”

“Con mất trí rồi sao?”

Ophelia sai bước qua căn phòng và đặt hai tay lên bàn làm việc của cha cô để cô có thể nghiêng về phía trước và trừng mắt nhìn ông. “Không, con tin rằng cuối cùng mình đã lấy lại được lý trí. Cha có thực sự muốn biết lý do tại sao anh ta không làm thế không? Đúng vậy, anh ta vô cùng điển trai, giàu sang và có tước vị. Anh ta có tất cả những gì con có thể mong muốn ở một người đàn ông. Nhưng có một điều khiến con không thể chấp nhận anh ta.”

“Là gì?”

“Cha vô cùng muốn anh ta trở thành con rể mình! Sau khi cha ít nhiều ném con cho bầy sói ở Yorkshire, con đã không còn sẵn lòng để làm cha vừa ý với cuộc hôn nhân của con nữa đâu. Điều đó có làm cha bất ngờ không?”

Ông đứng bật dậy, trừng mắt nhìn lại cô. “Rằng con là đứa con gái ngoan cố và đầy thù hận sao? Điều đó chẳng khiến ta bất ngờ chút nào. Nhưng con sẽ kết hôn với cậu ta. Ta không cần biết con dùng cách chết tiệt nào để đưa cậu ta tới bệ thờ, chỉ cần làm điều đó thôi! Hoặc tự ta sẽ ra tay xử lý tất cả chuyện này.”

Chẳng ích gì khi cố gắng làm cha cô hiểu rằng họ đang nói về cuộc sống của cô, chứ không phải của ông. Ophelia rất tường tận điều đó từ kinh nghiệm của mình. Cô bực bội bước ra khỏi phòng. Và quá tức giận để có thể tiếp tục tham gia cùng các vị khách mời trong phòng khách, thay vào đó cô thấy mình đang bước vào phòng ăn.

Rafe vẫn còn ở đó. Anh chỉ vừa đứng lên, và đĩa thức ăn của anh giờ đã trống trơn. Hai người đàn ông khi này đã sớm rời khỏi phòng, mặc dù cô không chắc liệu sự hiện diện của họ có ngăn được cô lại hay không, vì cô thậm chí còn chẳng nghĩ được mình sẽ làm những gì. Cô chỉ đơn giản bước tới chỗ Rafe và hôn anh thật mãnh liệt.

Anh đã xoay xử rất tốt để che giấu nỗi kinh ngạc của mình. Thực tế anh gần như lập tức hôn đáp trả cô, chiếc đĩa trong tay được đặt lại trên bàn anh có thể dùng cả hai bàn tay còn tự do mà kéo cô áp sát mình hơn. Đó là tất cả những gì khiến nỗi tức giận của cô tan chảy, niềm đam mê đã thế chỗ cho nó. Và niềm đam mê đó khá mãnh liệt. Nó càng dâng cao khi anh bắt lấy lưỡi cô và mạnh dạn đẩy nó vào miệng mình. Nó thậm chí còn trở nên cuồng nhiệt hơn khi anh ôm lấy hông cô bằng một tay, ép cô chặt hơn vào nơi đang bị kích thích của mình.

Lạy Chúa, đó là những gì người đàn ông này có thể khiến cô cảm thấy! Tức giận, đam mê, dịu dàng, phấn khích, cô thấy tất cả đều được bàn tay anh khuấy động, và cả sự hứng khởi! Anh là thuốc độc và cũng là sự cứu

rồi của cô. Làm thế quái nào cô lại để anh trở nên quan trọng với mình đến vậy? Jane đã đúng sao? Cô đã rơi vào lưới tình mà không hay biết rồi chẳng?

Anh hôn cô một cách vô cùng đói khát, vuốt ve lưng cô khiến cô rùng mình, cho đến khi cô nhận ra mình đã chọn một nơi chẳng thích hợp chút nào để chia sẻ khoảnh khắc thân mật với anh. Cánh cửa đang mở rộng. Có cả tá người qua lại ngoài đại sảnh. Bất cứ ai cũng có thể đi ngang qua và nhìn thấy họ đang ôm hôn thắm thiết.

Cô lập tức lùi lại trước ý nghĩ đầy cảnh báo đó. Mặc dù trái tim cô vẫn đập điên cuồng. Hai má ửng đỏ. Cô cảm thấy đôi môi mình thậm chí vẫn còn sưng mọng và có lẽ đúng là thế. Cô e rằng trông mình hiện giờ chỉ có thể là vừa có một nụ hôn rất cuồng nhiệt. Anh cũng hết như vậy. Cô đã khiến tóc anh rối tung. Giờ thì cô vội vàng vuốt thẳng nó. Dường như cô không biết phải làm gì trước ánh lửa vẫn ngự trị trong mắt anh.

Anh hít vào một hơi thật sâu trước khi nói, “Chuyện này thật bất ngờ”. Phải mất một lúc cô mới lấy lại được hơi thở của mình. “Tôi học được từ anh đấy”, cô ám chỉ đến nụ hôn anh đã đáp trả cô trong xe ngựa hôm trước. Cô trao cho anh một nụ cười nửa miệng để làm rõ hơn.

“Cãi nhau với cha à?”

“Sao anh lại nghĩ thế?” cô trả lời khô khốc.

Rafe khẽ lướt một ngón tay dọc theo má cô. “Muốn mở cửa sau chờ tôi tối nay không?”

Ý tưởng đó gần như khiến cô cứng đờ người, hết sức đề phòng. “Cũng có thể”, cô hờn hển đáp lời.

Nhưng khi cô chạy lên lầu để lấy lại bình tĩnh và rũ bỏ những hình ảnh về việc làm tình với Rafe lần nữa ra khỏi tâm trí, cô biết mình sẽ để cánh cửa đó rộng mở đêm nay.

Chương 31

Ophelia ngủ say cả buổi sáng. Cô không định ngủ nhiều thế, mặc dù đã nhắc Sadie đừng đánh thức mình. Nhưng đó là vì cô đã nghĩ mình sẽ có người bầu bạn trên giường vào sáng nay, cô hy vọng thế. Trước khi đi ngủ vào tối qua, Ophelia thậm chí còn yêu cầu người hầu mang ngựa của cô tới vào giữa buổi sáng để cô có thể thường thức một chuyến đi dạo tại Hyde Park. Trong suốt thời gian ở vùng quê, cô đã không cưỡi ngựa, điều mà cô vẫn làm ít nhất vài lần một tuần. Nhưng cô lại ngủ quên mất. Đã quá muộn để cưỡi ngựa vào ngày hôm nay. Lần cuối cùng cô nhìn đồng hồ là lúc năm giờ sáng. Cô đã dành cả đêm đợi Rafe lên vào gặp mình, thậm chí áp tai vào cánh cửa và lắng nghe tiếng bước chân trong suốt một giờ. Thật ngớ ngẩn làm sao! Anh đã không đến.

Có lẽ Rafe đã nhận ra chuyện này sẽ đơn giản là quá rủi ro. Hoặc có lẽ anh chỉ không nghĩ cô nghiêm túc khi nói rằng mình “có thể” mở cửa để chờ anh. Đáng ra cô không nên tỏ ra rụt rè. Nhưng suy cho cùng, có thể chính anh cũng không hề nghiêm túc. Rốt cuộc, anh đã nhắc tới cơn tức giận của cô khi họ ở trong phòng ăn, điều đã được nụ hôn của họ trấn an. Vì vậy, hẳn là anh chỉ nói đùa thôi, và cô đã để niềm hy vọng xua tan ý nghĩ anh sẽ không tới.

Cô bước tới gần cửa sổ để vén lại tấm rèm che xếp nếp màu oải hương sang trọng. Cô ngửi thấy mùi hương của hai đóa hồng còn tươi đã được đặt sẵn trên bàn làm việc của mình bên cạnh cửa sổ. Mẹ cô không có riêng một căn nhà kính trồng hoa hay một khu vườn, nhưng bà luôn xoay sở để bày đủ hoa tươi cho cả ngôi nhà trong những tháng mùa đông.

Ophelia sở hữu một căn phòng lộng lẫy. Mẹ cô đã đảm bảo điều đó. Tất cả mọi thứ đều có màu hồng đậm, phớt hồng, và oải hương, với đồ nội thất gỗ bằng anh đào sẫm màu: thảm và rèm cửa, giấy dán tường, ga trải giường dày trên chiếc giường bốn cột, thậm chí bàn trang điểm của cô cũng được phủ màn nhung màu hồng quanh chân đế. Cô thậm chí còn có phòng thay đồ riêng với rất nhiều váy áo. Đó là một trong những thứ cha cô không bao giờ thiếu hào phóng. Cô luôn được trang bị đầu ra đầy, suy cho cùng, cô chính là vật trưng bày đáng giá nhất của ông.

Quang cảnh bên ngoài cho cô biết tuyết đã không rơi suốt đêm qua, ít nhất là chẳng còn để lại dấu vết nào. Phòng của cô ở mặt trước của ngôi nhà. Khi đóng chặt các cửa sổ tiếng xe cộ ngoài đường hiếm khi đánh thức được cô, và chắc chắn hôm nay cũng vậy. Có một người đàn ông cưỡi ngựa đi ngang qua, nhắc cô nhớ rằng cô cần biết chắc chắn ngựa của mình đã trở lại chuồng. Cô cho là nhìn anh ta rất quen, đó là Rafe! Anh thậm chí còn đi nước kiệu để nhìn lướt qua nhà cô.

Cô vẫy tay với anh, nhưng anh không nhìn vào phía những ô cửa sổ trên cao để thấy cô mà cưỡi ngựa đi tiếp. Cô hộc tốc chạy đi mặc đồ và lao xuống cầu thang, hy vọng lúc này ngựa của mình vẫn còn ở bên ngoài. Nó vẫn ở đó, nhưng cả ngựa của người hộ tống cô cũng vậy. Người đánh ngựa, Mark, luôn đi cùng cô, nhưng chẳng phải cô đã đi ngang qua anh ta lúc ở cuối cầu thang rồi sao? Anh ta bước tới cánh cửa để nói chuyện với cô, “Tôi sẽ cần một phút để lấy áo choàng của mình, Tiểu thư Ophelia”.

“Hãy giúp tôi một tay trước”, cô trả lời, rồi tiếp tục cất lời ngay khi đã ở trên lưng ngựa, “Tôi sẽ đợi cậu ở Grosvenor Gate dẫn vào Hyde Park. Đừng chậm trễ đấy”.

Cô không dừng lại để nghe thấy lời quở trách của anh ta rằng cô không nên rời đi mà không có anh ta. Dự đoán tương tự đeo bám cô cả đêm lại xuất hiện lần nữa và là nguyên nhân khiến cô phi nước đại. Nếu may mắn, cô có thể đuổi kịp Rafe. Còn nếu thực sự may mắn, anh có thể sẽ đề nghị một cuộc hẹn khác và lần này đó sẽ không phải lời đùa cợt.

Cô đã không gặp may. Cô liếc nhìn những con đường mình vừa đi ngang qua, nhưng không biết được Rafe đã đi đâu trong khi cô lãng phí thời gian để thay đồ. Và Ophelia nhận ra may mắn càng trở nên hiếm hoi hơn khi cô đứng chờ ở cổng vào công viên để đợi Mark xuất hiện.

Cô đã chẳng phí thời gian tìm kiếm bộ quần áo cưỡi ngựa của mình, mà tóm lấy chiếc váy đầu tiên trong tầm với, cô chưa bao giờ mặc bộ váy mỏng manh thế này khi rời khỏi nhà. Cô nghĩ rằng khăn quàng cổ có thể giúp ích, nhưng không phải, nó mỏng tang, thậm chí không che được viền cổ trễ của chiếc váy. Và áo choàng của cô thì không có ở nơi nó thường được treo, vì vậy cô đã dùng một chiếc áo choàng không tay để thay thế. Cô cũng không buồn vấn cao tóc. Cô chỉ vội vàng nhét nó phía dưới chiếc mũ lông.

Ít nhất giữ chặt chiếc áo choàng cũng giúp Ophelia xua được cái lạnh khi cô còn đang mãi suy nghĩ về hành vi bộc phát như vậy. Cô nên trở về nhà ngay lập tức. Nếu có bất cứ ai nhìn thấy những gì cô đang mặc, họ sẽ nghĩ cô bị điên mới ra ngoài trong bộ dạng như thế. Hoặc có thể không phải vậy. Ngày hôm nay không lạnh đến thế, cũng chẳng hề có gió thổi. Có thể xem là một ngày mùa đông đẹp trời. Lẽ ra đó sẽ thực sự là thời điểm hoàn hảo cho một chuyến cưỡi ngựa, nhưng cô lại đang không mặc đồ dành cho việc này.

Cô nghĩ mình đã nhìn thấy Mark đang cho ngựa phi nước kiệu xuống phố cách mình không xa. Chẳng có nghĩa lý gì để đợi anh ta đến tìm cô khi mà cô sẽ quay trở lại con đường đó để trở về nhà. Cô bắt đầu thúc ngựa hướng về phía đó khi có người tiến lại gần từ phía sau.

“Đi dạo trong công viên à?”

“Anh từ chỗ quái quỷ nào đến vậy” là suy nghĩ duy nhất của Ophelia trước khi cô lên tiếng, “Đúng vậy”, và quay ngựa lại đối mặt với Rafe.

Anh trao cho cô một cái nhìn tò mò, có thể vì cô đang nắm chặt chiếc áo choàng trong bàn tay không đeo găng. Nhưng chiếc áo choàng không đủ kín để che đi lớp lụa và ren của chiếc váy trễ cổ đang lộ ra.

Mặc dù anh không nhận xét gì về điều đó, mà chỉ nói, “Chẳng hiểu sao tôi chưa bao giờ tưởng tượng cô lại cười một con ngựa, Phelia. Tôi phải nói là mình khá ngạc nhiên”.

“Tại sao? Tôi tình cờ lại thích tập thể dục đấy.”

“Đúng thế, nhưng...”, anh dừng lại để cười. “Tôi nghĩ mình vẫn phải giữ hình ảnh mới mẻ này của cô trong tâm trí thôi, khi mà cô chưa bao giờ trở nên thiếu chín chu. Cô biết đấy, không có sợi tóc nào bị rối, không có nếp nhăn nào trên quần áo. Và cũng chẳng có mùi của lũ ngựa.”

Cô chia sẻ niềm vui với anh bằng một nụ cười toe toét. “Anh nhầm rồi, đó là tôi của ngày xưa. Hãy nhìn xem, anh đã khiến tôi mất phương hướng nghiêm trọng từ lúc ấy. Và tôi đã khá lôi thôi trong phòng khách tại... Nest.”

Cô kết thúc bằng tiếng thở hỗn hển khe khẽ, ánh mắt xanh đột nhiên trở nên nóng bỏng. Nhắc anh nhớ lại những gì đã xảy ra giữa họ trong phòng khách là một ý tưởng không hề thích hợp và khá thiếu suy nghĩ về phía cô. Và cảnh tượng đó cũng trong tâm trí Ophelia lúc này, anh, với mái tóc trở nên hoang dại dưới những cơn trớn nồng nàn của cô, dục vọng nồng cháy trong biểu cảm của anh, giống như bây giờ.

Chúa lòng lành, đây không phải nơi để đam mê của cô bị khuấy động. Có lẽ suy cho cùng một chuyến cưỡi ngựa là ý tưởng hay ho.

“Tôi sẽ đua với anh,” cô nói một cách hấp tấp.

Mark đến chỗ họ cùng lúc đó. Anh ta nghe thấy những gì cô nói và định phản đối, nhưng cô đã cho ngựa phi nước đại vào công viên. Cô cũng hoàn toàn chiếm lợi thế so với Rafe, bởi những suy nghĩ của anh vẫn còn tập trung vào chuyện diễn ra trong phòng khách. Vì vậy, anh đã không trả lời ngay lập tức. Nhưng cô đã tạm dừng để liếc lại thật nhanh và thấy anh đang bắt đầu đi sau cô, Ophelia cười âm ỉ đầy thỏa mãn với khoảng cách khá xa mà mình đã bỏ anh lại. Cô đánh rơi mũ khi làm như vậy, gió cuốn lấy nó từ phía sau và thổi nó xuống đất. Cô không định dừng lại để nhặt nó lên. Đây là một cuộc đua đúng nghĩa, và cô đủ hiểu chiến để muốn giành phần thắng.

Áo choàng của cô bị bung ra khi cô phải cầm cương bằng cả hai tay. Cô hầu như không cảm thấy sức đập của gió ép vào ngực mình khi máu trong người đang sục sôi trước cảm giác phấn khích dành cho cuộc đua. Khăn quàng cổ của cô bắt đầu tuột ra và một mép của nó lúc này đang bay phấp phới phía sau cô. Cô nắm lấy mép còn lại trong tay để không làm mất nốt chiếc khăn. Áo choàng, khăn quàng, và tóc cô lúc này đều đang tung bay trong gió. Cô chẳng quan tâm. Cô nhấn mạnh gót, thúc ngựa của mình ngày càng tăng tốc.

Cô đi thẳng xuống con đường dành cho ngựa ở phía bắc, nhưng vì công viên gần như bị bỏ hoang, cô vội vàng rẽ ngang về hướng Serpentine. Con đường mòn phía bắc uốn khúc quanh công viên và cắt ngang một hồ nước lớn trước khi nó ngoặt sang hướng bắc một lần nữa và kết thúc ở đó. Cưỡi ngựa ở đây tốn nhiều thời gian hơn ở đường mòn phía nam rất nhiều, điều mà cô hiếm khi thấy quen. Rafe đang đuổi sát cô nhưng chưa đủ gần để bắt kịp cô. Và lúc này, cô có thể trông thấy dãy nhà thuyền ở rất gần. Thậm chí còn có vài người đang trượt băng trong một ngày mùa đông đẹp trời thế này.

Cô tiếp đất không quá mạnh. Nó đáng ra còn bi đát hơn thế nhiều. Lẽ ra ngựa của cô có thể đã dừng phắt lại khi con rắn vườn lao qua chẵn đường và Ophelia sẽ nhảy qua đầu nó. Thay vào đó, con ngựa lại chồm lên hết sức sợ hãi và chỉ khiến Ophelia ngã ngựa ra sau rồi rơi xuống nền đất. Một con ngựa to lớn như nó đáng ra không nên sợ một con rắn nhỏ bé, vô hại như vậy, nhưng nó vẫn sợ.

Cô chỉ nghệt thở mất một lúc và chống người trên khuỷu tay khi Rafe nhảy xuống ngựa ngay bên cạnh cô. Anh quỳ xuống quá nhanh khiến hai đầu gối trượt đi vài phân trên nền cỏ khô cứng.

“Chúa lòng lành, cô suýt dọa chết tôi rồi đấy!”, anh kêu lên khá phẫn nộ.

“Tôi không bị thương đâu”, cô quả quyết với anh.

“Cô không may mắn đến thế đâu. Cha cô nên bị bắn vì đã mua cho cô một con ngựa bất kham.”

“Là tôi chọn nó, chứ không phải cha tôi. Tôi chỉ phải cẩn thận với ông suốt vài tháng để ông ưng thuận giá của nó thôi. Đó là cách mà chúng tôi làm mọi thứ. Tôi cẩn thận, còn ông nhượng bộ để mọi thứ được thực hiện. Tôi không nghĩ ông thậm chí có bao giờ tìm nhìn thấy nó.”

“Bất chấp...”

“Thực sự tôi ổn mà. Nếu anh có thể giúp tôi đứng lên...?”

Anh kéo cô đứng dậy, rồi bất ngờ hôn cô, nóng bỏng và ngang ngạnh khi bàn tay anh dịch chuyển xuống hông cô và nhẹ nhàng chà lên những nơi cô bị thương sau cú ngã. Cô rên rỉ với niềm phấn khích, bụng cô căng ra trước thử cảm xúc nóng bỏng mà những vuốt ve chậm rãi, đầy dục vọng cùng nụ hôn thật sâu của anh đẩy lên. Cô lại cảm thấy khó thở lần nữa, nhưng không bỏ lỡ ánh nhìn dữ dội của anh khi anh ngả người ra sau.

Rafe thả cô ra nhanh tới mức cô suýt nữa mất thăng bằng. Và anh xoay người để thu ánh mắt khỏi cô khi cô bắt đầu phủi bụi khỏi quần áo của mình và cài áo choàng lại lần nữa.

“Tôi hy vọng không phải lúc nào cô cũng ăn mặc như vậy khi cưỡi ngựa”, anh khiển trách khi di chuyển để thu cương của những con ngựa.

“Không, tất nhiên là không rồi.”

Anh kiểm chế một lần nữa khi liếc sang cô. “Thế thì tại sao ngày hôm nay cô lại mặc như vậy?”

“Chà, tôi... phải nói là điều đó...” Cô đứng lại, từ bỏ việc cố gắng nghĩ ra một cái cớ để không phải thừa nhận việc mình đã đuổi theo anh. Vì vậy, cuối cùng cô nói, “Không, tôi không nghĩ mình thích việc nhắc tới lý do đâu”.

“Cứ làm như cô muốn đi.” Anh nhún vai. “Nhưng tôi đề nghị cô hãy về thẳng nhà.”

“Tôi cũng định thế đấy.”

Anh giúp cô trở lại yên ngựa. Anh có thể dùng cả hai tay khi làm vậy, nhưng lại cố xoay xử để không chạm vào cô lần nữa, mà chỉ đơn thuần khum các ngón tay giúp cô bước lên. Giờ thì anh đang hành xử khá lạnh

lùng, quá lạnh lùng mới đúng. Dĩ nhiên họ đang ở nơi công cộng. Nhưng chỉ có rất ít người có mặt quanh đây, và họ đang ở cách chỗ hai người khá xa.

Cô muốn hỏi tại sao anh không xuất hiện đêm qua. Rõ ràng anh sẽ chẳng nói bất cứ điều gì về nó. Nhưng như vậy lại có chút quá táo bạo. Và bên cạnh đó, Mark cuối cùng cũng đã đến được chỗ họ. Anh ta đã bị bỏ lại đằng sau khá xa, điều vẫn thường xuyên xảy ra, và anh ta không thể thấy cô ngã. Thịnh thoảng, cô cũng cho ngựa chạy ở tốc độ trung bình khi đi với anh ta vì anh ta không phải là một người cưỡi ngựa giỏi. Con ngựa của anh ta cũng chẳng có cơ hội để bắt kịp cô ở Thoroughbred. Nhưng thông thường, cô sẽ phi nước đại, sau đó chỉ cần chờ anh ta đuổi kịp.

“Cảm ơn anh vì cuộc đua”, cô nói với Rafe, sau đó thêm vào một nụ cười toe toét, “Tôi thích sự chiến thắng”.

“Tôi cũng vậy”, anh trả lời với một nụ cười ranh mãnh. “Một ngày nào đó, chúng ta sẽ làm điều này và cô sẽ không có cơ hội quái quỷ nào để đánh bại tôi đâu.”

Cô bật cười. “Tôi sẽ không trông mong điều đó. Tại sao anh lại nghĩ tôi mất hai tháng để cưỡi được con ngựa này chứ? Giống ngựa này là một tay đua vô địch. Nó không hề rẻ đâu!”

“Cô dám chắc rằng mình sẽ giành chiến thắng trong bất kỳ cuộc đua nào cô tham gia chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

“Thế thì tôi có thể chỉ phải mua giống của nó thôi.”

Chương 32

Raphael trở về căn nhà của mình tại đường Grosvenor, ở phía đông của quảng trường cùng tên. Anh sống cách nhà Ophelia vài dãy phố về phía nam và chẳng có lý do gì để cưỡi ngựa qua khu nhà cô ngày hôm nay, trừ việc bị phân tâm khỏi lịch trình thường ngày của mình, vì cô.

Anh đang mải chìm trong suy nghĩ khi bước vào ngôi nhà tới mức không nhận thấy người ghé thăm đang nghiêng người tựa vào cửa phòng khách. Hình ảnh về Ophelia đơn giản sẽ không rời khỏi tâm trí anh, và bây giờ những hình ảnh mới mẻ này lại góp thêm vào cho bộ sưu tập đó. Tiếng cười cô đáp lại anh khi chiếc mũ của cô bị thổi bay trong công viên. Mái tóc cô xõa tung khi cô chống người trên khuỷu tay lúc ngã xuống đất, không có gì nhiều hơn một cái nhìn thất vọng trên khuôn mặt khi cô bất ngờ bị hất văng khỏi ngựa. Cái cách cô vui mừng khi phản ứng lại trước sự chăm sóc từ anh với những vết thương của cô.

Và từ đêm trước, biểu cảm vô cùng cuồng nhiệt của cô sau khi cô hôn anh trong phòng ăn, không, anh không thể nghĩ về điều đó, không thể nghĩ mình đã bị cám dỗ ra sao để lên vào nhà cô sau khi những tia sáng cuối cùng trong ngày dần tắt. Anh đã thực sự đứng ở phía sau nhà cô trong giá lạnh để tranh luận về những điều lợi hại và cuối cùng thuyết phục mình thậm chí không cố nhìn xem cánh cửa có mở hay không. Sau đó, anh đã tức giận với chính mình khi về trở về nhà và nằm trên giường, vì bản thân thậm chí đã không cố gắng.

Nhưng trong khi anh chẳng muốn gì hơn là làm tình với cô một lần nữa, đó chỉ đơn giản không phải là một ý tưởng hay ho, khi mà bây giờ cô đang

ở nhà và tìm một tấm chồng. Điều quan trọng trong thử nghiệm đã giúp cô thay đổi của anh là để cô được sống hạnh phúc mãi về sau, với một người khác. Và việc anh đang bắt đầu bị suy nghĩ đó chọc giận mới chính là điểm đáng bàn. Tiếng hăng giọng khiến anh liếc về phía phòng khách, sau đó kêu lên khi nhìn thấy người đàn ông cao lớn đang mặc một chiếc váy Scotland đứng đó. “Duncan! Vì lý do quái gì mà cậu không cho tôi biết cậu sắp đến thị trấn thế? Chúng ta lẽ ra đã có thể cùng cười ngựa.”

“Bởi vì tôi không hề biết mình sẽ trở lại”, bạn anh đáp lời.

“Các dì của Sabrina khăng khăng đòi tới đây một chuyến để tìm vài loại ren đặc biệt mà họ muốn dùng làm mạng che mặt cho cô dâu, họ không thể tìm thấy chúng ở nhà.”

“Cậu hộ tống họ sao?”

Duncan khịt mũi. “Lẽ ra tôi sẽ có quãng thời gian hoàn hảo để ở riêng cùng người mình yêu trong vài ngày, nhưng không phải, họ đã lôi kéo cô ấy đi cùng cho bằng được, và tôi không định để Sabrina trở lại thị trấn nguy hiểm này mà không có tôi đâu.”

“Tôi không đồng ý việc thị trấn này là nơi nguy hiểm, chà, ít nhất nó không hoàn toàn nguy hiểm đến thế”, Raphael vừa sửa lại vừa cười toe toét. “Nhưng tôi nghi ngờ nếu tôi có một vị hôn thê, tôi cũng sẽ không để cho cô ấy đến đó một mình đâu...”

Duncan nhàu mày. “Cậu đang cân nhắc tới việc tìm một hôn thê sao?”

“Điều gì khiến cậu có ý tưởng đó vậy?”

Duncan cười khùng khục. “Có lẽ là bởi vì cậu vừa nói...”

“Tôi chỉ đơn giản đồng ý với cậu thôi. Giờ xác nhận với tôi nếu cậu sẽ... đây là lần đầu tiên cậu đến thành phố lớn, đúng không?”

“Lần đầu tiên, và hy vọng là cuối cùng.”

“Và cậu định ở lại bao lâu?”

“Cánh phụ nữ đã tìm thấy những gì họ cần nên đã trở về nhà trọ rồi. Sáng mai, chúng tôi sẽ đi thẳng về nhà trước tiên.”

“Sớm thế ư? Cậu ít nhất phải thăm thú thứ gì đó ở London trước khi vội vàng trở lại vùng quê chứ. Để tôi dẫn cậu vào thị trấn đêm nay. Trong chùng mực nào đó, đây là một đám tang trong vài ngày cuối cùng của cuộc đời độc thân đấy.”

Duncan cười phá lên. “Đó là lễ kỷ niệm, anh bạn, không phải một đám tang. Tôi không nghĩ lại có người đàn ông nào háo hức hơn tôi để được đưa người mình yêu đến bệ thờ đâu. Họ khiến tôi phải đợi những ba tuần chết tiệt. Nhưng không, tôi sẽ chẳng ra ngoài mà không có người mình yêu đi cùng.”

Raphael thở dài. “Tôi cho rằng mình có thể tìm vài bữa tiệc hoặc những sự kiện khác, trò giải trí ít trác táng mà cô ấy cũng sẽ thích. Thật ra...” Anh dừng lại để gọi người hầu mình đã cử đi sáng nay để nghe ngóng về gia đình Reid. “Simon, cậu quay về chưa?”

Simon thò đầu ra từ một cánh cửa ở cuối sảnh. “Tôi về rồi, thưa ngài.”

“Cậu nghe ngóng được không?”

“Họ vẫn chưa có dự định gì vào tối nay.”

“Thế thì quay lại đó và thử lại lần nữa đi. Không có chuyện cô ấy sẽ để một đêm trôi qua mà không tham dự một vài sự kiện đâu.”

“Ai cơ?”, Duncan hỏi.

“Ophelia... và cậu nợ tôi một trăm bảng”, Raphael nói thêm với một nụ cười toe toét.

“Quý tha ma bắt”, Duncan bắt bẻ. “Việc đặt cược có hiệu lực khi cô ta thay đổi, và tôi biết rất rõ là cô ta...”

“Đã thay đổi rồi”, Raphael cắt ngang. “Nhưng cậu không phải tin điều đó đâu. Người của tôi là sẽ tìm ra nơi cô ấy tới đêm nay, và tôi sẽ đảm bảo để chúng ta nhận được lời mời, cả các dì của Sabrina cũng thế.”

“Cậu đang nghiêm túc đấy chứ? Điều gì khiến cậu nghĩ rằng người phụ nữ đánh đá đó có bất kỳ cách cư xử nào khác so với lúc trước vậy?”

“Bởi vì tôi chỉ vừa mới trải qua tuần trước ở bên cô ấy.”

“Bây giờ thì sao?”, Duncan đáp lại với vẻ hoài nghi.

“Không, thực sự thế. Một khi cậu dành thời gian để tìm hiểu về cô ấy, cô ấy khá tuyệt vời đấy.”

Duncan bắt đầu cười âm ỉ. “Bây giờ thì tôi biết cậu đang lừa tôi rồi. Cậu đã làm gì vậy, bắt cóc và đánh đập để cô ta vâng lời ư?”

“Vài điều tương tự thế”, Raphael nói một cách bí ẩn với nụ cười bối rối. “Nhưng cậu sẽ có thể tự mình nhận ra rằng tôi không hề đùa về việc này. Nói chuyện với cô ấy đêm nay đi, cậu sẽ ngạc nhiên cho xem. Cô ấy thậm chí còn có thể xin lỗi cậu đấy, dù rằng đó là do bị thúc ép, vì cô ấy không hề cảm thấy mình đã gây bất kỳ tổn hại nào cho cậu, điều mà thực ra là sự thật. Nhưng tôi cược là Ophelia sẽ xin lỗi cả Sabrina nữa nếu cậu có thể đưa cô ấy đi cùng. Phelia không hề hối tiếc về những gì mình đã đối xử với cô ấy.”

“Chà, tôi phải cân nhắc điều này mới được. Và tôi muốn biết cậu đã xoay sở thế nào để làm được điều kỳ diệu này mà không cần đập tan cái tính chua ngoa của cô ta lắm đấy.”

“Chà, có đánh đập, và cả hăm dọa nữa, và tôi chỉ đơn giản giúp Ophelia hiểu rõ cách người khác cảm nhận về những hành động của cô ấy. Hai trong số đó có hiệu quả, và ngày càng tiến triển nhờ vào sự hộ tống của cô tôi, Esme. Vì vậy, hãy trở về nhà trọ của cậu và báo cho cánh phụ nữ biết để họ có thời gian chuẩn bị. Tôi sẽ chuyển lời cho cậu về thời gian tôi đến đón tất cả ngay khi tôi biết nơi mà chúng ta sẽ tới.”

Chương 33

Mary gõ cửa phòng Ophelia, sau đó mở cửa và thò đầu vào trong. “Con đã quyết định chưa, con yêu?”

Ophelia đang ngồi ở bàn làm việc của mình, nhìn chăm chăm vào khoảng không và chìm trong suy nghĩ, chứ không phải chọn lọc cả đồng thư mời mà mẹ đã mang cho cô ngay khi cô trở về từ chuyến đi của mình. Năm trong số các thư mời đã được gửi đến chỉ trong buổi sáng hôm đó. Tin tức cô trở lại thị trấn đã lan nhanh đến chóng mặt sau bữa tiệc đêm qua, và một số nữ chủ nhân của các bữa tiệc muốn thu lợi từ sự nổi tiếng của cô. Sự hiện diện của cô có xu hướng đảm bảo thành công cho bữa tiệc của họ.

Cô đọc một vài thư mời trước khi bị phân tâm bởi suy nghĩ về Rafe và quyết định mình muốn chấp nhận một lời mời. “Con nghĩ buổi khiêu vũ của Phu nhân Wilcotts có vẻ thú vị. Con đã được mời đến vài phút trước. Nó được tổ chức vào tối nay.”

“Ta sẽ cho cha con biết.”

“Không, đừng mẹ. Con muốn mẹ đi cùng con hơn. Mẹ có phiền không?”

“Hoàn toàn không, con yêu. Ta khá mong đợi được tham dự một vài sự kiện cùng con trong Mùa vũ hội này, nhưng cha con đã khiến ta nản chí. Ông ấy nói ta làm ông ấy phân tâm quá nhiều, rằng ông ấy cần để mắt tới con.”

Ophelia kìm nén phản ứng hoài nghi đó cho riêng mình. Việc ông thật tốt bụng khi không muốn vợ mình cùng đi có vẻ là một điều đáng khen ngợi.

“Con nghĩ rằng mẹ chỉ đơn giản là không muốn đi thôi”, Ophelia nói. “Con biết mẹ thích những bữa tiệc ở nhà hơn.”

“Ta chưa bao giờ đưa ra được lý do nào hợp lý để cha con đồng ý tham dự bất kỳ bữa tiệc nào với ta. Ông ấy thực sự không thích những buổi tiệc tùng xã giao, trừ khi ông ấy là chủ nhân.”

“Con hiểu. Thế thì chúng ta sẽ không đề cập đến nó với cha nữa, được không? Mẹ có thể để lại cho ông một lời nhắn.”

Mary thực sự vui mừng. “Đó là một ý tưởng thú vị. Có thể nó sẽ không tác dụng nếu ông ấy biết được và trở nên giận dữ, nhưng cũng đáng để dành ra một buổi tối chỉ có hai chúng ta. Chúa lòng lành, ta thực sự mong chờ điều đó đấy!”

Ophelia mỉm cười sau khi mẹ cô rời đi. Lúc này bà cũng đang rất háo hức.

Cô đã không ra ngoài với mẹ kể từ khi họ đi mua sắm tại phố Bond trước khi Mùa vũ hội bắt đầu, và đã nhiều tháng rồi họ không đến rạp hát cùng nhau.

Có một lý do khác cho niềm phấn khích chắc chắn đang lớn dần trong cô tối hôm đó khi Sadie giúp cô chọn trang phục cho buổi khiêu vũ. Nó chẳng liên quan chút nào tới việc trông cô xinh đẹp thế nào, dù cô khá rạng rỡ trong chiếc váy dạ hội màu xanh dương. Đó là màu sắc cô yêu thích, vì lý do đơn giản: nó tôn lên vẻ đẹp cho mái tóc vàng, nước da trắng, và đôi mắt xanh lam của cô. Cô có khá nhiều những chiếc váy cùng màu sắc thế này, nhưng với kiểu thiết kế khác nhau. Chiếc váy này có đường sọc bạc mạ vàng. Một chiếc dây chuyền bạc mỏng với mặt sapphire nhỏ đeo trên cổ càng khiến đôi mắt xanh của cô trở nên sẫm màu.

Nhưng đôi mắt cô đang lấp đầy niềm phấn khích mà cô hầu như không thể giấu kín, bởi vì cô có cảm giác Rafe sẽ ở đó tối nay, điều này chẳng hề thực tế chút nào, bởi vì sẽ không có khả năng anh lại chọn một sự kiện như thế để xuất hiện nếu định ra ngoài vào buổi tối. Suy cho cùng, anh không định tìm một người vợ. Và có lần vào bữa tối tại Nest, anh từng đề cập với cô của mình rằng anh đã được yêu cầu hộ tống Amanda tới các bữa tiệc. Vì

vậy, một buổi khiêu vũ hội hè rất có thể là nơi cuối cùng mà cô có thể nhìn thấy anh. Và cô có cảm giác rằng anh sẽ ở nhà của Wilcotts tối nay.

Bởi vì cảm giác đó, cô liên tục chờ đợi anh. Khi đến nơi ở của Wilcotts, sự xuất hiện của cô đã khiến toàn bộ phòng khiêu vũ rộng lớn rơi vào im lặng. Cô đã từng thích điều đó. Cô hầu như không chú ý tới nó đêm nay, sự chú ý của cô chỉ tập trung vào một điều duy nhất, đó là cố gắng tìm Rafe trong đám đông. Chỉ mất vài phút để nhận ra người cao lớn như anh không có ở đó... hoặc chưa có. Nhưng cô vẫn tin chắc là anh sẽ xuất hiện.

“Thành thật mà nói rằng tôi ước gì cô đã trì hoãn việc quay trở lại London cho đến sau khi tôi kết hôn.”

Ophelia quay lại và nhận ra Amanda Locke đã đi theo cô khi họ băng ngang qua căn phòng. Đêm nay, em gái Rafe trông thật xinh đẹp trong bộ trang phục lộng lẫy, mặc cho vẻ mặt khó chịu của cô ấy. Chiếc vòng cổ bằng ruby, có lẽ là một bảo bối gia truyền mà cô ấy chỉ được đeo vào những lần ra mắt, được kết hợp với chiếc váy dạ hội màu hồng. Ophelia có thể đã không đến thăm nhà Locke, nhưng cô thực sự ước mình có thể gặp những thành viên còn lại trong gia đình Rafe.

“Xin chào, Amanda”, Ophelia vừa nói vừa nở nụ cười. “Anh trai cô có đến cùng cô không?”

“Không”, Amanda lầm bầm. “Tôi biết anh ấy đã về nhà đêm qua, nhưng tôi không tìm thấy anh ấy. Thực tế, tôi còn chưa hề nói chuyện với anh ấy.”

“Đừng giận anh ấy. Đàn ông cũng thích sự riêng tư. Chắc chắn cô cũng giữ vài bí mật với anh ấy, phải không?”

“Không... à, có thể thế”, Amanda trả lời, thoáng đỏ mặt, sau đó càu nhàu, “Ồ, được rồi, tôi hiểu ý cô”.

“Tốt lắm. Và đừng đổ ky với tôi, Amanda. Nếu cô nói cho tôi biết cô muốn thu hút người đàn ông nào, tôi chắc chắn sẽ làm anh ta bề mặt bằng cách tôi tệ nhất.”

“Tại sao cô lại làm điều đó cho tôi?”

“Tại sao không chứ? Cô có thể thấy điều này khó tin, nhưng tôi thực sự không muốn bất kỳ người đàn ông nào trong thị trấn quỳ gối dưới chân mình. Điều đó khiến mọi thứ khá lộn xộn, cô biết đấy. Và bên cạnh đấy, tôi tuyệt đối không thể kết hôn với họ!”

Amanda trao cho cô một cái nhìn kỳ lạ trước khi lên tiếng, “Đúng là cô có ý định đó thật chứ?”.

“Chắc chắn rồi.”

“Nhưng đó có vẻ không phải cách mà cô làm lúc Mùa vũ hội mới bắt đầu, khi mà cô khiến tất cả bọn họ phải phủ phục dưới chân mình.”

“Tôi khuyến khích điều đó, nhưng chủ yếu là vì cha tôi thôi. Tôi sẽ cho ông thấy là ông đã sai, trong chừng mực nào đó, tôi có thể giành được bất cứ người đàn ông nào trong thị trấn, và ông không cần phải gán tôi cho một người đàn ông mà tôi thậm chí còn chưa từng gặp mặt.”

Amanda nhăn mặt. “Tôi không biết làm thế nào cô lại xoay sở để vượt qua được nó, chà, trước khi cô gặp MacTavish và phát hiện ra anh ấy không phải là một kẻ độc ác hay xấu xí. Tôi hẳn sẽ tức giận với cha mẹ mình và rất sợ hãi.”

“Cảm ơn cô. Thật tuyệt khi biết tôi không phải là người duy nhất có cảm giác đó.”

“Thực tế, cô vẫn không hài lòng với MacTavish ngay cả sau khi đã gặp anh ta, đúng không?”

Ophelia lắc đầu. “Tôi cho rằng một số cặp vợ chồng chỉ là không hợp nhau trong bất cứ vấn đề gì. May mắn thay, chúng tôi đã nhận ra điều đó trước khi quá muộn.”

Đó chỉ là lời nói dối nho nhỏ, và thậm chí không phải do cô thêu dệt, vì vậy Ophelia không cảm thấy tệ khi nói ra điều đó. Thật là chuyện đáng ngạc nhiên khi cô và Amanda lại nói chuyện với nhau được thêm hai mươi phút. Các quý ông bắt đầu làm gián đoạn, nhưng chủ yếu chỉ là để đăng ký tấm vé khiêu vũ của mình. Và cuối cùng, Amanda thừa nhận mình còn

chưa quyết rũ được bất kỳ người đàn ông nào cũng như đã gặp quá nhiều khó khăn trong việc đưa ra quyết định.

“Tôi không chắc mình có thể tư vấn cho cô về chuyện đó, ngoài chờ đợi rằng tình yêu có thể giúp cô giải quyết nó. Rafe nói cô tuyệt đối tin tưởng tình yêu luôn song hành với hạnh phúc.”

“Đúng vậy, tôi có thể khiến anh ấy điếc tai khi phải nghe về nó rất nhiều lần. Có phải đó là những gì cô đang làm không? Chờ đợi tình yêu ấy?”

“Tôi e trường hợp của mình có chút khác biệt đấy. Trừ khi tôi có thể nhanh chóng tìm cho mình một tấm chồng, không thì tôi sợ cha tôi sẽ can thiệp một lần nữa và thay tôi lựa chọn.”

“Cha cô thật quá... quá cổ hủ!”

Cô gái này đã trở nên giận dữ thay cô, và Ophelia không nghi ngờ trong khoảnh khắc rằng Amanda có ý chân thành! Cô thấy hoài nghi. Đối xử tốt với mọi người và nhận lại lòng tốt của họ quả là một chuyện hết sức kinh ngạc! Chúa ơi, lẽ nào cô đã trải qua cả cuộc đời sống trong những giả định sai lầm và cố tình xa lánh những người có thể đã trở thành bạn bè của cô ư?

“Ồ, thật thú vị làm sao!”, Amanda nói, đột nhiên liếc nhìn phía sau Ophelia. “Sabrina cũng đến thị trấn. Chúng ta sẽ đến chào cô ấy chứ?”

Ophelia quay lại và thấy người nhà Lambert, các bà dì và cô cháu gái, bước vào phòng khiêu vũ. Cô hầu như không nhận ra Sabrina, đêm nay trông cô ấy thật đáng yêu, và cô ấy thậm chí còn không mặc váy dạ hội, chỉ đơn thuần vận một chiếc váy buổi tối màu xanh lá cây nhạt. Nhưng Sabrina vẫn vô cùng rạng rỡ. Cô nàng tóc nâu là bé từ Yorkshire đã hóa bướm. Tình yêu đã tạo ra điều đó ư?

Nhưng rõ ràng Ophelia bắt đầu cảm thấy không thoải mái khi đi theo Amanda băng qua căn phòng. Rafe đã khiến cô cảm thấy cách đối xử của mình với cô gái đó tồi tệ thế nào. Đồ kỵ không phải là lý do. Và cảm giác hối tiếc mạnh mẽ cuộn dâng khắp lồng ngực cô. Trước khi họ đến chỗ Sabrina, Ophelia đã suýt không ngăn được nước mắt! Lạy Chúa, cô sẽ không khóc ở giữa phòng khiêu vũ, phải không?

Cô cố kìm nén trong khi Amanda cất lời chào Sabrina. Sabrina mỉm cười khi nói vài lời với em gái Rafe, nhưng nụ cười đó lại trở nên ngập ngừng khi cô ấy liếc sang Ophelia. Mary đã có mặt để chào đón các dì của Sabrina, cũng là những người bạn cũ của bà, lờ đi Amanda trong khoảnh khắc.

Ophelia tận dụng cơ hội đó để ôm Sabrina và thì thầm vào tai cô ấy, “Mình đã lợi dụng lòng tốt của cậu. Mình xin lỗi” Nước mắt cô bắt đầu trào ra! “Xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng chủ yếu là xin lỗi vì đã nói dối cậu về Duncan. Mình đã tuyên bố rất nhiều điều không đúng sự thật, và mình đã rất ghen tị với cậu, không chỉ một lần. Mình chỉ muốn cậu biết mình rất tiếc về mọi chuyện.”

Cô không đợi câu trả lời từ Sabrina. Hồ thẹn vì nước mắt đang lăn dài tận má, cô nhanh chóng rời khỏi phòng trước khi có bất cứ ai nhận thấy.

Chương 34

“Em đang giận dữ chuyện gì thế, tình yêu?”, Duncan thắc mắc khi cuối cùng cũng bước vào phòng khiêu vũ và tiến đến bên cạnh vị hôn thê của mình. “Vẫn còn giận anh vì đã kéo em tới đây khi em không có váy dạ hội ư?” Sabrina nghiêng người để vỗ nhẹ vào má anh ta. “Không, em không bao giờ giận anh. Mà là Ophelia. Cô ấy vừa xin lỗi em vì đã nói dối về chuyện của anh trước đây, nhưng em biết cô ấy không hề có ý đó, vậy tại sao cô ấy lại thấy áy náy chứ?”

Anh ta nhún bờ vai rộng lớn. “Có lẽ cô ta muốn Rafe thắng cược?”

“À, đúng thế, tất nhiên anh đã đề cập đến vụ cá cược đó!”, Sabrina đồng ý, nhưng rồi lại cau mày dữ dội hơn. “Không cô ấy chẳng bao giờ hạ thấp bản thân mình để giúp đỡ người khác đâu. Đó rõ ràng không phải cô ấy.”

“Thế thì tại sao em lại nghi ngờ sự chân thành của cô ta?”

“Bởi vì cô ấy nói cô ấy ghen tị với em.”

“Và?”

“Thế còn chưa đủ ư? Làm sao cô ấy có thể ghen tị với em cơ chứ?”

Duncan bắt đầu cười âm ỉ. “Rất dễ hiểu, Sabrina. Em không biết mình tuyệt vời như thế nào sao? Bên cạnh đó, ghen tuông cũng chẳng có nghĩa lý gì cả. Chỉ vì cô ta xinh đẹp đến hoàn hảo không có nghĩa cô ta không có những hoài nghi hay bất an của riêng mình.”

“Anh đang ủng hộ cô ấy ư?”, Sabrina hỏi một cách vô cùng hoài nghi. “Không, anh chỉ tự hỏi có phải Rafe đã đúng và cô ta thực sự đã có thay đổi tích cực không thôi.”

“Vậy nên anh ấy nghĩ rằng mình đã thắng cược sao?”

“Đúng thế, và anh ở đây để tận mắt nhìn xem đó có phải sự thật hay không. Vậy cô ta đâu rồi?”

Lúc này, vẻ mặt Sabrina trở nên suy tư. “Ophelia có vẻ hơi xúc động. Em cho rằng cô ấy chỉ diễn kịch thôi. Đó là chuyên môn của cô ấy mà. Nhưng em nghĩ việc Ophelia có thể đã rời khỏi phòng để trấn tĩnh lại là chuyện khác.” Raphael và Duncan bị kẹt lại trong sảnh chính vì sự xuất hiện của một người bạn cũ của cha Raphael. Duncan đã xoay xử mọi cách để vào được phòng khiêu vũ từ sớm, nhưng Raphael lại không thể tìm được kế rút lui một cách lịch sự để giải thoát cho mình khỏi cuộc trò chuyện kéo dài đến gần mười phút. Vì vậy khi cuối cùng cũng vào được phòng khiêu vũ anh đã phải tìm kiếm một lúc mới xác định được nơi những người bạn của mình tụ tập. Anh thậm chí còn không nhận ra mình cũng đang tìm kiếm một mái tóc vàng hoe.

Tuy nhiên, bầu im lặng đã rơi xuống khắp căn phòng. Anh đã quên mất sự hiện diện của mình có thể gây chấn động thế nào, khi mà anh đã không có mặt trong phòng vũ hội ở London suốt nhiều năm qua. Rafe lập tức bị vài người quen đã không gặp anh kể từ khi anh trở về Anh quốc bao vây và muốn chào mừng anh trở lại. Và quý tha ma bắt, các bà mẹ cũng thế.

Khi nhìn thấy hai bà mẹ quyền thế giậm mạnh chân tiến thẳng về phía mình, kéo theo các cô con gái phía sau, anh đã lập tức nghĩ ngay đến việc nhanh chóng rút lui và trở về nhà. Nhưng anh vẫn tiếp tục kiên trì, trưng ra cho họ thấy thái độ hờ hững nhất của mình, và từ chối khiêu vũ khi họ cố buộc anh phải làm thế. Anh đã sắp sửa trở nên khá thô lỗ khi em gái anh tới giải cứu, kéo anh đi mà không chờ nhận được sự đồng ý, chỉ Amanda mới có thể xoay xử theo cách đó, gàn dở và thiếu kiểm soát quá mức như đôi khi con bé vẫn vờ như thế.

Cô ấy kéo anh thẳng tới chỗ bàn bày đồ ăn, nơi có những dây ly đã được sắp xếp và rót đầy các loại đồ uống, từ rượu champagne tới trà loãng, và người phục vụ có mặt ở đó để chịu trách nhiệm thay ly khi cần thiết. Raphael nhắc một ly champagne lên. Amanda biết tốt hơn là mình nên làm

điều tương tự, ít nhất là khi anh đang ở đây, và chọn một ly đồ uống không cồn phía đầu bàn bên kia. “Anh đáng lẽ nên nói cho em biết anh sẽ tới mới phải”, cô ấy phàn nàn khi uống một ngụm từ ly của mình. “Thế thì em sẽ không phải kéo cô Julie tới đây khi bà thực sự không muốn đến. Và trước khi quên mất, thì em mới nói chuyện với Ophelia đấy. Anh sẽ không tin chuyện này đâu, nhưng cô ấy thực sự đối xử tốt với em! Gần như làm em bối rối, ôi, mà đừng bận tâm, em quên mất là mình vẫn đang không thèm nói chuyện với anh đấy.”

Cô ấy bỏ đi, để mặc Raphael cười khùng khục. Anh gần như thương hại cho người đàn ông mà em gái mình để ý. Anh chàng tội nghiệp đó sẽ không bao giờ có được một khắc bình yên.

Anh cuối cùng cũng tìm thấy Duncan và Sabrina, song chỉ là khi họ xoay qua anh trên sàn khiêu vũ. Nhưng anh đã chẳng gặp chút khó khăn nào lúc quan sát Ophelia gọn trong tầm nhìn khi cô cố lén trở lại phòng mà không gây chú ý. Cô giống một thanh nam châm thu hút ánh nhìn của anh, và như thường lệ, vẻ xinh đẹp của cô đơn giản là khiến anh ghen thờ.

Chiếc váy dạ hội xanh lam với đường sọc bạc lẽ ra sẽ thích hợp khi cô là Nữ hoàng Băng giá, nhưng chẳng có gì lạnh lùng toát ra ở cô lúc này. Cô đã quen với việc bước đi một cách kiêu ngạo đến không thể nhầm lẫn, nhưng thái độ đó bây giờ cũng đã mất tích. Thực tế, sự tự tin của cô dường như cũng chẳng còn.

Anh trở nên ớn lạnh trước suy nghĩ đó. Anh đã làm gì vậy? Nếu anh đã biến cô thành một chú chuột nhắt nhút nhát anh hẳn phải tự bắn chính mình. Anh dợm bước về phía cô ngay lập tức. Anh phải đi thật nhanh. Qua khóe mắt, Raphael có thể trông thấy nửa tá những người đàn ông khác đang tiến về phía cô. Quỷ tha ma bắt anh đi nếu anh không cảm thấy khoảnh khắc đó hết như một cuộc đua trước khi đến được chỗ cô. Anh đã thắng, nhưng chỉ trong đường tơ kẽ tóc, và vì những người khác đã sắp đổ dồn tới chỗ Ophelia, nên anh chỉ đơn giản là nắm lấy tay cô và kéo cô lên sàn nhảy.

“Đi được nửa đường anh mới nghĩ đến việc đặt câu hỏi cho cô. Nhảy với tôi một điệu chứ, tiểu thư thân mến?”.

“Tôi rất muốn”, cô trả lời. “Dù nếu chúng ta bị gián đoạn đó sẽ là vì tôi đã hứa nhảy điệu này với người khác rồi.”

“Tôi sẽ nắm bắt cơ hội của mình.” Anh nhanh chóng đưa cô lên sàn.

Khoảnh khắc anh đặt cả hai tay lên hông cô khi họ nhảy điệu waltz, anh bị choáng ngợp bởi cảm giác chiếm hữu kỳ lạ. Thật vô lý. Có thể anh đã góp một tay vào việc thay đổi cô, hoặc theo khía cạnh nào đó là thuần hóa người phụ nữ đánh đá này, nhưng cô không phải là sáng tạo của anh. Anh chỉ đơn giản giúp cô phát huy những phẩm chất tốt đẹp hơn mà cô đã sớm sở hữu, thứ từng không được cô thể hiện.

Nhưng có nhiều kiểu sở hữu khác nhau, và anh thậm chí không muốn nghĩ đến thứ phổ biến hơn cả, thứ không có chỗ trong những cảm xúc của anh. Mặc dù Rafe không thể phủ nhận rằng anh rất nhớ nhung quãng thời gian được ở riêng với cô trong bầu không khí thoải mái tại Nest. Cực kỳ thanh thản. Trong hoàn cảnh như thế này hay bất kỳ sự kiện công khai nào, anh đều không thể dành nhiều thời gian ở riêng với cô. Một điệu khiêu vũ kéo dài gần hết đêm nay sẽ khiến mọi người bàn tán. Và anh muốn dành nhiều thời gian hơn với cô, nhìn thấy cô cười một lần nữa, cũng như được tận hưởng sự dí dỏm thoải mái cô mang đến.

Anh đã để cô đi quá sớm, nhưng anh phải làm thế. Anh đã dành toàn bộ thời gian để nghĩ về việc lên giường với cô thay vì kết thúc những gì họ đã bắt đầu. Ông Chúa họ đã xong việc. Nhưng trong khi không thể độc chiếm cô cho riêng mình lâu hơn nữa, Rafe đã tự thuyết phục bản thân rằng anh cần để mắt tới cô, và bây giờ anh muốn chắc chắn mình đã không đẩy thái độ của cô đi quá xa theo hướng ngược lại.

Ophelia là người con gái tuyệt vời khi ở bên anh, hoặc có vẻ thế. Đó đơn thuần là vì cô cảm thấy thoải mái với anh sau tất cả những gì họ đã chia sẻ ư? Cô phần nào cảm thấy họ là bạn bè chẳng? Nhưng anh còn chưa chứng kiến cách cô cư xử với những người khác như thế nào. Và vẻ mặt lúng túng, sợ sệt đó của cô khi cô trở lại phòng khiêu vũ khiến anh lo lắng.

“Thật khó để chạm vào cô mà không muốn nếm vị của cô.” Chúa lòng lành, có phải anh vừa nói to điều đó không? Hẳn là thế rồi, vì bây giờ cô

đang đỏ mặt.

Anh nhanh chóng nói thêm, “Không, đừng có đỏ mặt. Cô càng xinh đẹp đến hoàn hảo khi làm thế đấy”. Khuôn mặt ửng đỏ của cô tối sầm lại. “Tốt hơn nhiều rồi”, anh vừa nói với cười toe toét. “Những biểu cảm này mới thực sự là cô. Tôi đã nghĩ về chúng không chỉ một lần đâu.”

Cô bật cười. “Anh thật là một kẻ xấu xa thích đùa.”

“Không, tôi là người tốt bụng thích đùa thì có. Vô song ấy chứ, nếu cô cần biết. Người xuất sắc nhất ở London.”

“Ôi, thôi đi!”

“Cảm thấy tốt hơn chưa?”

Cô liếc nhìn anh với vẻ tò mò. “Tôi không nhận ra mình đang ở trong tâm trạng tồi tệ đấy.”

Anh nhún vai. “Có vẻ cô không hoàn toàn là chính mình khi mới vào đây.”

“Ồ, là chuyện đó. Tôi đã nói chuyện với Sabrina. Một chút bối rối là toàn bộ vấn đề.”

“Nó rất tệ sao?”

“Chà, không, nếu anh phải biết, thì tôi đã xin lỗi cô ấy.”

“Không phải vì tôi, tôi hy vọng thế.”

“Không, thực sự tôi cảm thấy khá ổn khi làm thế, gần như thể trút được một gánh nặng trên vai vậy. Tôi thậm chí sẽ có thể cảm thấy thoải mái hơn nữa nếu cô ấy tha thứ cho tôi.”

Anh cau mày khi nghe điều đó. “Sabrina không làm thế sao? Điều đó có vẻ không giống cô ấy chút nào.”

“Không, anh hiểu nhầm rồi. Cô ấy hẳn đã làm thế, chỉ là tôi đã không ở lại để chứng kiến thôi. Tôi e là mình có chút... bối rối.”

“Bối rối ư?”, anh nói với vẻ hiểu biết. “Sẽ hoàn toàn đúng đắn khi cô thừa nhận mình đã khóc, cô biết đấy.”

“Đừng cho là...”

“Đừng bắt đầu nói dối lần nữa”, anh ngắt lời cô bằng giọng nhiếc móc nhẹ nhàng.

“Ôi, im lặng đi. Nếu muốn gọi việc khóc bằng một cái tên khác, tôi sẽ làm thế... hay là anh muốn nhìn thấy tôi đỏ mặt một lần nữa?”

Anh không nói nên lời vì mãi phá lên cười. “Chắc chắn rồi, hãy gọi nó là bất cứ gì cô muốn.”

Chương 35

Cô lại ở trong vòng tay Rafe lần nữa, nhưng cảm giác không thoải mái chút nào khi có hàng tá cặp mắt đang đổ dồn về phía họ. Và cũng thật khó cho Ophelia, để lừa dối cảm xúc và hành vi của chính mình, khi mà cô nhận được sự quan tâm trọn vẹn của anh. Cô phải nở những nụ cười đầy trấn an khi có quá nhiều người đang quan sát mình. Cô phải giữ ánh mắt tránh xa khỏi anh, hoặc ít nhất là cố gắng làm thế, vì quá dễ bị lạc lối trong đôi mắt xanh biếc đó và quên mất họ đang ở đâu.

Anh điển trai hơn rất nhiều trong bộ lễ phục sang trọng của mình. Có lẽ tất cả những người phụ nữ trong căn phòng đều đang ước được là cô, nhưng lần này, không phải vì lý do bình thường! Rafe trong chiếc áo vest đuôi tôm đen và cà vạt trắng quả là đầy sức tàn phá.

Và anh cũng thật ngang tàng! Chúa ơi, cô không thể tin anh đã nhắc đến việc muốn nếm vị của cô. Đầu gối cô suýt nữa đã khụy xuống!

Sau toàn bộ thời gian họ trải qua cùng nhau, khi lúc này, anh đang tỏ ra quyến rũ và gợi cảm với những lời bóng gió đầy khiêu gợi trắng trợn như vậy, họ cũng chẳng thể làm được gì với nó. Cô muốn nghĩ rằng anh chỉ đơn giản là không thể ngăn nổi chính mình, nhưng có nhiều khả năng anh chỉ cảm thấy an toàn nếu làm vậy, khi cô không thể đáp lại như những gì mình muốn, và anh cũng thế.

Cả điệu nhảy rõ ràng cũng đã kết thúc sớm hơn Ophelia trông đợi. Cô chẳng thể ở gần Rafe như vậy mà không muốn chạm vào anh một cách thân mật, ngoài hai bàn tay anh khi họ cùng khiêu vũ.

“Tôi biết anh sẽ tới mà”, cô ngượng ngùng nói khi Rafe dẫn cô ra khỏi sàn nhảy.

“Bắt được gián điệp của tôi rồi đúng không?”

“Người của anh ư?”

Anh đảo mắt. “Đừng bận tâm. Làm thế nào cô biết tôi sẽ tới?”

“Tôi chỉ có cảm giác khá mãnh liệt về điều đó thôi. Có thể bởi vì anh đã cố cho tôi biết mình định giúp tôi tìm được một tấm chồng.”

Cô thực sự hy vọng anh sẽ sửa lại giả định đó, nhưng tất cả những gì anh nói chỉ là, “À, và chúng ta sẽ cân nhắc thật thận trọng điều này ngay bây giờ, được chứ? Sẽ không vội vàng chỉ để thoát được sự kiểm soát của cha cô? Nhân tiện thì ngoài làm cô tức giận, cuộc gặp gỡ của hai người thế nào rồi?”.

“Nó đúng như tôi mong đợi. Nhưng xét tới mức độ hòa hợp của chúng tôi trước đó, tôi phải nói rằng mình đã gần như không bực bội như vẫn thường thế với ông, vì vậy về vấn đề đó thì tôi thấy khá ổn.”

Và rồi Rafe đã hoàn toàn xoa dịu cơn giận đó khi họ ở trong phòng ăn, nhưng cô không nhắc đến nó. Mặc dù việc nhớ lại nụ hôn ấy vẫn khiến má cô thoáng ửng hồng.

Cô tiếp tục, “Nhưng tôi không nghĩ mình có thể mất thời gian vào việc tìm kiếm một tấm chồng. Ông đã kiên quyết tham gia vào chuyện này và vẫn đang tiếp tục nắm quyền kiểm soát”.

“Tôi định nói chuyện với ông.”

“Đừng làm thế! Nếu ông nghĩ rằng anh quan tâm tới tôi, điều đó sẽ chỉ càng khích lệ ông thôi.”

“Quý tha ma bắt, thế ông có gì chứ?”

“Anh không thể đoán được à? Ông mong chờ tôi kết hôn để ông có thể thu được những lợi ích cho địa vị của mình. Ông nghĩ vấn đề này đã được Duncan giải quyết và rất hạnh phúc với điều đó. Khi chuyện bất thành, ông rõ ràng là không hài lòng. Thực tế, ông khá giận dữ khi mọi thứ lại trở về

con số không lần nữa. Vì vậy, chẳng hề ngạc nhiên khi bây giờ ông có lời kéo anh cho bằng được.”

“Xin lỗi, nhưng ông không phải kiểu người tôi thích.”

Anh nói điều đó với vẻ mặt thành thật đến nỗi khiến cô bật cười. Nhưng cô vẫn cảm thấy buộc phải cảnh báo anh, “Anh có thể chẳng bận tâm tới điều đó, nhưng ông thì lại khá nghiêm túc. Ông không hề dao động khi đặt anh vào tầm ngắm cho vị trí con rể bây giờ đâu”.

Rafe nhăn mặt. “Tôi e là mình có thể đã khuyến khích ý niệm đó trong lá thư ban đầu gửi cho ông. Lời nói bóng gió là một công cụ mạnh mẽ đối với tất cả các loại suy diễn.”

Anh đã dẹp đường cho họ băng qua đám đông trên rìa sàn nhảy cho đến khi tìm thấy mẹ cô, người mà anh không nghi ngờ là đang có ý định bỏ mặc cô. Thật không may, Mary vẫn đang trò chuyện với Sabrina và dì cô ấy, Hilary. Duncan cũng ở đó, anh ta đang đứng sau Sabrina và đặt tay lên vai cô ấy.

Mấy ai có thể nghĩ rằng hai người họ sẽ đến với nhau chứ? Họ từng rất không xứng đôi vừa lứa chàng trang Scotland điển trai, vạm vỡ với một cô nàng thôn quê ngọt ngào, người mà trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không thể coi là lộng lẫy. Nhưng suy cho cùng, có lẽ khiếu hài hước trong mọi tình huống và chia sẻ nó với những người khác của Sabrina chính là thứ đã chinh phục được Duncan. Ban đầu, họ trở thành những người bạn, rồi tình yêu đã nảy nở từ đó, và Ophelia ước gì mình đã nhận thấy điều này sớm hơn, thay vì để cho thói ngạo mạn khủng khiếp thuyết phục cô rằng Duncan chỉ đang cố làm cô ghen tuông.

Cô cho là mình cũng nợ anh ta một lời xin lỗi, vì tất cả những giả định sai lầm của cô và vì cô đã đẩy anh ta vào địa ngục khi anh ta nghĩ mình sẽ bị mắc kẹt nếu kết hôn với cô. Nhưng thật kỳ quặc khi mà toàn bộ thời gian chẳng mấy vui vẻ của cả hai người họ có thể đã diễn ra hoàn toàn khác nếu cô thức tỉnh sớm hơn, ngay từ trước khi cô gặp anh ta.

Họ có thể thực sự đã phải lòng nhau, ý tưởng đó thật đáng kinh ngạc làm sao! Và có thể nó đã thành hiện thực nếu cô không tự xem mình là trung

tâm và lên một kế hoạch chết tiệt để thoát khỏi việc kết hôn, và nếu Duncan không bị trì hoãn bởi những lời lăng mạ đầy ngạo mạn của cô. Xin lỗi anh ta vì đã khiến anh ta quay sang đối đầu với cô là điều cần thiết để cho anh ta biết rằng cô rất tiếc vì Duncan đã tìm được tình yêu đích thực với Sabrina, thay vì với cô. Không, cô không nghĩ chuyện đó sẽ kết thúc suôn sẻ. Lần này Sabrina mỉm cười cô. HÀi lòng và nhẹ nhõm, Ophelia cười đáp lại.

Nhưng sau đó, cô bắt gặp cái nhìn cảnh giác của Duncan và cố gắng để anh ta thấy thoải mái.

“Xin chào, Duncan”, cô nói gần như ngượng ngùng. “Tôi ngạc nhiên khi thấy anh và Sabrina trong thành phố đây, vì ngày cưới của hai người sắp tới còn gì.”

“Chúng tôi đi sắm vài món đồ mà các quý bà không thể tìm thấy ở nhà.” Hilary Lambert cười rạng rỡ khi được đưa vào nhận xét “các quý bà” của anh ta, mặc dù bà đã quay ngay sang trò chuyện với Mary. Hai người bạn cũ không bao giờ quên hồi tưởng về những ngày còn son trẻ họ từng trải qua cùng nhau.

“Chúc mừng đám cưới sắp tới”, Ophelia nói thêm với Duncan. “Tôi rất mừng cho cả hai.”

“Tôi sẽ bị nguyên rủa”, Duncan nói một chút hoài nghi. “Cô thật sự có ý đó sao?”

Nó không thực sự là một câu hỏi, nhưng cô vẫn trả lời, “Anh và tôi có thể đều cư xử phải phép nếu chúng ta không bị ‘buộc’ gặp nhau, nhưng tôi không nghi ngờ việc Sabrina là lựa chọn tốt hơn cho anh. Cô ấy sẽ làm một người vợ tốt hơn tôi có thể nhiều”.

Duncan hướng cái nhìn hoài nghi sang Rafe. “Tôi bỏ cuộc, anh bạn. Tôi không cần phải nghe thêm gì hơn ngoài biết rằng cô ấy đã thay đổi và trở nên vô cùng dễ chịu. Tôi thấy vui vì thua cậu ván cược đó hơn là thắng.”

Ophelia cau mày, nhưng không hiểu được những gì vị cựu hôn phu từng hai lần hủy hôn với cô đang ám chỉ ngay lập tức... cho đến khi cô nhìn thấy

Rafe bối rối.

“Đó là một lời khen cho sự thành công của cô, Phelia”, anh có nói với cô.

Nhưng như thế Rafe chưa hề nói gì, cô lên tiếng, “Một vụ cược ư? Tất cả đều là một vụ cược? Anh đẩy tôi vào địa ngục vì một vụ đặt cược chết tiệt sao?”.

“Mọi chuyện hoàn toàn không phải thế đâu.”

“Không ư?”

“Không”, Rafe đảm bảo với cô. “Tôi biết cô có thể thay đổi bất cứ ai đều có thể. Việc đặt cược chỉ đơn thuần là cách tôi ứng phó với thái độ hoài nghi của Duncan thôi.”

Cô liếc nhìn Duncan và thấy lúc này anh ta đang trở nên nhụt chí. Sabrina có vẻ lúng túng. Vì vị hôn phu của cô ấy? Hay vì Ophelia đã cãi vã bằng tông giọng lớn tiếng của mình? Mọi người đều đang quay sang phía họ. Mary và đã ngừng trò chuyện và gần như đồng thanh hỏi chuyện tụi tề gì đang xảy ra. Ophelia không trả lời. Tất cả những gì cô có thể nghĩ được là Rafe và Duncan đã cười âm ỉ với nhau khi họ đặt cược, cười nhạo cô! Mọi điều cô đã nghĩ, mọi thứ Rafe đã nói với cô, tất cả đều là giả dối ư?

Cái nhìn cô dành cho Rafe trở nên vừa đau đớn vừa phẫn nộ. “Vì hạnh phúc của tôi, anh từng nói thế phải không? Khi tất cả chỉ đơn giản là vì anh nhận được một món tiền nhờ vào kết quả anh làm được với tôi! Lạy Chúa, anh quả là kẻ dối trá chết tiệt!”

“Phelia, tôi hứa với cô nó...”

Ophelia không nghe bất kỳ lời giải thích nào của anh. Cô đã sớm chạy ra khỏi phòng, và mẹ cô liền đuổi theo.

“Có chuyện gì vậy?”, Mary hỏi, gần như thờ không ra hơi vì có gắng đuổi kịp con gái.

Họ thậm chí còn chưa lấy áo choàng, và Ophelia cũng chẳng kịp đợi xe ngựa được đưa tới cho họ. Cô chỉ đơn giản chạy nhanh ra cửa để trấn tĩnh

lại. Trên cỗ xe ngựa đỗ bên lề đường không xa xuống phố, họ đang lên đường về nhà ngay khi vừa vào trong.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”, mẹ cô hỏi lại lần nữa.

Ophelia không trả lời. Dù sao, cô chẳng thể nói bất kỳ lời nào với cục nghẹn trong cổ họng. Nhưng những giọt nước mắt chảy dài trên má cô đủ là câu trả lời cho Mary. Bà để con gái chôn những tiếng nức nở đau lòng của cô trên vai. Raphael đứng ở ngưỡng cửa quan sát cỗ xe ngựa của Ophelia biến mất xuống phố. Anh chỉ ở đó vài giây nhìn theo sau cô, dừng lại chỉ đủ lâu để găm gờ với Duncan, “Cảm ơn rất nhiều, gã trời đánh”.

“Cô ta không biết gì về vụ cá cược sao?”, Duncan hỏi.

“Chết tiệt, không, cô ấy không biết. Cậu có thấy chữ gã ngốc dán trên trán tôi không? Không ư? Chà, chờ một giây, chẳng nghi ngờ gì nó sẽ xuất hiện ngay bây giờ thôi.”

“Cô ta quan tâm gì đến vụ cá cược của chúng ta chứ? Cô ta đã thay đổi rồi. Cô ta không còn là người phụ nữ chua ngoa nữa.”

“Cô ấy đã thay đổi vì những lý do chính đáng. Còn bây giờ, cô ấy sẽ nghĩ rằng mình đã thay đổi vì những điều sai lầm. Đó có thể là một công cụ chết tiệt làm hủy hoại tất cả các nỗ lực của tôi.”

“Thế thì đuổi theo cô ta đi, anh bạn, và giải thích cho cô ta hiểu. Đừng ở đây nói với tôi những điều ngu ngốc nữa.”

Chương 36

Raphael đến nhà Reid vào thời gian được xem là sớm nhất có thể cho một chuyến viếng thăm. Anh không gặp được họ. Cánh phụ nữ không tiếp đón khách ngày hôm nay, còn bá tước thì không ở nhà. Anh trở lại vào buổi chiều và nhận được lời nhắn tương tự. Lần này, anh đi lòng vòng bên ngoài để chờ đợi và phần nào thấy nhẹ nhõm khi chứng kiến những người khác cũng bị từ chối như thế. Ít nhất không chỉ có mình anh.

Người hầu của anh, Simon, cũng chẳng gặp may mắn trong việc tìm hiểu lịch trình của những người phụ nữ nhà Reid vào ban ngày và tối nay. Thực ra, anh chàng đã bị tống cổ khi một trong những người giúp việc bấp núc báo cho quản gia biết anh ta không phải người nhà họ. Nhưng anh ta đã sớm nhận được những mệnh lệnh của Rafe cho trường hợp bất ngờ đó. Anh ta đã đợi sẵn trong cỗ xe ngựa thuê xuống phố để có thể bám theo cánh phụ nữ khi họ rời đi. Song họ lại chẳng hề ra khỏi nhà.

Raphael phát hiện ra rõ ràng lo lắng là một cảm giác không hề dễ chịu chút nào. Đáng ra anh nên đi theo Ophelia về nhà cô đêm qua, dù khi đó có muộn đến mấy chẳng nữa, và khăng khăng gặp cô. Thế thì anh sẽ không phải nằm trên giường trong tâm trạng ruột gan rối bời, cảm giác ấy tới giờ vẫn chưa chịu biến mất. Ý nghĩ về việc cô bị tổn thương bởi chính những gì cô đã học được là điều tai hại nhất. Anh muốn cô giận dữ nhiều hơn. Anh đã quá quen với việc đối phó với điều đó.

Rafe gần như nhẹ nhõm khi nhận được thư đề nghị anh tới Norford Hall từ cha anh. Anh chẳng hề ngạc nhiên khi nhận được nó. Có chăng cũng chỉ ngạc nhiên khi nó đã không đến sớm hơn. Anh đã không ghé thăm gia đình

mình từ sau khi trở về Anh quốc rất lâu. Cha anh có lẽ đã kiên nhẫn chờ anh trở lại Norford Hall, và sự kiên nhẫn đó cuối cùng cũng đã cạn kiệt. Nhưng mặc dù không nghĩ có bất cứ điều gì bất thường trong lá thư triệu hồi đó, anh cũng chẳng thể đơn giản lờ nó đi, vì việc chọn thời gian không lý tưởng chút nào.

Anh đã dành cả đêm viết một lá thư thật dài cho Ophelia, sau đó lại xé đi. Một lời giải thích trên giấy đơn giản không đủ và thậm chí có thể làm vấn đề tồi tệ hơn, còn tùy thuộc vào tâm trạng hiện giờ của cô. Cảm xúc của Ophelia có thể bất ổn tới mức anh cần phải trực tiếp gặp mặt để đánh giá phản ứng của cô trước lời giải thích của anh. Và những gì anh thực sự có thể nói với cô chẳng có gì hơn ngoài một vụ cá cược đã được lên sẵn kế hoạch, nhưng cách mọi việc kết thúc thì chẳng liên quan chút nào tới nó.

Anh tới Norford Hall vào sáng hôm sau. Sau khi thức trắng gần như cả đêm để viết thư cho Ophelia, anh thậm chí đã quá mệt mỏi để hỏi tại sao Amanda lại chọn đi cùng anh trong hành trình ngắn ngày này. Anh dành phần lớn buổi sáng để ngủ bù.

Nhưng khi anh cuối cùng đã tỉnh dậy vào gần trưa và nhận thấy em gái đang ngồi đối diện với mình, cố đọc một cuốn sách giữa đồng hồ trên chiếc ghế bành, anh liền lên tiếng, “Đến để bảo vệ anh, phải không?”.

Amanda nhòm qua mép cuốn sách đang đọc dở. “Đột nhiên em nhận ra là anh có thể cần được bảo vệ đấy.”

Amanda đang nói đùa. Có vẻ không giống con bé chút nào. “Tại sao? Anh chẳng làm gì để người khác phải khiển trách cả. Có lẽ cha chỉ thấy không vừa lòng vì anh đã xa nhà trong suốt Mùa vũ hội mà thôi.”

“Hoặc ông đã nghe được chuyện anh biến mất cùng với Ophelia về vùng nông thôn. Em có thể chỉ ra là anh vẫn chưa cho em biết về tất cả mọi chuyện đâu.”

Raphael nheo mắt. “Em không nói cho cha biết chuyện đó đấy chứ?”

Amanda trao cho anh cái nhìn tin tưởng. “Anh thực sự nghĩ em sẽ làm chuyện như thế sao?”

“Anh nhớ khi mười tuổi, em đã chạy đến chỗ cha để mách về pháo đài anh mới xây.”

“Anh đã gây náo loạn bằng pháo đài đó khi tạo ra một lối thoát hiểm mới, và em chỉ đơn giản phát hiện ra chuyện này. Em đã rất tự hào, nhưng anh lại trở thành người có lỗi... bên cạnh đó, em chỉ là một đứa trẻ thôi.”

“Em bây giờ vẫn là một đứa trẻ”.

“Sao anh dám...”

Họ cãi nhau về những chuyện vặt vãnh trong suốt thời gian còn lại của chuyến đi, điều không hoàn toàn kéo dài, và chắc chắn chẳng phải bất thường với xu hướng thích trêu chọc của Raphael. Tuy nhiên, sự im lặng đã đeo bám họ trước khi cả hai tới Norford Hall. Trang viên của ngài công tước rộng lớn tới mức cả hai đều có thể nhìn rõ một phần của nó từ một phía thành xe ngựa. Nhà. Gia đình, những người hầu mà Rafe và Amanda đã lớn lên bên họ, giống như người thân trong gia đình. Hàng ngàn ký ức gắn với trang viên xưa cũ này chưa bao giờ khiến Raphael quên đi cảm giác ấm áp, bình yên và vô cùng hạnh phúc. Ophelia đã không rời khỏi phòng riêng suốt hai ngày. Cô e là mình sẽ bật khóc nếu có người nào đó thậm chí như thấy sự ngờ vực của cô, và cô cũng sợ mình sẽ bắn ai đó. Cô không ngừng do dự giữa việc ném trái nõi đau đớn kỳ lạ nhất trong lồng ngực, thứ khiến cô không ngăn nổi nước mắt, và cơn giận dữ khiến cô chắc chắn rằng mình có thể giết ai đó, chà, không phải bất cứ ai, mà là Rafe.

Cô cũng rất tức giận với chính mình vì đã quá cả tin. Cô tìm nghĩ Rafe thực sự muốn giúp mình, song tất cả những gì anh muốn chỉ là thắng cược. Và lên giường với cô. Anh vờ như không muốn làm tình với cô, nhưng có lẽ ngay từ đầu, điều đó cũng đã nằm trong kế hoạch của anh. Anh chỉ đơn giản thực hiện việc dụ dỗ mà cô thậm chí không biết mình bị dụ dỗ! Và cô không thể rũ bỏ khỏi tâm trí cảnh tượng anh và Duncan cười âm ỉ khi thấy cô bị tổn hại! Sadie không thể buộc cô nói gì về chuyện đó. Lần này là ngoại lệ khi mà chiến thuật im lặng cũ rích của bà không hề hiệu quả với Ophelia. Thêm một thói xấu nữa đã biến mất mãi mãi chẳng? Mẹ cô cũng chẳng thể làm cô mở lời về điều đó. Cô sẽ không để cho bất cứ ai biết mình

là một kẻ ngốc nghếch đến thế nào. Nhưng Mary rất kiên trì. Bà sẽ không từ bỏ cho đến khi Ophelia trở lại là chính mình, vì vậy vào lần tiếp theo bà gõ cửa phòng cô, Ophelia đã cố gắng để làm mẹ mình thấy thoải mái.

“Con cảm thấy khá hơn chưa?”, Mary thò đầu qua cánh cửa và hỏi.

“Con hoàn toàn bình thường, mẹ, mẹ không cần phải bận tâm đến con. Bây giờ con rất ổn.” Ophelia không hề ổn chút nào, nhưng cô không muốn mẹ lo lắng cho mình. Và cái nhìn đầy quan tâm vẫn hiện rõ trên khuôn mặt Mary khi bà bước vào phòng.

“Con có muốn nói về chuyện đó bây giờ không?”

“Con không muốn. Con chỉ cho là có một số điều hóa ra không phải sự thật.”

“Nhưng con đã giải quyết xong rồi chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi. Con đã làm nhiều hơn những gì mình nên làm, đó là tất cả. Nó thực sự không quan trọng.”

Ophelia nặn ra một nụ cười, cảm thấy nó thật méo mó, vì thế cô liền quay sang một bên thật nhanh để mẹ cô không nhận thấy. “Con ngạc nhiên vì cha đã không đập cửa phòng con đấy”, Ophelia tiếp tục. “Việc con bỏ lỡ hai ngày săn chồn có lẽ đã khiến ông nghiến răng vì tức giận.”

“Thực ra, ta hiếm khi nhìn thấy ông ấy ở trong tâm trạng tốt đến vậy.” Mary cau mày trầm tư. “Ông ấy thậm chí còn không nói nhang nhác bên tai ta về việc con và ta ra ngoài giữa đêm hôm khuya khoắt mà không cho ông ấy biết. Nhưng lần cuối cùng ta nhìn thấy ông ấy cười nhiều như vậy là khi ông ấy thu được gấp đôi số tiền cho một trong những khoản đầu tư của mình. Đó có thể là toàn bộ lý do cho niềm vui lần này.”

“Cha không nói cho mẹ biết khi những chuyện như thế xảy ra ư?”

“Lạy Chúa, không. Ông ấy cho rằng vấn đề tiền bạc vượt quá tầm hiểu biết của ta.”

Ophelia bật cười. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy muốn cười lớn kể từ sau đêm vũ hội ở nhà Wilcotts. “Hẳn là mẹ có thể dạy ông đôi điều...”

“Suyt.” Mary mỉm cười với cô. “Ta thích ông ấy không biết gì về điều đó hơn. Ta sẽ để ông ấy giữ nguyên những ảo tưởng, hoặc tự đánh lừa chính bản thân mình, tùy từng trường hợp.”

Khoảnh khắc khinh suất của cô dần biến mất. Đây không phải lần đầu tiên Ophelia phải cố kìm lại việc đưa ra một nhận xét đầy xúc phạm về cha cô. Và sau đó, cô tự hỏi tại sao mình lại thấy phiền muộn. Đâu phải mẹ cô không biết cô cảm thấy thế nào về ông cơ chứ.

Cô ngừng tranh luận và đáp, “Mẹ biết đấy, con ước gì mẹ đã thú nhận mình từng có nhân tình trước khi sinh con ra, rằng cha thực sự không phải là cha ruột của con biết bao”.

Mary thở dài. “Con yêu, đôi khi ta cũng muốn mình có thể thú nhận điều đó, nhưng chỉ vì lợi ích của con thôi. Ta biết con và ông ấy không hòa thuận với nhau, và điều đó thật đáng hổ thẹn. Nhưng ta rất yêu ông ấy, con biết đấy. Ông ấy là một người đàn ông tốt, ông ấy chỉ thỉnh thoảng mới trở nên độc đoán đến thế thôi”, Mary kết thúc với vẻ bực bội.

“Con biết mà.”

“Tốt lắm. Nhưng đừng bản khoăn về nó, con yêu. Ngày nào đó nhìn lại chuyện này, con hẳn sẽ nở nụ cười. Ta chắc chắn là vậy.”

Con hoàn toàn nghi ngờ đấy, Ophelia thầm nghĩ, nhưng không nói ra miệng. Cô bước đến chỗ bàn của mình, nơi chất một đống thư mời được xếp chồng lên nhau, tất cả đều dành cho đêm nay.

“Mẹ có thể ném chúng đi cũng được vì con vẫn cảm thấy không muốn ra ngoài tối nay. Tuy nhiên, mẹ có thể chấp nhận một lời mời cho đêm mai. Mẹ chọn nhé. Con thích sự bất ngờ.”

Mary gật đầu, sau đó dừng lại trên đường ra khỏi căn phòng. “Ít ra con cũng sẽ xuống ăn bữa tối chứ?”

“Con không muốn ăn. Nhưng con hứa sẽ thôi cau có. Thực sự, con ổn mà. Con chỉ ngủ không ngon và sẽ ngủ bù vào tối nay.”

Chương 37

Gia đình công tước nhanh chóng biết tin Amanda và Raphael đã có mặt, nhờ vào tiếng hò hét chào mừng của Amanda, và cái ôm cô dành cho tất cả những người có mặt. Ngay cả bà nội của họ cũng phải ra khỏi phòng bởi tiếng ồn ào và hét xuống từ đầu cầu thang, “Là cháu sao, Julie?”.

“Là cháu đây, bà nội. Mandy.”

“Hãy ôm ta nào, Julie.”

Amanda đảo mắt và tiến lên cầu thang để chào Agatha Locke, sau đó giúp bà trở lại phòng riêng. Agatha đã nhớ nhầm các thành viên trong gia đình nhiều năm nay, và chẳng ích gì khi sửa lời bà. Bà sẽ nghĩ bạn rõ ràng đang đánh lừa bà và nổi giận. Vì thế nếu bà nghĩ bạn là người nào khác, tốt hơn là nên đồng tình với điều đó.

“Gần đây, bà đã gọi ta bằng tên con đấy”, Preston Locke, Công tước thứ mười của Norford, vừa nói vừa ôm Raphael, đó là kiểu chào đặc trưng của họ. “Ta hy vọng khi bà nhìn thấy cha con ta ở cùng nhau, ta có thể trở lại là chính mình.”

Raphael cười toe toét. Cha anh là một người đàn ông to lớn. Họ cao ngang nhau, thậm chí còn có cùng màu tóc và mắt, mặc dù mái tóc vàng của Preston đã bắt đầu điểm xuyết vài sợi bạc; tuy hầu như không thể nhận ra chúng, nhưng ông đã căn nhắc về nó vào lần cuối Raphael đến thăm họ. Và Preston cũng phát tướng hơn một chút trong những năm qua. Ông vẫn khá săn chắc. Chỉ là béo tốt hơn mà thôi.

“Đó không phải là lý do tại sao cha nhả con đến đây chứ?”, Raphael hỏi.

Anh không thực sự nghiêm túc. Anh biết rõ cha mình hơn thế. Và ngài công tước khịt mũi xác nhận.

“Đi nào”, Preston lên tiếng, bắt đầu hướng về phía phòng khách. Nhưng sau đó ông đã thay đổi hướng đi của mình. “Hãy đến phòng làm việc của ta, chúng ta sẽ không bị làm phiền khi ở đó.”

Raphael cau mày khi theo cha xuống sảnh. “Sẽ không bị làm phiền” không phải là điềm lành với anh khi anh luôn kết nối phòng làm việc của ngài công tước với những hình phạt. Đó là thói quen cũ, vì anh và Amanda luôn biết rằng nếu bị triệu tập đến căn phòng này, họ sẽ gặp rắc rối.

Đó là một căn phòng rất rộng, gần bằng phòng khách ngoại cỡ của họ, nhưng cũng là căn phòng kỳ lạ nhất về hầu hết các tiêu chuẩn. Mẹ của Raphael đã trang hoàng lại gần như toàn bộ khu trang viên cũ trong những năm qua, khiến nó trở nên khá trang nhã, nhưng bà không được phép đặt chân vào phòng của ông. Điểm kỳ quặc của căn phòng này là những bức tường màu trắng. Mọi phòng khác trong nhà đều được hoặc ốp ván ô hoặc dùng giấy dán tường. Căn phòng này thì không. Nền trắng làm cho các bức tranh, có đến hàng tá bức, nổi bật hơn nhiều. Raphael thực sự thích không gian sáng sủa của căn phòng, khi mà anh không bị gọi tới và bị khiển trách vì vài hành động tội lỗi.

“Ta hiểu những lời chúc mừng là hợp lẽ”, Preston nói khi ông ngồi xuống phía sau bàn làm việc.

Tông giọng của cha anh, không hoàn toàn là trách mắng, chiến sự phòng thủ của Raphael thậm chí còn tăng cao hơn. “Thật sao? Nhưng cha có vẻ không vui về điều đó.”

“Bởi vì đáng ra sẽ tốt hơn nếu ta là người đầu tiên biết chuyện này, thay vì nghe qua người khác. Ngồi xuống đi. Con sẽ phải nói cho ta biết tất cả.”

“Chắc chắn rồi. Mặc dù nếu con biết những lời chúc mừng đó là cho điều gì thì có thể giúp ích hơn đây.”

Preston nhướn một bên lông mày vàng. “Gần đây con đã tạo ra không chỉ một kỳ tích, đúng chứ?”

Giờ thì Raphael cau mày. “Thực tế, điều duy nhất con thấy khá tự hào sẽ không phải là điều mà ai cũng biết. Vì vậy, chính xác thì chúng ta đang nói về điều gì vậy?”

“Tất nhiên là chuyện đính hôn của con rồi.”

Raphael chỉ mới bắt đầu ngồi xuống, nhưng tuyên bố đó đã khiến anh lập tức đứng bật dậy trở lại. “Con... không... đính hôn”, anh nói chính xác từng từ.

“Ta nghĩ tốt hơn là con nên cân nhắc tới những gì đang được mọi người đang truyền tai khắp nơi ấy.”

Raphael nhắm mắt lại. Chúa lòng lành, Ophelia đã làm gì thế này? Anh không hề nghĩ dù chỉ một giây rằng cha mình đang nói về bất cứ ai khác. Preston tiếp tục, “Người bạn cũ của ta, John Forton, không thể kìm mình mà vỗ lưng chúc mừng ta, vì thế đã vội vã tới đây để làm điều đó, nhưng tất nhiên ông ấy cho rằng là cha của chú rể, ta...”.

“Con không phải chú rể!”

“... hoàn toàn biết rõ tin tức đó.” Cái nhìn của Preston như nói, Đừng ngắt lời ta một lần nữa. “Ông ấy không hề biết mình đã khiến ta ngạc nhiên đến thế nào. Tuy nhiên, John vẫn cho là mình phải nói với ta nốt phần còn lại, cũng như đảm bảo ông ấy là người đầu tiên nắm rõ tất cả các sự kiện, và sau đó một số người, sẽ làm ta kinh ngạc. Con có thể hình dung ra nỗi lo lắng của ta rồi đấy.”

“Con cho là điều đó sẽ phụ thuộc vào việc cha đã được thông báo về những chuyện gì.”

“Không phải chỉ có vài điều thôi sao?”

“Có lẽ thế Ophelia Reid là một người phụ nữ gây khá nhiều tranh cãi. Chúng ta đang nói về cô ấy, đúng không ạ?” Mối Preston chỉ đơn thuần mím chặt, vì vậy Raphael tiếp tục, “Cha hoặc là yêu hoặc là ghét cô ấy. Chà, công bằng mà nói, đó là cách mọi thứ thường xuyên xảy ra. Bây giờ,

cô ấy khác xưa khá nhiều rồi, hoặc ít nhất cô ấy đã là thế cho đến vài đêm trước, khi cô ấy phải nhận một cú sốc, hoặc khiến cô ấy bị hủy hoại hoặc khiến cô ấy trở nên thù địch. Con không rõ điều gì đã xảy ra nữa”.

“Ngồi xuống, Rafe!”

Anh vừa làm như được bảo vừa cào tay qua mái tóc của mình với vẻ thất vọng. “Con không biết tại sao mình lại ngạc nhiên trước sự thay đổi của những sự kiện này. Suy cho cùng, cô ấy là một người chuyên thêu dệt tin đồn. Đó cũng sẽ là đòn tấn công đầu tiên của cô ấy.”

Giờ thì Preston thở dài với vẻ bức tức. “Hãy ngừng ngay việc tự nói chuyện với chính mình lại, mà nói chuyện với ta đây này. Những gì ta được nghe có vẻ như không đến từ một phụ nữ, trừ khi cô ta không ngại khi danh tiếng của mình bị sa xuống vũng bùn.”

“Chính xác cha đã nghe được những gì rồi?”

“Con được phát hiện rời khỏi Summers Glade với Ophelia. Đó là khởi đầu cho mọi chuyện, và không ai nhìn thấy một trong hai đứa lần nữa vào tuần kế tiếp. Ta không cần phải nói cho con biết những suy đoán nào đã được thêu dệt. Nhưng trong suốt tuần đó, cha con bé đã tiết lộ rằng con bé được mời tới đây. Dường như ông ta tự hào đến mức trở nên quá khích về hành động táo bạo ấy, nhưng điều đó cũng dễ hiểu thôi, vì chúng ta thường không mời những người lạ tới Norford Hall.”

Raphael vừa nhăn nhó vừa giải thích, “Đó là lỗi của con. Con đã nói với ông ấy rằng con sẽ đảm bảo an toàn cho cô ấy và sẽ đưa cô ấy đến thăm gia đình mình”.

“Vậy là con nói dối ông ta ư?”

“Không, con chỉ không nói bọn con sẽ đến thăm thành viên cụ thể nào trong gia đình thôi. Gia đình của chúng ta có mặt ở khắp nước Anh; thực tế, chúng con đã ghé thăm em gái cha, cô Esmerelda và đưa bà cùng tới Nest trong vai trò một người đi kèm.”

Giờ thì Preston đứng bật dậy. “Con đưa một cô gái mới ra mắt xã hội còn trong sáng tới Alder’s Nest sao? Lạy Chúa, Rafe, con đã nghĩ cái gì thế?”

“Chà, chắc chắn rằng nó không và sẽ không phải đều mà mọi người đều biết. Đúng chứ ạ?”

“Không, tạ ơn Chúa”, Preston trả lời. “Nhưng thực tế, rõ ràng việc con đưa con bé đến gặp ‘gia đình’ theo khía cạnh nào đó chỉ dẫn đến một kết luận duy nhất.”

“Quý tha ma bắt nó đi.”

“Và theo cách đó, con còn bị bắt gặp đã hôn Ophelia trong nhà riêng của con bé, khi mà có cả cha mẹ con bé ở đó, vào ngày đầu tiên con bé trở lại London.”

Raphael ngời phịch xuống ghế. “Đấy không phải là lỗi của con, chính cô ấy đã hôn con trước.”

“Việc ai hôn ai trước thì có gì quan trọng chứ?”

Raphael thở dài. “Còn gì khác không ạ?”

“Đòi là người đầu tiên khiêu vũ với con bé tại buổi vũ hội nhà Wilcotts vào đêm thứ hai con bé trở về.”

“Quý tha ma bắt, đó là điệu nhảy đầu tiên sao?”

“Rõ ràng thế.”

“Ai đã theo dõi những việc này?”

“Các bà mẹ, những người chẳng có việc gì hay ho hơn để làm cả. Nhưng đó chẳng phải chuyện quan trọng. Mọi người đều nhất trí con đã dính hôn với con bé và chỉ là chưa đưa ra thông báo chính thức thôi. Con có biết phá vỡ sự đồng thuận khi nó đã được thực hiện khó đến mức chết tiệt này không?”

“Không phải trong trường hợp này. Con chỉ đơn giản phải phủ nhận nó.”

“Con nghĩ sẽ dễ dàng như vậy sao?”, Preston trở nên triết lý. “Ngoại trừ một chút vướng mắc trong trường hợp này. Bởi vì con đã mất tích với Ophelia trong xe ngựa riêng của con bé mà không có một người đi kèm thích hợp...”

“Người hầu của cô ấy đã ở cùng cô ấy...”

“Không có một người đi kèm thích hợp”, Preston lặp lại, mắt hơi nheo lại. “Và bởi vì con đã hôn con bé... không, đừng có ngắt lời ta lần nữa. Con bé có thể là người khơi mào nó, nhưng con cũng tận hưởng điều đó đấy thôi. Chỉ bằng hai tin đồn chết tiệt ấy, con biết rõ cô gái đó sẽ bị hủy hoại nếu con không đính hôn với nó. Vì vậy, ta cho rằng câu hỏi của ta bây giờ sẽ là, con đã cầu hôn con bé chưa?”

Raphael không cần phải bị cốc đầu để nhận ra rằng cha anh rõ ràng vừa ra lệnh cho anh kết hôn. Anh thậm chí còn lún mình sâu hơn trong chiếc ghế.

“Forton có tình cờ cho cha biết bất cứ điều gì về cô gái mà hiện giờ cha đang muốn con đưa vào gia đình mình không?”

Preston nhún vai. “Ý con là con bé rất có thể là cô gái xinh đẹp nhất từng ra mắt ở London sao?”

“Vâng, chính là nó đấy.”

“Và có chút kiêu ngạo vì điều đó.”

“Đúng vậy.”

“Và là một cô nàng chua ngoa.”

“Không còn nữa.”

“Thật không? Chà, chết tiệt, chưa gì ta cảm thấy tốt hơn về đám cưới bất ngờ này rồi.”

“Con sẽ không làm thế đâu. Cô ấy cũng có thể sẽ trừng phạt con khi phát hiện ra rằng bọn con phải kết hôn, nếu cô ấy không sớm làm thế. Thực tế, cô ấy có thể từ chối và bị nguyên rủa vì những hậu quả.”

“Vớ Vẩn.”

“Cha rõ ràng không biết cô ấy có thể trở nên đáng sợ thế nào khi nóng giận đâu.”

“Ta không nuôi dạy những kẻ ngốc, và con, chàng trai của ta, là người khá quyến rũ khi con muốn. Ta không nghi ngờ gì con sẽ dễ dàng được con bé đâu.”

Chương 38

Raphael ở lại thăm gia đình mình thêm một ngày. Chẳng ai nhắc tới tên Ophelia lần nữa, nhưng anh không bao giờ rũ bỏ được khỏi tâm trí những suy nghĩ về cô. Chẳng ai nhắc tới cô bởi vì anh đã dành cả tá thời gian trong phòng nghiên cứu của cha sau cuộc thảo luận lúc đầu của họ, giải thích gần như toàn bộ những gì anh đã làm liên quan đến cô và lý do tại sao. Điều đó không làm Preston thay đổi quan điểm rằng Raphael sẽ phải kết hôn với cô, nhưng bây giờ, anh chắc chắn cha sẽ không quá thất vọng nếu anh có thể tìm thấy cách thoát khỏi chuyện này mà không để lại bất kỳ hậu quả tai hại nào.

Điều duy nhất anh không thảo luận, và hy vọng mình sẽ chẳng bao giờ phải nhắc đến, là anh đã làm tình với cô. Cha anh là người cổ hủ. Thông tin này sẽ nhanh chóng khiến Raphael bị trói buộc với Ophelia, mọi thứ sẽ diễn ra như thế trước cả khi anh nhận ra. Nhưng dựa trên những thông tin cha anh nghe được từ người bạn của ông, thì thực sự có vẻ Ophelia không phải người đứng đằng sau bất kỳ tin đồn nào đang được lan truyền khắp giới thượng lưu. Thực tế, nếu cô tức giận với anh về vụ cá cược, và bộc lộ cảm xúc của mình trong đêm vũ hội đó, những tin đồn rõ ràng sẽ thổi phồng nó.

Đáng ra anh sẽ chấp nhận và đề nghị Ophelia kết hôn với mình nếu cô nói về những chuyện không hay đã xảy ra và khẳng định mình đã bị làm tổn hại. Suy cho cùng, anh thường không có thói quen quyến rũ những cô con gái còn trong sáng của các bá tước tránh xa các trinh nữ và chỉ qua lại với những người phụ nữ từng trải, cho đến bây giờ. Nhưng anh đã làm tổn

hại tới cô gái đặc biệt này. Mặc dù cô chỉ làm điều ngược lại là quả quyết với anh rằng cô muốn giữ kín mọi chuyện cho riêng mình cũng như không muốn kết hôn với anh. Cô đã kiên quyết không kết hôn với một chồng mà tước vị của anh ta sẽ làm cha cô hài lòng.

Còn bây giờ thì sao? Cô vẫn nhất quyết chọc tức cha mình bằng cách không kết hôn với Raphael, hay là giận dữ tới mức chọc tức anh thay vì đảm bảo họ sẽ kết hôn? Anh không có cách nào biết được và sẽ không biết, cho đến khi anh nói chuyện với cô. Nếu cô cho anh cơ hội trò chuyện và không cố giết anh trước.

Anh sẽ trở lại London để đảm bảo chuyện này không xảy ra, nhưng anh không thể xua được ý niệm đó khỏi tâm trí. Dĩ nhiên kết hôn với Ophelia rõ ràng là chuyện bất khả thi khi mà Raphael hầu như chưa sẵn sàng để bị hôn nhân ràng buộc. Anh vẫn chưa được hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống độc thân. Nhưng chẳng nghi ngờ gì giờ đây, ý nghĩ ở cùng những phụ nữ khác, mà không phải cô, là điều anh không hề muốn nghĩ tới.

Chết tiệt. Anh biết rõ việc đưa cô lên giường là một sai lầm. Cô là người phụ nữ hoàn hảo nhất, tinh tế nhất, hài hước nhất, xinh đẹp nhất, và cũng cuồng nhiệt nhất mà anh từng thử qua. Giờ thì bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều kém cỏi và khiến anh thất vọng. Rốt cuộc, bạn có thể mong muốn những gì sau khi đã có được thứ hoàn hảo nhất cơ chứ?

Kết hôn với Ophelia. Có thể là địa ngục. Cũng có thể là thiên đường.

“Em đi guốc trong bụng anh rồi”, Amanda nói như thể đọc được suy nghĩ của anh.

Cô ấy đang trở lại London cùng với anh. Họ đã bắt đầu cuộc hành trình tốt đẹp được một giờ và Amanda mới chỉ nói không quá hai từ với anh. Anh đã suýt nữa quên mất em gái mình cũng đang có mặt trong ngựa, vì quá mải mê suy nghĩ. Cho đến bây giờ.

“Vui lòng nói cho anh biết suy nghĩ đó đến từ đâu thế”, anh hỏi, nhướn một bên chân mày nhìn em gái.

“Vụ cá cược. Đúng thế, em đã nghe thấy lúc ở ngoài cửa phòng làm việc của cha. Chà, anh đã mong đợi điều gì khi nhất quyết không nói cho em biết những chuyện mình đã làm với Ophelia khi ở Nest thế? Em tò mò chết đi được.”

“Em đã nghe được bao nhiêu rồi?”

“Toàn bộ.” Cô ấy mỉm cười với anh một cách đắc thắng. “Em lập tức xuống lầu ngay sau khi đưa bà trở về phòng. Tất cả những gì em muốn biết là tại sao anh lại bị triệu hồi về nhà. Cũng không mong được nghe những bí mật của anh. Anh sẽ không tin em đã nhận nhiều cái nhìn khiển trách thế nào từ những người hầu đi ngang qua sảnh đâu. Em đã quá say sưa tới mức thậm chí còn không cố giả vờ như mình không nghe trộm.”

Anh cau mày nhìn cô ấy. “Đó không phải là những gì em nên nói ở đây. Em biết quá nhiều rồi đấy, Mandy.”

Amanda trao cho anh một cái nhìn tổn thương. “Ngừng việc nghi ngờ lòng trung thành của em lại ngay. Anh không cần thiết phải nói thế đâu.”

“Xin lỗi.” Anh thở dài. “Chỉ là lúc này anh đang khá bối rối.”

“Em chẳng ngạc nhiên đâu. Kết hôn khi anh không hề có kế hoạch gì cho nó là một bước ngoặt lớn đối với anh còn gì.”

“Anh sẽ không kết hôn.”

“Những cha đã nói...”

“Chú ý này, em gái. Một, Phelia có lẽ sẽ không gây bất lợi cho anh. Hai, giả định đầu tiên rất chính xác. Anh chẳng nghi ngờ gì là cô ấy sẽ lấy đầu anh.”

“Anh thừa biết em không muốn đó là sự thật.” Sau đấy, Amanda cũng thở dài. “Nhưng nó chẳng làm em ngạc nhiên chút nào. Làm sao anh có thể làm thế với cô ấy, cố gắng để thay đổi cuộc sống của cô ấy vì một trò cá cược ngu ngốc cơ chứ?”

“Anh tưởng em nói em đã nghe được hết rồi?”

“Chà, bà trở lại cầu thang để tìm hiểu xem chuyện gì đã giữ chân em. Em nói với bà là em sẽ quay lại ngay. Vì vậy, em phải trốn đi vài phút. Ý anh là

em đã bỏ lỡ thứ gì đó thực sự quan trọng ư?”

“Vụ cá cược của anh với Duncan chỉ là khởi đầu cho toàn bộ chuyện này. Không phải phô trương nhưng đó thực sự là một nỗ lực khá xuất sắc, song có nhiều lý do cho những nỗ lực anh đã thực hiện, gồm cả hạnh phúc của riêng cô ấy. Em thừa biết trước đây cô ấy như thế nào rồi đấy. Và em cũng đã thấy cô ấy bây giờ. Khá khác biệt, phải không?”

“Đúng vậy. Em chỉ ngạc nhiên là cô ấy lại đồng ý chấp nhận sự giám hộ của anh, khi thực tế, cô ấy không hề đồng ý, đúng không? Anh chỉ nói với cha rằng anh nhận được sự cho phép của cha mẹ cô ấy. Lạy Chúa, Rafe, anh bỏ trốn với cô ấy ư?”

Anh tặc lưỡi. “Cách dùng từ của em thật kinh khủng. Nhưng Ophelia chỉ nguyên rủa trong vài ngày thôi, vì cô ấy đã nhanh chóng nhận ra rằng anh đang cố gắng một cách chân thành để giúp đỡ cô ấy. Và Ophelia đã cho anh thấy một khía cạnh khác về con người cô ấy, điều mà rất ít người nhận thấy. Cô ấy có thể trở nên dí dỏm và dịu dàng khi gạt những cay đắng sang một bên. Và rõ ràng cô ấy muốn thay đổi. Cô ấy đã vô cùng hợp tác trước khi bọn anh trở về London.”

“Ophelia có nói với anh lý do tại sao cô ấy tung ra những tin đồn như thế không?”

“Bọn anh đã thảo luận về mọi thứ, Mandy.”

“Thế thì anh biết khá rõ về cô ấy nhỉ?” Amanda trao cho anh cái nhìn suy tư. “Anh có chắc mình không muốn cưới cô ấy không?”

Chết tiệt là không, anh chẳng hề chắc chắn chút nào.

Chương 39

“Con hết váy dạ hội rồi phải không?”, Mary hỏi từ dưới chân cầu thang khi Ophelia xuống gặp bà ở tiền sảnh.

“Không, không hẳn, mặc dù con có thể cần thêm một hai chiếc nữa trước khi Mùa vũ hội kết thúc”, Ophelia trả lời. “Sao vậy ạ?”

“Con chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng buổi tối”, Mary nói, chỉ ra điều hiển nhiên. “Nó khá đáng yêu. Màu xanh lam chắc chắn hợp với con. Nhưng chúng ta sẽ tới một buổi dạ hội tối nay. Ta không muốn con cảm thấy lạc lõng.”

Ophelia cười khúc khích. “Đây sẽ chẳng phải là lần đầu tiên con không mặc đồ dạ hội, hay mặc quá lộng lẫy. Nhưng buổi dạ vũ là vào tối mai, mẹ. Đêm nay là dạ hội âm nhạc và tiệc buổi tối của Phu nhân Cade.”

“Ôi, thế thì mẹ mới là người quá lộng lẫy.” Mary chùng vai để cởi chiếc áo choàng ngoài, để lộ chiếc váy dạ hội bà đang mặc. “Ta e là chúng ta đã chấp nhận quá nhiều lời mời cùng một lúc. Ta sẽ phải lên danh sách theo dõi thôi, cho ta vài phút để thay đồ. Ta nhất định sẽ không làm mất thời gian đâu.”

Khi Mary đã vội vã lên lầu, Ophelia liền mỉm cười với chính mình. Mẹ cô chỉ đơn giản không quen với việc rời khỏi nhà hay chấp nhận lời mời trong suốt Mùa vũ hội. Sở trường của bà là gửi những lời mời!

Ophelia bước vào phòng khách để ngồi chờ, nhưng cô ước gì mình đã không làm thế. Cha cô đang đọc sách ở đó. Ông liếc về phía cô! Kèm theo hành động gì đó gương một nụ cười tự mãn.

“Con sẽ không phải chờ đợi, nếu ta là người hộ tống con đâu”, ông lên tiếng, hiển nhiên đã nghe thấy những gì Mary nói. “Dẫu sao đi nữa con cũng đã vẽ ra một cái cố vô lý để đi với mẹ con thay vì với ta.”

“Hoàn toàn không phải vậy. Làm thế nào cha có thể mong con tập trung vào việc tìm một tấm chồng nếu con giận dữ tới mức dọa cho tất cả những người có tiềm năng sợ hãi bỏ chạy chứ?”

Cha cô nghiêng răng kèn kẹt, nụ cười của ông đã biến mất. “Con và ta không cần phải cãi cọ đâu, con biết đấy”.

“Cha cũng không cần phải kiểm soát cuộc sống của con, nhưng từ khi nào mà điều đó lại ngăn cản được cha vậy?”

“Đủ rồi”, ông gầm lên. “Chúng ta không cần khơi ra chuyện này một lần nữa. Nhân tiện thì màu này thực sự hợp với con đấy. Con nên mặc nó thường xuyên hơn.”

Một lời khen ngợi sao? Từ cha cô? Ophelia nghĩ tới việc tự véo vào cánh tay để chắc chắn mình đang tỉnh táo. Cô định nói cho ông biết cô đã mặc đồ màu xanh và những kiểu hợp với màu này rất thường xuyên, rằng ông đã quá mãi mê với lịch trình của riêng mình để nhận ra điều đó.

Thay vào đó, cô vừa hỏi vừa cau mày, “Con đã bỏ lỡ điều gì sao? Chỉ mới sáng nay, cha còn la mắng con vì con không thể cho cha biết khi nào Raphael sẽ trở lại thị trấn”.

“Đúng thế, đúng thế, và con đã cãi ta rằng con chẳng bận tâm quái gì tới việc cậu ta có trở lại hay không”, Sherman phàn nàn. “Đó chính xác không phải thái độ đúng đắn khi nhắc tới chồng tương lai của con đâu. Cậu ta là người duy nhất có tiềm năng mà con cần tập trung vào, và vì một nửa London đã sớm nghĩ rằng con đã đính hôn với cậu ta rồi nên con chỉ cần...”

“Những tin đồn vô lý đó không phải sự thật.”

“Có người đã thấy con hôn cậu ta đêm trước. Ta không thể nói cho con hay mình đã vui đến thế nào khi con làm theo những chỉ dẫn của ta đâu.”

“Con đã bị hôn hàng tá lần, lẽ nào như thế có nghĩa con có rất nhiều hôn phu sao?”

“Những nụ hôn bị đánh cắp mà người khác không nhìn thấy thì không tính; nhưng nụ hôn được người khác chứng kiến lại là chuyện rất đáng mừng.” Ophelia hít một hơi thật sâu và cố gắng trấn an mình. Những tin đồn chết tiệt đó không hề được dự tính trước. Cô dám chắc mình có cách để ngăn chúng, chỉ là chưa nghĩ ra thôi. Tuy nhiên, cô sẽ không tiếp tục thảo luận chuyện này với cha mình một lần nữa.

Trong khi họ vẫn bắt đầu quan điểm trong mọi chuyện, cha cô đã gần như không còn đọc đoán trong những ngày cô ở nhà Chẳng nghi ngờ gì, những tin đồn về cô và Rafe đã giúp ông cải thiện tâm trạng. Cha cô cho là những tin đồn đó đã khiến cuộc hôn nhân của cô với Công tước kế nhiệm của Norford chỉ là chuyện một sớm một chiều. Ông không thích nghe việc cô không đồng ý với quan điểm này.

“Đây có phải là một chiến lược mới của cha không?”, cô nói bằng giọng điệu bình tĩnh hơn rất nhiều. “Làm cho con tức giận tới mức thậm chí không muốn ra khỏi nhà?”

Giờ thì ông thở dài, thậm chí nghiêng đầu tựa vào chiếc sô pha mình đang ngồi. “Không. Ta thực sự chẳng biết tại sao con và ta không còn nói chuyện với nhau một cách bình thường được nữa.”

Không còn ư? Họ từng có lúc tỏ ra bình thường rồi sao? Nhưng mẹ cô đã quay trở lại, vì vậy cô cảm thấy chẳng cần thiết để trả lời cha mình. Và dù sao đi nữa, cô có thể nói gì để ông không nổi giận lần nữa chứ?

“Ta xong rồi”, Mary thông báo khi đứng ở ngưỡng cửa. “Ta đã nói với con việc này sẽ không khiến ta mất nhiều thời gian mà.”

Ophelia bước tới để gài một lớp ren bị tuột trở lại đường viền cổ trên chiếc váy buổi tối của Mary. “Trông mẹ tuyệt lắm. Nhưng chúng ta nên đi ngay thôi. Con không muốn bị trễ bữa tối khi mà chúng ta vẫn chưa ăn gì đâu.”

Mary, trong phong cách thời trang điển hình của những bà mẹ, trả lời, “Con có chắc mình không muốn ăn gì đó trước khi chúng ta đi không? Chỉ thưởng thức một chút đồ ăn của mình tại một buổi gặp xã giao là phép lịch sự, con biết đấy”.

Không chỉ vì lịch sự. Một số chủ tiệc thậm chí còn không cung cấp đủ đồ ăn vì lý do đó! Nhưng nếu họ trì hoãn việc rời đi lâu hơn nữa, Ophelia sẽ đổi ý. Cô vẫn chưa cảm thấy có tâm trạng cho những cuộc tán gẫu xã giao, và cũng chẳng muốn rơi nước mắt thêm nữa. Nhưng cô đã không khóc kể từ ngày hôm qua. Cơ tức giận đã bám riết lấy cô sau khi cô nghe nói về những tin đồn đó. Và cô vẫn đang cần tìm một người chồng. Hy vọng Raphael Locke sẽ ở nơi chết tiệt nào đó ngoài London cho đến khi cô thực sự đính hôn, chứ không phải được cho là thế.

Chương 40

“Đừng nói một lời nào hết, anh nghe rõ chưa?”, Ophelia rít lên với người cùng ăn với mình khi anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Rafe xuất hiện ở nhà Cade vừa lúc các vị khách đang ngồi vào bàn ăn tối. Đáng ra họ sẽ ngồi ở hai đầu đối diện của chiếc bàn, vì chiếc ghế duy nhất còn trống ở khá xa so với ghế của Ophelia, nhưng vào phút cuối cùng, chủ nhà của họ đã cố tình sắp đặt để họ ngồi cạnh nhau. Những tin đồn chết tiệt!

Không ai thực sự yêu cầu cô xác nhận chúng. Suy cho cùng, đó sẽ là lần đính hôn thứ ba của cô trong Mùa vũ hội này, có thể là một kỷ lục, vì vậy đáng ra ai đấy nên hỏi về nó. Nhưng rõ ràng giả định này đã sớm được tạc sẵn trên đá, vì vậy chẳng ai còn có nhu cầu xác nhận nó nữa.

Bàn ăn rất dài, đủ chỗ cho toàn bộ hai mươi bốn vị khách được mời tới buổi gặp gỡ nho nhỏ này. Và đây là lý do tại sao cô không ngạc nhiên khi tên mình cũng nằm trong danh sách khách mời của Phu nhân Cade, Rafe cũng sẽ nhận được lời mời tham dự. Những tin đồn lại hiệu quả lần nữa.

Ít nhất Mary cũng ngồi cạnh cô, cô quay sang mẹ mình và nói thật nhanh, “Hãy nói chuyện với con, mẹ. Nói bất cứ điều gì. Giả vờ như chúng ta đang say sưa trò chuyện”.

“Chắc chắn rồi, con yêu. Nhưng sẽ thật hợp lý nếu con nói chuyện với cậu ta một cách công khai, con biết đấy. Cậu ta thực sự đã là một thành viên trong gia đình rồi.”

Ophelia hoài nghi. Mẹ cô cũng nghĩ như vậy sao? Nhưng chẳng nghi ngờ gì đó là vì cha cô. Ông rõ ràng đã thuyết phục vợ mình rằng việc Ophelia sẽ kết hôn với tử tước là lẽ tất yếu.

Rafe vòng cánh tay ra sau ghế và nghiêng người lại gần cô hơn, như thể ba người họ đang trò chuyện. “Chính xác là cô đang không thì thăm đâu, Phelia”, anh nói bằng giọng trêu chọc.

Cô quay sang và trao cho một nụ cười trước mặt rất nhiều người đang quan sát họ, nhưng nghiêng răng, “Tôi nghĩ mình đã yêu cầu anh đừng nói chuyện với tôi rồi chứ”.

Anh thở dài. “Tôi không biết lý do tại sao cô lại tức giận, à mà tôi biết, nhưng nếu cô chỉ đơn giản suy nghĩ thật kỹ, cô sẽ biết rất rõ rằng nỗ lực của tôi trong việc giúp cô là chân thành. Vụ cá cược ngớ ngẩn đó chỉ là động lực cho nó thôi. Và lờ tịt tôi đi sẽ không giúp chúng ta thoát khỏi mớ hỗn độn này đâu.”

“Lờ tịt anh đi là lựa chọn duy nhất của tôi”, cô thì thầm một cách giận dữ, “trừ khi anh muốn trở thành một phần của một vụ bê bối sẽ khiến anh bối rối suốt một trăm năm nữa”.

“Tôi sẽ vượt qua tai tiếng đó thôi, cảm ơn cô.” Anh quay sang người đàn ông ngồi phía bên còn lại và bắt đầu bắt chuyện với anh ta.

Cô nhìn chăm chăm vào gáy anh với vẻ hoài nghi, miệng há hốc. Anh đang đưa ra đe dọa đơn thuần về một vụ tai tiếng sao? Anh sẽ chẳng nói bất cứ điều gì khác để bênh vực chính mình hay thuyết phục cô rằng anh và Duncan không hề cười nhạo cô ư? Anh đã làm đảo lộn cuộc sống của cô vì một trò cá cược ngu ngốc, và anh thực sự không thể nói gì khiến điều đó trở nên dễ chấp nhận hơn.

Lớp vỏ bọc cũ kỹ mà cô khoác trên vai đã giúp ích cho cô rất nhiều trong suốt những năm qua. Mặc dù, nó đã không, và sẽ không bao giờ, hữu ích trong việc giúp cô kìm nén được nỗi cay đắng trong lòng. Nó cũng chẳng che giấu được nỗi tức giận của cô. Không gì lúc này có thể làm được điều đó.

Ophelia định sẽ chấp nhận lời cầu hôn tiếp theo mà mình nhận được, nhưng sau đó cô nhận ra sẽ chẳng có bất kỳ lời cầu hôn nào thêm nữa, không, miễn là tất cả mọi người trong thị trấn nghĩ rằng Ophelia đã đính hôn với gã ác quỷ đang ngồi bên cạnh cô lúc này. Thật đáng giận làm sao! Cô thậm chí còn không thể khiến anh nhớ lại sai lầm của mình bằng thực trạng cô thích bất kỳ người đàn ông nào hơn anh. Chà, thế thì thay vào đó, cô sẽ kết hôn với anh và làm anh hối tiếc, bằng cả ngàn cách khác nhau, bởi chính anh đã làm xáo trộn cuộc sống của cô.

Đây không phải lần đầu tiên cô có ý nghĩ đó kể từ khi nghe thấy vụ cá cược của anh với Duncan. Và nó vẫn luẩn quẩn trong tâm trí cô bất chấp những cơn nức nở. Và đó thậm chí vẫn chưa phải là điều tai hại nhất trong những suy nghĩ đầy thù hận của cô. Cô muốn Rafe nghĩ rằng anh đã hoàn toàn thất bại, rằng anh tuyệt đối không hề chiến thắng trong vụ cá cược chết tiệt ấy, rằng việc cô đã trở thành một người tốt chỉ là thủ đoạn cô cố tình bày ra để được trở lại London. Tuy nhiên, những suy nghĩ không phải là hành động. Cô thực sự sẽ không làm được như vậy. Ophelia ngày xưa thì có thể nhưng cô ấy... Lạy Chúa, tại sao anh thậm chí còn không cố xoa dịu nỗi đau và nổi tức giận anh đã gây ra cho cô chứ?

Mẹ cô huých nhẹ vào cánh tay cô. “Con đã không động đũa suốt năm phút rồi đấy. Ta có thể thề con đã nói mình không muốn bỏ lỡ nó. Con ổn chứ?”

“Con ổn.” Ophelia cầm đĩa của mình lên. “Con chỉ là có chút phân tâm.”

“Hoặc âm mưu giết tôi?”, Rafe nói từ phía bên kia cô, chứng minh anh vẫn còn lắng nghe trong lời cô nói.

Cô quay sang nhìn anh trừng trừng. “Làm thế nào anh đoán được? Những người đàn ông ngu ngốc thường không quá nhạy cảm đâu.”

“Chúng ta hãy ngừng những lời xúc phạm lại được chứ?”

“Ai sẽ ngừng đây? Anh không thực sự nghĩ mình đã thắng vụ cá cược ngớ ngẩn đó đấy chứ?”

Đó là dấu chấm hết cho suy nghĩ rằng cô có thể giữ kịch bản đầy thù hận đó trong tưởng tượng. Dù thấy kinh hoàng với chính mình vì những gì vừa ám chỉ, cô vẫn hài lòng khi thấy mình đã ghi được một điểm hoàn hảo. Anh cứng người. Cơ má anh giãn gập. Và biểu hiện trong mắt anh không còn thân mật nữa.

“Chính cô là người lan truyền những tin đồn về chúng ta đúng không?”, anh nói bằng tông giọng thấp và đầy đe dọa.

“Rốt cuộc anh cũng không phải quá ngu ngốc đâu nhỉ?”, cô bắn trả, thậm chí cố xoay sở để nở một nụ cười lạnh lùng.

“Mục đích để làm gì chứ? Cô thực sự không muốn kết hôn với tôi, phải không?”

“Để khiến anh phải trả giá, đúng vậy, tôi thậm chí còn muốn làm thế. Nghe tôi này, việc tước đoạt cuộc sống độc thân quý báu của anh mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Phản ứng của Rafe là đứng bật dậy, kéo tay cô, và lôi cô ra khỏi phòng, chẳng để lại gì ngoài sự im lặng đầy sùng sốt phía sau họ. Sợ rằng anh chỉ đơn giản sẽ gây ra cảnh tượng mà chính cô đã đe dọa anh, cô không nói lời nào. Cho đến khi anh dẫn cô vào phòng nghiên cứu của ngài Cade và đóng cánh cửa lại phía sau họ.

Cô giật tay ra khỏi tay anh và đi vòng quanh anh. “Anh hoàn toàn điên rồi ư?”

“Đúng thế, vô cùng phẫn nộ.”

“Ý tôi là mất trí rồi ấy.”

“Rất gần với điều đó đấy.”

“Anh vừa mới tạo thêm tin đồn đấy. Anh không nhận ra sao?”

“Không, tôi chỉ giúp chúng ta tránh xa chúng thôi. Sự bất hòa của những cặp tình nhân, vân vân, quá tức giận để hòa giải, vân vân.”

“Vì lý do gì thêm. Bởi vì tôi đã chọn cách lịch sự và ăn những thứ đặt trước mặt mình à?”

Anh ngậy người nhìn chăm cô một lúc, suýt nữa mỉm cười, nhưng sau đó lại gầm lên, “Chết tiệt, Phelia, sao cô có thể!”.

“Gì cơ? Tự đánh lừa chính mình rằng anh thắng cược ư? Rất dễ dàng. Đáng lẽ tôi nên làm một nữ diễn viên mới phải. Mà không. Tôi nghĩ mình đã bỏ lỡ nó rồi.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách gay gắt. Cô suýt nữa nhượng bộ, cảm thấy vô cùng khó chịu. Nếu không phải quá giận dữ, cô sẽ có thể chấm dứt âm mưu này ngay lập tức. Nhưng nổi tức giận vẫn còn nguyên vẹn, và thay vào đó cô trao cho anh một nụ cười.

“Cảm giác thế nào, bị đẩy vào hố lửa mà không có đường thoát sao? Chẳng dễ chịu chút nào, đúng không”, cô giễu cợt. “Đó là những gì anh đã gây ra cho tôi đấy, gã trời đánh! Và vì mục đích gì thế? Chỉ để anh có thể thắng một trò cá cược ngu ngốc à?”

Có tiếng gõ cửa của ai đó, có lẽ là mẹ cô. Hoặc có thể là ngài Cade phản đối việc họ sử dụng phòng làm việc của ông ta. Rafe chỉ tựa người vào cánh cửa đang đóng kín để nó không thể bị xô ra và gầm gừ, “Chờ một lúc!”. Tiếng gõ cửa liền dừng lại.

“Tôi sẽ yêu cầu cô suy nghĩ cẩn thận về chuyện này.” Anh thậm chí đã xoay sở để giữ được giọng bình tĩnh. “Kết hôn vì lý do sai lầm, đặc biệt là để chọc giận, sẽ gây hại nhiều hơn những gì cô có thể nhận ra đấy. Tôi biết có khả năng cô sẽ làm chuyện đó. Trước đây, cô nhất định không kết hôn với tôi chỉ để chọc giận cha cô. Bây giờ cô lại chuyển sang xem tôi là đối tượng để chọc tức, song hãy cân nhắc điều này, báo thù là phù du. Và cô đang nói về quãng đời còn lại của chúng ta đấy, Phelia.”

“Tôi chẳng quan tâm!” .

“Thậm chí cô còn không nghĩ về nó sao?”

“Điều duy nhất tôi suy nghĩ là làm thế nào để khiến anh đau khổ!”

“Tốt lắm, thế thì tôi chẳng có lý do gì để chờ đợi nữa.”

Không cho cô cơ hội để hỏi xem ý anh là gì, Rafe đã nắm lấy tay cô và kéo cô vào phòng ăn, nơi anh tuyên bố với các vị khách, “Ophelia và tôi

quyết định nói lời thề vào tối nay. Nếu bất kỳ ai trong các vị muốn đi cùng để làm chứng, các vị sẽ được hoan nghênh”.

Chương 41

Nói năng hấp tấp, quá cứng đầu hoặc quá tổn thương để tìm lại trước khi quá muộn, sau đó đối diện với cảm giác hối tiếc không bao giờ biến mất, là hành vi tồi tệ mà Ophelia đã cho phép mình thực hiện khi cô trưởng thành. Tuy nhiên lần này còn vượt xa cả hối tiếc. Vô cùng hối tiếc.

Cô đã kết hôn với Raphael Locke, Tử tước Lynnfield, trong sảnh chính ở nhà một thẩm phán. Giấy phép đặc biệt của cha anh đã cho phép anh tự do biến cuộc hôn nhân của họ thành sự thật, chỉ với sự chứng kiến của Phu nhân Cade và Mary Reid ở đó. Những vị khách còn lại của Cade đã quá sửng sốt để góp mặt cùng họ, nhưng Phu nhân Cade thì nhanh chóng chớp lấy cơ hội. Chuyện này sẽ thêm vào những tin tốt lành, là sự kiện hàng đầu của Mùa vũ hội, và bà ấy có thể khoe khoang về nó, thậm chí bao gồm cả điều không quan trọng - những gì tôi đã chứng kiến.

Chắc chắn đây không phải là cách Ophelia từng hình dung về đám cưới của cô. Cô đã tưởng tượng nhiều lần cảnh mình bước xuống lối đi trong một nhà thờ lớn, khoác trên người chiếc váy cưới lộng lẫy, chỗ ngồi nhận nhíp những người phụ nữ đang mỉm cười rạng rỡ khi thấy cô rời khỏi Mùa vũ hội, các quý ông thì cau mày, và nhiều người ngưỡng mộ cô thì than thở vì đã không giành được cô. Song thực tế lại khá tẻ nhạt, và là một nghi lễ hết sức vội vàng mà chẳng có gì hoành tráng ở đó. Mẹ của ngài thẩm phán thậm chí còn đang ngáy ngủ ở phòng bên cạnh! Đó là lý do tại sao họ không được mời vào phòng khách để nói lời thề của mình. Nếu đó đúng là lời thề.

Có lẽ họ sẽ tuyên bố lời thề hôn nhân một ngày sau đó. Ophelia đã choáng váng tới mức không thể suy nghĩ sáng suốt hoặc tập trung kỹ vào những gì được tuyên bố. Nhưng nếu mọi chuyện không thể thay đổi, thì mặt tươi sáng duy nhất có thể khiến Ophelia hài lòng là cha cô đã không ở đó để hạ hê vì ông đã nhận được chính xác những gì mình muốn.

Với tâm trạng đầy lo lắng và bối rối, Mary đã không ngừng nói về bất cứ điều gì thích hợp với tình hình hiện tại khi họ đưa Phu nhân Cade trở về nhà. Cặp đôi mới cưới không nói một lời nào với nhau, mặc dù như thể họ cùng có chung quan điểm trong một số vấn đề nhỏ khi tham gia vào cuộc đối thoại, nhưng hoàn toàn là với Phu nhân Cade. Ít nhất Rafe đã làm thế. Ophelia phải bị huých nhẹ khuỷu tay để góp lời, hết như khi cô bị thúc giục phát biểu từng từ trong suốt buổi lễ. Cô hiểu rõ đâu đó trong hoàn cảnh gây choáng váng của mình lúc này sự hợp tác của cô là điều cần thiết. Theo khía cạnh nào đấy là vờ như có màn thể hiện hợp lý.

Khi tin tức này được loan ra vào buổi sáng, Phu nhân Cade có thể sẽ tuyên bố rằng buổi lễ đã được tiến hành một cách vội vã, đúng thế, và chắc chắn không phù hợp với con trai của một công tước, nhưng thật lãng mạn khi cặp đôi này không thể chờ đợi lâu hơn. Thật thiếu kiên nhẫn làm sao!

Sự im lặng bao trùm khi họ đưa Phu nhân Cade trở lại dinh thự của bà ấy. Nhưng nơi đó chỉ cách nhà Reid vài con phố. Tuy nhiên, Rafe không chỉ thả Mary ở đó. Anh cũng yêu cầu Ophelia ra khỏi xe ngựa của mình.

“Bây giờ cô sẽ sống ở đó”, anh nói ngắn gọn trước khi đóng sầm cửa lại và cho xe rời đi.

Không có tuyết hay băng trên lối đi, nhưng dấu sao Ophelia cũng đã đông cứng tại chỗ. Những cú sốc liên tiếp nối đuôi nhau xuất hiện, nhưng lần này đã tới mức cao trào. Rafe đã kết hôn với cô, vậy tại anh lại để cô quay lại với cha mẹ mình? Có phải họ đã kết hôn rồi hay không? Cô thực sự đã không nghe được bất cứ điều gì thâm phán vừa nói.

Mary vòng một cánh tay quanh eo cô khi cả hai đứng đó quan sát cỗ xe ngựa của tử tước biến mất ở phía xa. “Ta không hiểu chuyện gì vừa xảy ra nữa”, Mary nói với vẻ bối rối. “Nếu cha con không quả quyết với ta rằng

con sẽ kết hôn với người đàn ông đó, ta sẽ không bao giờ để cậu ta vội vàng đưa con tới nhà ngài thẩm phán đâu. Con đã nghĩ gì, Pheli, khi đồng ý kết hôn thế?” Đồng ý ư? Cô sao? Bằng cách thúc giục Rafe và thừa nhận những tin đồn mà cô không hề khơi mào, đúng thế, cô đã cho rằng đó có thể là thỏa thuận ngầm. Bằng cách đảm bảo với anh rằng cô sẽ tước đoạt cuộc sống độc thân của anh để khiến anh đau khổ, đúng vậy, đó rõ ràng là dấu hiệu ưng thuận. Nhưng chắc chắn cô đã không tính đến những hậu quả ngay lập tức hay phản ứng đặc biệt này từ anh. Thực tế, đơn giản là cô đã không nghĩ đến bất kỳ điều gì ngoài cố gắng làm tổn thương anh, giống như anh đã làm tổn thương cô.

“Con thực sự kết hôn rồi sao, mẹ?”, cô khẽ hỏi, vẫn ngây người nhìn chăm chăm ra con đường vắng tanh. “Hay đó chỉ là bước sơ bộ của những gì chúng ta cần chú trọng trước khi một đám cưới thực sự có thể diễn ra? Như một lời hứa hôn chính thức, yêu cầu những người làm chứng và được viết ra giấy ư?”

“Ta chưa bao giờ nghe nói về bất cứ điều gì như thế.” Mary cau mày.

“Có lẽ các con trai của ngài công tước độc nhất được yêu cầu...?”

“Chúng ta hãy tránh cái lạnh này đã.” Mary xoay Ophelia về hướng ngôi nhà. “Và, không, không có gì sơ bộ về những gì xảy ra tối nay. Điều kỳ quặc duy nhất là con đã kết hôn vào cùng ngày quyết định hôn nhân được đưa ra, nhưng sau đó, ta chẳng hề ngạc nhiên khi người nhà Locke sẽ có một giấy phép đặc biệt ở mọi nơi cho những trường hợp khẩn cấp. Con biết đấy, những điều nhỏ nhặt như thế, những đặc ân đặc biệt của những người có địa vị cao nhất xã hội, chính là thứ luôn luôn khiến cha con vô cùng khó chịu, bởi vì ông ấy không có các mối quan hệ để có được điều tương tự.”

“Thế thì đáng lẽ cha nên tự mình kết hôn với người có địa vị đó, thay vì ép con phải làm thế”, Ophelia lẩm bẩm với chính mình.

Mary nghe thấy lời cô nói và mỉm cười. “Đó chính là ý định của ông ấy, con yêu, cho đến khi ông ấy yêu ta.”

Ophelia liếc nhìn mẹ mình. Trước đây, cô thực sự chưa bao giờ nghe điều đó về cha. Ông đã từ bỏ những khát vọng của chính mình vì mẹ cô ư?

Điều đó khá lãng mạn, ngoại trừ ông không thực sự từ bỏ chúng, thay vì thế ông rõ ràng đã chuyển chúng sang con gái mình.

Mary thở dài khi họ bỏ đồ khoác ngoài lại sảnh. “Thế là điều ta luôn mơ ước, được tổ chức cho con một đám cưới thật hoành tráng, đã tan tành. Khi thực sự đổ bể, ta chắc chắn mình sẽ khá thất vọng.”

Lúc này, Ophelia cảm thấy thật tội lỗi vì điều đó, thêm vào tất cả những thứ khác. Tiệc tùng là sở trường của Mary, theo khía cạnh nào đó, nó là mục đích duy nhất của bà, và đám cưới cho cô con gái duy nhất lẽ ra đã có thể là chiến tích hoàn hảo của bà. Nhưng giờ thì không. Bà đã không nắm vai trò gì quan trọng hơn là người tham dự.

“Con rất tiếc”, Ophelia nói.

“Đừng nói thế, con yêu. Chắc chắn việc anh chàng trẻ tuổi đó đã quá thiếu kiên nhẫn không phải lỗi của con. Ta có thể nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt con, rằng con cũng ngạc nhiên như tất cả những người còn lại trong số chúng ta vậy. Nếu phải buộc tội cho bất cứ điều gì, ta sẽ đổ lỗi cho tờ giấy phép đặc biệt đó. Nếu có vài thứ như thế bên mình, con cũng sẽ bị cảm dỗ để sử dụng nó thôi.”

Cảm giác tội lỗi trở nên tồi tệ hơn, buộc Ophelia phải lên tiếng, “Mẹ đã có ấn tượng sai lầm về những gì xảy ra rồi. Chẳng có gì lãng mạn về chuyện này cả”.

Mary lại cau mày. “Con đang nói gì vậy?”

“Mẹ chưa hề tự hỏi tại sao anh ta lại bỏ con lại đây với mẹ, thay vì đưa con về nhà với anh ta ư?”

“Chà, tất nhiên ta có thắc mắc. Ta cảm nhận được nỗi tức giận của cậu ta, khi mà cậu ta đã cố che giấu theo một cách đáng ngưỡng mộ. Nhưng ta chắc chắn có lý do chính đáng.”

“Ồ, có một lý do rất chính đáng đấy. Đó là vì anh ta hoàn toàn không muốn kết hôn với con, cũng như con không hề muốn kết hôn với anh ta. Chính cơn tức giận của con đã thôi thúc anh ta làm thế, mặc dù chỉ mỗi lý

do là không đủ, nếu những tin đồn liên quan đến cả hai không được lan truyền.”

Tất cả những gì Mary tuyên bố là, “Con thực sự không muốn kết hôn với cậu ta ư?”.

“Vâng, đáng ra con sẽ muốn thế nếu cha không khăng khăng đòi hỏi nó, và nếu như Rafe với con đã tìm thấy những lý do đúng đắn. Việc tìm ra chúng đã đến rất gần rồi, nhưng rõ ràng là chẳng quan trọng, con đoán vậy.”

“Nhưng con có yêu cậu ta không?”

Lại là câu hỏi đó và tất cả các những gì cô có thể trả lời là, “Con thực sự không biết. Trước kia, con chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy khi ở bên một người đàn ông, và thấy không cần phải đề phòng trong từng lời nói. Con cũng chưa từng tức giận với một người đàn ông vì vấn đề đó, hay... vô cùng mất kiểm soát, khi mà đó lại là tất cả cảm giác anh ta mang lại cho con. Con đã có những trải nghiệm tuyệt vời không bao giờ quên với anh ta. Anh ta khiến con thấy mình giống như một đứa trẻ, một cô gái, và cả một người phụ nữ trưởng thành. Anh ta chắc chắn đã tác động tới không chỉ một, mà là tất cả những cảm xúc của con”.

“Ồ” là tất cả những gì Mary đáp lại, như thể Ophelia đã gửi cho bà một câu trả lời có hoặc không dứt khoát, mà chẳng phải là một mớ bòng bong như suy nghĩ phức tạp.

“Sao hai người về sớm thế?” Sherman hỏi khi xuất hiện ở đầu cầu thang. “Và còn đứng trò chuyện trong sảnh nữa?”

“Ôi Chúa lòng lành”, Mary thì thầm với Ophelia. “Ta chợt nhận ra là Sherman đã bỏ lỡ đám cưới. Ông ấy sẽ rất tức giận cho xem!”

Đó chính là nốt nhạc tươi sáng trong một ngày thảm hại, Ophelia thì thầm.

Chương 42

Raphael tắt ngọn đèn bên cạnh chiếc ghế lớn dùng để đọc sách trong phòng ngủ của mình, chỉ để lại ánh sáng màu cam lờ mờ từ ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi. Chai rượu rum ở ngay trong tầm tay. Đáng ra anh sẽ thích brandy hơn, nhưng khi anh tới phòng làm việc để lấy rượu, nơi đó đã chìm trong bóng tối, và anh chỉ tìm được hai chai. Sau khi làm rơi một chai xuống sàn và không thể tìm thấy nó, anh đã mang chai còn lại về phòng mình. Sau đó, anh đã mang theo đèn khi trở lại để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với số rượu còn lại trong quầy dự trữ của mình. Một, thậm chí hai chai, hiển nhiên sẽ không đủ cho tối nay.

Anh đã kết hôn với Ophelia Reid, Chúa lòng lành, bây giờ cô đã là Ophelia Locke. Anh đúng là hoàn toàn mất trí rồi.

Lẽ ra anh đã có thể tránh xa cuộc hôn nhân này, chỉ cần công khai tuyên bố rằng đó là chuyện thật kỳ cục. Ai sẽ là người nhận ra chính Ophelia cũng nghi ngờ nó chứ? Chết tiệt. Nhưng đâu đó trong tâm trí anh vẫn mơ hồ tồn tại quan điểm lối bịch rằng cuộc hôn nhân với cô có thể sẽ tốt đẹp, như vậy anh sẽ nghĩ mình là người đàn ông may mắn nhất thế gian. Nhưng đó là một ý tưởng ngu ngốc. Chuyện như thế sẽ không thể thành sự thực. Đám cưới này sẽ là cơn ác mộng tồi tệ nhất của anh.

Anh nghĩ tới việc yêu cầu người quản gia chuẩn bị nghênh đón nữ chủ nhân của ngôi nhà, sau đó thay vì thế lại uống thêm một chút rượu khác. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu để người phụ nữ chua ngoa đó bước vào căn nhà này. Cô sẽ không biết được anh vẫn muốn cô cũng như nhận ra anh đã phải đấu tranh để cố kìm nén không chạm vào cô. Nếu không nhìn thấy cô, anh

có thể giữ những thôi thúc đó cho riêng mình. Và suy cho cùng, anh có bị yêu cầu phải sống với người vợ mà anh đã kết hôn không? Nếu cha mẹ cô không cho cô ở lại anh sẽ gửi cô tới một nơi khác, mà chẳng phải cùng anh.

Anh chưa bao giờ thiếu tiền bạc. Tước vị thứ luôn được trao cho đứa con đầu lòng, đã thuộc về anh, cùng với một gia tài khổng lồ, kéo theo rất nhiều tài sản giúp anh có được một thu nhập ổn định. Được dạy dỗ về tinh thần trách nhiệm từ rất sớm đã là truyền thống của gia đình họ. Vì vậy, trước khi bước vào tuổi trưởng thành, anh đã là một người rất đĩnh đạc.

Ngôi nhà ở London thuộc phần tài sản được thừa kế đó. Anh không phải mua nó, nhưng cũng chẳng tiếc chi phí trang hoàng cho nó theo sở thích của mình. Đó là ngôi nhà dành cho đàn ông, nó khiến một kẻ độc thân có cảm giác thoải mái, chứ không hề thích hợp với một phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ đó, người không nghi ngờ gì sẽ phá hoại nó để chọc giận anh hệt như cô đã làm những điều khác vì mục đích ấy. Anh yêu ngôi nhà này và không muốn nó bị hủy hoại. Anh uống cạn một ly rượu rum khác.

Rafe mơ hồ nhận thức được rằng những suy nghĩ của anh bắt đầu trở nên thiếu mạch lạc. Anh hy vọng chất cồn sẽ khiến mình cảm thấy thư thái một chút trước khi phải đối mặt với thực tại diễn ra vào buổi sáng, nhưng nó chưa có tác dụng. Anh tiếp tục uống thêm một ly nữa.

Cuộc hôn nhân của anh sẽ được loan truyền khắp nơi vào sáng mai. Tin tức kiểu đó sẽ lan rất nhanh. Anh không biết mình sẽ làm thế nào để đối phó những lời chúc mừng hay chia buồn, cho vấn đề đó. Anh nên gửi một lời nhắn cho cha mình, nhưng sợ nó sẽ không được đọc ngay. Ngày mai.

Mặc dù, anh bắt đầu cảm thấy tội tệ vì đã bỏ Ophelia lại với cha mẹ cô. Kiểu chọc giận thật xa lạ với anh. Nhưng lại là một kết quả vô cùng hoàn hảo. Cô đã buộc họ phải kết hôn chỉ để chọc giận ư? Thế thì anh có thể từ chối cho cô điều cô thực sự muốn, để thoát khỏi sự kiểm soát của cha cô. Thật nực cười, nhưng với anh, điều đó có chút quá ác ý.

Anh sẽ không buộc cô ở lại đó quá lâu, nhưng cũng sẽ không đưa cô về nhà mình. Chết tiệt là không. Anh muốn tìm cho cô một nơi mà cô có thể

thỏa thuê phát tiết những bức dọc, và anh sẽ không phải biết về nó. Họ sẽ không sống chung dưới một mái nhà khi anh chẳng thể tin bất kỳ từ nào được thốt ra từ miệng cô.

Chúa ơi, anh không thể tưởng tượng nổi cô có thể dối trá một cách điêu luyện đến thế. Anh thực sự tin rằng cô đã thay đổi, rằng những hối tiếc của cô là thật, rằng cô đã nói sự thật. Anh thậm chí còn nghĩ cô đã chế ngự được cả những thiên hướng tồi tệ nhất của mình, nhưng đó hoàn toàn là dối trá. Và Rafe không tìm được cách nào để có thể tiếp tục sống với nó, khi anh không thể tin tưởng lấy một lời cô từng thốt ra.

“Em đã chạy về nhà ngay khi nghe tin. Chúc mừng anh!”

Anh ngược lên nhìn và thấy em gái mình đang cười toe toét khi cô ấy ló đầu qua cánh cửa.

“Đừng làm thế.”

“Gì cơ?”

“Chúc mừng anh. Em có thể tiếc thương cho anh nếu thích. Chỉ cần đừng có tỏ ra vui vẻ một cách đáng ghét như vậy cảm ơn em.”

“Anh bị lừa à?” Cô ấy bước vào phòng.

“Đoán giỏi đấy! Hai điểm dành cho em!”

“Thực sự bị lừa. Tại sao? Thế cô ấy đâu rồi?” Amanda đặc biệt nhìn về phía giường anh.

“Em sẽ không tìm thấy cô ấy ở đó đâu”, anh lầm bầm. “Nhưng nếu em nghĩ cô ấy đang ở đây, vì lý do quái quỷ gì em lại không gõ cửa trước khi xông vào thế?”

“Em chưa bao giờ xông vào”, cô ấy phản đối đầy giận dữ.

“Em vừa làm thế đấy.”

“Không, em không hề làm thế. Em đã liên tục gõ cửa mà không thấy anh trả lời, vậy nên em mới cho rằng hẳn là anh đang ngủ, nhưng nếu có khả năng không phải thế, em rõ ràng phải biết rõ để có thể chia sẻ niềm vui của mình với... anh...”, cô ấy nói chậm lại vì vẻ mặt cau có của anh. “Em không nên vui mừng sao?”

“Không, em không nên.”

“Nhưng em thích cô ấy.”

“Trước đây thì không đâu.”

“Đó là trước khi cô ấy và e có một cuộc trò chuyện suôn sẻ như vậy.” Anh khịt mũi. “Đừng tin bất kỳ lời nào cô ấy nói, Mandy. Cô ấy là một kẻ dối trá siêu đẳng, một kẻ lừa đảo lão luyện, một nữ diễn viên kỳ khôi. Cô ấy sẽ khiến em tin rằng mặt trời đang chiếu sáng khi em biết rõ là chẳng hề có chuyện chết tiệt đó. Và làm thế quái nào em nghe tin sớm như vậy?”

“Vài người đàn ông đã xông vào phòng chính của bữa tiệc em tham dự và chỉ đơn giản hét to với cả căn phòng. Sau đó, anh ta đã bị hỏi dồn dập và thừa nhận mình đã ở bữa tiệc của nhà Cade, nơi anh thông báo sẽ lập tức rời đi để kết hôn với Ophelia, và Phu nhân Cade thậm chí cũng đi cùng để tận mắt chứng kiến. Dĩ nhiên sau đó, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt buộc tội lên em, bởi vì em thậm chí đã không hé nửa lời gợi ý về việc hôn lễ sẽ sớm diễn ra. Em khá lúng túng, anh biết đấy, nhưng em tha thứ cho anh vì em quá vui mừng để được ...được rồi, không hoàn toàn vui mừng. Nào. Hạnh phúc thì sao?”

“Trông anh có hạnh phúc không?”

Giờ thì cô ấy cau mày khi ngồi trên thành chiếc ghế của anh. “Chuyện gì đã xảy ra thế? Có gì ngăn cản anh kết hôn với cô ấy sao?”

“Không”, anh nói và tự cảm thấy căm ghét chính mình. “Đáng ra anh đã có thể ngăn lại nếu không quá bức bối, nhưng anh đã quá nóng giận nên chẳng làm gì được.” Rafe biết điều đó nghe có vẻ kỳ lạ và bắt đầu làm rõ ý mình, nhưng dòng suy nghĩ của anh lại bị sai hướng và anh đành bỏ cuộc. Thay vào đó, anh nói, “Một lời cảnh báo đây, em gái. Đừng bao giờ, đừng bao giờ đưa ra một quyết định trọng đại về cuộc sống của em khi em đang giận dữ”.

“Em cứ nghĩ anh thích cô ấy. Anh đã ca ngợi về ‘sự đổi mới’ của cô ấy. Em thậm chí đã chứng kiến ‘sự đổi mới’ đó và phải đồng ý với anh. Cô ấy

còn làm được nhiều điều hơn là chỉ thay đổi, như thế cô ấy là một người hoàn toàn khác vậy.”

“Nói dối đấy. Người phụ nữ anh thích thậm chí không tồn tại. Cô ấy là một kẻ lừa gạt.”

Amanda nhíu mày nhìn anh. “Anh có chắc chắn về điều đó không? Chúng ta đang nói về người phụ nữ phát hiện ra vụ cá cược, anh nhớ chứ? Một trong những người muốn lấy đầu anh vì nó. Anh rõ ràng đã gọi cô ấy là một nữ diễn viên kỳ khôi, phải không? Có lẽ người phụ nữ này đúng là kẻ lừa gạt thật.”

Chương 43

“Anh không hiểu gì cả, Sherman”, Mary nói. “Con bé đã khóc một mình trong lúc ngủ. Con bé tuyệt đối không hạnh phúc với sự thay đổi này đâu.”

“Còn anh thì có à?”

Họ đang ở trong phòng ăn để dùng bữa sáng mà chẳng ai trong số họ bận tâm. Đêm qua, Mary đã giải thích với chồng mình về những gì đã xảy ra, dù sao cũng nhiều như bà biết, và bà đã dự đoán chính xác. Ông rất tức giận, và tâm trạng đó cũng không được cải thiện nhiều vào sáng nay. Bà thường không phản ứng trước tâm trạng của ông theo cách như thế, nhưng lần này, bà cũng khó chịu hết như ông vậy, song là vì những lý do hoàn toàn khác.

“Đáng ra con bé đã có thể được tận hưởng một đám cưới vĩ đại của thế kỷ”, Sherman tiếp tục. “Thậm chí cả hoàng tộc cũng có thể tham dự. Em có nhận ra những cơ hội đã bị mất...”

“Hãy một lần nghĩ cho con gái anh và vứt quách ‘những cơ hội’ đáng nguyên rủa của anh đi!”

Mary hiếm khi hét vào mặt chồng. Không giống như con gái, mất bình tĩnh hay những cơn bộc phát cảm xúc rõ ràng không phải bản tính của bà. Vào những dịp hiếm hoi nó xảy ra, Sherman thường nhanh chóng ghi nhớ nó, đó là những gì ông đang làm ngay bây giờ. Ông ngồi sụp xuống ghế. Vẻ nóng giận đã tan biến khỏi khuôn mặt. Và ông nhìn người vợ của mình một cách thận trọng.

“Hãy đưa con bé đi mua sắm”, ông lẩm bẩm. “Điều đó luôn luôn làm cánh phụ nữ thích thú.”

“Như thế thật vô tình, Sherman.”

Mặt ông nóng bừng. “Nhưng hiệu quả, phải không?”

“Đối với những nỗi buồn nho nhỏ, thì có lẽ thế, nhưng thảm họa này khó có thể được gọi là nhỏ. Và đây thậm chí không phải là lần đầu tiên con bé khóc trong tuần. Những ngày này, con bé đâu có bị ốm, song nó vẫn ở lì trong phòng, anh biết đấy. Con bé đã nghe được vài chuyện khiến nó suy sụp.”

“Chuyện gì?”

“Em không biết. Con bé không sẵn lòng thảo luận với em mà cố giả vờ như chẳng có chuyện gì hết. Nhưng em chưa bao giờ thấy con bé tức giận, hay chán nản như vậy, chà, còn hơn cả khi anh thay nó hứa hôn với MacTavish.”

Khuôn mặt ông tối sầm lại. “Chúng ta vui lòng không nhắc tới chuyện đó lần nữa được không, em yêu. Lẽ ra đó có thể là một đám hoành tráng nếu con bé chỉ đơn giản cho cậu ta một cơ hội.”

“Điều đó chẳng có gì quan trọng. Vấn đề là, hiện giờ con bé đã bị hủy hoại bởi vì đã kết hôn với một người đàn ông rõ ràng không có hứng thú với con bé.” Ông đứng bật dậy, giận dữ thay cho Ophelia. “Anh sẽ không tin dù chỉ một giây rằng lại có bất kỳ người đàn ông nào không muốn thiên thần của chúng ta.”

Mary nhíu mày nhìn ông. “Chắc chắn con bé có dung mạo của một thiên thần, nhưng anh biết rất rõ rằng tuổi thơ bất thường anh gán cho con bé không chỉ khiến con bé trở nên kiêu căng và thiếu thân thiện, mà còn khiến nó không tin tưởng tất cả những người mình gặp gỡ.”

“Em đang đổ hết tội lỗi lên anh đấy à?”

“Nếu buộc phải làm vậy thì đúng thế. Em đã cảnh báo anh vô số lần để ngăn anh xem con bé như một món trang sức để trưng bày rồi. Anh đã đối xử với con bé hệt như với một người trưởng thành khi nó mới chỉ là đứa

trẻ. Anh đã dẫn vô số những người đàn ông còn độc thân tới đây để họ tranh thủ đưa ra những lời cầu hôn từ rất lâu trước khi con bé sẵn sàng cho điều đó.”

“Nếu em phải biết, anh thậm chí đã cảm thấy khó chịu với số lượng những lời cầu hôn cực lớn như vậy.”

“Thế thì anh nghĩ con bé đã cảm thấy thế nào? Những đám đông la hét gọi tên con bé đã trở thành huyền thoại, anh biết đấy. Cả khu phố đều cười khẩy trước điều đó.”

Một lần nữa, ông mất kiên nhẫn. “Con bé đã thay đổi khi trở về từ chuyến viếng thăm cùng Locke, em có nhận thấy không? Anh suýt nữa đã không nhận ra con bé đấy.”

Bà trợn mắt nhìn ông. “Bởi vì anh chưa bao giờ nhìn thấy mặt dịu dàng của con bé, lý do đơn giản vì phản ứng của con bé với anh luôn luôn rất gay gắt. Nhưng, đúng thế, em cũng nhận thấy sự khác biệt đáng kể ở con bé khi nó trở về nhà. Con bé trở nên ủy mị hơn. Như thế đã trút bỏ hết lớp vỏ bọc gai góc vậy.”

“Em có nghĩ người nhà Locke đã áp đảo và xúc phạm con bé bằng uy quyền của họ không?”, ông tự hỏi to thành tiếng.

Bà cảm thán, “Em không nghĩ có bất cứ chuyện gì như thế đâu. Và chúng ta chưa bao giờ gặp ai trong số họ, ngoài tử tước và em gái cậu ta. Anh đừng có đoán già đoán non về gia đình đó, họ có thể khác xa về ngoài đấy”.

Ông nhún vai. “Thế thì chuyện gì có thể làm con bé thay đổi được? Chắc hẳn con bé phải nói gì đó với em chứ?”

“Em là mẹ con bé, Sherman, không phải người bạn tốt nhất của nó. Mặc dù em ước mọi thứ có thể khác đi, nhưng con bé hiếm khi tâm sự với em lắm.”

Nhưng Mary, sau khi nói ra những điều mình muốn, vẫn phải đối mặt với tâm trạng hối tiếc đến muốn bật khóc. Thực tế, bà trở nên ghen ngào khi thêm vào, “Con bé đã không hề có một cuộc sống hạnh phúc, Sherman.

Anh có nhận ra điều đó không? Con bé là đứa con gái xinh đẹp nhất mà bất cứ ai có thể đòi hỏi, nhưng nó cũng là người ít hạnh phúc nhất”.

“Anh có thể làm được gì không?”

“Ngoài làm con bé nổi giận à? Em rất tiếc, điều đó không được hoan nghênh đâu. Nhưng anh phải thừa nhận, đó dường như là cách duy nhất con bé phản ứng với anh. Và em không chắc có thể làm bất cứ điều gì để cứu vãn tình hình này. Điều kỳ lạ là, em nghĩ rằng con bé yêu cậu ta. Con bé không nói chính xác như vậy, nhưng anh có thấy ánh mắt con bé sáng ngời khi nói về cậu ta không? Điều đó không giải thích lý do tại sao con bé ở đây với chúng ta và cậu ta vui vẻ rời đi. Em nghĩ rằng con bé đã đúng, cậu ta thực sự không muốn kết hôn. Cậu ta chỉ làm như vậy vì những tin đồn ngớ ngẩn, điều mà, em có thể thêm vào rằng, anh đã góp công phát tán nó bằng cách nói với tất cả những người bạn thân của anh về việc con bé đang viếng thăm nhà Locke, và anh mong rằng con bé sẽ trở về nhà với một lời cầu hôn.”

Mặt ông còn đỏ bừng hơn nữa. “Anh sẽ tới gặp Locke một chuyến để xem tại sao cậu ta lại trở mặt như vậy.”

“Đừng làm thế”, bà nhanh chóng khuyên nhủ. “Anh có thể khiến mọi việc tồi tệ hơn đây. “Nhưng sau đó đã sửa lại bằng giọng bớt gay gắt hơn, “Tuy nhiên, nếu cậu ta không ghé qua đón con bé trong vài ngày tới, em sẽ đi cùng anh để nói với cậu ta những gì em muốn. Em sẽ không để con gái mình trở thành trò cười vì rõ ràng là cậu ta không chấp nhận được con bé đâu”.

Chương 44

“Cậu vẫn chưa dậy sao? Sadie nói cậu đã tỉnh rồi mà.” Ophelia ngồi bật dậy trên giường. Cô đã thức giấc và biết giờ đã gần trưa. Cô chỉ là không muốn tỉnh táo để đối mặt với thứ mà cô chắc chắn sẽ là một ngày đầy khó khăn. Và cô đã đúng. Bởi vẻ mặt của Jane và Edith, hầu như không mang vẻ vui mừng khi họ tiến vào phòng cô, cho thấy họ biết giờ cô đã là Phu nhân Locke.

“Người hầu của mình nghĩ mình nên thức giấc, vì vậy mới nói với các cậu như thế, bà ấy luôn dùng thói quen xấu đó để đảm bảo mình sẽ phải làm thế”, Ophelia giải thích, và thậm chí còn giả vờ ngáp một cái cho họ thấy.

“Thức khuya à?” Jane cười khúc khích.

Jane và Edith đã đến chỗ ngồi quen thuộc của họ tại chiếc bàn bày đồ ăn sáng. Hiển nhiên Sadie đã để sẵn một chiếc khay ở đó như nỗ lực cuối cùng để khiến Ophelia rời khỏi giường.

Mặc dù nhận xét đó khá táo bạo với Jane, một ám chỉ khó có thể không bàn đến về đêm tân hôn. Nhưng Ophelia chẳng cần phải trả lời.

Edith không thể kìm nén vẻ phẫn khích của mình thêm nữa và hét lên, “Cậu thật may mắn làm sao!”.

Và Jane nói thêm, “Bọn mình chỉ mới phát hiện ra cậu đã kết hôn với anh ta thôi. Cậu có thể tin được không? Không ai buồn để cập đến nó với bọn mình vì họ chắc chắn bọn mình đã sớm biết tất cả. Và bây giờ đây!”.

“Nhưng bọn mình chắc chắn đã không mong thấy cậu ở đây đâu”, Edith nói. “Sáng nay, bọn mình đã tới nhà Locke để gặp cậu. Quản gia của anh ta còn không biết bọn mình đang nói chuyện gì. Khi bọn mình cho ông ấy hay rằng cậu đã kết hôn với ngài Locke, ông ấy gần như đã gọi bọn mình là những kẻ nói dối. Ông ấy nói rằng chưa hề nghe nói gì về chuyện đó, vì vậy nó không thể là sự thật. Cậu sẽ phải sa thải người đàn ông đó. Mình không quan tâm việc người quản gia chỉ làm công việc của bản thân, ông ấy vẫn khá thô lỗ khi làm thế.”

“Vậy tại sao cậu lại ở đây thay vì ở đó?”, Jane hỏi tiếp một cách khá châm chọc.

Ophelia thở dài trong lòng và chống chế, “Nhà của anh ta chưa sẵn sàng để chào đón mình”. Nhưng lẽ ra cô nên biết những người bạn của mình sẽ không dừng lại ở đó.

“Thật sao?”, Edith vừa nói vừa cau mày suy đoán. “Nhưng em gái anh ta đang ở cùng anh ta mà.”

“Amanda không thấy phiền đâu. Rafe nghĩ mình sẽ và muốn mọi thứ sẵn sàng cho mình. Ấn tượng đầu tiên và tất cả những điều như thế. Mình thấy ổn mà. Bọn mình đã có đêm tân hôn rồi.”

Cô lập tức đỏ mặt và nguyên nhân không phải do chủ đề họ vừa nói, mặc dù cả hai cô gái cho rằng đúng là vì như thế. Cô đỏ mặt vì nó không đúng sự thật. Tại sao cô phải dùng đến những lời nói dối một lần nữa? Bởi vì cô không thể chịu đựng được sự thương hại, và cô biết đó là những gì mình nhận được từ hai người bạn nếu họ biết sự thật ư?

Để thay đổi chủ đề, cô lên tiếng, “Sáng nay, các cậu hẳn là phải dậy rất sớm nên mới nghe tin nhanh như vậy nhỉ”.

“Chắc cậu đang đùa”, Edith vừa cười vừa đáp. “Bọn mình nghe tin từ đêm qua rồi.”

“Hẳn là hầu hết những vị khách nhà Cade đã đổ xô tới các bữa tiệc mà họ có thể tìm ra”, Jane nói thêm. “Cậu biết giới quý tộc là thế nào mà, mọi người đều muốn trở thành người đầu tiên tung ra tin đồn mới nhất. Bọn

mình thực sự nghe nói về nó đến hai lần trong đêm qua rồi. Lần đầu tiên là khi cậu đang làm lễ kết hôn.”

“Và sau đó”, Edith tiếp lời, “là một giờ sau đó, khi cậu đã kết hôn. Một vài vị khách nhà Cade đã ở lại cho đến lúc Phu nhân Cade quay trở về và xác nhận điều đó, đúng thế, nó thực sự đã xảy ra, chính bà ấy là người chứng kiến. Sau đấy, họ quá vội vã với việc loan truyền tin tức này”.

“Và cậu sẽ không tin vào điều đó đâu”, Jane tiếp tục, thậm chí còn phần khích hơn. “Nhưng mình cũng đã nhận được một lời cầu hôn đầu tiên đêm qua, ngay sau khi những tin tức về đám cưới của cậu lan truyền. Ngài Even đã cầu hôn mình. Dù rằng mình hoàn toàn không quan tâm đến anh ta, nhưng đó là một sự khởi đầu!”

“Thật vậy, hai anh chàng từng tán tỉnh cậu đã hỏi về mình vào sáng nay”, Edith nói. “Mình không tin cậu có thể tưởng tượng nổi, nhưng nó khá thú vị. Họ xem tin tốt lành đó là nỗi thất vọng, nhưng hầu hết đều nhận ra rằng bây giờ cậu chắc chắn nằm ngoài những người cần theo đuổi dành cho họ, và họ thì vẫn rất cần kết hôn.”

“Vì vậy, Edith và mình cũng có thể tìm chồng trong Mùa vũ hội này, mặc dù không còn nhiều thời gian để quyết định. Nhưng bây giờ, những cơ hội là bất tận.”

Khi nghe họ nói và thấy cả hai phần khích thế nào về những “kẻ bị loại” của cô, cô phải tự hỏi tại sao họ không ghét mình. Chính sai lầm của Ophelia, mà không phải nhan sắc trứ danh của cô, đã khiến cô và họ trở nên tách biệt. Họ thậm chí đã không quyết định người mà mình có thể muốn kết hôn từ trước. Thay vào đó, cả hai đều đã nhất trí rằng họ chỉ đơn giản sẽ không có cơ hội cho đến khi cô kết hôn trước. Thật đáng buồn. Mọi chuyện không nên diễn ra theo cách đó. Và cô đã chẳng làm gì để đảm bảo điều đó bởi vì cô không thực sự là một người bạn đối với cả hai người họ.

“Mình có thể giới thiệu vài người nếu các cậu thích”, Ophelia nói gần như ngượng ngùng. “Mặc dù có thể không hẳn là thế, nhưng mình đã để ý đến hầu hết các quý ông đó, và có vài người trong số họ tốt hơn những người khác đấy, một số lãng mạn hơn, còn một số mình chắc chắn sẽ là

những người cha mẫu mực. Và mình hiểu rõ các cậu biết lý do tại sao mình tìm kiếm điều đó ở một người đàn ông.” Cả hai cô gái cười khúc khích. “Nhưng vì đính hôn rồi nên bản thân mình thực sự chẳng quan tâm đến bất kỳ ai trong số họ, vì vậy mình đã không ngần ngại đưa ra những câu hỏi thẳng thắn để tìm hiểu rõ hơn về họ.”

“Có ai sở hữu cả ba phẩm chất kể trên không?”, Jane hỏi với vẻ quan tâm.

“Có đấy” Ophelia trả lời. “Ví dụ, Harry Cragg có khả năng sẽ phù hợp hoàn hảo với cậu, Jane. Không chỉ là một kỹ sư đầy quyền rũ, anh ta còn tự gầy được giống ngựa đua tại trang viên ở Kent. Mình biết cậu đã thất vọng thế nào khi không được cha mẹ cho phép cưới ngựa từ sau cái lần cậu ngã và bị gãy một cánh tay. Thành thật mà nói, mình nghĩ rằng Harry chỉ quan tâm đến mình vì phát hiện ra mình thích cưới ngựa thôi. Người đàn ông đó sẽ mong tên được một người vợ cùng anh ta cưới ngựa mỗi ngày, mình không nghi ngờ gì điều đó đâu.”

“Cậu ấy nói đúng đấy”, Edith đồng ý. “Một lần trò chuyện với Harry, anh ta chỉ muốn nói về lũ ngựa thôi. Hoàn toàn nhầm chán đối với mình, nhưng chẳng phải cậu làm mình nhớ mình đã nói với cậu là cậu sẽ bị mê hoặc sao, Jane?”

“Anh ta cũng khá điển trai, phải không?” Jane nói, bắt đầu có chút quan tâm. “Ít nhất mình cũng nghĩ vậy.”

“Có chút quá hướng ngoại với sở thích của mình”, Edith vừa trả lời vừa nở nụ cười. “Tất nhiên, mình là một nữ học giả.”

“Đúng thế, bọn mình đều biết cậu thích chúi mũi vào sách vở hơn là tiệc tùng mà”, Jane trêu chọc.

“Nói đến chuyện này, Edith, có lẽ cậu nên để ý một chút tới ngài Paisley xem sao”, Ophelia nhận xét. “Mình không thể nhớ tên anh ta, nhưng anh ta đã khoe khoang về một thư viện riêng tới hơn ba ngàn cuốn sách. Anh ta còn nói muốn dành thêm không gian cho chúng ở trang viên của anh ta đấy.”

“Cậu đùa à?”, Edith hỏi, mắt mở to.

“Hoàn toàn không. Mình ấn tượng là anh ta còn không ngại đi du lịch nửa vòng thế giới nếu nghe nói về một cuốn sách anh ta muốn ở một đất nước khác đâu.”

“Và anh ta đủ nhạt nhẽo để phù hợp với cậu, bạn yêu”, Jane cười khúc khích.

“Cậu biết đấy, Pheli”, Edith bắt đầu một cách tự nhiên mà chẳng cần suy nghĩ, “Mình sẽ không bao giờ gọi cậu như vậy nữa, ờ... mình xin lỗi, đó chỉ là lỡ lời thôi.”

“Ồn mà”, Ophelia đảm bảo với cô ấy. “Biệt danh cũ rích đó không còn làm mình thấy phiền nữa.”

“Không ư?” Jane vừa nói vừa cái cau mày một cách suy tư.

“Cậu đã thay đổi, Ophelia, thực sự thay đổi rồi. Thành thực, mình chưa bao giờ cảm thấy thế này... thế này...”

“Thoải mái”, Edith hoàn thành giúp cô ấy. “Đúng thế, mình cũng thấy vậy. Và dù có nguy cơ bị ném ra ngoài, mình vẫn phải nói rằng mình yêu sự thay đổi này của cậu. Có ai từng nghĩ rằng cậu đã có lúc nỗ lực để giúp bọn mình nhận ra người nào có thể là lựa chọn tốt nhất cho bọn mình chứ, giống như một... thực sự...”

Edith không nói hết câu, nhưng cô ấy đang đỏ bừng mặt. Từ người bạn không được nói ra lơ lửng giữa họ. Ophelia cũng bối rối hết như thế. Rafe thực sự đã gọi nó một cách chính xác. Những cay đắng trước đây đã khiến cô quá coi mình là trung tâm và tránh xa hai cô gái này. Họ đã luôn luôn phản ứng lại với mọi hành động của cô. Suy nghĩ đến vấn đề đó, khi cô không làm thế, điều rất hiếm khi xảy ra, thì họ đúng là hai người bạn tốt bụng và vui vẻ để ở bên.

Lạy Chúa, điều cô từng bỏ lỡ trong cuộc sống - xa lánh những người bạn khi mà họ không hề làm tổn thương cô, mới thực sự là lý do khiến cô đau lòng nhất.

Chương 45

“Chồng cô đã tới đây và muốn gặp cô”, Sadie thông báo ở ngưỡng cửa.

Hai cô gái đang ngồi với Ophelia trên giường, vắt chéo chân, và đang liệt kê một danh sách tỉ mỉ những người chồng tiềm năng cho cả hai cô gái. Sự thân thiết khiến họ cảm thấy thật ấm áp, những tiếng cười cũng không còn ngưng ngạt. Đã rất lâu rồi Ophelia mới thấy vui vẻ đến vậy.

Nhưng với thông báo của Sadie, cả ba cô gái đều nghĩ rằng từ chồng nghe có vẻ thú vị, ít nhất hai người trong số họ nghĩ thế. Nhớ ra rằng chồng, với Ophelia, không có nghĩa chính xác những gì nó nên là thế, đột ngột khiến tâm trạng của cô tụt dốc. Nhưng cô cố gắng trưng ra vẻ hài lòng khi những người bạn của cô vội vã rời đi, không ai trong số họ muốn xâm phạm vào những ngày đầu tiên trong cuộc sống hôn nhân của cô.

Cô vẫn dành thời gian thay đồ, mặc dù Sadie đã cố gắng thúc giục cô. Theo quan điểm của cô thì Rafe có thể chờ, thậm chí cả ngày. Anh đáng bị như thế. Lạy Chúa, cơn tức giận quay trở lại mới dễ dàng làm sao, và cô có vẻ không thể chịu nổi.

“Tin tốt là mẹ cô đã quay về giường rồi”, Sadie vừa nói vừa đẩy Ophelia ra khỏi cửa. “Sáng nay, tôi đã thấy bà ấy trong tâm trạng đầy giận dữ vì sự thay đổi của những sự kiện này đấy.”

“Thật vô lý”, Ophelia chế giễu, tạm dừng lại nơi đầu cầu thang. “Mẹ tôi không bao giờ giận dữ.”

“Lần này thì có, và cô có thể tin được không, cha cô thậm chí còn nhượng bộ đấy. Jerome đã nghe trộm ngoài cửa và thề rằng đó là sự thật.”

Ophelia không tin điều này chút nào vì anh chàng người hầu đó nổi tiếng là kẻ thích thêm thắt vào những câu chuyện của mình để khiến chúng trở nên thú vị hơn. Nhưng cô sẽ không tranh luận về nó vì Rafe đang đợi cô trong phòng khách. Cô không nghi ngờ gì anh tới đây để đón cô. Vì đã kết hôn nên họ được mong đợi là sẽ sống dưới cùng một mái nhà, cho dù họ có muốn hay không. Cô sẽ bắt anh phải xin lỗi trước vì đã thô lỗ bỏ mặc cô tối qua.

Cô dừng lại ở ngưỡng cửa dẫn vào phòng khách. Cô đã trang bị sẵn cho cuộc chiến, mặc một trong rất nhiều những chiếc váy màu xanh lam mình có, thứ giúp tôn lên màu mắt và mái tóc được tạo kiểu hoàn hảo của cô. “Chồng” cô đang đứng bên cửa sổ và nhìn ra đường. Không có nhiều thứ để quan sát ngoài đó. Nhưng trông anh thật suy tư, và cô nghi ngờ việc anh nghe thay tiếng cô đến.

Anh đã nghe thấy mà thậm chí không cần quay lại, và nói với cô, “Bắt tôi chờ đợi một giờ. Em hy vọng tôi sẽ chán nản và rời đi sao?”

“Không hề”, cô gầm gừ. “Tôi chỉ hy vọng anh sẽ chán nản thôi.”

Anh quay lại và bắt gặp nụ cười nhếch mép mà cô chĩa về phía anh khi cô tiến về hướng chiếc sofa. Có bốn cái để lựa chọn, tất cả đều giống hệt nhau khi được bọc trong lụa thổ cẩm và mang lại cảm giác thoải mái, màu sắc chủ đạo là vàng với tông màu đất rất hợp với những chiếc ghế nâu đậm rải rác ở những chỗ còn lại của căn phòng. Những chiếc sofa được bố trí xung quanh một cái bàn thấp bày vài vật trang trí rẻ tiền và lọ hoa của mẹ cô, nhưng chủ yếu được sử dụng để đặt những khay trà.

Cô xòe rộng váy để Rafe thậm chí sẽ không nghĩ tới việc ngồi bên cạnh cô. Anh bước đến ngồi cùng cô và tì lên mép váy! Cô nghiến răng khi giật mạnh lớp vải khỏi đùi anh. Anh thậm chí còn không chú ý khi quay sang đối mặt với cô và đặt một cánh tay lên lưng ghế. Có thể anh không phải cố tình thô lỗ nhưng Ophelia thì có, khi tránh xa khỏi anh.

Anh nhận thấy điều đó và nói, “Ngồi yên đi”.

“Quý tha ma bắt anh đi.”

Anh định chạm vào cô nhưng lại đổi ý và thở dài. “Ít nhất chúng ta có thể có một cuộc trò chuyện bình thường vài phút được không?”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy. Vài phút là quá dài để tôi thân mật với anh.”
Cơn tức giận của cô đã sục sôi. Mỗi từ cô thốt ra khỏi miệng dường như càng làm nó tồi tệ hơn, như thể đang bị dồn nén. Và cô không có chỗ để xả cơn giận này, nó sẽ chỉ tiếp tục lớn dần và trở nên nghiêm trọng hơn. Một nơi để trút giận khác mà anh đã chỉ cho cô không còn là lựa chọn. Cô không muốn lợi dụng anh để rũ bỏ cơn tức giận mà anh phát chịu trách nhiệm.

“Tôi đã phát hiện ra một giải pháp lý tưởng cho chúng ta rồi.”

Anh quăng ra câu nói đó như thể nó là một thỏi vàng, mong cô sẽ vồ lấy nó và đặt những lời chế nhạo lẫn hận thù sang một bên vào lúc này. Song không hề có tác dụng.

“Tôi không biết là chúng ta cần một giải pháp đấy, nhưng tôi cho rằng anh có thể nghĩ như vậy.” Điều duy nhất nảy ra trong tâm trí cô là hủy bỏ hôn ước, nhưng cô sẽ không để anh thoát một cách dễ dàng. Cô đã sẵn sàng tranh luận trước khi nói tiếp, “Hủy hôn không phải là một lựa chọn đâu”.

“Tôi đồng ý”, anh khiến cô ngạc nhiên khi nói thế. “Chúng ta đã có đêm tân hôn của mình, mặc dù có chút sớm.”

Nếu anh nghĩ rằng mình có thể khiến cô bối rối bằng cách nhắc đến việc họ đã làm tình với nhau, thì nó không hiệu quả. Thực tế, điều đó chỉ nhắc cô nhớ mình đã nhẹ dạ thế nào, đã tin hường vào toàn bộ những lời dối trá của anh ra sao, cô thực sự đã nghĩ anh muốn giúp cô khi cô chỉ là một nguồn giải trí cho anh và Duncan. Rằng sự giúp đỡ đó là hoàn toàn không thích hợp khi động cơ của anh hoàn toàn phục vụ cho chính mình.

“Tôi đã quyết định mua một ngôi nhà. Có một căn nhà được rao bán cách đây không quá xa, vì vậy em sẽ có thể dễ dàng thăm cha mẹ mình bất cứ khi nào em muốn.”

“Có chuyện gì với ngôi nhà của anh thế?”

“Không có gì. Ngôi nhà đó hoàn hảo... cho tôi. Tôi chắc rằng em sẽ chẳng ngạc nhiên nếu tôi muốn giữ nó theo cách như vậy. Điều tôi đang nói là về một căn nhà chỉ dành cho em.”

Đó không phải những gì Ophelia cho là mình muốn được nghe, nhưng cô vẫn xoay xở trao cho anh một nụ cười rạng rỡ. “Anh thực sự nghĩ tôi sẽ phá hỏng ngôi nhà của anh, phải không?”

“Đúng là tôi đã nghĩ thế đấy. Em là một người phụ nữ khó đoán, Phelia, có lẽ là người khó lường nhất mà tôi từng gặp. Tôi không muốn mạo hiểm với ngôi nhà mình thích đâu.”

“Vì vậy, ý tưởng tuyệt vời của anh là chúng ta sẽ không chỉ có phòng ngủ riêng, mà ta sẽ có cả nhà riêng nữa hả? Và sẽ thế nào nếu tôi chẳng thích ý thường đó chút nào?”

“Tôi không làm thế này để em hàm lòng đâu, tiểu thư thân mến. Em có thể ở đây, nhưng tất cả những gì tôi quan tâm là điều đó cuối cùng sẽ gây ra một số rắc rối cho em, và có thể gây tổn hại cho gia đình tôi. Nhưng hãy nhớ rằng chính cô đã buộc chúng ta vào hoàn cảnh này khi mà tôi đã có thể dễ dàng giải thoát cho chúng ta.”

“Tôi chẳng ép buộc bất cứ điều gì hết! Chính anh đã tự đẩy mình vào hoàn cảnh đó khi anh quyết định đặt cược cuộc sống của tôi!”

Anh lờ đi giọng điệu gay gắt của cô và nhún vai. “Dù điều đó có thể đúng, em vẫn sẽ chấp nhận những gì tôi cung cấp thôi. Hay là có thể em chưa nhận ra bây giờ tôi mới là người đưa ra những quyết định?”

Anh có vẻ hết sức đặc ý khi nói điều đó. “Tôi sẽ không trông mong như thế đâu.”

Anh đứng bật dậy, mang vẻ mặt tức giận hệt như lúc họ ở Summers Glade khi tuyên bố với cô, “Đừng ép tôi, Ophelia. Đủ rồi. Tôi có thể và sẽ xích em lại nếu tôi buộc phải làm thế. Tôi không muốn lại một lần nữa can thiệp vào những hành động của em, nhưng tôi sẽ làm thế nếu em trở nên cứng đầu đấy”.

Anh để lại cho cô cảnh báo ấy và hàm ý rõ ràng rằng anh muốn gửi cô trở lại Alder's Nest, lần này là một mình, và cô sẽ chỉ giống hết một tù nhân ở đó, như trước đây. Đó chính là những gì Rafe đã ngụ ý khi anh nhấn mạnh từ một lần nữa. Nhưng cô sẽ không để anh thoát, và cô biết làm thế nào để đảm bảo anh chẳng thể làm vậy.

Chương 46

“Đó là một ý tưởng tồi tệ”, Sadie càu nhàu khi nhét áo choàng chặt hơn dưới đùi mình và tiếp tục nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe ngựa một cách lo lắng.

“Đây là một ý tưởng khôn ngoan”, Ophelia không đồng ý.

“Cô không thể bất ngờ làm phiền mọi người như thế, và đặc biệt không phải những người này.”

“Ngài ấy có thể là một công tước”, Ophelia vừa nói vừa nhún vai, “nhưng cũng là bố chồng tôi. Bà thực sự nghĩ rằng ông sẽ không dành cho tôi sự tiếp đón nồng nhiệt sao?”

“Đó không phải điều quan trọng. Sẽ thế nào nếu ngài ấy đã nghe được tin cô bị con trai ngài ấy lạnh nhạt?”

“Chưa ai biết chuyện đó hết. Thậm chí Rafe cũng chưa. Anh ta nghĩ rằng việc chúng tôi không ở cùng nhau là ý tưởng của anh ta.”

“Cô nên chuyển đến căn nhà mà ngài ấy đã mua cho cô, thay vì đột ngột xông vào tư gia của ngài ấy.”

Ophelia thở dài. Hôm nay, Sadie đang ở trong tâm trạng rất thoải mái khi không phải nghe những lời càu nhàu nữa. Ophelia đã đủ lo lắng khi lần này là cuộc gặp đầu tiên của cô với ngài công tước rồi. Người hầu của cô chỉ đơn giản khiến nỗi lo lắng trở nên trầm trọng hơn.

“Một, tôi không hề xông vào”, Ophelia nói. “Hai, tôi không định chiếm giữ căn nhà anh ta mua đâu.”

“Nhưng ngài ấy đã mua nó cho riêng cô.”

“Đúng thế, và tôi mừng là anh ta đã lãng phí tiền bạc. Tôi định sẽ phung phí thêm nhiều tiền của anh ta hơn khi chúng ta trở lại London. Tôi sẽ có một buổi mua sắm xa xỉ và để tất cả các hóa đơn được gửi tới chỗ anh ta.”

“Phung phí tiền bạc của một người đàn ông khi cô không hề thân thiết với người đàn ông đó thậm chí còn là một ý tưởng tồi tệ hơn việc vội vã tới Norfolk Hall đấy”, Sadie cảnh báo.

“Vào những ngày này thì mọi chuyện đều là ý tưởng tồi tệ với bà thôi.”

“Bởi vì cô đã trở lại như cũ. Tôi chỉ là đã dần quen với con người mới của cô, và...”

“Đó không phải sự thật và bà biết điều đó”, Ophelia cắt ngang, giọng có chút tổn thương. “Tôi chỉ làm Rafe nhụt chí với những gì anh ta quan tâm thôi.”

Giờ thì Sadie thở dài và thừa nhận, “Đó là sự thật. Tôi rất tiếc. Tôi đã đặt rất nhiều hy vọng vào cuộc hôn nhân của cô, sự hòa hợp giữa cô và cha cô, tình yêu từ một người đàn ông chân chính, những đứa trẻ tôi có thể tôn thờ... cô có chắc mình không mang thai không?”

Ophelia hoàn toàn chẳng chắc chắn chút nào, nhưng cô vẫn đáp, “Có, khá chắc, nhưng yêu cầu người đánh xe tấp vào lề đường đi, tôi nghĩ mình sắp phát ốm lần nữa rồi”.

“Cô đúng là có thai rồi, phải không?”

“Tôi thực sự không có mà, và cũng chưa bao giờ bận tâm, chúng ta chẳng cần phải dừng lại đâu. Cảm giác đó qua rồi. Đó hoàn toàn chỉ là cơn giận dữ đang khuấy động trong ruột gan tôi, và đi xe xóc nảy thế này thật không thể chịu nổi.”

“Hoàn toàn hợp lý nếu chuyện này là sự thật, cô biết đấy. Cô đã kết hôn rồi.”

“Tôi không hề có thai!”

“Được rồi. Nhưng trước đây, cảm giác giận dữ chẳng bao giờ khiến bụng dạ cô gặp vấn đề gì hết.”

“Tôi chưa bao giờ tức giận như thế này trước đây.”

Sadie tiếp tục cầu nài nhiều hơn, nhưng Ophelia đã ngừng nghe chúng. Cô không chắc mình sẽ làm những gì trong chuyến thăm này. Cô thực sự đã chẳng nghĩ xa xôi đến thế. Cô không muốn khiến Rafe và gia đình anh xảy ra bất hòa. Nhưng mỗi đe dọa anh đang treo lơ lửng trên đầu cô khiến cô lo lắng. Cô muốn ít nhất một ai đó là người thân của Rafe ủng hộ cô và ở đó để nói lý với anh nếu anh thực sự đã cố gắng để ngăn cản sự tự do của cô và buộc cô phải ở một nơi nào đó như Alder's Nest lần nữa, lần này là một mình.

Chỉ mất hơn nửa ngày để tới được Norford Hall. Đó chắc chắn là điền trang lớn nhất Ophelia từng thấy, ngoài cung điện hoàng gia. Diện tích của nơi này không chỉ gây choáng váng, nó còn vô cùng áp đảo khi rõ ràng là có một công tước sống ở đó. Một công tước thực sự. Bạn không thể leo cao hơn nếu không phải là thành viên của một gia đình danh gia vọng tộc.

Sadie thậm chí càng sợ hãi hơn khi họ bước ra khỏi xe ngựa và nhìn chăm chăm và điền trang, miệng há hốc. Bà chỉ thì thầm bằng giọng đứt khoát, “Tôi hy vọng cô biết mình đang làm gì”.

Ophelia không trả lời. Một người hầu vận chế phục xuất hiện cùng lúc đó để dẫn họ vào trong, sau đấy chăm chút cho cỗ xe ngựa và dỡ bỏ những chiếc rương giúp họ. Cô đang mặc y phục trang trọng cho dịp này, đó có lẽ cũng là lý do tại sao cô được mời vào mà không cần phải giới thiệu bản thân hay nói về những gì cô sẽ làm ở đó.

Tất nhiên cô đã đổi ý khi đối diện với thành lũy kiên cố của người quản gia ở Norford Hall. Ông ta sẽ không để cô đi xa hơn mà không tìm hiểu xem cô là ai. Nhưng Sadie đã làm rất tốt khi đối diện với đám người hầu, hoàn toàn chẳng e dè chút nào trước những người hầu có vị thế cao hơn mình, và phá vỡ mối nghi ngờ bằng cách đi đúng trọng tâm.

“Chúng tôi sẽ cần hai phòng”, Sadie nói với người quản gia. “Một phòng lớn cho tiểu thư đây, vì vậy thậm chí đừng nghĩ đến việc xếp một căn phòng khách đơn thuần để cô ấy nghỉ lại. Cô ấy là con dâu mới của chủ nhân của ông và tới đây để ra mắt gia đình nhà chồng. Và xét đến việc nơi

đây rộng lớn đến thế nào, tôi sẽ dùng một phòng gần phòng cô ấy, cảm ơn ông.”

Điều đó khiến họ dễ dàng được lên lầu. Nếu người quản gia này làm việc cho cô, Ophelia sẽ khẳng khẳng rằng hành vi của ông có chút kẻ cả hơn những gì nên có ở một người hầu, song có lẽ ở vùng thôn quê này, họ được thoải mái hơn. Và căn phòng mà cô nhìn thấy rất rộng, gấp bốn lần kích cỡ phòng ngủ của cô ở nhà, Ophelia cảm thấy cực kỳ nhỏ bé trước nó. Nội thất tinh tế, chủ yếu bằng ngọc và vàng, rất đắt tiền. Nhưng cô đã quen với những thứ xa hoa, vì vậy cô không ngại sử dụng những gì có ở đó. Tuy nhiên, chẳng có gì lạ khi Norford Hall trải rộng như một khu phố, với những căn phòng có kích thước tương tự thế này.

Sau khi ở ngoài đường gần như cả ngày, đáng ra cô nên nghỉ ngơi để hồi phục sau chuyến đi, ít nhất là cho đến lúc ăn tối nhưng cô quá lo lắng để thậm chí cân nhắc tới điều đó. Nếu cuộc gặp đầu tiên với ngài công tước diễn ra một cách thuận lợi, cô có thể thư giãn, thậm chí tận hưởng chuyến đi của mình. Vì vậy, cô đã không làm gì hơn ngoài thay bộ đồ đi đường và mặc bộ váy ít nhàu nhĩ nhất, sau đó xuống lầu để “ra mắt” gia đình mới của mình.

Chương 47

Tật dễ lạc đường ở Norford Hall, Ophelia phát hiện ra khi cô đi lang thang khắp tầng trệt, cố gắng để tìm hiểu xem mình đang ở đâu. Nơi đây không chỉ có một, mà có tới vài sảnh chính với rất nhiều phòng. Cuối cùng cô đã từ bỏ nỗ lực cố tìm ra nơi những phòng chính tọa lạc và xin điện kiến ngài công tước. Ít nhất điều đó cũng dễ thực hiện vì những người hầu dường như có mặt khắp mọi nơi. Cô đã sớm phát hiện ra rằng ở đây không chỉ có mỗi một phòng khách, và cô được dẫn tới căn phòng màu xanh lam được chuộng hơn, hy vọng mình sẽ không phải chờ đợi lâu.

Căn phòng có tên như vậy là bởi tất cả các bức tường, sàn nhà, cửa sổ, đều mang sắc thái của tông màu này, và ở đó không hề vắng người. Có một người phụ nữ trung niên đang nằm trên ghế sofa. Rõ ràng bà ấy đang ngủ trưa ở đó, gác một cánh tay lên mắt để che ánh sáng hắt vào qua rất nhiều những ô cửa sổ. Nhưng khi nghe thấy từng bước chân, bà ấy liền ngồi dậy ngay lập tức, nhìn Ophelia và cau mày.

“Cô là ai? Đừng ngại cho ta biết, điều này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đâu. Chỉ cần đi khỏi đây ngay trước khi con trai ta xuống lầu.”

Đó hoàn toàn không phải một lời chào hỏi bình thường, Ophelia không biết nên bật cười hay tỏ ra khó chịu. Mẹ của Rafe sao? Cô có thể thề là mình đã được nghe rằng mẹ anh đã qua đời từ lâu rồi. Vậy người này là ai? Bà ấy là một người phụ nữ hấp dẫn với mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh biếc, và rõ ràng rất giống Rafe. Nhưng bà ấy rất thô lỗ và hống hách, cách cư xử của bà ấy gần như có thể được xem là nam tính.

“Xin thứ lỗi cho tôi?”, Ophelia nói.

“Con trai tôi, Rupert, rất có hứng thú với những cô gái xinh đẹp”, người phụ nữ mất một chút thời gian để giải thích. “Cô thì quá xuất sắc. Thăng bé sẽ phủ phục dưới chân cô nếu nhìn thấy cô mất. Cô phải rời đi ngay thôi.”

Ophelia chọn cách hoàn toàn lờ đi những nhận xét đó và nỗ lực để bắt đầu lại từ đầu. “Có thể phu nhân là một trong số rất nhiều những người cô của chúng tôi? Tôi là Ophelia.”

“Tôi không quan tâm cô là ai, cô gái cô cần phải lánh đi thật nhanh, ôi, đừng lo lắng. Chúng ta sẽ rời đi ngay thôi. Chúng ta có thể đến thăm anh trai ta vào một dịp khác.”

Cô đứng lên để làm như được bảo, nhưng sau đó lại khẽ thốt ra một họng gầm gừ trong cổ họng vì phát hiện ra mình đã chậm một bước. Người đàn ông trẻ tuổi được nhắc đến, con trai bà, ung dung bước vào căn phòng. Ánh mắt anh ta lập tức hướng về phía Ophelia, rồi anh ta đứng sững lại. Anh ta nhìn chăm chăm vào cô mà không chớp mắt. Chuyện này chẳng có gì xa lạ với cô, ngoài việc anh ta không hề bị làm cho á khẩu như hầu hết những người khác.

“Chúa lòng lành”, anh ta nói. “Lạy Chúa, các thiên thần xuống trái đất từ khi nào vậy?”

Với mái tóc đen cùng những lọn tóc phất phơ và đôi mắt màu lam nhạt, trông anh ta vô cùng điển trai, nhưng lại theo cái cách éo lá. Da anh ta quá mịn, mũi thì quá nhỏ. Anh ta mặc chiếc áo có đính rất nhiều ren ở cổ tay lẫn cà vạt, kết hợp cùng một chiếc áo ghi lê màu vàng chanh tươi sáng bằng sa tin. Cô ngạc nhiên khi anh ta không mặc quần ống túm theo kiểu công tử bột. Anh ta chắc chắn có diện mạo nữ tính, điều gần như khôi hài, vì mẹ anh ta còn vẻ nam tính hơn.

“Con có thể ngậm miệng vào được rồi đấy, Rupert”, mẹ anh ta nói với vẻ chán ghét. “Cô ấy đã kết hôn với ai họ con rồi, là Rafe đấy.”

“À, điều đó sẽ giải thích rằng”, anh ta có vẻ không quá thất vọng vì cô đã kết hôn, “Chẳng nghi ngờ gì cô ấy chính là Ophelia độc nhất vô nhị. Con biết lẽ ra mình nên tìm kiếm cô nàng này khi được nghe về cô ấy, nhưng thẳng thắn mà nói, con không tin điều đó chút nào. Họ tuyên bố không ai

có thể xinh đẹp như cô ấy. Chết tiệt, con ước một lần mình đã không đóng vai biết-tuốt. Nhưng chẳng quan trọng”. Anh ta trao cho Ophelia một nụ cười thật sự cuốn hút. “Quên người anh họ của tôi đi. Em phải đi với tôi. Tôi sẽ cho em một hạnh phúc thật viên mãn.”

“Rupert, ta đã nuôi dạy một đứa ngốc”, mẹ anh ta khiển trách.

Lúc này, Rupert hoàn toàn chẳng bận tâm đến mẹ mình. Anh ta nhảy về phía trước và cúi xuống để hôn lên tay Ophelia, sau đó không chịu thả những ngón tay cô ra, mà tiếp tục giữ chúng trên môi trong khi đôi mắt màu xanh khóa chặt vào mắt cô. Cô e là anh ta sẽ bắt đầu ngậm chúng trong một phút nữa.

Rồi một người đàn ông khác tới tham gia cùng họ, với tầm vóc cùng thái độ nghiêm trang, và dáng điệu cao quý, mặc dù ông chỉ mặc một chiếc áo choàng dài nhàu nhĩ bình thường, không nghi ngờ gì, ông chính là Công tước của Norford. Chẳng thể phủ nhận ông đúng là phiên bản của Rafe lúc già với chiều cao tương đương, mái tóc vàng và đôi mắt xanh giống hệt anh, chỉ là đậm người hơn anh.

Ông liếc nhìn người phụ nữ đang cau có và nói, “Julie, về nhà đi. Em đã ở đây quá lâu rồi đấy”.

“Em chỉ vừa tới đây thôi!”

“Chính xác.”

Tuy nhiên, ông đã tiến vào phòng để ôm bà, và bà khịt mũi trước khi ôm lại ông. Ông đang trêu chọc bà sao? Một công tước đang trêu chọc em gái mình ư?

Sau đó, ông quay sang Ophelia. “Ta không tin mình cần phải hỏi con là ai. Những tin đồn về nhan sắc của con đã chẳng nói được hết mọi điều về con. Đi cùng ta nào. Chúng ta sẽ tìm nơi nào đó không có những đứa cháu trai của ta để trò chuyện, nó đang chảy nước miếng vì con đấy.”

“Ôi, cháu nói này, cháu thực sự không chảy nước miếng đâu”, Rupert kịch liệt phản đối.

Nhưng Công tước của Norford đã rời khỏi phòng, và Ophelia chắc chắn rằng ông không hoài nghi dù một giây về việc cô sẽ theo sau. Cô vẫn phải giật mạnh tay khỏi Rupert trước tiên khi mà anh ta không hề muốn để cô đi. Khi cuối cùng cũng thành công, cô liền vội vã rời khỏi phòng.

“Đừng đi lâu quá, tình yêu. Tôi sẽ đợi ở ngay đây”, Rupert gọi với theo. Sau đó, cô nghe thấy anh ta ré lên. Mẹ anh ta hẳn đã đánh anh ta bằng thứ gì đó.

Ophelia chỉ kịp nhìn thấy tấm lưng của Preston Locke biến mất sau cánh cửa của một căn phòng trên đường xuống sảnh. Cô nhấc váy để chạy theo ông, nhẹ nhàng bước đi vài phân trên nền đá cẩm thạch rồi dừng lại và dành vài giây để chỉnh trang lại, trước khi bước vào trong. Cô không chắc mình đang ở trong một thư viện hay nơi làm việc. Đó là một căn phòng lớn với vô số kệ sách được kê thành hàng gần như che phủ bốn bức tường. Nhưng cũng có một chiếc bàn, gấp đôi kích thước của bất kỳ chiếc bàn nào cô tìm thấy trước đây, đặt ở phía trước những ô cửa sổ ở góc phòng. Căn phòng la liệt những chiếc ghế đệm.

“Đây quả là một nơi làm việc ấn tượng”, Ophelia nhận xét khi ngồi xuống một trong những chiếc ghế đó để trò chuyện cùng ông. Một khay trà đã được đặt sẵn trên chiếc bàn thấp kê giữa họ.

“Phòng làm việc của ta thì thiết thực hơn và có đến vài cửa ra vào, nó nằm ở phía cuối sảnh này”, ông sửa lại. “Đây là nơi ta đến để thư giãn khi không phải xử lý công việc kinh doanh của điền trang. Con có muốn rót trà cho chúng ta không? Trà đã được pha sẵn rồi.”

“Chắc chắn rồi ạ.”

Giọng ngài công tước chẳng tiết lộ điều gì về tâm trạng của ông. Ophelia không thể nói ông vui mừng vì được gặp cô hay khó chịu bởi sự hiện diện của cô tại nhà ông. Cô ngạc nhiên vì những tách trà không được đặt trên đĩa sứ đồng bộ, cô đã rất lo lắng. Ophelia có thể cảm thấy ông đang hướng toàn bộ ánh nhìn vào khuôn mặt cô và đánh giá nó.

Cuối cùng ông lên tiếng, “Con thực sự quá xinh đẹp để có thể tả bằng lời nhỉ? Thật ra ta từng nghĩ người ta đã phóng đại như họ thường làm, nhưng

trong trường hợp này thì không phải”.

“Con ước gì nó đã không như vậy, Đức ngài.”

“Nào, giữa các thành viên trong gia đình thì không cần lễ nghi. Ta cho rằng con có thể gọi ta là cha, nếu con thích, tuy nhiên nếu con cảm thấy không thoải mái khi làm như vậy, thì ngài Preston cũng được. Con thực sự không thích mình xinh đẹp như thế này sao?”

Cô nhìn vào mắt ông khi đưa cho ông một tách trà. “Đó vừa là một phước lành cũng vừa là một tai ương, mà tai ương thì nhiều hơn.”

“Tại sao vậy?”

Ophelia tạm ngừng lại. Không một ai từng hỏi cô điều đó trước đây và cô thấy chẳng có lý do gì để không thành thật về nó. Suy cho cùng, đây là cha của chồng cô.

“Chủ yếu vì nó chính là nguyên nhân khiến cha con đối xử với con như một món trang sức chỉ để trưng bày mà ông được ban tặng, điều đó đã hoàn toàn khiến ông và con trở nên đối đầu. Nhưng cũng vì phản ứng của mọi người khi họ gặp con. Cháu trai của ngài là một ví dụ.”

Công tước thực sự cười âm ỉ. “Rupert không phải là một ví dụ hay ho. Thằng bé cư xử như thế với bất cứ cô nàng nào nó gặp. Nhưng ta hiểu con xem kiểu phản ứng đó là chuyện phiền phức thế nào.”

“Không chỉ những người đàn ông. Phụ nữ cũng đổ xô đến với con, không phải vì họ thích con, mà chỉ để được kết giao với con thôi. Chính khuôn mặt này đã khiến con trở nên nổi tiếng. Nó cũng khiến con mất niềm tin vào mọi người trong hầu hết cuộc đời mình. Họ rất hiếm khi chân thành khi ở bên con. Dẫu sao đi nữa, đó cũng là tai ương.”

Ông nhìn chăm chăm vào cô một cách kỳ lạ trong khoảnh khắc. “Con nghĩ rằng bất cứ ai vô cùng xinh đẹp như con sẽ có một cuộc sống đầy phép màu. Và thật bất thường khi có vẻ như cuộc sống của con lại hoàn toàn trái ngược.”

Cô nhún vai. “Con không còn phiền lòng về điều đó nữa, và đều là nhờ con trai ngài. Anh ấy đã giúp con nhìn nhận mọi thứ từ những quan điểm

khác biệt, ngoài của riêng con. Nó đã tạo ra sự khác biệt đáng kinh ngạc cũng như giúp con có niềm tin nhỏ nhỏ vào cuộc sống của mình lần nữa, khi trước đây con đã hoàn toàn đánh mất nó.”

“Đúng vậy, thằng bé đã đề cập đến những gì nó... làm cùng con.”

Việc ông ngắt giọng ngụ ý rằng Rafe đã tiết lộ với cha mình quá nhiều về mối quan hệ của họ. Thậm chí anh có thể đã nói cả về việc họ đã rất thân mật. Cha và con trai có thể đủ gần gũi để thảo luận về những điều như thế.

Cô cảm thấy mình đang dần đỏ mặt, nhưng dừng lại khi ông thêm vào, “Nhân tiện thì chú rể đâu rồi? Ta đã mong thằng bé sẽ đưa con tới đây và cuộc viếng thăm lần đầu tiên này đấy”.

Cô do dự chỉ một giây trước khi thừa nhận, “Anh ấy không biết con đã đến đây. Rafe và con không nói chuyện... hay chung sống với nhau”.

Điều đó lập tức khiến ngài công tước cau mày. “Con không chịu sống với thằng bé sao?”

“Ngược lại mới đúng. Anh ấy kết hôn với con, sau đó nhanh chóng trả con về cho cha mẹ con.”

Preston lập tức đứng bật dậy, khuôn mặt đỏ lựng. “Quý tha ma bắt nó đi.”

Cô thực sự chẳng mấy ngạc nhiên khi thấy ông tức giận thay cho cô, hoặc có lẽ đó chỉ là vì con trai ông đang làm điều gì đó rất khác thường khiến ông phản đối. Nhưng kỳ lạ thay, cô thấy chính mình đang bảo vệ Rafe.

“Anh ấy không muốn kết hôn với con. Anh ấy khá tức giận khi cảm thấy bị ép buộc.”

Ông cố lĩnh hội điều đó một lúc, sau đó thở dài khi ngồi xuống. “Ta e rằng đó là lỗi của ta. Ta đã ít nhiều ra lệnh cho thằng bé phải làm điều đúng đắn với con. Những tin đồn, con biết đấy, chúng ta không thể kiểm soát nổi chúng. Chúng có thể gây tổn hại cho danh tiếng của con nếu con không đính hôn với thằng bé. Nhưng ta chắc chắn không mong nó diễn ra một cách nhanh chóng đến vậy.”

“Anh ấy cũng thế. Thực tế, anh ấy hoàn toàn không mong nó xảy ra. Ý định của anh ấy xoa dịu những tin đồn và hoàn toàn tránh được việc phải kết hôn. Nhưng cơn giận dữ của con đã vượt khỏi tầm kiểm soát và con đã kích động anh ấy nhiều tới mức khiến anh ấy hành động vội vàng, vì vậy, không, đó hoàn toàn không phải lỗi của ngài.”

“Ta có thể thề rằng bé đã nói điều đó hàm ý rằng tính nóng nảy của con đã được cải thiện.”

Ophelia mức chặt môi. “Anh ấy ư? Chà, đúng vậy, hầu hết đó là sự thật. Con thậm chí có thể trò chuyện với cha con những ngày này mà không la hét với ông. Chỉ có một ngoại lệ là Rafe. Dường như con hoàn toàn không thể kiểm soát nổi tính khí của mình trước những gì liên quan tới anh ấy.”

“Ta biết”, công tước nói với vẻ suy tư.

Cô ước gì mình đã làm được. “Dẫu sao đi nữa, con không muốn sống một mình trong ngôi nhà anh ấy mua cho con đâu. Con chắc chắn đó là một căn nhà dễ chịu và có lẽ cuối cùng con cũng sẽ không phiền khi sống ở đó. Nhưng chỉ là bây giờ, trong khi tâm trạng của con đang rất xáo trộn, con nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu con tiếp tục làm quen với những thành viên khác.”

“Nơi đây luôn chào đón con”, ông nói, và rõ ràng là có ý đó.

“Cảm ơn ngài, nhưng đây không phải là lý do tại sao con đến đây. Người hầu của con, Sadie, nghĩ rằng con đang có thai. Con...”

“Thật sao?”, ông cắt ngang với một nụ cười rạng rỡ. “Đó là tin tốt lành! Vậy là rốt cuộc thằng bé đã không bỏ rơi con ngay lập tức sau đám cưới sao?”

“Ồ, đúng là anh ấy đã làm thế. Nhưng thời gian chúng con ở cùng nhau tại Alder’s Nest đã diễn ra nhiều sự kiện quan trọng, theo nhiều cách.” Cô rất vui khi trông thấy vẻ mặt của ông, pha trộn giữa thấu hiểu và không tán thành, rằng cô chẳng cần phải giải thích gì thêm. “Nhưng như con đã nói, con không đồng ý với Sadie. Vẫn khá sớm để biết chắc chắn. Nhưng trong trường hợp bà ấy đúng, con nghĩ đây sẽ là thời điểm thích hợp để gặp gia

đình của Rafe. Thành thật mà nói, con muốn chắc chắn ngài hoàn toàn không chiến người khác bực bội như anh ấy.”

Công tước của Norford không hề nổi giận trước nhận xét đó. Thực tế, ông đã phá lên cười.

Chương 48

Thời gian yên tĩnh trước cơn bão đang khiến Raphael phát điên. Anh đã vô cùng mong đợi vợ mình sẽ làm vài điều lạ lùng để chọc giận anh. Cô đã hứa sẽ trả thù. Cô đã thề mình có ý định làm anh đau khổ. Dù anh đã tránh xa cô để cô không thể trách móc anh nhằm hủy hoại cuộc sống của anh thêm nữa.

Anh đã đi tìm cô, chỉ là chẳng có bất cứ thông tin nào về nơi cô ở. Anh đã tham dự vài bữa tiệc, và hy vọng sẽ gặp cô tại đó. Nhưng cô không những tham dự những bữa tiệc khác anh mà còn quá bận rộn với việc chuyển tới nhà mới của mình.

Sau đó, anh chợt nảy ra ý nghĩ rằng cô có thể sẽ tránh xa ánh mắt của công chúng vì không muốn trả lời bất kỳ câu hỏi nào về chuyện của họ. Cô nàng thông minh. Sẽ rất lúng túng khi phải thừa nhận rằng chồng cô không hề muốn nhận nghĩa vụ đó. Dĩ nhiên, anh thực sự hoàn toàn không thể chứng kiến cô thừa nhận nó. Không, cô có khả năng sẽ thích tạo ra một kịch bản hoàn toàn sai lầm, thứ sẽ có vẻ biến anh thành kẻ tồi tệ.

Nhưng anh không nghe thấy tin đồn nào về việc đó cũng như những tin đồn liên quan đến cuộc hôn nhân của họ. Và chính anh mới bị tấn công dồn dập bởi những câu hỏi. Nhưng anh khá thành thạo trong việc đưa ra các câu trả lời mà không thực sự tiết lộ bất kỳ thông tin thích đáng nào. Và em gái anh, người cũng bị tấn công trước những mẩu tin đồn lý thú, đã đồng ý tiếp tục quả quyết rằng cô ấy vẫn còn giận anh.

Hôm qua, khi cùng ăn tối với Amanda trước khi cô ấy tham dự một buổi vũ hội khác, cô ấy đã cam đoan với anh, “Họ vẫn tưởng em đang không

thèm nói chuyện với anh. Thật dễ dàng hơn nhiều để chỉ đơn giản nói rằng em không biết”.

Anh cuối cùng cũng từ bỏ việc tự hỏi Ophelia sắp sửa làm những gì và chấp tối hôm đó đã tự mình đi tìm câu trả lời. Anh đã thuê hẳn một đội ngũ người hầu cho căn nhà anh mua cho cô. Anh cũng sắm sửa đầy đủ nội thất, tất cả đều ở trong tình trạng tốt. Sau khi cho Ophelia biết anh đã mua cho cô căn nhà này, Rafe không muốn cô phải mất công chờ đợi đồ đạc được giao trước khi cô có thể dọn tới.

Anh sẽ không ngạc nhiên nếu cô sa thải những người hầu anh chọn cho cô, để cô có thể thuê người do chính cô lựa chọn, nhưng cô không làm vậy. Người quản gia trả lời khi nghe thấy tiếng gõ cửa, và người mở cửa cho anh chính là người đi kèm mà anh cử đến.

“Cô ấy đâu rồi?”, anh hỏi ông Collins.

“Ai cơ, thưa ngài?”

“Tất nhiên là vợ tôi rồi”, Raphael vừa nói vừa đưa mũ lẫn áo choàng ngoài của mình cho ông ấy. Anh nhớ lại lần cuối cùng cô bắt anh chờ đợi và vẫn thấy thật thoải mái.

“Phu nhân Locke chưa hề đến sống ở đây”, ông Collins thông báo với anh, rõ ràng khá bối rối khi truyền đạt thông tin đó.

Anh đã không ngờ tới đâu đó. “Đã gần một tuần kể từ khi tôi cho cô ấy biết ngôi nhà này đã sẵn sàng để cô ấy dọn đến. Ít nhất cô ấy cũng chuyển đồ đạc của mình tới rồi chứ?”

“Chúng tôi chưa nhìn thấy người phụ nữ nào tới cả.”

Raphael không hỏi câu nào nữa. Anh cầm lại áo choàng, quên mất mũ của mình, và lên đường tới thẳng tư gia của nhà Reid trong giây lát. Khi tới đó, anh được thông báo về nơi cô đến và biết cô đã rời đi từ hai ngày trước! Và đó cũng là lúc anh hoảng sợ.

Những rắc rối cô gây ra trong gia đình anh có thể sẽ không ngừng tiếp diễn... với anh. Và anh chẳng mất đến một phút để nhận ra rằng rõ ràng cô đến Norford Hall với mục đích là làm gia đình anh quay sang chống lại

anh. Và cô đã có hai ngày để thực hiện điều đó. Cô đã một lần nữa trở lại là Ophelia vào lần đầu tiên anh gặp, người mà anh chẳng có chút cảm tạ nào, người có khả năng lan truyền những tin đồn sai sự thật và lặp lại chúng bằng những lời nói dối, người không hề hứng thú với bất cứ điều gì khác ngoài những mục đích ích kỷ của chính mình. Cô không quan tâm mình làm ai tổn thương để đạt được ý định, và ý định của cô là làm anh tổn thương.

Vài giờ sau, anh đã có mặt ở Norford Hall. Căn nhà đã chìm vào im ắng vào thời điểm này trong đêm, và hầu hết đèn đều đã tắt. Người hầu gác ở cửa trước suốt nhiều giờ đang ngủ trên một chiếc ghế cạnh cửa, và anh ta không hề tỉnh giấc khi Raphael khẽ khàng bước vào trong rồi lên phòng mình. Anh định sẽ chớp mắt một chút trước khi đối mặt với Ophelia vào buổi sáng.

Cô đang ở trên giường của anh. Anh đã không tính đến việc họ sẽ để cô ngủ trong phòng anh. Lẽ ra anh nên nghĩ tới điều này. Suy cho cùng, cô là vợ anh.

Đáng ra anh nên rời đi và tìm một căn phòng khác để qua đêm. Hầu hết các căn phòng ở chái này của ngôi nhà đều còn trống. Anh đã quá mệt mỏi sau cuộc chạy đua tới Norford để đối phó với cô đêm nay. Khi trời sáng, và đã khỏe khoắn trở lại, đầu óc anh sẽ đủ sáng suốt để buộc Ophelia tiết lộ những gì cô định làm. Nhưng anh lại không di chuyển để trở lại đường cũ.

Cô đang ở trên giường của anh. Điều đó khiến anh chẳng thể nhúc nhích, khi đứng bên cạnh giường và nhìn chăm chăm vào hình dáng đang say ngủ của cô.

Mãi tóc xõa tung trên gối của cô đang lấp lánh dưới ánh trăng. Cô đã không buông màn. Hôm nay là một đêm trăng sáng, đó là lý do tại sao anh đã có khoảng thời gian dễ chịu như vậy khi tới đây. Nhưng vẫn đến muộn. Cô có thể đã ngủ say được vài giờ.

Cô đang ở trên giường của anh. Và cô là vợ anh. Đến cả bầy ngựa hoang cũng không thể kéo anh ra khỏi nơi này.

Có phải cô là người ngủ rất sâu không? Cô có nhận ra nếu anh lên giường với cô không? Anh nhanh chóng cởi hết quần áo của mình và làm điều đó. Cô đã không bị đánh thức. Cô chẳng nhúc nhích dù chỉ một phân. Và anh đang thấm mệt. Hôm nay là một ngày thật căng thẳng với đầy những bất ngờ đến khó chịu. Đáng lẽ anh nên chợp mắt một chút. Cô chắc chắn sẽ đánh thức anh dậy khi thấy anh nằm đây vào buổi sáng. Khi đó sẽ kịp thời để đối phó với người phụ nữ đánh đá này.

Nhưng bây giờ người phụ nữ đánh đá đó rõ ràng không tồn tại. Và anh chẳng có cách nào ngủ nổi khi mà cơ thể mềm mại, ấm áp của cô chỉ cách anh vài phân. Làm tình đã xoa dịu được cơn giận dữ của cô trước đây, hay đó cũng chỉ là một lời nói dối, chỉ là một phần trong thủ đoạn của cô để lừa anh tin rằng anh đã thành công trong việc thay đổi được cô? Chỉ có một cách để biết được...

Chương 49

Ophelia chỉ mất một giây để nhận ra tại sao cô cảm thấy dễ chịu đến vậy.

Và chỉ mất thêm một giây nữa để quyết định rằng mình sẽ không từ chối để Rafe tiếp tục hành động anh dường như định thực hiện. Cô không phải kẻ ngốc. Cô sẽ không từ chối niềm phấn khích mạnh mẽ Rafe có thể đem lại cho cô, chỉ vì cơn tức giận anh kích động trong cô sẽ chẳng chịu tan biến.

Mặc dù theo bản năng, cô biết rằng làm tình với anh lần nữa sẽ không làm giảm bớt nỗi tức giận đó. Nó có thể giúp cô lãng quên trong thời gian ngắn, song chỉ thế thôi, bởi vì cô đã bị phản bội, dù có lẽ không phải theo nghĩa thông thường, nhưng đó là tất cả những gì cô đã cảm thấy. Một trái tim tan vỡ. Cô đã nếm trải toàn bộ các triệu chứng và giờ vẫn thế, thứ ít nhiều đã trả lời cho những câu hỏi mà cô đang trốn tránh. Cô đã phải lòng người đàn ông này mất rồi. Và đó chính là lý do tại sao làm tình với anh một lần nữa sẽ chẳng hàn gắn được trái tim tan vỡ của cô. Nhưng chắc chắn cô vẫn có cảm giác thật thỏa mãn khi biết rằng anh không thể cưỡng lại sức hút của cô.

Chiếc váy ngủ bằng lụa lạnh mà cô đã vén cao trên đầu gối khi ở trong chăn chẳng phải trở ngại với anh, và lúc này đã chụm lại trên hông cô. Anh đang vuốt ve đùi cô, và bây giờ trượt một ngón tay vào trong cô, chỉ đủ sâu để khiến mọi dây thần kinh của cô ngứa ran. Phần trên của váy, vốn rất gọn gàng và ấm áp trước khi cô đi ngủ, bây giờ đã mở rộng, cho phép anh chạm vào trọn vẹn phần ngực cô. Anh hôn lên một bầu ngực, mê mẩn thật sâu, song cũng thật nhẹ nhàng.

Ophelia không hề cưỡng lại những xúc cảm nóng bỏng anh đang khuấy động trong cô, mà hoàn toàn ngược lại. Cô hoàn toàn đắm mình trong mọi cảm giác, đấu tranh để kiểm soát hơi thở của mình và tìm những tiếng thở gấp gáp vì phấn khích cho riêng mình. Cô chẳng vờ như vẫn đang ngủ say. Cô chỉ đơn giản không muốn nói chuyện với anh, hay đối đầu với anh bằng những câu hỏi đầy tức giận mà cô biết mình đáng ra nên hỏi, hoặc... khiến Rafe sao nhãng khỏi những gì anh đang làm với cô.

Và cô quan sát anh. Nhận ra anh vô cùng thích thú chỉ với hành động đơn giản là ngậm lấy nụ hoa của cô thực sự khiến cô thấy hạnh phúc. Cô nhẹ nhàng lùa những ngón tay vào tóc anh, sau đó khựng lại khi nhận ra những gì mình đang làm. Cô không định cho Rafe biết rằng cô đã nhận thức rất rõ về những gì anh đang làm với cô, và thích thú với nó. Cô chỉ làm thế mà chẳng suy nghĩ. Hành động đó khiến anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Đừng nói gì hết, dù chỉ một lời, ánh mắt của anh dường như cảnh báo cô.

Cô biết rằng nếu mình lên tiếng, sẽ chẳng có điều gì tốt đẹp cả. Còn nếu anh cất lời, niềm say mê đầy nhục cảm anh đang ru cô cũng sẽ bị hủy hoại.

Anh chống người trên một khuỷu tay, tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô. Dường như anh đang đấu tranh xem mình có nên nói điều gì đó hay không.

Cô không thể giữ im lặng được nữa. “Anh cố tình không ngủ cùng tôi. Thế tại sao bây giờ anh lại ở đây?”, cô gắng hỏi.

“Đây là giường của tôi”, anh nhẹ nhàng trả lời. “Và người phụ nữ nằm trên đó cũng là của tôi. Chúng ta có thể có rất nhiều điều cần nói, nhưng bây giờ chẳng phải là lúc để trò chuyện.”

Anh hôn cô. Và nụ hôn sâu, đê mê, đầy ngọt ngào và chủ định đó đã khiến Ophelia đã khiến cô có bất kỳ sự e dè nào trước việc làm tình với anh. Cô đã không do dự chút nào. Nếu nụ hôn không đủ để tác động tới cô, thì cái cách anh gọi cô là “người phụ nữ của tôi” đã khiến trái tim cô hoàn toàn tan chảy theo cách thuyết phục nhất. Cô hoàn toàn ngênh hợp cùng anh trong cuộc thám hiểm dục vọng, đẩy lưỡi anh trượt vào miệng cô, trượt

lưỡi cô trên lưỡi anh để nếm vị của anh trọn vẹn hơn. Cô vòng tay quanh cổ anh và giữ anh thật chặt, để anh sẽ ở đó... mãi mãi.

Sau đó cô nhận ra... những ngón tay anh vẫn bên trong cô. Và chúng không còn yên vị. Anh đang cử động ngón tay vào sâu hơn, khớp ngón tay anh, có thể là ngón tay cái, cọ xát vào nơi nhạy cảm ở đùi cô. Cô thở hổn hển và rướn người lên trong cảm giác sừng sốt. Anh tiếp tục vuốt ve cô theo cách đó, hết lần này đến lần khác, khi cô quắn quại trên tấm ra giường và rên rỉ vì phấn khích. Và suýt lúc đó, anh chỉ hôn cô cuồng nhiệt hơn.

Căn phòng khá thoải mái với lò sưởi đang cháy nhẹ, đủ mát mẻ để làm cho cô muốn rúc vào chăn. Giờ thì cô có cảm giác ấm áp quá mức. Làn vải của chiếc váy ngủ kích thích làn da cô vài nơi mà lớp lạnh vẫn đang cọ sát. Thực tế, toàn bộ cơ thể cô có vẻ hơi quá nhạy cảm trước những động chạm nhẹ nhàng!

Là do anh. Cô biết là do anh và phản ứng của cơ thể cô trước anh. Cô muốn anh quá nhiều! Cô đã nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có thể giữ anh trong vòng tay như thế này. Cô cứ ngỡ mình sẽ chẳng bao giờ được trải nghiệm cảm giác ái ân ngọt ngào với anh lần nữa. Và bây giờ nó đang xảy ra, cơ thể cô dường như muốn đạt tới đỉnh điểm của sự thỏa mãn và cuối cùng trải nghiệm cảm giác hài lòng tuyệt đối, trong khi cô muốn mọi thứ diễn ra từ từ để mình có thể thưởng thức từng giây phút, và hai ham muốn hoàn toàn khác biệt rõ ràng không hề tương hợp.

Anh ném chiếc chăn ra khỏi giường và hẳn là cũng đang thấy rất nóng. Cô lướt bàn tay trên bờ vai và tấm lưng rộng lớn của anh; anh cảm thấy thoải mái với tiếng động chạm của cô. Hơi thở của anh cũng trở nên nặng nhọc. Cô thấy chính mình đang nín thở mỗi lần cảm thấy như đang tiến gần đến đỉnh điểm vui sướng tột cùng, nhưng sau đó, niềm phấn khích không thể cưỡng lại sẽ rút xuống và cô sẽ thở ra lần nữa, chỉ còn lại những cảm giác đê mê. Từng dây thần kinh của cô gào thét đòi giải thoát. Nếu đủ sức, cô có lẽ sẽ đẩy Rafe nằm xuống và làm tình với anh theo bất cứ cách nào cô muốn.

Ý tưởng suýt làm cô phá lên cười. Nó phần nào làm dịu bớt sự căng thẳng, song không đủ để cô thấy dễ chịu. Nhưng sau đó, như thể đọc được suy nghĩ của cô, cuối cùng anh dịch hông vào giữa hai đùi cô và tiến vào trong, bằng một lực đẩy thật sâu và nhẹ nhàng, khiến cô trở nên mất kiểm soát.

“Lạy Chúa, giờ mới thực sự có cảm giác được trở về nhà”, Rafe thì thầm vào tai cô.

Ophelia gần như ngay lập tức vỡ òa trong niềm phấn khích. Và lập tức bám chặt lấy anh. Rồi khi lớp sương mù đã tan biến một chút khỏi tâm trí cô, những cảm giác mềm yếu trước anh đột ngột trở về với cô là cô suýt nữa bật khóc.

Đúng vậy, cô yêu anh. Và cũng ghét anh. Và ngày mai vẫn sớm để quyết định những gì cần làm với chuyện này. Còn đêm nay, ngay bây giờ, anh đang thận trọng cởi bỏ váy ngủ của cô để cho cô thấy những gì anh đã một lần đề cập với cô trước đây cảm giác sẽ thế nào khi ở trên giường với anh, nơi anh có thể dành trọn thời gian cho cô cũng như đam mê của cô.

Chương 50

Hóa ra Ophelia lại là kẻ hèn nhất đến vậy. Cô không thể tiếp tục chợp mắt vào đêm đó, và thật không may, việc mất ngủ đã khiến cô chìm vào suy tư khi cô nằm bên cạnh Rafe trên giường. Và giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống và cuối cùng, cô quyết định sẽ không làm hỏng một đêm đẹp đẽ đến vậy bằng sự mâu thuẫn mà cô chắc chắn sẽ xuất hiện trở lại vào sáng hôm sau. Vì vậy trước khi trời sáng, trong khi dường như chồng cô vẫn còn say giấc, cô đã lên khỏi phòng ngủ, mặc đầy đủ quần áo sẵn sàng cho một hành trình, rồi cùng Sadie và xe ngựa rời đi mà không khiến quá nhiều thành viên trong căn nhà thức giấc.

Cô để lại một lời nhắn cho Preston Locke để cảm ơn ông vì lòng hiếu khách và đề nghị ông nói với con trai ông về những gì họ đã thảo luận, rằng nếu đúng là cô đang mang trong mình đứa con của anh, cô muốn mình là người nói cho anh biết điều đó. Cô vẫn không nghĩ mình đang mang thai. Vài cơn buồn nôn ngăn ngủ đó chỉ xảy ra khi cô đang sôi sục vì tức giận, đó là một lý do hoàn hảo khiến dạ dày của cô trở nên khó chịu.

Cô chỉ phải nói với Sadie rằng Rafe đã tới đây để bà không hỏi han hay giải thích về việc họ phải rời đi trong khi trời vẫn chưa sáng hẳn. Nhưng sau khi đi được hai bước ra ngoài cửa về phía xe ngựa đang chờ, cô liền dừng lại và nói với Sadie, “Tôi quên vài thứ. Tôi sẽ chỉ đi một lúc thôi”, rồi chạy ngược trở lại Norford Hall.

Tất nhiên Rafe vẫn đang ngủ say, ghé một bên đầu trên gối cô, một cánh tay đặt bên phía giường nơi cô nằm, như thể anh cho rằng mình vẫn đang siết chặt cô. Cô cúi xuống và hôn lên trán anh. Cô không thể đánh thức anh.

Tất cả những tổn thương trong cô sẽ dâng trào: nó đã sớm hiện trên hai gò má cô. Nhưng cô sẽ không rời xa anh mà không nói một lời. Cô viết nhanh một lời nhắn khác dưới ánh sáng lờ mờ của lò sưởi đã tắt và để nó lại cho một người hầu ở dưới lầu trước khi cùng Sadie lên xe ngựa.

Hy vọng sẽ giành lại quyền kiểm soát tốt hơn với cảm xúc của mình, cô ngủ bù giấc ngủ đã bị bỏ lỡ gần như trong suốt chuyến hành trình về nhà.

Ophelia tới London ngay trước buổi trưa, và kịp giờ để ăn trưa cùng mẹ.

“Chuyến đi của con hơi ngắn nhỉ”, mẹ cô nói khi chỉ đạo người hầu mang thêm một chiếc đĩa cho Ophelia. “Chúng ta không ngờ con trở lại sớm như vậy. Mọi chuyện không thuận lợi sao?”

“Mọi chuyện rất tốt đẹp, mẹ. Người nhà Locke đối đãi con rất tốt. Và bà của Rafe, nữ công tước thừa kế, là một người phụ nữ rất dễ mến. Trong suốt thời gian con ở đó, bà đã nhầm con với cháu gái mình, Amanda, người mà bà rất chiều chuộng, vì vậy con và họ đã rất hòa thuận.”

“Vậy tại sao con không ở lại lâu hơn?”

“Rafe đã tới đó.”

Tuyên bố đơn giản ấy nói lên được quá nhiều điều và không cần giải thích thêm ít nhất không phải với Mary. “Ta đã sợ chuyện này sẽ xảy ra. Quản gia của chúng ta báo rằng cậu ấy đã đến đây tìm con. Ông Nates chẳng nhận ra mình đáng lẽ không nên cho cậu ấy biết con đã đi đâu.”

Ophelia nhún vai, không nhận thấy trông mình thất vọng thế nào. “Con ổn mà. Con và người nhà Locke đã ở bên nhau rất hòa hợp trước khi anh ta xuất hiện. Con chỉ không muốn cho họ biết chuyện bọn con đang cãi cọ cũng như con có thể dễ mất bình tĩnh thế nào khi ở cạnh anh ta mà thôi.”

Mary đột ngột đề nghị, “Chúng ta nên đi mua sắm ngày mai, sau khi con nghỉ ngơi sau cuộc hành trình của mình. Hãy tạm ngừng suy nghĩ về những chuyện không vui này một thời gian đi”.

Ophelia toan đồng ý. Cô đã sẵn lòng đón nhận bất cứ điều gì có thể giúp tâm trí mình thấy bình yên, dù chỉ một thời gian ngắn. Nhưng sau đó cô ngửi thấy mùi thơm của món cá đang được phục vụ cho bữa trưa và dạ dày

lại đột nhiên trở nên nhộn nhạo. Nhưng cô thích món ăn này! Và lúc này cô hoàn toàn không hề giận dữ!

“Chúng ta hãy đi ngay chiều nay”, cô nhanh chóng nói với mẹ khi đứng bật dậy và rời đi để tránh xa khỏi chiếc đĩa đang bày trước mặt. “Con không mệt và cũng không đói. Con sẽ đi thay đồ trong khi mẹ hoàn thành bữa trưa.”

Cô không chờ Mary đồng ý. Cô chạy ra khỏi phòng, cố gắng đi càng xa càng tốt để tránh khỏi thứ mùi đang làm mình phát ốm đó.

Raphael thức dậy trong tâm trạng đầy sáng khoái, cả cơ thể vô cùng dễ chịu, anh khá chắc chắn rằng đêm qua mình đã có giấc ngủ ngon nhất trong suốt nhiều tháng. Trước khi rời khỏi giường, anh cúi xuống để ngửi chiếc gối trống bên cạnh mình và mỉm cười khi mùi hương của Ophelia vẫn còn lưu lại. Đó không phải một giấc mơ. Cô không ở trong phòng với anh lúc này, nhưng quần áo của cô vẫn nằm rải rác khắp nơi.

Có thể cô không còn giận anh nữa. Đó là điều đầu tiên xuất hiện trong đầu Rafe khi anh rời khỏi giường. Cô không thể làm tình với anh theo cách như thế, rồi sau đó lại đổi ý và vẫn muốn làm tổn thương anh được. hẳn phải có chuyện gì đó đã xảy ra ở đây, trước khi anh đến, có thể xóa bỏ hầu hết nỗi tức giận của cô.

Anh có thể cảm ơn cha mình vì điều đó. Preston luôn có khả năng khiến cả bạn bè và kẻ thù của mình trở nên bình tĩnh như thế. Nếu có thể khẳng định rằng ai đó bẩm sinh đã là một người có tài ngoại giao, thì đó hẳn sẽ là Preston Locke. Ông không bao giờ tranh luận về ý kiến của mình mà sẽ thuyết phục mọi người hiểu chúng bằng cách cư xử hợp lý, và nếu quan điểm của ông được chứng minh là sai, ông sẽ chỉ cười âm ỉ trước điều đó và chuyển sang ý kiến khác. Ngoại lệ duy nhất là cách ông đối phó với các anh chị em của mình. Trước những vấn đề liên quan đến họ, ông rất thích giúp họ thoát khỏi nó.

Raphael nhanh chóng mặc quần áo rồi đi tìm vợ mình, sau đó là cha mình. Cân nhắc đến việc bây giờ vẫn còn sớm, anh kiểm tra phòng ăn sáng trước tiên. Ophelia không có ở đó, nhưng Preston thì có.

“Có phải cha vẫn luôn biết làm thế nào để tạo ra phép màu không?” Raphael vừa bước vào phòng vừa vui vẻ nói với cha mình. “Cha đã xoa dịu cơn giận dữ của cô ấy rồi, phải không?”

“Ta không đeo một vòng hào quang tuần này đâu, và trông con đang vô cùng sáng khoái nhỉ. Hãy ngồi xuống và tự mình giải thích đi.”

“Dĩ nhiên con đang nói về Ophelia”, Raphael cảm ơn người hầu đã phục vụ thêm nhiều đồ ăn hơn trên bàn để anh lựa chọn. “Làm thế nào cha có thể xoay sở để xoa dịu được cơn tức giận của cô ấy thế?”

Preston lắc đầu. “Con bé không hề tức giận khi đến đây, nên ta chẳng cần xoa dịu đâu.”

“Cô ấy đã không cố quấy rối khi ở đây sao ạ? Không đổ hết mọi tội lỗi cho con ư?”

“Ngược lại, ta thấy con bé khá dịu dàng, thẳng thắn, và sẵn sàng nhận trách nhiệm nếu lỗi lầm là của bản thân mình. Con bé thậm chí còn thừa nhận rằng trong lúc giận dữ, đã kích động con kết hôn với con bé, nhưng ta vẫn thắc mắc tại sao con lại để con bé làm thế? Lẽ ra con có thể chỉ đơn thuần chính thức công bố việc đính hôn của mình và làm đám cưới với con bé một cách đàng hoàng vào một thời điểm thích hợp. Con không cho là con bé sẽ muốn có một đám cưới hoành tráng có sự hiện diện của tất cả bạn bè và gia đình con bé sao? Toàn bộ bạn bè và gia đình của con cũng thế?”

Raphael thoáng đỏ mặt trước chủ đề này, cũng như tông giọng khiến trách của cha anh. Anh biết mình phải có câu trả lời cho việc loại trừ toàn bộ gia đình mình khỏi đám cưới của anh. Nếu đó là một đám cưới vui vẻ, anh thực sự cảm thấy tội lỗi nhưng không phải thế, và sự bối rối này là đủ tồi tệ rồi.

“Thành thật mà nói, cha à, nếu mọi chuyện vốn dĩ đã không xảy ra, vậy thì nó cũng sẽ chẳng bao giờ xảy ra nữa đâu.”

Preston nhướn một bên mày với vẻ không bằng lòng. “Bất chấp những tin đồn ư? Có phải con đang thực sự nói rằng mình sẽ giao trứng cho ác sao?”

“Tất nhiên là không rồi. Con có thể đã xoa dịu được tất cả. Đó chỉ đơn thuần là vì một nụ hôn chết tiệt đã bị phát hiện!”

“Còn nhiều hơn thế đấy. Con đã bị bắt gặp rồi đi với con bé và cả hai đều không xuất hiện trở lại trong gần một tuần.”

“Thăm gia đình của con”, Raphael sửa lại. “Cha chính là người đã nói với con như thế khi con ở đây, thậm chí trước cả khi cha cô ấy khoe khoang về nó.”

“Đúng vậy, ông ta khoe khoang rằng con đã đặc biệt đưa con gái ông ta tới Norford Hall này. Những gì ta không đề cập đến là đã có rất nhiều khách viếng thăm ta trong tuần đó để yêu cầu gặp con và được thông báo là con không ở đây. Chẳng mất nhiều công sức để nhận ra điều đó đâu, Rafe. Và chúng ta đã ít nhiều trò chuyện về vấn đề này rồi, vì vậy hãy để ta hỏi con điều này. Nếu không có những tin đồn, con có làm ngơ và để con bé kết hôn với người khác không? Và hãy nhớ cho kỹ, ta đã gặp con bé rồi.”

“Cha hãy quên đi trong một khoảnh khắc rằng cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà cha từng gặp qua. Sẽ thế nào nếu cô ấy chẳng có gì tốt đẹp ngoài thích bôi nhọ người khác, hiểm độc, hằn học...”

“Chúng ta đang nói về cùng một người phụ nữ sao?”

Raphael thở dài. “Chính xác, thành thực mà nói, con có chút hối tiếc vì đã để cô ấy tự do ở London lần nữa. Con đã rất có cảm tình với cô ấy trong khoảng thời gian ngắn ngủi bọn con ở cùng nhau, có thể nói là có chút thích thú. Nhưng con cho rằng cô ấy đã thay đổi, cô nàng đánh đá đó đã biến mất mãi mãi. Con thậm chí đã hỏi cưới cô ấy nếu cứ định ninh như thế.”

“Ta không thấy có biểu hiện gì của một cô nàng đánh đá ở con bé hết.”

“Bởi vì Ophelia rất giỏi giữ sự nóng nảy và miệng lưỡi sâu cay của mình dưới những lớp vỏ bọc khi cô ấy muốn. Và cô ấy đã khiến con hoàn toàn bị thuyết phục rằng cô nàng đánh đá đó đã biến mất. Con thực sự tin mình đã giúp cô ấy thay đổi theo hướng tốt hơn. Nhưng cô ấy đã thừa nhận tất cả

chỉ là mưu mẹo, Ophelia chỉ giả vờ để con đưa cô ấy trở lại London sớm hơn mà thôi.”

“Con chắc chứ?”

“Ý cha là gì ạ?”

“Có lẽ việc con bé đã thay đổi không phải là một lời nói dối đâu. Mà việc con bé không thay đổi mới chính là nói dối.”

Chương 51

Dịu dàng? Thẳng thắn? Sẵn sàng nhận trách nhiệm cho hành động của mình ư? Những đức tính này có vẻ giống với con người mới của Ophelia, chứ không phải là con người cũ mà Raphael tin mình vẫn phải đối phó từ khi cô phát hiện ra trò cá cược chết tiệt đó. Phải chăng anh là người duy nhất thấy Ophelia là một cô nàng đanh đá?

Anh sẽ không nghĩ ngợi về chuyện này thêm nữa mà chỉ đơn giản là đối đầu với cô. Dù bằng cách nào thì cô cũng đã hoàn toàn đánh lừa được anh. Anh đã chán ngấy việc bị dối gạt rồi. Nhưng anh vẫn phải quay trở về London để làm điều đó.

Cô đã rời khỏi Norford Hall thậm chí trước khi anh thức giấc, rõ ràng là lén ra ngoài, vì cô thậm chí còn không gói ghém quần áo của mình. Làm như vậy có thể sẽ đánh thức anh, và hiển nhiên cô không muốn thảo luận về những gì đã xảy ra giữa họ đêm qua. Hoặc có thể cô...

Người hầu đưa cho anh lời nhắn của Ophelia khi anh rời đi. Điều đó khiến anh bất ngờ và có chút hy vọng: Đây không phải trở về nhà, mà chỉ đơn thuần là tạm dừng chân. Nếu anh muốn một chuyến trở về thực sự, anh cần phải cho tôi biết do tại sao anh lại chột nẩy ra sở thích can thiệp vào cuộc sống của tôi.

Cô đã không hề nghe bất cứ điều gì anh nói sao? Hay cô chỉ đơn giản quá tức giận để hiểu rõ anh? Họ sẽ thảo luận về nó một cách chi tiết và còn nhiều hơn thế chỉ ngay khi anh trở lại thị trấn, anh thề với chính mình.

Khi trở lại London, anh đánh xe thẳng tới nhà Ophelia, chỉ sau cô ba mươi phút khi được báo là cô đã đi mua sắm với mẹ ở phố Bond. Không, họ đã không thông báo mình sẽ đến những cửa hàng nào. Lẽ ra anh chỉ cần đợi đến khi cô trở về nhà. Hoàn toàn chắc chắn rằng anh chẳng thể tìm thấy cô trên đường phố đông đúc đó vào giữa ban ngày, khi giờ đang là thời điểm tắc nghẽn nhất. Anh sẽ phải kiểm tra từng cửa hàng một!

Dẫu sao đi nữa, anh vẫn lên đường.

Ophelia chưa bao giờ cảm thấy bị phân tâm. Cô không nghe thấy một từ nào mẹ cô nói khi Mary kéo cô đi hết từ cửa hàng này sang cửa hàng khác. Lúc thực sự phải đưa ra quyết định mua thứ gì đó, cô cố xoay xở để thốt ra câu “có” hoặc “không” dù chẳng hề biết chúng là gì.

Cô sẽ có một đứa con. Cô không thể phủ nhận sự thật đó được nữa, không thể, sau khi một trong những món ăn ưa thích của cô, cá kho, đã khiến cô buồn nôn bất cứ lúc nào ngửi thấy mùi của nó. Ngay khi tránh xa được mùi này, cô thấy khỏe lại!

Cô sẽ có một đứa con. Một ơn huệ duy nhất được ban tặng và là một thành quả vô cùng kỳ diệu. Một đứa trẻ. Và thật kỳ cục làm sao khi nhận thức đó lại khiến cô ngập tràn niềm vui. Thật ngớ ngẩn khi cô đã cố phủ nhận nó. Và tuyệt làm sao khi bản năng làm mẹ đã sớm sôi sục trong cô. Đứa bé này sẽ được nuôi dạy thật tốt. Cô không biết làm thế nào để nuôi dạy một đứa trẻ, do vậy, làm đúng điều đó sẽ chẳng phải vấn đề đơn giản đối với cô. Song đứa trẻ này sẽ được yêu thương, nuôi dưỡng và bảo vệ. Cô sẽ không nhượng bộ trước bất kỳ quyết định liên quan đến đứa bé mà không có sự đồng ý của mình. Cô yêu mẹ mình, nhưng cũng biết Mary đã luôn nhân nhượng quá nhiều trước ý muốn của Sherman. Ophelia sẽ không làm thế. Cô sẽ vận dụng hết mọi sức mạnh để đấu tranh.

Cô cho là mình nên nói với Rafe, nhưng không vội làm thế. Giờ chưa phải thời gian thích hợp. Cô muốn tự mình tận hưởng cảm giác này thêm một thời gian nữa. Rafe đã lựa chọn không sống cùng cô, vì vậy anh không có quyền được biết ngay lập tức. Anh có thể bỏ lỡ được chứng kiến ngày đứa trẻ chào đời nếu cô muốn thế... không, đó là cơn tức giận đang nói thay

cô. Cô sẽ phải rũ bỏ được nỗi tức giận đó trước khi sinh đứa trẻ. Sẽ không thể có những lời qua tiếng lại xảy ra xung quanh đứa bé.

“Pheli? Pheli, cậu ổn chứ?”

Ophelia hướng sự chú ý trở về hiện tại và thấy mẹ cô vừa bước vào một cửa hàng bày vô số những súc vải ren chồng chất ở một ô cửa sổ nhỏ. Cô quay lại để xem ai đang nói chuyện với mình và vô cùng ngạc nhiên khi thấy Mavis Newbolt đang đứng cạnh mình trên lối đi đông đúc, hai tay xỏ trong đôi găng lông. Vẻ mặt của cô ấy khá lo lắng. Mavis? Kẻ thù duy nhất của cô quan tâm đến cô ư? Không thể có khả năng đó.

Mavis đã nói gì nhỉ? Ồ, đúng rồi. “Mình ổn”, Ophelia trả lời một cách thận trọng bằng tông giọng đều đều. Ophelia đã không gặp Mavis kể từ sau khi cô rời khỏi các bữa tiệc tại Summers Glade, và hai cuộc cãi lộn của họ ở đó hoàn toàn chẳng dễ chịu chút nào. “Sao cậu lại hỏi thế?”

Mavis nhún một bên vai. “Trông cậu cứ như mất hồn vậy.”

“Mình ư? Mình vừa phải cố đánh lạc hướng suy nghĩ một lúc.”

“Đúng vậy, xe ngựa của mình đi ngang qua đây và mình nhìn thấy cậu. Mình đã phải dừng lại.”

Ophelia lập tức cảm thấy vô cùng sợ hãi. Họ sẽ không có thêm một trận chiến nữa, phải không? “Tại sao?”, cô hỏi thẳng.

Thật kỳ lạ, Mavis đột nhiên tỏ ra khó chịu. “Mình định ghé qua thăm cậu mấy ngày rồi. Cậu có muốn đi đâu đó trò chuyện không? Xe ngựa của mình ở bên kia đường.”

“Trò chuyện ư? Chúng ta còn có gì chưa nói hết với nhau sao?”

Mavis nhường đường cho một cặp vợ chồng đang tay trong tay. Lối đi gần như chật ních những khách bộ hành, hệt như đường phố đã chen chúc ngựa xe.

“Mình muốn chúc mừng đám cưới của cậu”, Mavis nói.

“Cảm ơn cậu.”

“Và ước cậu”

“Đừng”, Ophelia mạnh mẽ cắt ngang, và lập tức hối hận vì tông giọng của mình.

Cô nhanh chóng kiểm soát cơn tức giận đang dâng cao. Cô nhận ra mình có thể kiểm soát nó và cảm thấy tự hào vì đã làm được như vậy. Ngoài cha cô, Mavis chính là người có thể đảm bảo khơi ra những gì tồi tệ nhất tồn tại trong cô, nhưng cô cũng đã xoay sở để giữ cho cảm giác cay đắng tránh xa mình.

Cô kết thúc bằng tông giọng bình tĩnh hơn nhiều, “Đừng nói những lời gây tổn thương nữa”.

“Mình sẽ không...”

“Làm ơn đi, Mavis, mình không muốn tranh cãi nữa.”

“Mình cũng không muốn.”

Ophelia chỉ nhìn chăm chăm vào người bạn cũ của cô một cách đầy hoài nghi. Cô chẳng có cách nào có thể tin vào tuyên bố đó. “Suy cho cùng, Mavis đã không trả được thù, ít nhất không nhiều như cô ấy đã hy vọng. Tất cả những gì cô ấy từng làm ở Summers Glade là gây rắc rối cho Ophelia, ít nhất đó là những gì cô nghĩ. Mavis không biết cô ấy đã khiến cô tổn thương nhiều thế nào, hay đã làm cô khóc bao nhiêu vì nó. Và cô ấy sẽ chẳng bao giờ biết.

“Qua vẻ mặt của cậu thì mình có thể nhận ra là cậu không tin mình, và mình khó có thể đổ lỗi cho cậu vì điều đó.” Mavis thực sự có vẻ, và nhìn, đầy tiếc nuối. “Mình đã hoàn toàn sai lầm khi ghét cậu như vậy. Mình cứ đinh ninh cậu đã nói dối mình về chuyện của Lawrence. Mình biết trước đây cậu lúc nào cũng nói dối. Đó chỉ là những điều nhỏ nhặt, vì vậy nó chưa bao giờ khiến mình thấy phiền khi chúng ta là bạn. Mình chỉ đơn giản lờ nó đi cho đến khi cậu cố gắng thuyết phục mình rằng Lawrence là một gã khốn, và anh ta chỉ lợi dụng mình để tiếp cận cậu. Mình thực sự không tin cậu, cậu biết đấy, thậm chí chỉ một chút. Và đó là lý do tại sao mình ghét cậu nhiều đến vậy. Điều đó lúc nào cũng khiến mình khổ sở, bởi vì mình thực sự không muốn ghét cậu, mình chỉ chẳng thể kìm nén nổi bản thân mà thôi.”

Giọng Mavis đã chuyển sang rầu rĩ, Ophelia có thể cảm thấy cổ họng mình cũng nghẹn lại. “Tại sao chúng ta phải khơi lại chuyện này một lần nữa như vậy, Mavis?”

“Mình chỉ mới gặp Lawrence gần đây. Người thừa kế mà anh ta mới cưới đã bỏ rơi anh ta. Mình đã sớm nghe tin đó, nhưng lâu lắm rồi mình không gặp anh ta. Anh ta đã trở nên béo phì, phóng đãng, và bây giờ rõ ràng là một kẻ nát rượu. Anh ta đang say khướt khi mình va vào anh ta. Anh ta thậm chí còn không nhận ra mình nữa. Khi mình nhắc cho anh ta nhớ mình là ai, anh ta đã phá lên cười.”

“Mình rất tiếc”, Ophelia nói, nhưng người bạn cũ của cô rõ ràng không nghe thấy lời cô nói.

“Cậu có biết anh ta nói gì với mình không? Anh ta bảo, ‘À, cô nàng cả tin rằng tôi sẽ kết hôn với cô ta đúng không? Em cũng duyên dáng đấy chứ, tình yêu?’.”

Mavis bắt đầu bật khóc. Ophelia, nghẹn ngào, chìa một tay về phía Mavis, nhưng cô ấy liền tránh xa khỏi cô. “Cậu đã cảnh báo mình, và thay vì cảm ơn, mình lại quay sang ghét cậu. Ôi, lạy Chúa, mình rất xin lỗi! Mình chỉ muốn cậu biết điều đó!” Mavis đã òa khóc trước khi vội băng qua đường đến chỗ xe ngựa đang chờ sẵn.

Ophelia cố gắng để ngăn cô ấy lại và gọi tên cô ấy, nhưng Mavis không nghe thấy cô. Cô nghĩ đến việc đuổi theo cô ấy nhưng có quá nhiều xe cộ qua lại, và có một cỗ xe ngựa dường như có chút mất kiểm soát đang lao tới quá gần các xe khác. Cô sẽ gặp Mavis vào ngày mai và quả quyết với cô ấy rằng cô đã không còn hận cô ấy nữa, trừ khi chồng cô vẫn bận tâm. Cô và Mavis thậm chí có thể là những người bạn một lần nữa!

Nhưng cô vẫn dõi theo Mavis, muốn đảm bảo cô ấy đã tới bên kia đường an toàn. Nhưng rõ ràng cô ấy không hề chú ý khi cúi đầu để che giấu những giọt nước mắt. Và rồi Ophelia cau mày. Một cỗ xe mất kiểm soát đang hướng thẳng về phía Mavis!

Cô lao ra khỏi con đường mà thậm chí chẳng kịp nghĩ đến điều gì khác. Cô chưa bao giờ chạy nhanh đến thế. Cô đã vòng qua một cỗ xe đang đi

chậm và né một người đàn ông cười ngựa. Với chút may mắn, cô đã tới được chỗ Mavis để đẩy cô ấy lùi khỏi con đường. Nhưng người đàn ông điều khiển cỗ xe ngựa đang mất kiểm soát chỉ có thể ứng phó một chút với những con ngựa đang vô cùng hoảng loạn. Anh ta vừa điên cuồng kìm dây cương vừa la hét để mọi người tránh đường, và đã thực sự cho xe đi chậm lại. Nhưng với quãng thời gian ít ỏi còn lại, anh ta chỉ kịp đổi hướng chạy của con ngựa né sang một bên để tránh Mavis, và tông thẳng vào Ophelia.

Sẽ là một phước lành nếu cô được khỏi con đường đó, nhưng không phải vậy. Cô bị giẫm đạp bên dưới những vó ngựa. Cơn đau đớn lập tức ập tới và, khắp mọi nơi, ngực, vai, khuôn mặt cô, quá đau đớn tới mức chỉ trong vài giây, cô đã không thể xác định được nó đến từ đâu. Sau đó, trước mắt cô là một màu tối đen. Và Ophelia chẳng còn thấy bất cứ thứ gì.

Chương 52

Raphael mơ hồ chú ý tới đám đông những người trên đường phố đang vây quanh một cỗ xe ngựa lớn, điều luôn khiến người ta nghĩ tới một tai nạn. Anh đã đi ngang qua nó.

Tai nạn xảy ra quá thường xuyên ở London, và không chỉ trên đường phố nhộn nhịp như thế này. Nếu chẳng có ai ở đó, có thể anh đã dừng lại để giúp đỡ, nhưng quá nhiều người đang có mặt và thêm một người sẽ không giúp ích được gì, nhiều khả năng sẽ chỉ làm mọi thứ thêm hỗn loạn.

Mặc dù anh vẫn quan sát khắp các lối đi để tìm kiếm mái tóc vàng quen thuộc, hy vọng có thể thấy Ophelia khi cô đi từ cửa hàng sang cửa hàng khác, vì vậy anh sẽ không phải trực tiếp vào bất kỳ cửa hàng nào. Có rất nhiều người quen đi ngang qua và gọi anh. Anh chỉ gật đầu lơ đãng rồi tiếp tục tìm kiếm cô. Một gã... liệu có phải ngài Thistle không?... đang cười ngựa tiến đến chỗ anh từ hướng ngược lại và cùng lúc cố chặn đường anh.

“Tôi đang định tìm anh, Locke”, Thistle nói khi anh ta lôi mạnh con ngựa của mình ra khỏi con đường. “Ôi trời ơi, tôi vẫn đang cảm thấy tội lỗi về điều này đây. Khi nhìn thấy anh hôn Quý cô O trong phòng ăn tại nhà cô ấy, tôi đã rất ngạc nhiên tới mức thậm chí không nhớ tới việc giữ kín chuyện đó. Tôi hy vọng anh không bị ép phải kết hôn với cô ấy vì cái miệng hờ hênh của tôi. Tất nhiên, tôi chẳng thể hình dung nổi có bất kỳ người đàn ông nào lại thấy phiền khi bị buộc phải kết hôn với cô ấy đâu. Nhưng...”

“Tôi ổn”, Raphael cắt ngang gã đàn ông đang dài dòng và quả quyết với anh ta như đã thuộc lòng, “Đừng bận tâm gì về chuyện đó”.

Raphael nhanh chóng rời đi, trước khi anh có thể bị ngăn lại một lần nữa. Vậy là cô đã nói dối sao? Cha anh đã đúng. Đó là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh, những tin đồn hoàn toàn không phải do cô loan truyền. Cô chỉ đơn giản nhận trách nhiệm để có thể làm anh mất mặt vì nó sao?

Bây giờ anh thậm chí chỉ muốn nhanh chóng tìm được cô. Đi đến tận cuối con phố mà chẳng gặp chút may mắn nào, anh quay trở lại để tiếp tục tìm kiếm. Gần đến nơi xảy ra tai nạn lần nữa, điều thậm chí đã thu hút thêm nhiều người xem tò mò, cuối cùng anh chợt nhận ra rằng vợ mình cũng có thể trong đám đông đó, rõ ràng cô cũng tò mò như những người khác để xem chuyện gì đã xảy ra. Anh đánh ngựa tránh sang một bên để ra khỏi con đường đầy xe cộ vẫn đang di chuyển chậm chạp xung quanh vụ tai nạn, vì vậy anh có thể nhìn kỹ hơn toàn bộ đám đông.

Anh không nhìn thấy Ophelia, nhưng ánh mắt anh lướt qua sau đó đột ngột trở lại phía Mavis Newbolt, người đang đứng giữa đám đông, với hai mắt sưng húp vì khóc. Anh cau mày, quan sát cảnh tượng đó, nhưng sau đó nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất chiếm lấy anh. Thật trùng hợp khi mà Mavis ở đó, khóc lóc, còn Ophelia thì ở ngay bên cạnh.

Anh nhảy phắt khỏi ngựa và lao thẳng vào giữa đám đông. Sau đó, anh nhìn thấy mái tóc vàng mình đang tìm kiếm đang nằm trên mặt đất, khắp người toàn máu.

“Cô đã làm gì thế này?”, anh hét vào mặt Mavis. “Đây cô ấy lao vào cỗ xe ngựa này sao?”

Mavis dường như bị sốc. Tất cả những gì cô ấy đáp chỉ là “Cô ấy đã cố gắng để cứu tôi”.

Rafe hầu như không nghe lời cô ấy, chỉ khụy gối quỳ xuống bên cạnh Ophelia. Vô cùng hoảng sợ khi chạm vào cô. Trông cô vô cùng đáng thương khi nằm đó, bất động và hầu như không thở. Một cái móng ngựa, có lẽ với phần móng lỏng lẻo, rạch một đường trên áo choàng của cô và chiếc váy bên dưới. Máu đã thấm quanh vết rách lẫn những nơi khác. Anh không thể biết nó chảy ra từ một vết thương hay có quá nhiều vết thương trên khắp cơ thể cô, nhưng chẳng nghi ngờ gì rằng cô không chỉ đơn giản bị

ngã, cô thực sự bị vó ngựa xéo lên. Có vô số vết vó ngựa lấm bấn trên áo choàng của cô.

Những con ngựa vừa gây ra điều này đã được chuyển đi cách họ chỉ vài mét. Chúng vẫn điên cuồng giật cương và giậm mạnh trên nền đất. Một người đàn ông, có lẽ là người đánh cỗ xe ngựa, đang đứng trước mặt chúng, dang rộng tay để cố gắng giữ chúng lại.

Anh ta đang nói với bất cứ ai sẽ lắng nghe, “Tôi đã cố gắng ngăn chúng lại. Vài đứa trẻ đã đặt một ngòi nổ, chỉ là trò đùa ranh con bình thường, song lại khiến lũ ngựa hoảng loạn. Nhưng tôi đã cố ngăn chúng lại!”.

“Đừng chạm vào cô ấy”, một người khác nói sau lưng Raphael.

“Sẽ có trợ giúp trong vài phút nữa.”

“Ai đó đã đi tìm bác sĩ rồi. Họ nói họ biết một người sống ở khu phố bên cạnh.”

“Tôi đã chứng kiến chuyện xảy ra, cả hai cô gái đã băng qua đường ngay trước hướng đi của cỗ xe đang mất kiểm soát. Thật may là nó không đâm trúng cả hai người họ.”

“Tôi cũng chứng kiến mọi chuyện. Tôi nhìn thấy Quý cô O và không thể rời mắt khỏi cô ấy. Trông cô ấy như một thiên thần vậy. Và sau đó, cô ấy rõ ràng biến mất dưới những con ngựa đó. Bắn chúng đi, tôi nói này. Các vị chẳng bao giờ có thể tin tưởng vào một con ngựa bất kham.”

“Thật tội nghiệp cho một cô gái xinh đẹp đến thế.”

Những tiếng nói đến từ khắp nơi xung quanh anh bây giờ, không phải với anh, mà chỉ đơn giản về những gì mà họ chứng kiến. Nhưng điều đó lại giống như một tiếng gầm bên tai anh. Anh không thể chỉ đơn giản để cô nằm đó. Anh không thể.

Một người nào đó đã cố ngăn anh bế cô lên. “Cô ấy là vợ tôi!”, anh gầm gừ, và họ để anh lại một mình. Anh chẳng hề biết những giọt lệ đã lăn dài trên má mình. Anh không nhận ra trông mình lúc này hết như một người điên.

“Lạy Chúa, Phelia, đừng rời xa anh!”, anh liên tục lặp lại, giống như một câu thần chú, cầu nguyện bằng cách nào đó cô có thể nghe thấy anh.

“Tôi có xe ngựa. Tôi có xe ngựa! Làm ơn đi, Locke, anh không thể để cô ấy nằm trên con ngựa của anh được!”

Là Mavis đang hét lên với anh và kéo mạnh áo choàng của anh. Rafe trở nên bất động khi đứng trước con ngựa của mình, và chợt nhận ra điều khủng khiếp rằng anh không thể trèo lên nó mà vẫn giữ Ophelia một cách nhẹ nhàng.

“Ngài Locke?”

Cuối cùng anh nằm xuống Mavis. “Ở đâu?”

“Theo tôi. Nó ở cách đây không xa.”

Đám đông vẫn chưa giải tán. Họ thực sự đã ngăn xe cộ trên đường cho anh, để anh có thể vượt qua nó với Ophelia trong vòng tay. Mavis không vào trong xe ngựa với anh khi họ đến nơi, cô ấy quá sợ hãi sau cái cách anh nhìn cô ấy. Nhưng cô ấy vẫn hét to địa chỉ cho người đánh xe của mình. Nhà của Reid. Anh muốn đưa cô đến nhà riêng của mình hơn.

“Tôi sẽ đưa ngựa của anh đến sau, và một bác sĩ nữa!” Anh cho là mình đã nghe thấy Mavis hét lên khi cỗ xe ngựa rời đi.

Đó là chuyến đi dài nhất trong cuộc đời anh, mặc dù người đánh xe chỉ mất vài phút điều khiển cỗ xe di chuyển một cách nhanh chóng nhưng thận trọng xuyên qua những đường phố đông đúc. Anh chẳng thể rời mắt khỏi khuôn mặt đầy máu của Ophelia. Một bên má cô đã sưng to khủng khiếp. Anh không thể nhận ra máu chảy ra từ vết thương nào, nhưng với nhiều máu như thế, có lẽ sẽ phải khâu lại và vết thương sẽ để lại sẹo. Đó là điều nhỏ nhất trong những mối quan tâm của anh, bởi lúc này, anh thậm chí còn không chắc cô sẽ qua khỏi.

Chương 53

Vết thương vô cùng nghiêm trọng. Ophelia hoàn toàn rơi vào trạng thái mê man. Tình trạng đó dường như kéo dài vô tận. Cô chẳng có cách nào biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Và cô dường như không thể đấu tranh để thoát khỏi nó và thực sự lấy lại tỉnh táo. Mỗi lần thử làm thế, cô có thể nghe thấy những tiếng nói, cô không chắc mình đã đáp lại họ điều gì ngoài tiếng lấp bắp, hay đó hoàn toàn chỉ là một phần của cơn ác mộng vẫn đang tiếp diễn mà cô bị dấn vào. Nhưng càng cố gắng tập trung, cô càng thấy đau đớn, do đó cô không bao giờ thử quá lâu.

“Em không dám bỏ cuộc đâu, Phelia. Đừng nghĩ đến cái chết để trốn tránh anh. Anh sẽ không cho phép em. Tỉnh lại đi để anh có thể nói cho em biết điều đó!”

Cô biết rõ giọng nói đó. Anh không thể nói cô đã tỉnh rồi được ư? Tại sao cô không mở mắt để có thể nhìn thấy anh? Cô thực sự sẽ chết sao?

Những giọng nói tiếp tục ong ong trong đầu cô, nhưng vết thương quá nặng để Ophelia có thể cố gắng tập trung vào chúng, cô đành bỏ cuộc. Cô sẽ nhớ được chúng khi cô thức dậy chứ? Tại sao cô chẳng thể tỉnh lại?

“Những vết thương sẽ lành nhưng vẫn để lại sẹo. Tôi rất tiếc.”

Cô không biết giọng nói đó. Vết sẹo gì? Và tại sao lại có tiếng một người phụ nữ đang khóc? Những âm thanh mờ dần.

“Bác sĩ đã đề nghị con hãy cố gắng ngủ trong thời gian này. Điều này sẽ giúp ích, con yêu.”

Cô biết giọng nói đó. Là mẹ cô. Và thứ chất lỏng ấm áp chảy xuống cổ họng cô bắt đầu có vị quen thuộc. Cô đang bị đánh thuốc mê sao? Chẳng có gì ngạc nhiên khi cô dường như không thể hoàn toàn tỉnh táo hay nói được bất kỳ lời nào. Và một lần nữa, cô dần chìm vào mộng lung.

Việc thay băng khiến khắp nơi trên cơ thể cô đau đớn, một bên đầu, má và cả vai. Nó nghiêm trọng để khiến cô phải trốn chạy và chìm sâu vào trạng thái hư vô, tối tăm một lần nữa, vì vậy cô chưa bao giờ tỉnh táo đủ lâu để biết có bao nhiêu băng đã được quấn khắp cơ thể mình. Phần đầu bị thương nặng nhất. Những cơn nhức nhối âm ỉ không bao giờ dừng lại. Nó tiếp diễn ngay cả trong những giấc mơ của cô, một lời nhắc nhở không ngừng rằng có điều gì đó vô cùng tai hại đã xảy đến với cô. Cô thực sự muốn thức dậy để tìm hiểu xem đó là gì?

“Đừng khóc nữa. Chết tiệt, Mary, em sẽ không giúp được gì bằng những giọt nước mắt đó đâu. Chỉ là một hai vết sẹo nhỏ. Đây chẳng phải là ngày tận thế đâu.”

Cô cũng biết giọng nói đó quá rõ và ước gì nó sẽ biến mất. Cô không phiền với những tiếng nức nở nhẹ nhàng của mẹ. Đó thực sự là một âm thanh dịu dàng. Cô không sao rơi nổi nước mắt. Mẹ cô đang khóc vì cô. Mặc dù cô thấy rất phiền với âm thanh chói tai mà cha mình gây ra.

“Ra ngoài đi!”

Cô đã xoay xở để nói to điều đó, hay cô chỉ đang nghĩ trong đầu thôi? Nhưng thay vào đấy, cô càng rơi vào tình trạng hôn mê sâu, điều này khiến cảm giác đau đớn càng lùi xa.

Có lần, Ophelia mở mắt và nhìn thấy mình đang ở trong phòng riêng. Cha cô đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường cô, áp tay cô lên má mình. Nước mắt của ông làm ướt ngón tay cô.

“Tại sao cha lại khóc?”, cô hỏi ông. “Có phải con chết rồi không?”

Ông liếc nhìn cô, vì vậy lần này hẳn là cô đã nói thành tiếng. Vẻ mặt ông đầy vui mừng. Cô không cho là mình từng nhìn thấy Sherman Reid hạnh phúc như thế trước đây.

“Không, thiên thần của ta, con sẽ...”

Thiên thần ư? Ông đang gọi cô một cách âu yếm sao? “Đừng lo”, cô cắt ngang. “Con hẳn là đang mơ.” Và cô nhanh chóng thiếp đi một lần nữa.

Nhưng sau đó, khoảng thời gian tỉnh táo ngắn ngủi của cô bắt đầu kéo dài hơn. Cơn đau cũng không còn dai dẳng nữa. Cô thực sự đã có những lúc chẳng hề thấy đau đớn, miễn là cô không cố cử động.

Rồi một buổi sáng, cô tỉnh dậy và hoàn toàn tỉnh táo. Sadie đang dọn dẹp quanh phòng như thường lệ, thêm củi vào lò sưởi phủi bụi những chiếc bàn, bàn trang điểm...

Ôi, lạy Chúa, họ đã che vải lên phần gương ở bàn trang điểm của cô. Vết thương trên mặt cô kỳ cục đến thế sao? Họ sợ để cô nhìn thấy nó ư? Trong cơn hoảng sợ, cô liền đưa tay lên mặt, nhưng tất cả những gì cô có thể cảm thấy là lớp băng quấn trên vết thương. Chúng dường như phủ kín toàn bộ phần đầu, má và cằm cô.

Ophelia sợ việc phải xé lớp băng ra, thậm chí sợ cô sẽ hủy hoại chính mình nhiều hơn bằng cách làm như vậy. Không thể tự mình cảm thấy chúng, bắt đầu hỏi Sadie xem những vết sẹo xấu xí đến thế nào, nhưng những lời nói nghẹn lại trong cổ họng cô. Cô sợ phải biết về nó. Và những giọt nước mắt bắt đầu trào ra. Cô nhắm mắt lại, hy vọng Sadie sẽ rời đi mà không chú ý thấy điều đó.

Sự thật trở trêu này là điều không thể tin được. Cả cuộc đời cô đã ghét bỏ khuôn mặt mà mình được ban tặng từ lúc lọt lòng, và bây giờ nó đã bị biến dạng, tất cả những gì cô có thể làm là khóc thương cho nó.

Và Ophelia đã nức nở hàng giờ liền, cô đã khóc cạn nước mắt. Trước khi Sadie trở lại khoảng giữa trưa, cô chỉ nằm đó và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô không sẵn sàng chấp nhận tình trạng biến dạng này, nhưng cô biết mình chẳng thể làm bất cứ điều gì với nó. Bằng cách nào đó, cô đã quen với nó. Và cô ghét cảm giác tự thương hại, đặc biệt là với chính mình.

“Tạ ơn Chúa vì giờ cô đã tỉnh và có thể ăn được”, Sadie nói khi đến gần đủ để thấy cô đang mở mắt. “Chỗ nước chúng tôi đã cho cô uống còn

không đủ để nuôi một con thỏ! Cô sắp sửa gầy tới mức gió có thể thổi bay rồi!”

Sadie nói, quá phấn khởi trước sự thật đó. “Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

“Đến giờ là gần một tuần.”

“Lâu thế ư? Thật không?”

“Cô rõ ràng cần nghỉ ngơi, do vậy, đừng phiền muộn về điều này. Đầu cô sao rồi?”

“Bà muốn hỏi phần nào?”, Ophelia hỏi bằng giọng khô khốc. “Tôi đã bị một cú va đập nghiêm trọng.”

“Cô bị va chạm nghiêm trọng ở phía sau đầu. Vết thương ở đó chảy nhiều máu nhất. Bác sĩ đã lo rằng cô không thể tỉnh lại. Cha cô đã nói ông ta hãy biến thẳng xuống địa ngục và tìm một bác sĩ khác.”

“Ông đã làm thế?”

“Ôi, đúng vậy. Ngài ấy đã rất tức giận với người đàn ông đó. Vị bác sĩ mới thì lạc quan hơn và đúng như vậy. Nhìn cô mà xem! Bây giờ cô đã tỉnh lại, rõ ràng cô sẽ ổn thôi. Và tôi sẽ mang thứ nước này trở lại nhà bếp để mang cho cô thứ gì đó bổ dưỡng hơn!”

“Cá kho”, Ophelia nói, đột nhiên sợ hãi khủng khiếp.

“Sẽ có cá kho cho cô”, Sadie nói, vẫn có vẻ vui mừng quá mức. “Ngay cả khi tôi phải đích thân ra chợ mua một con thật tươi.”

Sadie đã không trở lại sớm vì đúng là bà đã ra chợ. Nhưng trước khi rời đi, bà đã kịp báo cho cả gia đình biết Ophelia đã tỉnh lại. Cha cô là người tiếp theo xuất hiện, người có thể giúp cô ngừng nghĩ tới khả năng tồi tệ rằng đứa trẻ đã không còn.

Cô đã chẳng còn là món trang sức đẹp đẽ của ông nữa, phải không? Có phải cô thực sự đã tỉnh lại trong cơn ác mộng để thấy ông đang khóc không? Nếu vậy, chẳng nghi ngờ gì, đó chính là lý do.

“Cuối cùng con cũng tỉnh rồi sao?”, ông hỏi. “Ta phải đích thân đến nhìn con trước khi đánh thức mẹ con để báo cho bà ấy tin tốt lành này. Bà ấy đã ngồi túc trực bên con hằng đêm, vì vậy bà ấy vẫn còn đang ngủ.”

“Con thực sự cần quấn nhiều băng trên đầu đến thế sao?”, Ophelia hỏi khi ông kéo chiếc ghế đến cạnh giường của cô và ngồi xuống.

“Chà, đúng vậy, nhưng chúng có hai tác dụng. Vài miếng băng để giữ những chiếc gạc lạnh mà mẹ con khăng khăng đắp lên má con, khi nó sưng khá to. Nhưng hầu hết là để băng chặt vết thương trên đầu con. Lựa chọn khác là con sẽ bị cạo trọc trước khi khâu vết thương ở đó, và mẹ con sẽ rất giận dữ với việc con mất dù chỉ một sợi tóc. Vì vậy, con chỉ bị băng chặt quanh vùng đó, và thật bất ngờ khi vết thương đã khép miệng mà không cần khâu. Con có thể được tháo băng khi bác sĩ đến vào cuối ngày.”

“Con bị khâu bao nhiêu mũi ở những nơi khác?”

Ông thở dài. “Vài mũi thôi.”

Đó là một lời nói dối. Đáng ra cha cô nên tập luyện để không đỏ mặt khi làm thế, cô nghĩ. Và thực tế, cô thực sự chẳng muốn biết. Cuối cùng, cô đã nhìn thấy chính mình khi lấy hết can đảm kéo tấm phủ chiếc gương của mình ra.

Ông vẫn có vẻ khá thiếu thoải mái khi tiếp tục, “Ta không bao giờ nghi ngờ chỉ một phút việc con sẽ bình phục, nhưng mọi việc có thể đã tệ hơn nhiều, và khi sắp sửa mất con, ta mới nghĩ thông về những điều mà ta chẳng hề thấy tự hào chút nào. Ta không phải là một người đàn ông biết sẻ chia. Ta bảo thủ, ta thật cộc cằn, ta...”.

Cô cắt ngang, “Cha đang không hề trả lời cho con biết về những điều con chưa rõ đâu, cha, nhưng tại sao cha lại nhắc đến nó?”

“Ta nhận ra rằng, chà, điều mà ta muốn nói... chết tiệt”, ông kết thúc trong thất vọng.

“Điều gì? Cha cứ nói đi!”

Ông lại thở dài, thậm chí còn nắm lấy tay cô trong tay mình và siết nhẹ trong lúc nhìn xuống nó. “Con và ta đã đối đầu như vậy quá nhiều năm rồi, điều đó đã trở thành một thói quen. Và một khi những thói quen hình thành, chúng ta hoàn toàn quên mất việc cân nhắc đến những thứ khác. Ta nhận ra

con có thể không nghĩ rằng ta yêu con. Nào, ta vừa nói rồi. Ta rất yêu con, con biết đấy.”

Ông ngược lên để quan sát phản ứng của cô. Ophelia nhìn chăm chăm vào ông đầy hoài nghi. Cô thực sự không biết phải nói, hay thậm chí có thể nói bất cứ điều gì với cơn ghen ngào đang dâng trong cổ họng. Có phải mắt cô đang rơm rớm rồi không?

“Ta sẽ nói cho con biết vài điều mà mẹ con thậm chí còn chẳng biết”, ông tiếp tục. “Ta có một tuổi thơ không hề dễ dàng. Ta được gửi đến học ở những trường tốt nhất, nơi toàn những người thuộc tầng lớp thượng lưu quyền thế. Ta có thể đã ước họ không phải vậy. Những đứa con trai đó thật độc ác. Họ liên tục chọc tức ta rằng ta không nằm trong liên minh của họ. Con có thể tin được không? Con trai của một bá tước lại không cùng đẳng cấp với họ.”

Ông rõ ràng đang hồi tưởng lại và bị cuốn vào những ký ức không vui từ xưa cũ. Thật ngạc nhiên, cô mơ hồ hiểu tại sao ông lại nói với cô điều này.

“Cha đừng quan tâm lời thiên hạ, cha. Tước vị của cha cũng cao quý như của bất kỳ ai khác.”

“Ta biết. Ta thậm chí đã trở nên nghi ngờ đó chỉ là vì đồ kỹ, bởi gia đình ta khá giàu có, trong khi nhiều đứa trẻ với những tước vị cao quý thì không. Nhưng thế cũng chẳng ích gì với mục tiêu mà ta muốn chứng minh, rằng ta cũng tốt như họ, theo khía cạnh nào đấy là ngang bằng với họ. Và nỗ lực ấy chưa bao giờ rời bỏ ta, ngay cả khi ta không có cách nào để thực hiện mục tiêu đó, cho đến khi con chào đời, và theo năm tháng càng trở nên xinh đẹp hơn. Con chính là minh chứng cho mục đích của ta. Vì vậy, đúng là ta đã bắt con lộ diện quá nhiều. Ta không thể thỏa mãn với những điều kinh ngạc con mang đến - những cái vỗ lưng, những lời chúc mừng, khi mà chúng có thể bù đắp cho toàn bộ quãng thời gian ta phải sống trong cảm giác thua kém. Nhưng bây giờ, ta nhận ra mình đã ích kỷ thế nào khi đã đẩy con vào những hoàn cảnh mà con chưa sẵn sàng đối mặt. Ta chỉ là đã quá tự hào về con, Pheli.”

“Cha không tự hào về con, cha à”, cô khẽ nói. “Cha tự hào về bản thân mình vì đã sinh ra đứa con độc nhất vô nhị.”

Ông cúi đầu. “Con nói đúng. Khi suýt mất con, ta mới tỉnh ngộ và nhận thấy mình thực sự hối tiếc biết bao về những gì ta đã đối xử với con. Mẹ con đã luôn cố gắng nói cho ta hay điều đó. Đây là lần duy nhất bà ấy và ta từng tranh cãi. Chỉ là ta không bao giờ lắng nghe. Ta đã bị choáng ngợp trong niềm kiêu hãnh không đúng chỗ. Ta ước gì mình có thể chấm dứt mọi chuyện dù biết là không thể. Nhưng chẳng phải quá muộn để sửa chữa những sai lầm gần đây.”

“Ý cha là gì?”

“Ta biết con không hài lòng với cuộc hôn nhân này, khi chính ta đã ép buộc con.”

“Cha không ép buộc con, cha à.”

“Đương nhiên là có rồi. Ta đã ra lệnh cho con kết hôn với Locke. Ta đã đảm bảo để mọi người mong đợi nó xảy ra.”

Cô trao cho ông một nụ cười buồn bã. “Đã khi nào con từng tuân theo những mệnh lệnh của cha mà không lên kế hoạch làm điều ngược lại chưa? Chính thói nóng nảy của con đã ép Rafe kéo bạn con đến bệ thờ. Đó không phải những gì cha đã làm.”

Ông hăng giọng, một bên chân mày khẽ nhướng lên. “Dù có thể là thế, con cũng không cần phải duy trì cuộc hôn nhân này. Chồng con đã chẳng hề cư xử đúng đắn như những gì một người chồng nên làm, vì vậy ta không tin con sẽ gặp bất cứ khó khăn nào trong việc hủy bỏ nó với sự giúp đỡ của ta.”

Cô rất ngạc nhiên. “Cha sẽ từ bỏ một người thừa kế tước vị công tước trong gia đình mà không chút do dự sao?”

“Pheli, ta đã nhận ra rằng mình muốn con được hạnh phúc. Tước vị rõ ràng chẳng dành cho ta, con biết đấy. Đôi khi, mẹ con và ta đã nói chuyện về con mà không tranh cãi. Ta biết con ước được giống như bà ấy, nhưng ở một mức độ cao hơn, rằng con hy vọng sẽ được trở thành chủ nhân của

những bữa tiệc hoành tráng nhất trên khắp London. Tước vị cao quý sẽ giúp con thực hiện mục tiêu ấy.”

Cô thở dài. Điều đó không còn quá quan trọng với cô lúc này. Ngay bây giờ, tất cả những gì cô muốn là món cá kho sẽ vẫn làm cô thấy buồn nôn.

Cô có thể cảm thấy những giọt nước mắt sắp tuôn rơi lần nữa và phải đấu tranh để ngăn chúng lại. “Có lẽ cha nói đúng. Rafe và con chỉ đơn giản không nên kết hôn. Anh ấy sẽ không cố chống lại việc hủy hôn đâu. Nhưng...” Cô dậm nói rằng mình chẳng chắc nếu điều đó có thể thực hiện bây giờ. Như thế, cha cô sẽ biết cô và Rafe đã thân mật, và cô không muốn vậy khi chưa rõ liệu đứa trẻ có còn giữ được hay không. Thực tế nếu cô đã sẩy thai, bác sĩ có thể đã sớm nói với cha mẹ cô, và họ chỉ đang bảo vệ cô khỏi sự thật đáng buồn đó mà thôi.

Cô thở dài rồi nói thêm, “Cảm ơn cha đã đề nghị giúp đỡ. Hãy để con suy nghĩ trước khi chúng ta quyết định”.

“Tất nhiên rồi. Hãy bình phục trước đã. Đến khi con cảm thấy ổn thì cũng vẫn kịp để cân nhắc về chuyện đó mà.”

Ông ôm cô trước khi rời đi. Một cái ôm thật sự. Dù rất nhẹ nhàng vì sợ có thể làm đau cô, nhưng là một cái ôm đúng nghĩa.

Ophelia đã bật khóc lúc cánh cửa đóng lại sau lưng ông. Sau nhiều năm, cô cũng hòa thuận với cha, và cảm thấy như thế cuối cùng mình cũng có một người cha thực sự, một người quan tâm đến mình. Sẽ mất một thời gian để cô có thể làm quen với điều đó.

Nhưng sau đấy, món cá kho được mang đến và cô càng khóc dữ dội, bởi vì cô không còn cảm thấy buồn nôn. Thực sự sẽ chẳng còn gì ngăn cản cô đẩy Rafe ra khỏi cuộc sống của mình bằng việc hủy hôn nữa. Lạy Chúa, việc cô sẽ phải sống cùng những vết sẹo chẳng là gì so với việc đánh mất đứa trẻ... và cả Rafe.

Chương 54

“Chỉ bị lỏm một chút thôi”, bác sĩ nói khi giữ cằm Ophelia và quan sát khuôn mặt cô sau khi tháo tất cả băng quấn. Vẻ mặt cô lập tức trở nên tái xanh và ông phải nhanh chóng sửa lại, “Chúa lòng lành, cô gái, ta đùa thôi”. Sau đó, ông thở dài. “Tôi cứ liên tục bị vợ cản nhắc về cách tôi chăm sóc người bệnh. Tôi nên lắng nghe bà ấy mới phải. Vết thương của cô rõ ràng sẽ tiến triển tốt. Các vết sẹo sẽ mờ dần. Trước khi cô biết điều đó, cô thậm chí sẽ không chú ý đến chúng.”

Ông ấy thật tử tế và tốt bụng. Đáng lẽ họ nên tìm ra ông ấy sớm hơn và để ông phục vụ như một bác sĩ gia đình, dù không một ai trong nhà thường xuyên mắc bệnh. Và làm cô phiền muộn khi ông nói rằng họ nên chờ thêm một vài ngày trước khi tháo băng ở những phần còn lại trên cơ thể cô.

Mary, người đang đứng ở phía bên kia giường, quả quyết với Ophelia, “Bác sĩ nói đúng đấy, con biết mà. Chúng ta vốn rất lo lắng về chỗ xương gò má bị nghiền, nhưng nó chỉ có một chút kém hoàn hảo thôi, hầu như không thể gây chú ý. Khi ta đình ninh là nó có thể thật tồi tệ... thì ơn Chúa, lúm đồng tiền của con lại càng trở nên rõ hơn đấy!”.

Lời của mẹ cô đã không giúp được gì. Lúm đồng tiền không nằm trên đỉnh xương gò má. “Còn nữa, nếu cô hỏi tôi”, Sadie nhận xét từ cuối giường, “Thì cô vẫn là cô gái xinh đẹp nhất tôi từng thấy, do đó, đừng nghĩ ngợi bất cứ điều gì khác về nó, tiểu thư yêu quý”.

Họ tiếp tục cố gắng khích lệ cô. Nhưng không gì có thể giúp ích. Khuôn mặt hoàn hảo của cô đã chẳng còn hoàn hảo nữa.

Cô rời giường để mặc đồ ngay khi Mary hộ tống bác sĩ ra khỏi phòng. “Ông ấy nói cô không được đứng lên và đi lang thang đâu”, Sadie phản đối.

“Ông ấy cũng chẳng nói tôi không thể. Nhưng tôi sẽ không rời khỏi phòng, tôi chỉ rời khỏi cái giường chết tiệt này thôi. Tôi sẽ cần một chiếc áo choàng đấy.”

Những vết thương của Ophelia chẳng gây đau đớn miễn là cô không làm chúng bị căng cứng. Nỗi đau bây giờ ngự trị trong lòng cô, và tất cả những gì cô thường xuyên làm trên giường là khóc. Thế là đủ rồi.

Sadie để cô lại một mình cùng vài lời khiển trách muốn cô tiếp tục nghỉ ngơi. Cô đứng trước lò sưởi một lúc lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Chiếc giường thực sự không liên quan gì tới những giọt nước mắt của cô. Cô vẫn có thể cảm nhận được chúng ngay khóe mi, và sẵn sàng trào ra nếu cô thậm chí thoáng nghĩ về những điều đang vò xé trái tim mình. Vì vậy, Ophelia cố gắng không bận tâm đến bất cứ điều gì. Cô thực sự cố gắng...

“Em mệt mỏi vì cứ nằm mãi một chỗ trên giường, đúng không?”

Ophelia quay phắt lại và nhăn nhó. Cô chưa thể di chuyển một cách nhanh chóng như thế. Rafe đứng ở ngưỡng cửa đang để mở, đưa vào khung cửa, hai tay xỏ trong túi quần. Ánh mắt cô nhìn anh chòng chọc. Chứa lòng lạnh, cảm giác thật dễ chịu khi nhìn thấy anh. Nhưng sau đó, cô nhớ ra khuôn mặt mình nên nhanh chóng quay trở lại phía lò sưởi, và nhăn nhó.

“Ai cho anh vào đây?”

“Anh chàng gác cửa.” Rafe có vẻ quá vui mừng trước tâm trạng của cô hiện giờ.

“Tại sao anh ở đây? Tôi không muốn tranh giành với anh nữa. Đi đi.”

“Chúng ta không tranh giành. Và anh sẽ chẳng đi đâu hết.” Anh đóng cánh cửa lại sau lưng thật mạnh, để nhấn mạnh cho tuyên bố đó.

Cô chưa muốn đối phó với anh. Cô có thể cảm thấy một cơn hoảng loạn sắp ập tới. Nếu khóc lóc trước mặt anh, cô sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho mình. Và cô không thể chịu đựng việc để anh nhìn thấy khuôn mặt biến dạng.

“Anh đang làm gì ở đây?”, cô cao giọng lặp lại.

“Anh sẽ ở đâu khác ngoài bên cạnh giường bệnh của vợ mình khi cô ấy cần chứ.”

“Nhảm nhí.”

“Không, thực sự không phải thế. Anh đã ở đây khá thường xuyên, em biết đấy. Thật ra là mỗi ngày. Cha em đã khá thô lỗ khi không cho anh một phòng riêng dù anh đã dành rất nhiều thời gian ở lại.”

Cô chẳng tin bất cứ lời nào anh nói. Và cơn hoảng loạn càng trở nên tồi tệ hơn. Cô vẫn không để anh nhìn thấy khuôn mặt mình. Nếu cô phát hiện ra thậm chí một chút thương hại...

Cô chẳng thể đối mặt với anh mà không biết anh sẽ thấy những gì khi anh nhìn cô. Cô đi về phía bàn trang điểm và giật tấm phủ gương xuống, sau đó nhìn chăm chăm đầy ngạc nhiên. Tấm gương không có ở đó, chỉ có chiếc khung trống rỗng từng đặt nó. Vết lõm trên khuôn mặt cô tệ thế sao? Đủ để phải bỏ gương ra khỏi phòng của cô ư?

“Anh vẫn rất tức giận dữ vì đã không thể làm bất cứ điều gì để giúp em”, Rafe nói từ bên kia căn phòng. “Anh đã làm vỡ chiếc gương chết tiệt của em. Xin lỗi. Anh chỉ không muốn em nhìn thấy chính mình giống như một xác ướp, họ đã quấn băng khắp cơ thể em. Điều đó dọa anh đủ rồi, anh biết nó chắc chắn sẽ khiến em hoảng sợ.”

Cô có thể nghe thấy nụ cười trong giọng anh. Anh đang bông đùa về tình trạng của cô ư? Chuyện này thật tồi tệ.

Sau đó, anh nói nhẹ nhàng, ở ngay phía sau cô, “Còn đau không?”.

Lạy Chúa, có, cô vẫn đau đớn ở tận sâu trong tâm khảm, và tất cả những gì cô muốn làm lúc này là lao vào vòng tay anh mà khóc cho thỏa thuê. Nhưng cô chẳng thể làm thế. Anh có thể, là chồng cô, nhưng không phải của cô. Cô chẳng thể nắm giữ được phần nào trong trái tim anh như anh đã làm được với cô. Nhưng anh sẽ không biết điều đó. Cô sẽ không bắt anh phải mang gánh nặng vì có một người vợ chẳng còn hoàn hảo. Cha cô đã cho cô biện pháp để giải quyết chuyện này. Và cô nên làm mọi chuyện trở

nên dễ dàng với anh để chấp nhận và vui mừng với giải pháp đó. Cô có thể làm thế bằng cách tiếp tục trò chơi đố chữ.

“Tôi sẽ ổn thôi. Anh có thể xem chuyện này chỉ là những điều tồi tệ mà Nữ hoàng Băng đã gieo xuống trái đất. Nhưng đừng trông mong dù chỉ một giây rằng tôi sẽ không vượt qua được nó.”

“Em đang nói về chuyện gì vậy?”

“Khuôn mặt biến dạng của tôi!”

Anh đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi căn phòng và xuống hành lang, nơi anh dừng lại để thò đầu vào từng phòng anh đi qua cho đến khi tìm thấy một chiếc gương. Và anh đẩy cô đến trước nó. Ophelia nhắm chặt mắt. Cô không thể chịu đựng nổi.

Nhưng anh vẫn kiên trì. “Em thấy không? Lớp da bị trầy tạo thành vết bầm trên má em, nhưng lớp da đã biến mất sau vài lần được rửa sạch. Vết đỏ sẽ không còn trong một tuần nữa, còn chỗ bầm có thể sẽ mờ từ trước đây. Và anh có cảm giác vết lõm nhỏ này, thứ sẽ biến mất sau đó, sẽ càng giúp em cải thiện nhan sắc. Em sẽ có nhiệm vụ tìm cách để làm cho chính mình thậm chí trở nên xinh đẹp hơn.”

Tông giọng của anh mang vẻ trêu chọc... Hai mắt cô choàng mở để nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của chính mình. Anh không nói dối. Có một nốt đỏ ở đó, thứ ban đầu khiến cô hốt hoảng, nhưng nó thậm chí không bị thương quá sâu để đóng vảy. Một vết thâm xấu xí vẫn bao phủ hầu hết phần má cô. Và có vết lõm ở phần xương gò má. Cô cúi xuống gần tấm gương hơn để kiểm tra mức độ tổn thương. Sự thiếu hoàn hảo là rõ ràng, cô thừa nhận khi nuốt xuống những giọt nước mắt, nhưng nó gần như không quá nghiêm trọng như cô e sợ. Mọi người sẽ nhận thấy nó, nhưng đấy chỉ là một cái giá rất nhỏ cô phải trả cho việc thoát khỏi tai nạn trong gang tấc.

“Những vết sẹo từng được nói tới”, cô nói. “Chúng đâu rồi?”

“Em đã không hề tự mình xác minh, ngay cả khi không có một tấm gương sao?”

“Không, tôi không có thói quen tự nhìn mình khỏa thân.”

“Em nên làm thế. Nó tuyệt đối hoàn hảo.”

Cô quay về phía anh. “Đây không phải chuyện đùa đâu.”

Rafe ôm lấy gương mặt cô trong tay. “Phelia, anh đã ở đây khi em được khâu vết thương. Em sẽ có một vết sẹo nhỏ trên vai, một vết bên sườn, và một trên hông, tất cả sẽ mờ dần theo thời gian. Ông Chúa, chẳng có cái xương nào bị gãy, chỉ có một số vết bầm nghiêm trọng đang sắp biến mất thôi. Vết thương duy nhất khiến chúng ta lo lắng là ở đầu em, nhưng anh nghe nói nó cũng đang hồi phục rồi.”

Cô phải mất một chút thời gian để lĩnh hội tất cả. Lẽ nào một nửa nước mắt của cô từng rơi là vô nghĩa sao? Nhưng nửa còn lại thì không.

Cô đẩy anh ra và quay trở lại phòng mình. Anh đi theo cô. Anh thậm chí còn đóng cửa lại một lần nữa. Tại sao anh không rời đi? Cô nên nói với anh về việc hủy hôn. Điều đó sẽ khiến anh... hạnh phúc.

Ophelia cố gắng để định hình những điều cần nói trong tâm trí, nhưng anh đang hoàn toàn bị sao lãng, và nhìn chăm chăm vào cô đầy dịu dàng. Lạy Chúa!

“Điều anh chấp nhận thực sự không phải một vụ cá cược, mà là một thách thức”, anh bắt đầu.

“Đừng!”

“Em sẽ nghe điều này nếu anh buộc em phải làm thế. Duncan đã quá quyết rằng em sẽ không bao giờ thay đổi. Anh không đồng ý với quan điểm đó. Bất cứ ai cũng có thể thay đổi, ngay cả em, đó là lý lẽ của anh. Và đúng là em đã như thế. Thật tuyệt làm sao! Và vì rõ ràng em không phải là một phụ nữ được sống trong hạnh phúc - những phụ nữ hạnh phúc chẳng gây rắc rối ở mọi nơi họ tới - anh cũng muốn thay đổi điều đó. Anh đã không nhận thứ gì trong vụ đánh cược đó. Giúp em là một nỗ lực chân thành từ phía anh.”

“Động cơ của anh là một lời nói dối!”

“Không, không phải, anh chỉ không thể đề cập đến điều gì đã khởi nguồn cho chúng thôi.”

“À, đúng vậy, anh rất giỏi việc không nhắc đến mọi chuyện và cho rằng đây chẳng phải lời nói dối, phải không?”

“Anh có thể nói thế về em. Hoặc là em sẽ vẫn cố duy trì việc khơi mào những tin đồn về chúng ta, khi bây giờ anh biết là không phải.”

“Có đấy!”

Anh phá lên cười. “Không, em không hề, Phelia. Từ bỏ đi. Em thừa biết mình chẳng còn là người phụ nữ đó nữa. Và em nên biết ơn về vụ đặt cược đó, chứ không phải điên tiết với nó. Nó đã giúp chúng ta tìm được nhau.”

Cô vẫn bất động. Anh đúng là đang có ý đó ư? Đây là điều không thể, tuy nhiên, cái nhìn vô cùng ấm áp trong đôi mắt anh đã xác nhận tất cả.

Sự im lặng nghẹt thở của cô cho Rafe cơ hội để kéo cô lại gần mình. “Có một điều khác nữa mà đáng ra anh nên nói với em từ trước đây rất lâu rồi.”

Cô gần như sợ không dám hỏi. “Là gì?”

“Anh yêu em”, anh nói với vẻ dịu dàng, đầy cảm động. “Anh yêu tất cả mọi thứ về em. Thậm chí còn thích cả tính khí nóng nảy của em, vì vậy tuyệt đối đừng bao giờ che giấu điều gì khỏi anh. Anh yêu cách em nhìn. Yêu cách em cảm nhận. Yêu cách em tìm thấy sự can đảm để được là chính mình.”

Anh đang nói với cô điều duy nhất cô muốn nghe. Chúa ơi cô không nằm mơ đấy chứ? Quyết định tin vào điều này vì đó là những gì cô muốn liệu có phải quá tệ không?

“Anh không muốn kết hôn. Em đã trói buộc anh bằng tính khí nóng nảy chết tiệt của mình.”

Anh lắc đầu với cô. “Em thực sự cho là mình có thể khiêu khích anh làm gì đó giống thế nếu anh không muốn cưới em sao?”

“Vậy tại sao anh đưa em trở lại nhà của cha mẹ em đêm đó?”

“Bởi vì anh đã quá tức giận. Em biết rất rõ làm thế nào để biến anh thành kẻ bị giật dây.” Anh vừa mỉm cười vừa nói. Cô chỉ đỏ mặt một chút.

“Đó là lý do tại sao anh phung phí tiền bạc vào việc mua nhà cho em ư? Chỉ là do tức giận sao?”

“Và cả nỗi tức giận của em nữa. Đó có vẻ như là một biện pháp tạm thời và hiệu quả. Nhưng mua đất đai chẳng bao giờ là chuyện phung phí. Đó thực sự là một ngôi nhà đồ sộ, còn rộng lớn hơn nhà của em. Và có cả một phòng khiêu vũ.”

Anh nhớ lại mục tiêu cũ của cô? Điều đó thật ngọt ngào, nhưng bây giờ chúng dường như trở nên quá tầm thường khi mà cô đang tràn đầy hạnh phúc như vậy. Ophelia chẳng cần gì khác để giúp cô hoàn thiện chính mình ngoài tình yêu của anh.

“Chủ yếu”, anh tiếp tục, “là bởi anh biết em muốn thoát khỏi sự kiểm soát của cha em nhiều thế nào, và vì em chưa sẵn sàng để sống với anh...”.

“Em hiểu mà”, cô nhẹ nhàng cắt ngang.

“Em hiểu? Em có chắc chúng ta chẳng có bất cứ điều gì khác để tranh giành với nhau không?”

Cô cười toe toét. “Em không cho là thế đâu.”

“Thế thì anh sẽ đưa em về nhà, nơi lẽ ra anh nên đưa em về ngay từ đầu. Nhà của anh, nơi em thuộc về.”

Phân Kết

“Vũ hội đầu tiên của em không thể quá hoành tráng. Nếu là nữ chủ nhân hàng đầu vào mỗi Mùa vũ hội, em sẽ chẳng cần là người bắt đầu trước tiên, vì em sẽ có thể cải thiện những bữa tiệc của mình sau đó, phải không. Em sẽ không để mình đánh mất cơ hội này đâu.”

Ophelia liếc chòng mình. Họ đã xích lại trên ghế sofa, tay anh quàng lên vai cô, còn cô cuộn tròn bên anh. Rafe là một người đàn ông trù mẩn. Anh chẳng thể ở gần cô mà không chạm vào cô, hôn cô hay chỉ ôm lấy cô. Cô yêu điều đó ở anh, và, chà, cô chẳng nghe rằng có bất cứ điều gì ở người đàn ông này mà mình không yêu.

“Một vũ hội ư?”, cô hỏi.

“Một vũ hội mỗi Mùa thôi. Anh đã quyết định sẽ không làm nhiều hơn thế.”

“Em ghét làm anh thất vọng, anh yêu, nhưng em cho là mình sẽ quá bận rộn chăm sóc công chúa nhỏ của chúng ta để thậm chí cân nhắc tới việc tổ chức những buổi vũ hội bất cứ lúc nào.”

“Con bé đang khó chịu phải không?”

Đứa trẻ tóc vàng đang ngồi trên một tấm chăn bông trên sàn trước mặt họ, và kiểm tra đồng hồ chơi xung quanh mà không thể quyết định mình sẽ chọn món đồ chơi nào. Con bé đã biết bò từ vài tuần trước và khá hiểu động, và, ồ, thật ngạc nhiên khi con bé đang ngồi yên lặng đến vài phút.

Ophelia đã không bị sẩy thai như cô tưởng. Khi chứng buồn nôn đầy khó chịu quay trở lại và kéo dài đến vài tháng, thì sự bình phục đã mang đến

cho cô niềm vui rất lớn. Chấn thương sau vụ tai nạn đã khiến triệu chứng đó tạm ngừng một thời gian ngắn.

Rafe đã rất vui mừng khi cô cho anh hay tin đó. Anh không muốn có quá nhiều con. Chỉ ít thôi, anh đã nói với cô! Nhưng cô không hoàn toàn đồng ý. Sau khi sinh đứa con đầu tiên, và vẫn chưa hết bất ngờ, cô còn khá sẵn sàng sinh thêm.

Họ đã định cư ở London và chuyển tới căn nhà lớn hơn mà Rafe đã mua cho cô. Ophelia đã từng bước trang hoàng lại nó. Cô vẫn tổ chức tiệc tùng nhưng không quá thường xuyên. Mặc dù họ đã tổ chức một bữa tiệc muộn màng hoành tráng để chúc mừng cho cuộc hôn nhân của họ. Đó là ý tưởng của Rafe, và anh đã nhờ mẹ cô sắp xếp tất cả. Ngay cả Mavis cũng được mời, nhưng sau đó, hai người bạn cũ đã không mất quá nhiều thời gian để thân thiện trở lại và gần gũi nhau hơn bao giờ hết. Giờ đây, những đồ kỵ đã chẳng có chỗ trong cuộc sống của Ophelia.

Rafe hôn lên trán cô, sau đó là gò má kếm hoàn hảo của cô. Cô di chuyển một chút để anh có thể chạm tới môi cô. Anh chẳng cần thêm bất kỳ lời mời gọi nào nữa. Đó là một nụ hôn dịu dàng và ngập tràn tình yêu mà họ dành cho nhau. Nếu họ đang ở trong bất kỳ căn phòng nào khác trong căn nhà này, nụ hôn đó sẽ tiến triển khá nhanh chóng thành chuyện khác. Nhưng không phải là ở phòng dành cho trẻ nhỏ!

Tiếng rít đã thu hút ánh mắt của họ trở lại với cô con gái khi con bé đang bò về phía họ để đòi sự chú ý, một nụ cười toe toét nở trên khuôn mặt hiền hậu. Con bé sẽ không phải là tiểu thư xinh đẹp nhất được tôn vinh trong Mùa vũ hội London.Ồ, không. Con bé sẽ là cô gái xinh đẹp nhất thế giới, thông minh nhất thế giới, và ngọt ngào nhất thế giới. Cha mẹ con bé, những người yêu thương con bé rất nhiều, chẳng nghi ngờ gì về điều đó.

HẾT

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Phần Kết](#)